

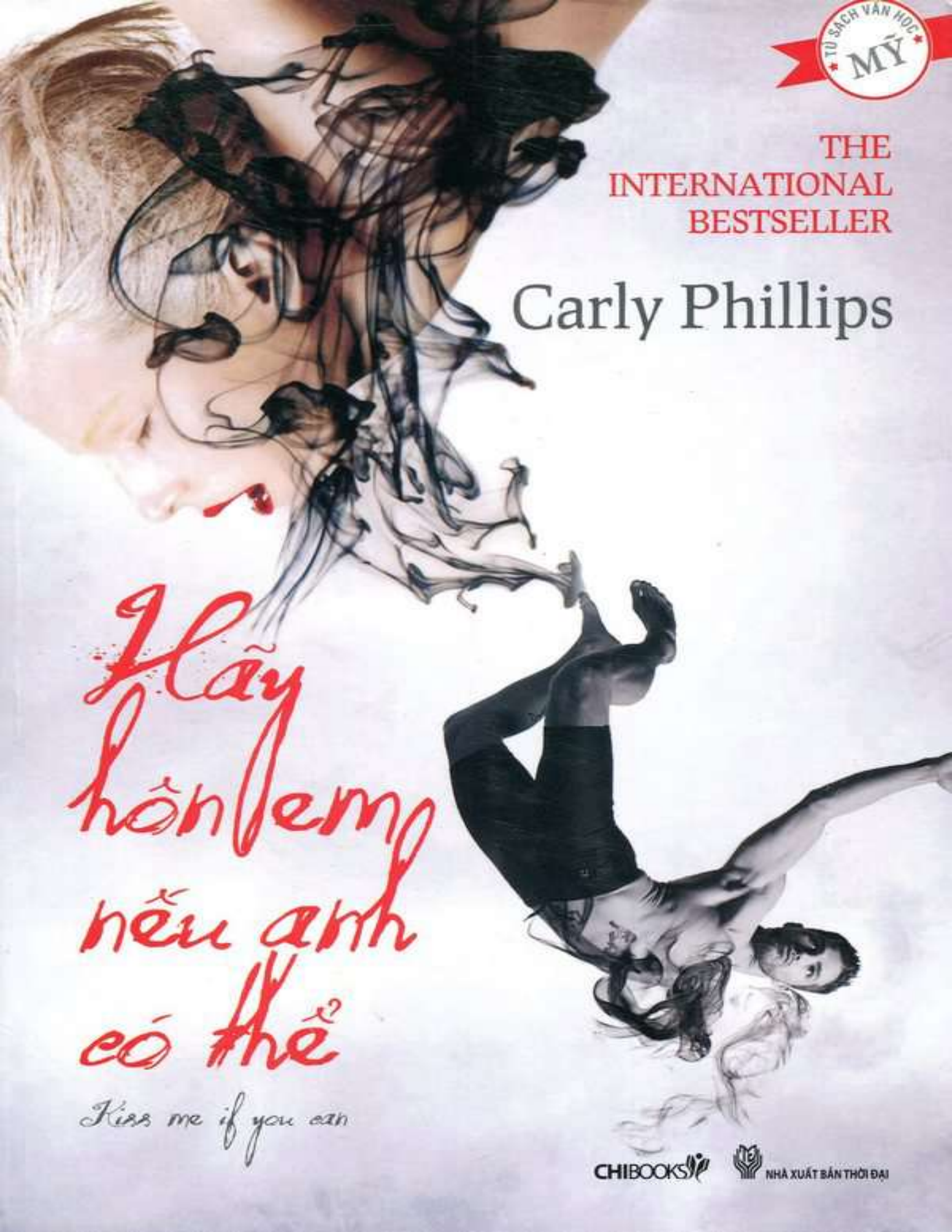

THE
INTERNATIONAL
BESTSELLER

Carly Phillips

Hãy hôn em nếu anh có thể

Kiss me if you can

Thông tin sách

Tên sách: **Hãy hôn em nếu anh có thể**

Nguyên tác: **Kiss me if you can (Bachelor Blogs #1)**

Tác giả: **Carly Phillips**

Người dịch: **Phan Thị Ánh Hồng**

Nhà phát hành: **Chibooks**

Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**

Khối lượng: **400g**

Kích thước: **14,5 x 20,5cm**

Ngày phát hành: **10-08-2011**

Số trang: **392**

Giá bìa : **77.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn - Chicklit**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **03/05/2014**

Dự án ebook #52 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!

[Giới thiệu](#)

Duyên phận luôn được định đoạt và nhiều khi tình yêu tới không chỉ đơn thuần là vô cớ. Ẩn chứa sau một chiếc nhẫn cổ là vô số bí mật đến bất ngờ...

Sam Cooper (“Coop”) - chàng phóng viên chuyên viết về đề tài hình sự - đã trở thành nạn nhân mới nhất trên báo do mục Blog chàng độc thân đã túm chặt lấy anh và tung hô rằng anh là một mẫu đàn ông lý tưởng mới nhất có thể lấy làm chồng ở thành phố New York. Mọi rắc rối dồn dập kéo tới cùng hàng tá đồ lót kêu gọi do hàng loạt phụ nữ độc thân trong thành phố gửi tặng Coop. Nguyên do của mọi sự đeo đuổi phiền nhiễu này khởi nguồn từ lúc anh có công chặn đứng một vụ cướp tại một cửa hàng trang sức và được nhận phần thưởng “được quyền chọn bất kỳ chiếc nhẫn nào”. Thờ ơ với những cô nàng đeo bám, sự chú ý của Coop hoàn toàn dành cho Lexie Davis, người phụ nữ duy nhất trong thành phố tuyên bố rằng không hứng thú gì với tình trạng độc thân của anh.

Thế nhưng Lexie lại chú ý vào chiếc nhẫn cổ của Coop - phần thưởng mà anh đã chọn, và lịch sử của nó có thể đáng hồ thẹn với gia đình cô. Khi cuộc điều tra xoay quanh chiếc nhẫn của Coop bắt đầu để hé lộ ra sự thật, liệu Lexie có thể giao trái tim mình và các bí mật của gia đình cô cho anh?

[Thông tin tác giả](#)

Carly Phillips là bút danh được nhà văn Karen Drogin sử dụng cho hơn 25 cuốn tiểu thuyết lãng mạn hiện đại bán chạy nhất.

Cô sinh ngày 7/7/1965 ở New York, từng học Đại học Brandeis, nơi cô gặp gỡ chồng mình. Mặc dầu đã học Đại học Luật Boston, tốt nghiệp thạc sĩ Luật tại Đại học New York, vượt qua được kỳ thi sát hạch của Luật sư đoàn New York vào năm 1991 (cùng thời điểm với John F. Kennedy, Jr), Carly Phillips không thích hành nghề luật. Sau khi sinh đứa con đầu tiên vào năm 1992, cô trở thành người mẹ nội trợ và bắt tay vào viết văn. Các tác phẩm của cô là sự hòa trộn tinh tế giữa tình yêu, sự lãng mạn, cảm xúc và giải trí. Carly Phillips luôn là tác giả ăn khách nhất trên New York Times, USA Today, Publisher Weekly bầu chọn. Tác phẩm của cô đã được bán bản quyền cho nhiều nước.

Các giải thưởng:

- Waldenbooks Bestselling Author Award
- Oklahoma Romance Writers of America National Readers' Choice Award
- Virginia Romance Writers of America's Holt Medallion
- Greater Detroit Romance Writers of America Booksellers' Best
- Dorothy Parker Award for Excellence

Mục lục

[Lời cảm ơn](#)

[Phần mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Phần kết](#)

[Chú thích](#)

Lời cảm ơn

Gửi đến Tracy Farrell - lời cảm ơn đầu tiên trong số rất nhiều cuốn sách liên tục!

Dành cho Brenda Chin - một nhà biên tập đặc biệt và một người bạn quan trọng nhất. Bạn đã đưa tôi đến vị trí mà tôi đang có ngày hôm nay và cảm ơn bạn vì điều đó!

Phần mở đầu

THE DAILY POST

BLOG CHÀNG ĐỘC THÂN

Tin nóng hổi! Daily Post rất vui mừng tuyên bố mối quan hệ hợp tác với trang Blog Chàng Độc Thân, sẽ mang đến cho các bạn các tin tức về những người đàn ông mới nổi tiếng nhất, cả ở trên mạng và trên báo chí! Hãy dõi theo những anh chàng độc thân phù hợp nhất để làm chồng của thành phố: từ những người cha nuôi con một mình đến những người lính cứu hỏa cho đến những người cao quý nhất của New York, họ sẽ là những người làm nên sự khác biệt. Bạn có biết người anh hùng của mỗi ngày không? Nếu biết thì hãy bầu cho họ! Anh chàng độc thân nào trở thành tiêu điểm tiếp theo sẽ phụ thuộc vào các bạn!

Chương 1

Bụng Sam Cooper cứ sôi lên ùng ục khi nhìn thấy những chiếc ô xanh-vàng đang che cho cái quầy bán món hot-dog^[1] khoái khẩu của anh tránh khỏi ánh mặt trời chói chang. Vừa bước ra khỏi cuộc họp báo, nơi mà ngài thị trưởng và ngài ủy viên cảnh sát vừa mới công bố bản tóm tắt đã được chờ đợi từ lâu về một loạt các vụ trộm đột nhập vào các căn hộ ở Upper West Side, Coop có một chiếc máy ghi âm kỹ thuật số ở một bên túi áo và tiền mặt ở túi bên kia.

Mùi thơm của loại hot-dog ngon nhất New York làm anh chảy nước miếng. “Chào Dom. Hôm nay buôn bán thế nào?” Anh hỏi người chủ quán. “Không thể phàn nàn gì được. Buổi trưa mọi người chen nhau mua. Bây giờ thì chậm lại nhưng nó sẽ lại đông trong suốt quá trình mọi người đi lại.” Người đàn ông lớn tuổi, da sạm đi vì những ngày đứng ngoài trời, nhắc chiếc nắp vung bằng kim loại lên, để lộ ra bữa trưa muộn của Coop. “Một chiếc bình thường à?”

Coop gật đầu. “Những cái bánh. Thực ra làm gấp đôi đi. Từ sáng tới giờ tôi chưa ăn gì cả.”

Anh liếc nhìn đồng hồ. Gần ba giờ chiều. Đủ thời gian cho anh ăn và có được bài báo của mình trước khi quay về nhà kết thúc một ngày làm việc.

Khi Dom đặt những chiếc hot-dog vào giữa bánh và bắt đầu gấp bánh lại thì Coop đưa mắt liếc quanh thành phố. Vào một ngày tháng Tám nóng như hôm nay, rất ít người đi lang thang loang quanh bên ngoài. Những người thông minh nhanh chóng rút ra khỏi thành phố, hướng về phía Hampton xa hoa hoặc bãi biển Jersey. Những người khác thì nấp ở trong nhà với chiếc điều hòa làm mát.

Quầy hot-dog yêu thích của Coop nằm ở góc Đường 47 và Đại lộ Park. Là một người luôn quan sát mọi người theo bản năng - một trong những điều

mà anh cho là đã đưa anh tới việc trở thành nhà báo - Coop luôn luôn nghiên cứu những cửa hàng và những tòa nhà lân cận, và những người vào và ra mỗi tòa nhà, mỗi cửa hiệu.

Như thường lệ, cửa hàng bán đồ nữ trang cổ Vintage Jewelers thu hút ánh nhìn của anh. Không giống như hầu hết các cửa hàng thượng lưu trong khu vực, nó trông khá bình thường. Bù vào đó thì ô kính bày hàng thường xuyên thay đổi, những chi tiết cầu kỳ, tinh vi gần như luôn luôn phiến thay đổi hàng ngày. Bình thường chỉ có những phụ nữ hay lui tới cửa hàng - không phải điều ngạc nhiên lớn - nhưng hôm nay một người đàn ông mặc một chiếc áo thể thao, đội mũ trùm đầu, đứng ở bên trong.

“Thật kì lạ,” Coop lẩm bẩm. Cái nóng của mặt trời làm anh toát mồ hôi trong áo sơ-mi và hơi nước bốc lên từ vỉa hè làm đế giày của anh phồng lên.

“Bánh xong rồi đây,” Dom lên tiếng, làm xao nhãng sự tập trung của Coop.

Nhưng không phải là trước khi Coop chợt nhìn thấy cái gì đó trông giống như một khẩu súng trong tay người đàn ông. Chất adrenaline^[2] của Coop bắt đầu phát huy tác dụng và anh tập trung vào cửa hàng. Có hai người phụ nữ đứng sau quầy thu tiền. Nếu anh xâm nhập vào thì anh sẽ làm gã kia liều mạng bắn vào ai đó.

Bên trong, người đàn ông quay người bỏ đi.

Coop nhìn liếc sang Dom. “Đừng hỏi gì cả, gọi ngay 9-1-1,” anh nói khi chộp lấy chiếc nắp kim loại ra khỏi chiếc xe bán hàng và quay lại đứng đối diện cửa hàng.

Khi gã đàn ông bước ra, Coop hành động theo bản năng. Anh đưa chân ra ngáng chân gã trước khi gã kịp bỏ chạy. Gã đàn ông loạng choạng nhưng hấn lấy lại được thăng bằng và đứng thẳng lên. Coop hít một hơi thật sâu và dùng cái nắp vung nồi bánh hot-dog làm bằng nhôm đánh thật mạnh vào đầu gã đàn ông. Cái mũ trùm đầu của gã chắc hẳn đã làm cho cú đánh nhẹ

bớt đi, nếu không thì cái hộp sọ của gã rất cứng bởi gã lại cố gắng đứng lên lần thứ hai. Coop vung mạnh tay hơn và gã đàn ông ngã xuống vỉa hè, rên rỉ trong đau đớn. Đồ trang sức từ trong túi gã đổ ra nền đất.

Trước khi gã đàn ông kịp lấy lại sức, Coop chộp lấy khẩu súng từ trong áo gã và chờ cảnh sát đến. Tim anh vẫn đập rất nhanh, kêu âm ầm trong tai khi tiếng còi tầm báo cho anh biết cảnh sát đã đến và họ nhanh chóng giúp đỡ anh. Trong khi một viên cảnh sát thúi cho tên trộm một quả và lôi hẳn vào trong xe thì người còn lại lấy lời khai của Coop.

Khi anh tường thuật lại những sự kiện trong đầu, Coop thực sự rất vui, cú đâm rách cơ xoay đã bắt buộc anh phải từ bỏ học viện cảnh sát và anh có một lòng kính trọng mới đối với cha và anh trai mình, cả hai đều làm nghề cảnh sát. Họ sẽ không phá lên cười khi nghe về những thành tích chói lọi của anh chứ? Họ sẽ trêu ghẹo anh nhưng thật tốt khi cố gắng làm công việc của họ.

“Này, Mac, anh đã tra khảo tôi xong chưa vậy?” Từ những năm làm công việc đưa tin tội phạm, anh đã có mối quan hệ thân thiện với rất nhiều thám tử và cảnh sát.

Người đàn ông kia gật đầu. “Chúng tôi biết phải tìm anh ở đâu rồi. Về nhà và nghỉ ngơi đi. Anh đã có một ngày vất vả rồi.”

Coop lắc đầu. “Tôi ổn. Tôi sẽ ở văn phòng nếu anh cần tôi.” Ít nhất anh có thể chắc chắn rằng câu chuyện này có sự xoay vòng đúng đắn.

Anh định quay người bỏ đi khi hai người phụ nữ từ cửa tiệm trang sức chạy đến. “Đợi đã,” người phụ nữ lớn tuổi hơn gọi. “Tôi muốn cảm ơn anh!”

Coop bước về phía người phụ nữ nhỏ nhắn với tóc nâu, một người không phải là đối thủ của tên cướp, dù tên đó có súng hay không có súng.

“Tôi rất cảm ơn anh. Bình thường cha tôi sẽ ở cửa hàng với tôi, nhưng ông đang nghỉ cuối tuần ở Florida. Gã đàn ông đó đã nhét đầy những món đồ

đặt tiền vào cái áo thể thao của hắn. Anh đã giúp chúng tôi giữ được một tài sản lớn!”

Coop đổi từ chân nọ sang chân kia, cảm thấy không thoải mái với lòng biết ơn của người phụ nữ ấy. “Tôi chỉ có mặt đúng nơi đúng lúc thôi mà.”

Người phụ nữ lắc đầu. “Đừng khiêm tốn như thế! Hầu hết mọi người sẽ chỉ bỏ đi. Tôi đang ở cửa hàng với con gái mười lăm tuổi của tôi, nên đã giao nộp các món đồ trang sức vì tôi không muốn con bé bị thương. Anh phải vào trong đã. Tôi nhất định phải tặng anh một phần quà vì hành động nghĩa hiệp của anh. Tôi vừa mới tới ngân hàng, nên tôi sẽ phải tặng anh đồ trang sức để thay thế.”

Anh lắc đầu một lần nữa. “Không cần thiết phải tặng quà đâu.”

“Phần thưởng ư?” Một nữ phóng viên truyền hình mà Sam vừa nhận ra đã đưa micrô vào giữa Sam và cô con gái người chủ cửa hàng. “Cứ nhận đi! Tôi rất muốn được độc quyền sự kiện này cho bản tin năm giờ tối nay!”

“Ý cô là cô sẽ nhắc tới tên cửa hàng của chúng tôi à?” Đôi mắt bà chủ cửa hiệu sáng lên với ý tưởng đó.

Cô phóng viên gật đầu. “Chúng tôi thậm chí có thể quay cảnh bà trao tặng phần quà cho vị cứu tinh của bà bên trong cửa hàng.”

Coop rên rỉ. Anh nhận ra sự việc đã nằm ngoài tầm kiểm soát và phải đấu tranh để tránh khỏi một điều chắc chắn sẽ xảy ra. “Tôi không thể nhận phần thưởng. Giống như tôi đã nói với bà ấy, tôi chỉ vô tình có mặt đúng nơi đúng lúc mà thôi.”

Người phóng viên vuốt lại tóc, đứng thẳng vai và ra hiệu cho đội quay phim. “Ghi hình,” cô ta nói và phớt lờ anh.

“Đây là Caroline Martinez, tường thuật từ hiện trường một vụ cướp ở khu phố trung tâm Manhattan, với một vị anh hùng bất đắc dĩ, phóng viên chuyên viết về tội phạm Sam Cooper, và bà chủ cửa hàng rất biết ơn và

định tặng anh một phần quà thưởng.” Cô ta liếc nhìn đội ghi hình và hô, “Cắt!” trước khi quay lại phía bà chủ cửa hàng vẫn đang còn kinh ngạc. “Đây là chương trình của bà đấy. Bà định tặng anh ấy cái gì vậy?” Caroline hỏi.

Coop thấy mình bị cô con gái của chủ cửa hàng và cô phóng viên khăng khăng lôi vào trong cửa hàng, theo sau là đội quay phim. Anh muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh, nhưng người phụ nữ mà anh nghe thấy tên là Anna Burnett đã đặt một khay đồ trang sức cổ trước mặt anh. Trong khi đó, Caroline và đội quay phim của mình ghi lại mọi việc, làm Coop không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc làm theo lời thỉnh cầu của Anna là chọn một món đồ cho sự vất vả của anh.

Coop nhìn nhanh qua chiếc khay, tìm một cái gì đó trông có vẻ là không đắt tiền lắm và anh có thể lấy nó mà không cảm thấy có lỗi.

“Chiếc đồng hồ này thì thế nào?”

Anna cầm chiếc đồng hồ nam được rèn bằng vàng lên, không đưa xiên về chỗ Coop mà xiên về phía camera.

Coop lắc đầu. “Tôi không thể lấy. Trông nó quá đắt và bên cạnh đó tôi cũng không đeo đồ trang sức.”

“Vậy một chiếc vòng cổ hay chiếc nhẫn cho vợ anh thì sao?” Bà ấy cầm lên một thứ mà trông giống một chiếc vòng cổ bằng ngọc lục bảo, khoe nó trước máy thu hình với nụ cười thật tươi.

“Tôi chưa kết hôn.” Hiện tại. Anh cố gượng cười.

“Vậy thì một thứ gì đó cho bạn gái anh nhé!”

Trước khi bà ấy có thể với tay lấy thứ gì đó nữa thì Coop đã chọn một thứ xấu xí nhất, một chiếc nhẫn lòe loẹt nhất trong đồng đó, hi vọng nó cũng là cái rẻ tiền nhất. “Tôi sẽ lấy cái này.”

“Tôi rất vui khi anh đồng ý nhận một món quà kỉ niệm cho việc đã cứu cửa hàng yêu quý của chúng tôi khỏi vụ cướp. Cái nhẫn thật đẹp và có rất nhiều món đồ đáng yêu khác ở cửa hàng nữ trang cổ Vintage Jewelers, nằm ở Đường 47 và Đại lộ Park.” Cô ấy vung tay khắp bên trong cửa hàng, phô trương nó giống như thể cô ấy đang tận dụng cơ hội để quảng bá miễn phí.

Coop ước gì anh có thể kìm nén được tiếng cười khúc khích, bởi vì mấy cái máy quay chết tiệt kia vẫn còn đang quay. Anh chờ đợi Caroline hô to, “Cắt!”

Sau đó Coop bỏ chiếc nhẫn vào túi, cảm ơn Anna và Caroline, và bước thật nhanh ra khỏi cửa hàng trước khi cô phóng viên dũng cảm quyết định muốn phỏng vấn anh, mà điều đó chẳng khác gì làm nhục anh trước toàn thành phố.

Cả ngày làm một nhà báo và là một nhà tiểu thuyết đầy khao khát trong khoảng thời gian riêng tư của mình, Coop thậm chí cũng không thể viết được bất cứ một kịch bản nào giống như ngày hôm nay.

Khi Coop bước vào phòng tin tức, một tràng pháo tay hoan hô chào đón anh và các đồng nghiệp của anh đứng hân dật.

Coop nhăn mặt, gạt bỏ những tiếng huýt sáo và những lời bình luận của họ, đi thẳng tới bàn làm việc của mình. Anh ngồi xuống ghế và dựa ra đằng sau, lần đầu tiên trong cả một ngày được thư giãn. Anh lôi chiếc nhẫn từ trong túi ra và đưa món đồ lòe loẹt lên để kiểm tra nó kỹ lưỡng hơn.

“Anh sẽ không nhìn thấy gì nhiều trong ánh sáng mờ mịt này đâu.” Amanda Nicoles, biên tập viên chuyên mục ở tờ báo, tựa hông lên bàn anh. Cô nghiêng người vào để nhìn rõ hơn cái nhẫn của anh và mái tóc vàng dài của cô rủ xuống thành từng lọn xoắn quanh vai.

Coop thích Amanda. Họ đã có khoảnh khắc của mình, một cuộc tình chớp nhoáng xảy ra sau cuộc li hôn của Coop, nhưng chẳng có gì nghiêm túc đối với cả hai người họ.

Thật may mắn, cô ấy là một người phụ nữ hiếm thấy, có thể tách rời tình dục với tình bạn và suốt từ khi đó tới giờ họ vẫn có thể duy trì mối quan hệ tốt với nhau.

“Nó xấu kinh khủng phải không?” anh hỏi.

“Để em xem nào.” Amanda chìa tay ra và anh đặt cái nhẫn vào lòng bàn tay cô.

Liên quan đến sự lộng lẫy, sức quyến rũ và mua sắm, cô thích những thứ thuộc về vật chất. Quần áo, đồ trang sức, bạn đọc tên nó ra - cô biết được lịch sử của nó.

Cô nheo mắt và nhìn thật kỹ bên trong chiếc nhẫn. “Theo tiêu chuẩn ngày nay thì là xấu, nhưng theo những tiêu chuẩn cũ thì đây là một niềm mơ ước của một nhà sưu tầm đấy. Nó là Trifari. Anh hãy nhìn vào cái dấu hiệu mà xem.” Cô thu hút sự chú ý của anh vào bên trong cái nhẫn, dùng những cái móng tay dài được sơn vẽ chỉ cho anh xem. “Anh đã tự chọn mình là người chiến thắng rồi đấy,” cô nói và trả lại món đồ phần thưởng cho anh.

“Anh chẳng muốn thứ gì đáng giá cả. Anh muốn một cái gì đó mà anh sẽ không cảm thấy có lỗi khi lấy nó,” anh nói trong sự thất vọng.

Amanda nhún vai. “Từ những gì mà em nghe được thì anh đã cứu bà chủ cửa hàng không bị mất cả một gia tài. Đừng cảm thấy tồi tệ. Anh có thể tặng nó cho một người phụ nữ đặc biệt trong cuộc đời của anh.” Cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh một cách không quá tinh tế.

Coop ghéch một bên đầu lên và hỏi. “Đó có phải là cách em hỏi xem liệu là anh có đang gặp gỡ ai không phải không?”

Cô cười toe toét. “Đúng là như vậy đấy. Anh làm việc quá vất vả. Anh lúc nào cũng đập ầm ầm vào cái máy tính của mình.”

Bởi vì anh thường tranh thủ làm những công việc khác khi chưa đến hạn phải nộp bài. Viết tiểu thuyết là tình yêu thực sự của anh, anh không chia sẻ

thông tin đó với nhiều người. Tuy nhiên gần đây, những tinh hoa sáng tạo đã cạn kiệt hết, khiến anh nhiều giờ nhìn chăm chăm vào cái màn hình trống trơn, cả ở đây và ở nhà.

“Anh chẳng đang gặp gỡ ai cả,” anh nói, và hi vọng cô sẽ dừng lại ở đó. “Em thấy lo cho anh đấy. Một người bạn gái sẽ thêm một chút sự cân bằng cho cuộc sống của anh.”

Quá nhiều để cô ấy ngừng cái chủ đề đó lại.

Coop đảo mắt. “Anh có đủ sự cân bằng và chẳng có gì phải lo lắng cả. Anh ổn. Bây giờ liệu chúng ta có thể tiếp tục theo dấu vết được không?” Anh nhìn cô gượng gạo và đặt cái nhả lên bàn. “Vì nó đáng giá gì đó nên anh chắc sẽ cất nó ở một nơi an toàn.”

“Ok, nhưng nếu anh biết họ nói gì về chuyện lúc nào cũng công việc và không chơi...”

“Anh chơi đủ rồi,” anh nói dối.

“Nếu anh nói vậy.” Cô “ghim chặt” anh với một ánh mắt như nói với anh rằng cô đang đi guốc trong bụng anh. Anh có thể nói gì đây? Gần đây, chẳng có người phụ nữ nào thu hút được chú ý của anh cả. Nhưng nếu anh thừa nhận như thế với Amanda thì cô sẽ bắt đầu giới thiệu cho anh những người bạn của cô, và anh rùng mình với suy nghĩ đó. Những lần “xem mặt” đã đủ tồi tệ lắm rồi. Những người bạn có thiện chí cố gắng mai mối thậm chí còn tồi tệ hơn. Coop có một người vợ cũ và một sự lưu tâm để nhận thấy về việc thận trọng hơn với những người phụ nữ mà anh lựa chọn. Chắc chắn anh không thiếu “đối tác trên giường”, nếu đó là tất cả những gì anh cần.

“Đúng anh nói như vậy đấy. Bây giờ anh cần quay lại công việc.”

Cô lắc đầu và thở dài. “Thôi được. Gặp anh sau vậy, người anh hùng.” Cô nháy mắt và bỏ đi, hông cô lắc lư theo bước chân cô.

Coop quay lại máy tính.

Mở trang Google lên tìm kiếm từ Trifari, anh dành một khoảng thời gian đáng kể để nghiên cứu cho tới khi cuối cùng anh tìm thấy một bức ảnh về một thứ trông giống với cái nhẫn hiện anh đang có quyền sở hữu. Trước sự ngạc nhiên của anh, cái nhẫn đó là một phần trong bộ trang sức bao gồm một cái vòng tay và một cái vòng cổ. Trở lại những năm 1950 những món đồ nữ trang đó vốn thuộc về một gia đình giàu có ở Manhattan cho tới khi chúng bị đánh cắp trong một vụ trộm táo bạo trong khoảng thời gian diễn ra bữa tiệc tối tại tư gia. Những tên tội phạm vẫn chưa bị bắt và bộ trang sức theo như người ta nói chưa bao giờ tìm lại được.

Coop liếc nhìn chiếc nhẫn trên bàn anh. Anh đang sở hữu cái quái quỷ gì vậy? Ngay cả cửa hàng bán đồ trang sức có biết giá trị của cái nhẫn hay không? Kể từ khi vụ trộm xảy ra cách đây hơn 50 năm trước thì cái nhẫn đã được qua tay bao nhiêu lần rồi? Tâm trí nhà báo của anh băn khoăn về lịch sử của những món đồ trang sức và anh biết mình cần tiến hành thêm một vài nghiên cứu nữa.

Nhưng tinh thần của một nhà tiểu thuyết trong anh bắt đầu hoạt động với những lợi ích phụ và những khả năng hư cấu. Một tội ác bí ẩn xảy ra vào những năm 1950. Một bữa tiệc tối hoành tráng, những người giao thiệp rộng rãi giàu có, những vấn đề đang còn tồn tại giữa những người được cho là bạn thân thiết và những cộng sự làm ăn kinh doanh, và một vụ án mạng vì tình. Một vụ giết người và vụ trộm những món đồ trang sức gia đình yêu quý.

Hoặc là... Anh chợt nảy ra ý nghĩ. Anh muốn chuyển từ thể loại hư cấu sang tội phạm thực được không? Khi anh nghiên cứu sâu hơn nữa vào vụ án mở này, anh có lẽ sẽ tìm được một kho thông tin quý báu để tiến hành.

Dù bằng cách nào, thì Coop biết anh đang chạm tới một cái gì đó. Sau nhiều tháng bế tắc của nhà văn, adrenaline của anh đang trào lên theo một cách mà thậm chí là vượt qua hẳn sự phấn khích của việc ngăn chặn vụ

cướp ngày hôm nay. Cuối cùng anh cũng có được mầm mống của một ý tưởng cho cuốn sách sắp tới của mình, với nhiều nhân vật và nhiều tình tiết hơn cuốn sách mà anh từng viết trước đó. Cuốn tiểu thuyết đầu tiên của anh, được xuất bản bởi một nhà xuất bản nhỏ, đã có một số lượng bản in tũn mủn và số lượng bán được chỉ vừa đủ để mua cho anh một bữa ăn tối. Nhưng câu chuyện lần này có tiềm năng rõ ràng.

Cảm giác sâu thẳm bên trong anh, vốn chưa bao giờ chỉ dẫn anh sai lầm trong sự nghiệp toàn thời gian của anh, đã nói với anh rằng cuối cùng anh cũng nhìn thấy được một cuốn sách có thể giúp anh nhận ra giấc mơ riêng tư cả đời anh là trở thành tiểu thuyết gia có sách bán chạy nhất.

Lexie David quanh quẩn bên bà cô, mùi hương của những bông hoa violet ngấm vào cô mỗi lần cô hít vào.

“Nào để bà chắc chắn là bà hiểu cháu nhé,” Charlotte Davis nói. “Bà nhấp chuột vào cái trình giống như la bàn và nó mở ra internet. Sau đó bà đặt chuột-”

“Con trở-” Lexie sửa lại cho bà nội. Đặt tay lên bàn tay đã chai sạn vì nắng gió và ẩm áp, cô di chuyển chuột, hướng dẫn con trở trên màn hình.

Người phụ nữ lớn tuổi thờ dài, âm thanh nghe có vẻ như bị bắt nạt. “Bà đặt con trở ở đây, nhấp chuột, và sau đó bà có thể Giggle bất cứ điều gì bà muốn biết. Phải không?”

“Google, không phải Giggle!” Lexie lắc đầu và cố gắng không cười cái lỗi ngây thơ của bà cô.

Những bài học về máy vi tính thậm chí khó khăn hơn là cô nghĩ. Cũng đáng thời gian và nỗ lực của cô vì điều đó có nghĩa Lexie có thể duy trì liên lạc thường xuyên với người bà mà cô rất yêu quý, nhưng tuy nhiên cũng thật là vất vả. Lexie tính toán bà của cô có khoảng thời gian chú ý tối đa là ba mươi phút. Nãy giờ họ mới chỉ qua được một nửa thời gian đó. Máy tính của bà cô tự nhiên ngừng hoạt động và Lexie, một nhà thiết kế trang web

và say mê Mac đã làm bà ngạc nhiên với một chiếc máy tính mới. Khi làn sóng thích du lịch tiếp theo tới và Lexie cảm thấy bắt buộc phải thu xếp đồ và đi du lịch, thì cô sẽ không phải lo lắng cái máy tính của bà cô bị hỏng nữa, và không để cho Lexie tự hỏi liệu là cô không thể kết nối với người phụ nữ đang ngày càng lớn tuổi này là bởi vì chiếc máy vi tính đã bị hỏng - hay bởi vì bà cô đã...

Một cái liếc nhìn bà Charlotte đã trấn an Lexie. Thậm chí là với ngày sinh nhật sắp tới của bà, bà của cô cũng già đi nhiều. Bà vẫn khỏe mạnh cả về tinh thần và thể chất. Một người thật khỏe mạnh, nếu Lexie không kể đến mái tóc đỏ tự nhuộm của người phụ nữ lớn tuổi này và chiếc áo mặc ở nhà đã hàng chục năm được trang trí bởi những món đồ trang sức cổ mà bà Charlotte luôn luôn đeo ở tai và quanh cổ. Hi vọng, bà Charlotte không sớm rời khỏi thế giới này.

“Ồ nhìn này, năm giờ rồi. Đến giờ có chương trình Bản tin Nhân chứng rồi!” Bà Charlotte với tay lấy chiếc điều khiển tivi và bật tivi lên.

“Bà không thể đợi thêm mười lăm phút nữa sao? Chúng ta sắp hoàn thành những phần cơ bản của lướt web rồi mà.”

“Tin tức có thể trở nên cũ rích mất. Cháu biết bà thích theo kịp các sự kiện địa phương mà.”

Lexie gật đầu. Cô biết. Nếu các câu chuyện của bà Charlotte David là đáng tin thì người bà lập dị của Lexie đã có một cuộc sống đầy màu sắc và quen biết thật nhiều người nổi tiếng. Ở độ tuổi bảy mươi chín và 330 ngày - bà Charlotte tính hết những ô vuông nhỏ trên tờ lịch treo tường Derek Jexter của bà - bà xem tivi và đọc báo để xem bà sẽ sống lâu hơn ai trong tuần này. Lexie từ lâu đã ngừng nhắc nhở bà rằng những tin tức truyền hình chỉ phát sóng những ca tử vong giạt gân nhiều hơn. Mỗi quan tâm thật sự của bà cô trên kênh tin tức 7 đó là...

“Bill Evans!” Bà Charlotte kêu lên, chỉ tay về phía anh chàng dẫn chương trình dự báo thời tiết điển trai.

Lexie cắn bên trong má của cô khi cô nhìn thấy hi vọng có thêm thời gian học đang trôi qua. “Bà ơi, chú ý nào.”

“Sau đoạn này đã. Nhìn cái lúm đồng tiền trên má anh chàng này nè.”

Một cái liếc nhìn vào màn hình đã nói cho Lexie biết rằng bà của cô đã không còn đề cập tới người dẫn chương trình dự báo thời tiết nữa. “Tất nhiên anh ta thua xa Bill Evans, nhưng anh ta vẫn thật nóng bỏng.”

Bà Charlotte chỉ bàn tay nhăn nheo vào màn hình tivi to tướng ở góc phòng.

Dòng chữ Phóng Viên Chuyên Viết Về Tội Phạm Chặn Đứng Một Vụ Cướp thu hút sự chú ý tinh thần của Lexie. Mái tóc đen, dài qua cổ, anh ta có nước da rám nắng, đôi má lúm đồng tiền và gợi cảm. Cô không thể rời mắt khỏi anh. Đôi mắt xanh của anh cho thấy rõ ràng sự khó chịu của anh khi bà chủ cửa hàng, chủ nhân của những món đồ trang sức đã được anh cứu, cố gắng trao phần quà cho sự cố gắng của anh.

“Cháu nhìn thấy không? Anh ta thật đáng khâm phục để nhận phần thưởng đó!” Bà Charlotte nói.

“Một quý ông đích thực,” Lexie nói, cô bị ấn tượng bởi hành động của người đàn ông cũng như gương mặt điển trai và thân hình săn chắc của anh.

Một âm thanh bực tức thốt ra từ cổ họng của bà cô. “Một kẻ ngốc nghếch thì đúng hơn. Hãy lấy những món đồ đó đi chứ!” người phụ nữ lớn tuổi hét vào cái màn hình.

Lexie cười lớn.

Người đàn ông, mà có tên chạy trên màn hình là Sam Cooper, đã từ chối chiếc đồng hồ và chiếc vòng cổ trước khi bà chủ cửa hàng biết ơn đẩy một khay nhẫn trước mặt anh. “Chưa kết hôn,” anh ấy nói với một giọng thật trầm rất phù hợp với vẻ bề ngoài vạm vỡ ưa nhìn của anh. “Tôi sẽ lấy cái

này,” cuối cùng anh nói, và bất đắc dĩ chọn một chiếc nhẫn trong số những cái nhẫn được sắp xếp thành loại trên khay.

Camera quay gần chiếc nhẫn. Một cái nhẫn to, hoa văn lòe loẹt.

“Bà ơi nhìn kìa! Nó trông giống một trong những cái vòng cổ của bà!”

Bà Charlotte đứng dậy khỏi ghế và nhìn kỹ vào màn hình. “Cháu nói đúng! Những cây nấm hương thần thánh!” bà cô kêu lên.

Lexie đảo mắt, “Bà phải ngừng xem những bộ phim Austin Powers đi thôi.”

Charlotte phớt lờ lời bình luận. Thay vào đó tay bà đặt nhanh lên ngực.

Bà nắm chặt lấy chiếc vòng cổ, nhưng không phải là chiếc vòng cổ đang được nói đến mà là chiếc vòng cổ khác trong số những cái gọi là của cải mà bà hứa một ngày nào đó sẽ để lại cho Lexie. Một số thứ trong đó thật quá xấu xí, nhưng trong cái thế giới mà không có bà của cô thì Lexie sẽ cần bất cứ một món đồ nào làm cô nhớ tới bà Charlotte.

“Cháu tự hỏi liệu nó có phải là mảnh ghép chính xác hay không,” Lexie trầm ngâm.

“Bà hi vọng là Sylvia đang xem chương trình này!” Bà cô nói về một người bạn và một người hàng xóm lâu năm, Sylvia Krinsky, người sống ở phòng cuối hành lang.

Ông của Lexie và chồng của bà Sylvia đã mất từ lâu rồi, nhưng tình bạn của hai người phụ nữ đã có từ trước khi họ cưới chồng và vẫn duy trì mạnh mẽ đến ngày nay. Sylvia là người của Charlotte, một người mà luôn ở đó vì bạn trong những lúc vui và buồn. “Sylvia sẽ chôn cất tôi,” bà Charlotte thích nói như vậy trong khi bà Sylvia ngồi bên cạnh người bạn của mình và gật đầu.

Bị kích động một cách đột ngột, bà của cô bắt đầu đi lại trong căn hộ nhỏ, vừa đi vừa lẩm bẩm.

Lexie bước đến bên cạnh bà Charlotte, đặt tay lên tấm lưng mỏng manh của bà. “Điều gì làm bà lo lắng như thế?”

“Không có gì đâu.” Bà cô xua tay, gạt bỏ sự lo lắng của Lexie. “Bà không sao. Nhìn thấy cái nhấn đó thật là một điều bất ngờ, nó gợi lại nhiều kỉ niệm. Bây giờ thì bà ổn rồi.”

Không cảm thấy thuyết phục, Lexie nheo mắt và chăm chú bà cô. Bà Charlotte trông nhợt nhạt hơn so với lúc nãy, mặc dù điều đó thật khó nói dưới lớp kem nền và phấn hồng dày cộm trên mặt bà.

“Bà ơi? Cái nhấn đó có phải là một phần trong bộ gốc không ạ?” cô hỏi.

Bà Charlotte nhìn ra chỗ khác. “Tự nhiên bà thấy mệt.” Bà cô thở dài nặng nề, rõ ràng là gượng gạo.

Lexie tự hỏi điều gì trên thế giới đang xảy ra vậy. Có điều gì đó về chiếc nhấn trên tivi đã làm bà cô lo buồn, nhưng bà cô lại không muốn bàn luận về nó. Thậm chí là với Lexie. Hừm. “Thôi được, chúng ta có thể quay lại bài học của bà vào ngày mai,” Lexie nói. “Sao bà không đi nằm đi ạ?”

“Bà nghĩ là bà sẽ làm như vậy.”

Lexie thu dọn đồ đạc. “Cháu phải ra ngoài và gặp Claudia bàn về người khách hàng mới nhất của chúng cháu,” Lexie nói với bà. “Có lẽ cháu sẽ về muộn, cho nên bà đừng thức đợi. Cháu có chìa khóa rồi.”

Claudia Milne, một thiên tài tự học về máy tính, đã làm hầu hết các đoạn mã cho các website mà Lexie thiết kế. Cô ấy sống, ăn và hít thở HTML, và Lexie cảm ơn những ngôi sao may mắn của cô đã để họ gặp nhau trên chuyến bay từ Israel về New York sau chuyến du lịch đầu tiên tới Trung Đông của Lexie năm năm trước.

Một kẻ lang thang theo bản năng, Lexie có một khả năng đáng ghen tị là có thể làm việc ở mọi nơi. Cô thấy chẳng có lí do gì mà phải thuê một căn hộ giữa các chuyến đi khi mà cô có thể ở trong phòng ngủ còn trống của bà cô

bất cứ khi nào cô ở trong thị trấn. Bà Charlotte rất thích Lexie ở bên và Lexie ý thức rằng có thể làm được mọi việc cho bà khi cô ở đây. “Bây giờ cháu đang làm việc cho trang web nào thế?” bà cô hỏi. Bà Charlotte luôn quan tâm tới danh sách khách hàng của Lexie, và thường đề xuất đầu vào cho thiết kế. Hầu hết những lần đó Lexie đều lễ phép bỏ qua.

“Trang web dành riêng cho vận động viên Athlete’s Only ạ. Chị em nhà Jordan và Yank Morgan yêu cầu đại tu lại,” cô nói về cơ quan quyền lực PR và thể thao - và là khách hàng đầu tiên của Lexie khi cô bắt đầu doanh nghiệp thiết kế trang web của riêng mình.

“Bây giờ gặp có muện không? Có cần bà gọi cho Yank và nói với anh ta rằng họ đang bắt cháu làm việc quá sức không?” bà Charlotte hỏi. Lexie và Yank Morgan là bạn cũ. Họ đã gặp nhau trong quãng thời gian thơ ấu mà cô đã dành hết trên sân trượt băng. Và nhờ tình bạn đó, Lexie đã có được khách hàng lớn đầu tiên đang cần một trang web công nghệ cao và quyền gia nhập vào thế giới thể thao uy tín và có lợi. Kết quả là danh sách vốn đầu tư hiện nay của Lexie bao gồm một loạt các khách hàng theo định hướng thể thao, từ các loại đồ uống thể thao cho tới các đội thể thao - điều này gây ngạc nhiên nhiều cho cha mẹ cô, những người mà có một thời đã cố gắng “nhào nặn” cô trở thành một người trượt băng giỏi hơn người khác.

Trước sự thất vọng mãi mãi của họ, Lexie đã nổi loạn chống đối lại cái thế giới cứng nhắc, đầy cạnh tranh của những lịch trình và phải tuân thủ theo ấy. Điều tốt đẹp duy nhất đến từ những năm tháng đó chính là tình bằng hữu giữa bà cô và Yank. Bà Charlotte và Yank đều yêu thích tính cách khác thường kì dị. Họ cũng hiểu được khái niệm phải sống đúng với bản thân mình, và họ đã cùng nhau thuyết phục cha mẹ Lexie dừng việc đè ép những khát khao của họ lên cô con gái.

Lexie sẽ mãi mãi biết ơn Yank vì điều đó, và vì niềm tin ông dành cho tài năng thiết kế trang web của cô. “Bà ơi, cháu chẳng bao giờ ngại làm việc muện đâu. Bà không được nói gì đâu đấy.” Những cuộc gặp mặt buổi tối hoàn toàn phù hợp với phong cách sống của Lexie.

Khi thấy bà Charlotte không đáp lại, Lexie quay về phía bà, nhưng người phụ nữ lớn tuổi ấy đã biến mất vào phòng ngủ. Để đi nằm sao? Bà đã bối rối kể từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn trên tivi. Rõ ràng thứ đó đã đánh trúng vào một sợi dây thần kinh tình cảm nào đó.

Khi Lexie thu gọn máy tính xách tay và cái túi lại, cô chợt nhìn thấy tờ lịch treo tường của bà cô - và một ngày được khoanh tròn bằng mực đỏ. Ngày hai mươi tám tháng Tám, ngày sinh nhật tám mươi tuổi của bà Charlotte. Lexie đang nặn óc nghĩ ra một cái gì đó thật khác biệt và riêng tư có thể làm quà tặng cho bà.

Cái nhẫn trùng khớp đó cung cấp một câu trả lời hoàn hảo, và những suy nghĩ của cô ngay lập tức quay sang người đàn ông miễn cưỡng nhưng quyến rũ, người đang sở hữu cái nhẫn ấy. Anh ta rõ ràng là đã ngần ngại khi nhận bất cứ cái gì từ bà chủ cửa hàng. Có lẽ anh ta sẽ vui lòng bán lại cái nhẫn.

Lexie rất hào hứng bởi viễn cảnh có thể tặng một món quà cá nhân như thế này cho bà cô nhân ngày mừng thọ. Bây giờ tất cả những gì cô phải làm là gặp chủ nhân hiện tại và thuyết phục anh trao cho cô tài sản mới của anh.

Chương 2

Đó là một vài ngày trước khi Lexie có thể nghĩ tới việc liên lạc với Sam Cooper. Ngày sau ngày cô nhìn thấy cái nhắn trên chương trình bản tin. Một trong số những khách hàng của cô có cập nhật lớn và muốn khởi động lại trang web, vì thế cô phải trốn ở trong nhà cả một ngày. Ngày tiếp theo, bà cô có một cuộc hẹn với nha sĩ và bà nói Lexie đi cùng.

Cuối cùng, sáng nay cô đã sắp xếp tòa soạn là điểm dừng chân đầu tiên của cô, chỉ để nhận ra là người bảo vệ ở bàn an ninh từ chối không để cô lên mà không có hẹn trước. Người đàn ông đó nói rằng anh phóng viên kia đã bị chìm ngập bởi những người phụ nữ đang tìm cách nói chuyện với anh ta và rằng anh ta có những yêu Cầu khẩn khe không để bất kì người phụ nữ đang tìm kiếm tiền bạc, đối đàn ông nào đến gần anh ta.

Sam Cooper được bảo vệ còn hơn cả tổng thống. Chẳng có ý nghĩa gì với Lexie cả, nhưng ngay cả nụ cười duyên dáng nhất của cô cũng chẳng ăn thua.

Cô cố gắng gọi vào điện thoại bàn của Sam Cooper ở tòa soạn nhưng cuộc gọi của cô chuyển thẳng tới hộp ghi âm, và thay vì có thể để lại lời nhắn thì một giọng nói điện tử nói với cô rằng máy trả lời đã đầy. Tuy nhiên, Lexie vẫn tiếp tục nhiệm vụ và quyết tâm gặp người đàn ông đó. Cô chỉ chưa tìm ra cách nào thôi.

“Điều gì làm chị lo lắng như thế?” Claudia, cánh tay phải của Lexie hỏi khi cô ấy đến gặp cô tại bàn của cô ở Starbucks cho lần gặp mặt hàng tuần của hai người.

Lexie ngược lên từ cái laptop mà dù thế nào cô cũng không tập trung được. “Cũng chúc em buổi sáng tốt lành”

Claudia, luôn luôn là hình ảnh thu nhỏ của hạnh phúc, ngồi phía bên kia chiếc bàn và mỉm cười. Mái tóc màu nâu nhạt của cô ấy được buộc kiểu đuôi ngựa lỏng lẻo và những lọn tóc xoăn mềm mại rơi xuống hai bên.

Mặc dù Claudia trẻ hơn cái tuổi hai mươi chín của Lexie tới năm tuổi, nhưng cô ấy chín chắn và hai người đã có một tình bạn bền vững.

Lexie khoanh tay và ngả người về phía trước trong cái ghế của cô. Hít một hơi thật sâu, cô kể với Claudia câu chuyện về món đồ trang sức của bà cô và về Sam Cooper, một người hùng, và mối quan hệ của anh ta với cái nhẫn. “Vì vậy chị muốn mua lại nó, nhưng chị lại không thể đến gần người đàn ông đó để giới thiệu về bản thân mình, chứ chưa nói đến việc đề cập vấn đề. Tại sao một người phóng viên lại cần sự bảo vệ nghiêm ngặt như vậy chứ?” Ngoài một thực tế là anh ta đủ nam tính và nóng bỏng để vẫn được đốt cháy trong đồng kí ức của cô.

Claudia cười lớn. “Một anh hùng thì không cần bảo vệ nhưng một anh chàng độc thân thì cần. Em biết điều đó, chị chưa đọc báo sáng nay sao? Trên mạng hoặc cách khác?”

Lexie lắc đầu. “Chưa có thời gian. Có chuyện gì thế?”

“Ờ Daily Post có một mục mới được gọi là Blog Chàng Độc Thân. Nó là mục làm nổi bật một trong những người độc thân của thành phố và theo sau là những thành tích chói lọi của anh ta, hi vọng rằng với việc chọn ra anh ta thì các chị em phụ nữ sẽ đột nhiên xuất hiện và anh ta sẽ gặp được người phụ nữ của mình. Chờ chút. Em sẽ tìm cái blog đó để chỉ cho chị.”

Lexie nhăn mũi. “Nghe giống như chương trình Người độc thân trên tivi vậy.” Lexie không có kiên nhẫn dành cho những chương trình tivi nơi mà phụ nữ xếp thành hàng để cạnh tranh tìm kiếm một người đàn ông. Bản thân thực tế không phải là chuyện ngon xơi, vì cô đã trực tiếp biết điều đó. Trong một mối quan hệ nghiêm túc duy nhất, cô đã để bản thân mình tin rằng một người đàn ông có thể chấp nhận và thậm chí là chia sẻ sở thích đi du lịch của cô - mặc dù tất cả các manh mối đều nói với cô kiểu khác.

Vì Drew là một phóng viên tự do nên dường như chắc chắn là anh ta sẽ muốn nhìn thế giới và dùng những trải nghiệm của mình như nguồn cho công việc. Nhưng cô đã phải vận cánh tay anh ta để đưa anh ta tham gia vào những chuyến du lịch nước ngoài cùng với cô.

Cô đã ngốc nghếch lờ đi những lời phàn nàn về phong cách sống lang thang của cô và cô tự thuyết phục mình rằng cô và anh là một cặp đôi hoàn hảo, cho tới khi anh ta liên lạc lại với một người phụ nữ mà anh ta đã mất liên lạc từ nhiều năm qua.

Chỉ là một người bạn, anh ta nói vậy. Ngoài trừ việc anh ta nhanh chóng chia tay Lexie vì “người bạn” đó, để cô có nhiều kinh nghiệm hơn khi liên quan đến đàn ông. Trong sự nhận thức muộn màng, Drew đã chỉ trích quá mức về nhiều thứ hơn là chỉ phê phán những chuyến du lịch của cô, nhưng cô đã lựa chọn không chú ý tới thực tế đó vì hầu hết mọi người trong cuộc đời cô đều phê bình cô những điều tương tự như vậy.

Theo lời cha mẹ của Lexie, những người đang thất vọng, thì Drew hiện đang sống một cuộc sống trong mơ ở vùng ngoại ô, một cuộc sống mà cha mẹ cô mong muốn cho cô. Một ước mơ mà cô chưa bao giờ chia sẻ. Nhưng ông bà Caroline và Grant Davis không hiểu được - không bao giờ hiểu - và tiếp tục nhắc nhở cô cái thực tế đó mỗi lần cô gặp họ. Đó cũng là một trong rất nhiều lí do khiến Lexie giữ những cuộc viếng thăm gia đình cô ở mức tối thiểu nhất khi cô ở trong thành phố. Mặc dù họ chỉ sống ở ngoại thành mất nửa tiếng đi xe ngăn ngủi.

Còn với Drew, Lexie chỉ coi anh ta như một bài học nhớ đời. Kể từ đó, cô tán thành một triết lý mới: yêu họ và tận hưởng họ cho đến khi tới lúc phải đi.

“Aha! Tìm thấy rồi.” Claudia xoay màn hình laptop về phía Lexie, người đang vui vẻ tập trung vào một điều gì đó hơn là quá khứ lâm ly của cô.

“Đây là Blog Chàng Độc Thân ngày hôm nay. Chủ nhân chiếc nhẫn của chị là chàng độc thân mới. Và điều đó giải thích vì sao liên lạc với anh ta lại

khó khăn đến vậy,” cô ấy nói.

Lexie liếc nhìn bức hình chụp sát mặt Sam Cooper, phóng viên báo chí và là người giám hộ của chiếc nhẫn. Trong hình, anh ta thậm chí còn nổi bật hơn cả trên tivi. Đôi mắt anh ta xanh hơn và mái tóc dày và thẳng, đủ dài để những ngón tay của một người phụ nữ luồn qua, nhưng cũng đủ ngắn để giữ lại vẻ nam tính. Claudia huýt sáo nhẹ. “Anh ta nóng bỏng đấy chứ. Nhưng em thấy chị đã để ý đến điều đó rồi,” cô ấy nói và cười toe toét.

Lexie tự quyết tâm không để mình đỏ mặt vì bị bắt quả tang và thay vào đó đọc lướt qua bài báo. “Vì vậy mà phụ nữ lao vào anh ta à?” Cô cố gắng để nói thật ngạc nhiên, như thể cô không thể hình dung được chuyện như thế này.

Nhưng cô có thể. Cô chỉ không muốn thừa nhận ra thành tiếng, mà cô cũng không muốn là một trong những người phụ nữ liều lĩnh đó. Cô chỉ quan tâm đến việc giao dịch kinh doanh với người đàn ông đó, không hơn.

Claudia khoanh tay trước ngực. “Nếu chị muốn gặp anh chàng Sam Cooper thì em gợi ý cách đi cửa sau. Chị có lẽ phải đợi một chút, nhưng em đánh cuộc là cuối cùng anh ta sẽ ra thôi.”

Lexie nheo mắt. “Em chắc chứ?” Bởi vì cô không thể tưởng tượng được việc một mình lang thang hàng giờ liền trong ngõ hẻm mà chỉ dựa trên hi vọng.

“Chị không tin em à?”

Claudia có sự kinh nghiệm sống trong thành phố lớn và sở trường hoàn thành bất cứ công việc nào mà cô để tâm tới, từ việc mã hóa phức tạp cho đến những người đàn ông thậm chí phức tạp hơn.

Lexie gật đầu, thừa nhận quan điểm. “Em đúng là bậc thầy. Chính là cửa sau.”

Coop kéo lê cái hộp to tướng xuống thang máy đến tầng hầm, ra cửa sau của tòa soạn và tiến đến cái thùng rác Dumpster lớn màu xanh. Anh đã làm việc qua cả giờ ăn tối và bóng tối đã bao phủ cả con hẻm khi anh thả cái hộp xuống đất. Thùng rác quá cao khiến anh không thể nâng cái hộp lên và quăng nó vào trong, vì vậy anh phải bỏ những thứ bên trong bằng tay. Với tay xuống, anh túm lấy một nắm gấp đôi những lá thư được tẩm nước hoa từ những người phụ nữ tán dương những đức tính tốt của họ gửi tới Chàng Độc Thân được đăng quang gần đây nhất trong cái Blog Chàng Độc Thân kì quặc và ném vào trong thùng rác.

Để sát muối lên vết thương, cái blog đó lại do chính tờ báo khốn kiếp của anh xuất bản! Dựa vào việc khám phá ra rằng anh là nạn nhân mới nhất của tên tác giả nặc danh, Coop đã nài nỉ nhà xuất bản của tờ báo cố ngăn bài báo lại. Nhưng không có ai, thậm chí là người phóng viên chuyên viết về đề tài tội phạm hàng đầu của họ, có thể ngăn cản được cỗ máy kiếm tiền có tên gọi là Blog Chàng Độc Thân.

Đây hoặc là một sự quả báo cho điều gì đó anh đã làm trong cuộc sống trước đây hoặc là bằng chứng cho câu ngạn ngữ cổ đó là gieo nhân nào gặt quả đấy. Dù bằng cách này hay cách khác thì nó cũng thật là bẽ mặt. Anh phải chỉ thị cho Chris Markov, người bảo vệ an ninh tòa nhà nơi anh đang ở, đuổi bất cứ người phụ nữ nào không hẹn trước ra ngoài. Anh không thể đi bộ đi làm nữa, vì một vài người phụ nữ dũng cảm đã tìm ra nơi anh ở và cắm chốt ở ngoài bậc cửa giống như các tay săn ảnh săn đuổi Britney Spears. Và trong thời tiết giữa hè đẹp tuyệt như thế này, anh buộc phải thuê một người lái taxi đến đón anh ra ngoài bằng cửa sau và đưa anh về nhà. Điều này nhắc anh nhớ: anh hi vọng Charlie đang đứng đợi anh ở góc đường khi anh xong việc ở đây.

Coop quăng những bức thư cuối cùng đi. Tiếp đó là đến những bó hoa và những hộp kẹo. Những món đồ được bọc gói này anh sẽ gửi qua cho các bệnh viện địa phương. Nếu những người phụ nữ đủ cuồng nhiệt để gửi quà cho anh, và nghĩ rằng anh sẽ hứng thú với một người lạ mặt liều lĩnh thì

anh lại không có ý định ném thứ bất cứ thứ gì không được gói mà họ gửi qua. Mẹ của anh, cầu chúc cho bà được yên nghỉ, đã dạy anh điều đó.

Khi anh với tay vào trong hộp để lấy những thứ cuối cùng, thì tay anh chạm phải lớp cotton mềm mại. Anh lôi thứ đó ra và, như anh đã làm khi mở cái bao bì gốc, Coop nhìn chăm chăm không thể tin nổi vào chiếc quần áo lót lọt khe của phụ nữ. Nó thậm chí còn có một cái thẻ đựng đưa khỏi mặt sau. Món quà đặc biệt này, anh quá hoảng sợ để lo lắng về việc quyên góp và đã ngay lập tức thêm nó vào đồng rác.

“Đó là loại dễ thương đấy. Có lẽ tôi có thể kiểm tra cỡ của chúng trước khi anh quảng chúng đi?”

Coop cứng người với âm thanh của một giọng nữ xa lạ.

“Tôi đùa thôi. Anh có thể tổng khứ những cái đó đi trước khi tôi tự giới thiệu bản thân mình được không? Toàn bộ khái niệm về Blog Chàng Độc Thân và những người phụ nữ liêu lĩnh, mưu mô đang làm tôi nổi mẩn.”

Coop nhận thấy dấu hiệu của sự thích thú trong giọng nói của cô.

Anh quảng bộ đồ lót vào lại trong hộp và nhấc cái vật nặng đã được làm nhẹ đi lên ném vào thùng rác trước khi quay về phía người phụ nữ đã quấy rầy nhiệm vụ của anh. Trông cô ấy không giống với bất kì người phụ nữ tóc nâu hay tóc vàng hoe khiêu gợi đã gửi kèm cả ảnh của họ trong thư - một số ít những người phụ nữ anh đã liếc nhìn trước khi hình một người phụ nữ lỏa lồ dạy cho anh một bài học.

Thay vào đó, anh thấy mình đang đối diện với một người phụ nữ da trắng tóc nâu nổi bật với mái tóc thẳng rẽ ngôi lệch một bên và được cắt thẳng tưng tới vai. Những sợi tóc mảnh, dài tạo khung cho một gương mặt xinh đẹp, được ẩn đi một phần bởi cặp kính gọng đen phong cách. Hơn nữa anh còn nhận thấy đôi xương gò má cao và ánh nhìn của anh bị thu hút bởi đôi môi đầy đặn, gợi cảm của cô. Ngoài cái miệng căng mọng ấy ra thì đôi mắt là điểm đặc trưng nổi bật nhất, ngay cả khi chúng ẩn đằng sau cặp kính.

Tròng mắt cô ấy rộng và tối, màu sắc được xác định nhờ ánh sáng đang mờ dần.

Mặt khác cặp kính làm nét đặc trưng quyến rũ của cô ấy càng thêm vẻ thông minh. Cô ấy đưa ra một trò chơi ghép hình mà anh muốn tháo rời ra và ghép lại với nhau với một sự hiểu biết sâu sắc hơn.

Nhưng chỉ vì anh bị cô thu hút không có nghĩa là cô không phải là một trong những người lén theo anh. “Được rồi, tôi đã làm nhẹ bớt gánh nặng của mình rồi. Vậy thì cô là ai và cô đang làm gì ở chỗ cửa sau này?” anh hỏi một cách thận trọng.

Cô toét miệng cười rạng rỡ với anh và anh thêm hàm răng đẹp vào những đặc tính của cô. “Tôi đang đợi anh,” cô đáp.

Một cảm giác thất vọng vô lý bao trùm anh trước câu trả lời của cô. “À, tôi không hứng thú.” Nhét tay vào túi, anh quay về phía lối ra của con hẻm. “Làm sao anh biết được khi mà anh còn chưa nghe những gì tôi phải nói?” Cô gọi với theo anh.

Bất chấp bản thân mình, anh dừng lại và quay lại. “Bởi vì cô là phụ nữ, cô chờ tôi ra bằng cửa sau và cô thừa nhận rằng cô thấy hứng thú!”

“Không phải với anh!” Cô sửa lại, âm thanh phát ra kinh hoàng với quan điểm đó, cùng lúc làm thâm tím cái tôi của Coop.

Điều gì đang xảy ra với anh vậy, anh tự hỏi.

“Tôi quan tâm đến cái nhẫn của anh!” Cô giơ tay lên để minh họa cho lời nói của mình, chỉ cho anh nhiều cái nhẫn lóe sáng trên những ngón tay của cô.

“Cô và mọi người phụ nữ đang tìm kiếm chồng khác trong thành phố,” anh lầm bầm, ngay cả khi anh suy ngẫm về việc cô sẽ đeo chiếc nhẫn đính hôn ở đâu giữa rất nhiều loại trang sức cô đang đeo.

Cô mím đôi môi quyến rũ lại và nhăn mặt. “Không phải theo cách đó!” Cô lục trong cái túi xách quá khổ đeo trên vai và lôi ra một tấm ảnh. “Nhìn này. Đây là bà tôi và bà đang đeo một cái vòng cổ trông giống như một mảnh ghép với chiếc nhẫn mà tôi thấy anh nhận được trên tivi.”

Ngạc nhiên với lời giải thích của cô, Coop cầm lấy bức ảnh, nhưng ánh nắng ban ngày đang yếu dần không đủ sáng để anh có thể nhìn rõ. “Trời quá tối chẳng nhìn thấy được,” anh nói và đưa tấm ảnh lại cho cô.

“Hãy tin tôi. Nó trông giống như là một mảnh ghép vậy.”

Anh đã biết cái nhẫn từng là một phần của bộ trang sức rồi. Nhưng bà cô ấy có thực sự sở hữu chiếc vòng cổ phù hợp không hay câu chuyện đó chỉ là một âm mưu để đến gần anh thôi?

Bản năng nhà báo của Coop nói với anh rằng cô thành thật trong cuộc tìm kiếm này. Và anh phải thừa nhận rằng cô không hành động giống như một người phụ nữ đang hứng thú với người đàn ông độc thân mới nhất của thành phố.

Sự thiếu hứng thú đã được cô thừa nhận và làm anh khó chịu. Đặc biệt khi anh thấy tò mò về cô - và không chỉ bởi mối liên quan giả thiết của cô với chiếc nhẫn của anh, cái nhẫn mà anh đã rút sâu bên trong túi quần trước của mình.

Nhưng anh không định cho cô xem cái nhẫn cho tới khi anh biết nhiều hơn về câu chuyện của cô. “Bà cô đã lấy chiếc vòng cổ ở đâu?” anh hỏi, và bản khoản liệu bà là người thứ hai hay thứ ba được thừa kế quyền sở hữu món đồ này sau khi nó bị đánh cắp.

“Nghe này, anh có nghĩ là chúng ta có thể trò chuyện ở đâu đó không? Bất cứ nơi nào khác sẽ tốt cho tôi. Mùi hôi thối của rác thải đang giết tôi đấy.” Cô nhăn mũi và phẩy phẩy tay trước mặt.

Coop lắc đầu và cười toe toét. “Vừa thông minh vừa xinh đẹp.”

Đằng sau cặp kính, đôi mắt cô mở to. “Nói với cô điều gì. Tôi cần phải về nhà và tắm. Tôi không thể nói với cô là có bao nhiêu lá thư tôi vừa bỏ đi được tắm nước hoa. Cô có muốn gặp tôi để đi uống một cái gì đó không?” Anh mời cô dựa trên một ý nghĩ vừa chợt nảy ra, nhưng khi anh chờ đợi câu trả lời thì trái tim anh bắt đầu đập thình thịch trong lồng ngực. Cô nghiêng đầu sang một bên. “Anh sẽ mang chiếc nhẫn đi chứ?”

Anh gật đầu. “Cô sẽ mang bức ảnh đi chứ?”

“Đương nhiên.”

“Cô có bút không?” anh hỏi, cố gắng tỏ ra thờ ơ khi mà thực tế anh cảm thấy hồi hộp với ý nghĩ sẽ được gặp lại cô.

Cô lục tìm trong cái túi xách quá khổ và đưa anh cái gì đó để viết. “Đây. Dùng cái này đi.” Cô lật mặt sau của tấm ảnh.

“Tám giờ thì thế nào?” anh hỏi. “Được thôi.”

Anh viết nhanh tên quán Bar and Grill, nơi mà người cha lớn tuổi của anh đã mở sau khi về hưu. Cảnh sát thường hay lang thang ở đó trong giờ nghỉ của họ. Bia rất ngon và thức ăn còn ngon hơn. Nó không quá trang trọng cho một cuộc gặp gỡ làm ăn và nó nằm trên một con phố đông người qua lại, nơi mà cô ấy sẽ cảm thấy an toàn với một người hết sức xa lạ.

Điều này nhắc anh nhớ ra. “Tôi không nghĩ là chúng ta đã thực sự giới thiệu về nhau,” anh nói.

“Tôi là Lexie Davis.” Cô đưa tay ra và anh nắm lấy.

“Viết tắt của Alexandra?”

“Alexis. Cha mẹ tôi khá bức bối. Tôi đã thay đổi nó ngay khi tôi biết nói.” Anh cười, tận hưởng cảm giác lòng bàn tay cô áp vào lòng bàn tay anh. Mềm mại và nữ tính, bàn tay cô nhỏ, nhưng anh không nghi ngờ gì về việc người phụ nữ này có thể tự bảo vệ chính mình. Anh thích sự gan dạ và tính quả quyết của cô.

“Và anh là Sam Cooper khét tiếng,” cô nói khi thả cái bắt tay ra.

Anh liếc nhìn cô một cách tò mò. “Chàng độc thân đương thời không cần phải giới thiệu.” Cô nhăn mũi, bỏ qua thân phận hiện tại của anh.

“Vì vậy cô thực sự không để tâm đến những gì mà Blog Chàng Độc Thân đó đã đề cập đúng không?” anh hỏi, cảm thấy tò mò.

Cô lắc đầu. “Không một người phụ nữ có lòng tự trọng nào lại chạy theo một người đàn ông chỉ vì anh ta còn độc thân và đang sở hữu một cái nhẫn...” Giọng cô kéo thấp xuống và cô cười toe toét, rõ ràng là chú ý mô tả về chính bản thân mình.

Anh cười. “Bình tĩnh đi Lexie. Chúng ta đã chứng minh được rằng cô chẳng hứng thú với tôi,” anh nói, giọng anh nghe cộc cằn hơn là anh muốn.

“Anh nói ai?” Cô lấy lại tấm ảnh và nhét nó vào trong túi xách. “Gặp anh lúc tám giờ.” Với một cái vẫy tay ngắn gọn, cô quay người và sải bước đi về cuối con hẻm, để anh có cơ hội chiêm ngưỡng phần tài sản quý giá đẹp đẽ còn lại của cô, được bao bọc trong cái quần jean màu trắng và chiếc áo sát nách rộng thùng thình khi cô bỏ đi.

Lexie lao về căn hộ của bà cô ở West Side, vội vàng đi tắm và thay quần áo cho buổi gặp gỡ với Sam Cooper.

“Sam Cooper.” Cô phát âm cái tên đó trôi chảy và dễ dàng, giống như Kahlua và kem, đồ uống khoái khẩu của cô.

Cô dùng chìa khóa của mình mở cửa và bước vào căn hộ. Như thường lệ, mùi hoa violet, hương thơm của loài hoa được bà cô lựa chọn, xộc vào các giác quan của cô.

“Bà ơi? Bà có nhà không?” Lexie gọi to.

Không có tiếng trả lời. Cô nhận ra là bà Charlotte đã xuống chỗ bà Sylvia và cô đi về phía phòng ngủ của mình, bật đèn lên khi cô đi qua căn phòng.

Bà cô thích bóng tối, và đã kéo kín những tấm rèm nặng nề che phủ những khung cửa sổ cũ. Lexie bật một vài bóng đèn lên.

Ở trong phòng mình, cô lục lọi tủ quần áo, tìm cái gì đó phù hợp để mặc cho buổi gặp gỡ kinh doanh chứ không phải là một cuộc hẹn, nhưng vẫn là với người đàn ông mà cô muốn gây ấn tượng. Cô không phải là người tích trữ nhiều đồ đạc cho nên những thứ cô có đều là những đồ cô thấy cần thiết và thật sự yêu thích. Cô chưa bao giờ phải hoàn thiện kỹ năng đi du lịch mang theo ít hành lý cả. Nó đến với cô một cách tự nhiên. Xem xét kỹ càng nhanh chóng tủ quần áo, cô chọn một chiếc váy mùa hè nhẹ nhàng và một đôi xăng-đan hoa dây da.

Nửa tiếng sau, cô tắm xong, trang điểm nhẹ và sấy khô mái tóc mới cắt. Cô đeo thêm một chiếc băng-đô mỏng màu da cam rất phù hợp với chiếc váy, xịt một chút nước hoa mà cô ưa thích và sẵn sàng để đi.

Chỉ một chút bồn chồn cũng cho thấy rằng đối với cô buổi tối hôm nay đột nhiên có ý nghĩa lớn hơn là một vụ giao dịch mà trong đó cô hi vọng sẽ mua được chiếc nhẫn.

Khi cô đến gặp Sam lúc sớm, cô đã không biết trông đợi điều gì. Chắc chắn trên chương trình bản tin, anh ta trông rất đẹp trai, nhưng anh ta cũng rất dè dặt về việc nhận quà thưởng và có một chút cộc cằn với người phóng viên truyền hình. Cô đã không được chuẩn bị cho sự va chạm khi trực tiếp gặp anh ta. Và khi anh đã bỏ qua sự đề phòng đối với cô, nom anh hết sức quyến rũ.

Anh đã coi cô thật xinh đẹp. Trong kí ức, đôi má cô nóng bừng lên. Tiếp đến là cái chạm tay của anh. Đôi tay anh không bị thô ráp vì công việc vất vả, cũng không mềm mại và được cắt sửa móng tay. Thực tế, những ngón tay anh như có cảm giác đúng như chúng quấn quanh bàn tay cô và sự choáng voáng của nhận thức xèo xèo thẳng qua tới các ngón chân và những bộ phận khác của cơ thể mà ngay lúc này tốt hơn là cô không nên tập trung vào chúng quá kỹ.

Cô không nghe thấy bất kì tiếng ồn nào từ phần còn lại của căn hộ và cho rằng bà cô vẫn chưa về nhà. Rõ ràng là cô sẽ cảm thấy may mắn và lén đi mà không phải trả lời bất kì câu hỏi nào về việc cô sẽ đi đâu. Cô muốn làm bà bất ngờ với món đồ trang sức tại bữa tiệc và càng ít cơ hội để bà cô phải can thiệp vào thì càng tốt.

Cô chỉ để lại cho bà một lời nhắn để bà khỏi lo lắng. Lexie cầm túi xách lên và cẩn thận kiểm tra lần nữa xem cô đã mang tấm ảnh của bà với tên và địa chỉ của nhà hàng ở mặt sau hay chưa và đi về phía hành lang nhỏ, đi qua khu vực phòng khách dẫn ra cửa.

Một tiếng huýt sáo làm cô dừng lại đột ngột và Lexie xoay vòng quanh nhìn thấy bà đang ngồi trong chiếc ghế bành da lớn ở góc phòng. “Cháu đi đâu mà ăn mặc đẹp thế?” Bà Charlotte hỏi.

“Bà làm cháu sợ đấy! Cháu không biết là bà đã về nhà.” Lexie đặt tay lên ngực, che chở cho trái tim đang phi nước đại của mình.

Bà cô đặt đồ đan lên lòng mình. “Bà đã gọi to đấy. Chắc cháu đã không nghe thấy bà.”

Lexie gật đầu. “Vâng, à, cháu sẽ về muộn đấy. Bà đừng thức đợi nhé.”

Cô vừa bước một bước về phía cửa thì đã nghe bà nói, “Cháu chưa trả lời câu hỏi của bà.”

Và cô gần như sắp thoát, Lexie nghĩ. “Câu hỏi nào ạ?”

“Đừng giả ngốc với bà. Cháu có một cuộc hẹn hò nóng bỏng phải không?” Bà Charlotte hỏi, đôi mắt bà mở to tò mò.

Bà cô chẳng mong muốn gì hơn là việc nhìn thấy Lexie ổn định với một người đàn ông, như thế sẽ có ai đó chăm sóc cô khi bà chết. Điều cơ bản trong thái độ đạo đức giả đến từ một người phụ nữ, dù cô ta đã kết hôn, cũng vẫn đòi hỏi được giống như nhân vật Rizzo sống đầy đủ, độc lập trong

bộ phim Grease hơn là nhân vật Sandy nghiêm trang và ngây thơ. Trừ cái tính lang chạ bừa bãi ra. Lexie hi vọng.

Cô luôn luôn tôn sùng bà và chưa bao giờ xem sự thúc giục của bà với hôn nhân một cách quá nghiêm túc. Cô cũng biết tốt hơn là không nên để bà Charlotte có bất cứ cơ hội thực sự nào can thiệp vào đời sống riêng tư của cô.

“Cháu xin lỗi vì làm bà thất vọng nhưng chỉ là một cuộc gặp gỡ về công việc thôi bà ạ.”

Bà Charlotte nhướn một bên lông mày được kẻ chì lên tỏ ý nghi ngờ. “Ồ thôi nào. Đừng đùa một người hay đùa chứ. Cháu ăn mặc quá đẹp để gặp một người khách hàng. Thế nào? Bà có biết cậu ta không? Cậu ta sẽ đưa cháu đi đâu? Đây là lần đầu tiên cháu ra ngoài với cậu ta phải không? Và cậu ta là một chàng trai trẻ đẹp chứ?”

Lexie thở dài bi thảm, thoái chí nhưng không chịu thua. “Hãy tin những gì bà muốn bà ạ,” cô nói, ngay cả khi cô không thể nén cười trước biểu hiện hăng hái với hai mươi câu hỏi của bà Charlotte. “Không, bà không biết vị khách hàng này đâu, tui cháu sẽ đi đến một nơi được gọi là Jack’s Bar and Grill, vâng, đây là lần đầu chúng cháu gặp nhau, và tất nhiên anh ta là một chàng trai trẻ đẹp. Cháu sẽ không đồng ý gặp mặt với bất kì vị khách hàng nào khác.”

“Bà không tin.”

Lexie liếc nhìn đồng hồ. “Tùy bà thôi ạ. Cháu phải đi không thì sẽ muộn mất.” Cô gửi bà một nụ hôn gió. “Cháu yêu bà.”

Bà Charlotte mỉm cười. “Vui vẻ nhé! Và hãy nhớ, làm tất cả mọi thứ bà làm... Và hơn thế nữa!”

Cô tròn tròn mắt và đi thẳng ra khỏi cửa đến chỗ cuộc hẹn mà không phải là một cuộc hẹn hò mà chỉ là một buổi gặp gỡ kinh doanh - với người đàn ông quyến rũ nhất cô đã gặp trong một thời gian khá dài.

Di động của Coop reo lên trước khi anh chạm tay vào cánh cửa quán Jack's Bar and Grill. Vì anh đã đến sớm nên anh ngừng lại để nghe điện thoại bên ngoài - ở nơi yên tĩnh hơn. "Coop đây," anh nói.

"Tôi là Ricky Burnett. Tôi là chủ cửa hàng Vintage Jewelers. Tôi nghe nói anh đã cứu con gái và cháu gái tôi." Coop không tin là ông ấy lại đi quá xa như vậy. "Tôi chỉ vô tình có mặt đúng nơi đúng lúc thôi, ông Burnett."

"Cảm ơn anh. Tôi rất biết ơn anh," người đàn ông nói với giọng cộc cằn. "Không có gì đâu."

"Nhưng tôi cần lấy lại cái nhẫn."

Lời tuyên bố đột ngột khiến Coop mất cảnh giác và với việc đề cập tới chiếc nhẫn, bản năng của anh trở nên cảnh giác cao độ.

"Cha!" Coop nhận ra giọng của người con gái đem vào phía sau.

"Giữ máy một phút nhé," ông Ricky nói.

Coop áp điện thoại sát vào tai, cố gắng nghe họ đang bàn cãi vấn đề gì ở đầu dây bên kia. Cho rằng người cha và cô con gái kia đang tranh cãi, anh chẳng gặp khó khăn gì trong việc nghe trộm.

"Cha thật trơ tráo!" bà ta trách mắng người cha. "Con đã nói với cha rằng người đàn ông đó đã cứu chúng con."

"Và ta rất biết ơn, nhưng con không có quyền bất cứ cái gì trong hộp đồ cá nhân của ta." ông Ricky nói.

"Cha luôn cất giữ những thứ mà cha chẳng thực sự cần đến. Nếu để tùy theo ý cha thì chắc trong ngăn kéo sẽ có nhiều đồ hơn trong cửa hàng mất. Thật tốt là thỉnh thoảng con vẫn dọn dẹp. Ít nhất thì con cũng tạo ra được lợi nhuận cho chúng ta."

"Con đã bán những thứ khác của ta đi rồi à?" một tiếng kêu giận dữ, ông Ricky cao giọng.

“Không giống như cha đã từng để ý đâu! Sự tích trữ kinh điển, con đã xem nó trên chương trình Oprah rồi. Nào, bây giờ thì cha hãy nói với ông Cooper rằng cha xin lỗi và để yên cho anh ta giữ chiếc nhẫn đi.”

“Cậu vẫn ở đây chứ?” Ông Ricky hỏi. “Vâng tôi đây.” Coop không chắc là mình bị ông Ricky Burnett làm cho thích thú hơn hay ngạc nhiên hơn. “Nghe này, tôi sẽ tặng cho anh một món quà khác nếu tôi có thể lấy lại được cái nhẫn,” ông Ricky nói, rõ ràng là phớt lờ con gái ông đi.

Vậy thì cái nhẫn có ý nghĩa gì đó với người đàn ông này. Ông ta có biết là cái nhẫn đã bị đánh cắp không? Ông ta đóng vai trò gì trong vụ trộm đó? Hay ông ta chỉ là một người sưu tầm, giống như con gái ông ta đã nói? “Cha thật quá đáng!” con gái ông ta kêu lên. Tiếng cửa đóng sầm một cái vang lên trong điện thoại.

Coop nhăn mặt. “Tôi thật sự muốn giúp ông, ông Burnett, nhưng tôi không thể.”

“Này?”

“Tôi xin lỗi, nhưng bây giờ tôi phải đi rồi.” Coop ngắt máy, rồi vỗ nhẹ vào túi nơi anh để chiếc nhẫn.

Chắc chắn anh cảm thấy có lỗi về việc không trả lại chiếc nhẫn. Khi thật, ngay từ đầu anh đã không muốn nhận quà. Nhưng được trang bị những thông tin mới, Coop không thể chuyển cái nhẫn qua cho ông Ricky Burnett. Ai mà biết được liệu Ricky có phải là người sở hữu hợp pháp hay không? Và Lexie David cũng quan tâm tới thứ đồ trang sức đặc biệt đó.

Rõ ràng là có nhiều điều hơn đối với chiếc nhẫn này, và sự tò mò của một người phóng viên trong Coop lôi kéo anh, trong khi đó câu chuyện lại lôi kéo nhà viết tiểu thuyết bên trong anh. Cho tới khi anh làm sáng tỏ được điều bí ẩn đằng sau vụ trộm thì chiếc nhẫn vẫn ở đây.

Chương 3

Giống như chủ nhân của nó, quán Jack's Bar and Grill rực rỡ và tràn đầy sức sống. Khi mẹ của Coop mất vì chứng phình động mạch đột ngột, không lâu sau khi cha anh về hưu, Jack Cooper cần một sự thay thế cho tình bạn bè, bằng hữu mà vợ ông đã mang lại. Ông đã tìm thấy nó trong quán bar này và với những ông bạn cảnh sát hay la cà ở đây.

Coop bước vào nơi anh xem như ngôi nhà thứ hai của mình và được đón chào bằng tiếng vỗ tay và tiếng cười, làm anh nhớ lại phòng tin tức ngay sau khi vụ trộm thất bại.

Anh trai anh, Matt, gọi to. “Tất cả hoan nghênh người anh hùng chiến thắng!”

“Im đi,” Coop nói với người anh trai ruột.

“Cậu có muốn lần tới anh nói họ để lại việc chiến đấu với tội phạm cho chúng ta không?” Matt hỏi, và cười khúc khích.

Chẳng có gì đặc biệt, Coop nghĩ bụng.

“Cha ơi, lấy cho người anh hùng một cốc bia.”

Coop lắc đầu. Đáng lẽ anh nên biết rằng chọn quán Jack's làm nơi gặp gỡ Lexie là một sai lầm.

“Mặc kệ anh con và trút bỏ gánh nặng đi,” ba anh lên tiếng. “Nó chỉ ghen tị là tờ báo đã không chọn nó cho Blog Chàng Độc Thân thôi.” Ông Jack đẩy nhẹ cốc bia đang sủi bọt ngang qua mặt quầy bar.

“Cha đã đọc cái chuyện tào lao đấy rồi à?” Coop hỏi.

“Trong khi đang tìm đọc mục thể thao,” cha anh khẽ nói mà không nhìn vào mắt Coop.

Coop ngồi xuống ghế.

“Vậy cảm giác thế nào khi là người được cả thành phố yêu mến?” Matt hỏi.

Coop miêu tả lại cái thùng rác mà lúc nãy anh đã đổ đi.

“Nghe có vẻ gian khổ thực sự nhỉ. Cậu đã vất tất cả những thứ đó đi à? Cậu không lưu lại thậm chí chỉ là một trong các số điện thoại của những quý cô đó hay sao?” anh ấy hỏi sừng sốt.

“Em có thể đừng được điều đó không nếu như em muốn những người phụ nữ của em thật ôn hòa?” Matt gật đầu. “Ý kiến hay. Những người phụ nữ ôn hòa. Giống như Olivia,” anh ấy nói về người vợ đã chung sống 10 năm của mình.

Không giống như Coop, hôn nhân là một việc nữa mà anh trai anh đã làm tốt, theo gương người cha của họ. Coop hiếm khi nghĩ quá nhiều về những thất bại của mình, nhưng đôi khi thật khó mà không so sánh.

Matt nâng cốc bia lên và Coop nhận cốc bia chúc mừng của anh trai.

Sau đó cả hai chạm cốc nhau và uống một ngụm lớn.

“Thế ca tiếp theo của anh là khi nào?” Coop hỏi.

“Sáng mai. Cho nên anh nghĩ tối nay anh sẽ ở cùng cha.” Matt nhìn vào mắt Coop.

Cả hai anh em có mặt tại quán Jack’s thường xuyên hơn nhưng không phải dựa vào lí do là muốn uống bia. Họ thực sự đang để mắt tới cha họ, để chắc chắn rằng ông không quá cô đơn.

“Nói một cách khác là vợ của nó đang phát ốm vì nó rồi,” người cha lên tiếng, khi nghe lỏm được lời Matt nói.

Cha anh châm chọc nhưng cả Matt và Coop đều biết ông Jack đánh giá cao việc hai người con trai ông ghé qua.

“Công việc với cậu thế nào?” Matt hỏi.

“Vẫn như cũ,” Coop trả lời.

“Có điều gì mới và thú vị xảy ra không?”

Coop lắc đầu. “Ngoại trừ vụ cướp và cái trang Blog Chàng Độc Thân chết tiệt kia ra thì cuộc sống của em hoàn toàn buồn tẻ,” anh nói dối.

Cho tới khi anh biết nhiều hơn về Lexie và mối liên quan của bà cô với chiếc nhẫn thì anh cảm thấy bắt buộc phải giữ lại thông tin đó cho riêng mình.

“Vậy cuộc sống làm một người hùng và người độc thân nổi tiếng thật tẻ nhạt hả? Có lẽ con nên đánh liều và trở thành một cảnh sát đi.” ông Jack đùa.

Có thể cha anh đang trêu chọc, nhưng lời nói đùa đó đã gợi lại nỗi đau buồn.

Coop đã bị rách cơ xoay khi đang chơi bóng đá ở trường trung học, rồi lại làm nó bị thương lần nữa trong lúc huấn luyện ở học viện. Sau cuộc phẫu thuật các bác sĩ đã cảnh báo rằng đa số cảnh sát hiếm khi bình phục đủ khỏe sau khi phẫu thuật cơ xoay để có thể làm công việc được yêu cầu một cách an toàn. Chưa nói đến việc anh có nguy cơ làm vai đã bị yếu bị thương lại.

Điều đó gần như đã làm Coop không thể bảo lãnh vào học viện và phá hủy tương lai mà cha anh đã hi vọng hai người con trai của mình có được. Dù đùa hay không thì Coop cũng không cần người nhắc lại là anh đã làm người cha lớn tuổi của mình thất vọng. Anh đã sống với sự ý thức rằng ngày chết tiệt nào anh cũng thất bại. Vì vậy anh chẳng thể thừa nhận với cha anh rằng anh vẫn yêu thích công việc phóng viên như trước kia nhưng bây giờ anh cảm thấy công việc đó quá thông thường.

Đó là một lời bình luận thật đáng buồn trong cuộc sống khi mà việc tuân tra tội phạm trộm cắp, cướp của, và đâm chém người trở nên quá nhàm để có thể dấy lên quá nhiều sự quan tâm. Coop đã bắt đầu háo hức viết phóng sự tin tức và tạo nên ảnh hưởng theo một cách mà anh không bao giờ có thể có khi là một cảnh sát. Anh hi vọng rằng với việc đưa tin về tội phạm, anh sẽ nâng cao nhận thức cộng đồng và có thể làm dấy lên sự căm phẫn, cuối cùng sẽ giúp đỡ để cứu sống sinh mạng người dân hoặc bắt giữ những tên tội phạm. Thay vào đó, nó lại là một vòng xoay không bao giờ dừng lại của bạo lực. Một sự lặp đi lặp lại đáng buồn của một khía cạnh ngày càng ô nhục hơn của bản chất con người. Anh không giúp đỡ hay thay đổi được mọi thứ. Anh chỉ đang nói với mọi người mà thôi.

Có lẽ đó là lí do vì sao anh rất thích viết tiểu thuyết. Anh có thể quyết định khung câu chuyện, cốt truyện, các nhân vật, và quan trọng nhất là kết quả. Anh có thể không tạo ra được một sự khác biệt trên thế giới, nhưng anh không thể sao chép lại ở bất cứ nơi nào sự thỏa mãn mà anh có được từ việc viết lách.

Vấn đề là, anh vẫn chưa tìm thấy được kiểu thành công và sự công nhận của công chúng trong việc viết tiểu thuyết mà anh đã tìm thấy trong nghề làm báo và phóng viên. Và trong một gia đình của những người đàn ông thành đạt thì anh không chấp nhận thất bại.

“Nếu anh chưa kết hôn, anh nghĩ mình sẽ tìm thấy người phụ nữ trong mơ của mình,” Matt nói, ánh mắt anh đột nhiên dán chặt vào cửa trước. Thậm chí trước khi Coop quay lại, anh đã biết ai vừa bước vào trong quán và một cảm giác phòng vệ mà trước đây anh chưa từng trải qua đột nhiên bao phủ lấy anh.

Một cái liếc nhìn thật nhanh về phía Lexie, đang mặc một chiếc váy hoa in mùa hè màu tùng lam, đã khẳng định linh cảm của anh. Cặp kính trí thức trái ngược hẳn với bộ trang phục, tạo nên một sự tương phản thú vị. Cô ấy thật đặc biệt. Có một không hai.

“Dù sao đi nữa có lẽ anh sẽ chào đón cô ấy đến với quán Jack.” Matt bắt đầu tiến tới chỗ cô gái và Coop đã đập bàn tay rắn chắc lên vai anh trai anh. “Cô ấy đi với em.”

Matt dừng lại. “Anh cứ nghĩ cậu chẳng quan tâm đến những phụ nữ lăng lơ chứ?”

Coop cứng đờ người. “Anh trông cô ấy giống một phụ nữ lăng lơ lắm à?” Matt cười. “Bình tĩnh đi nào. Anh đang có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, cậu nhớ chứ?”

Coop thả lỏng nắm tay. “Em sẽ trả tiền cho cốc bia tiếp theo của anh,” anh nói với anh trai, hi vọng mọi việc suôn sẻ hơn mà thực sự không phải thừa nhận rằng anh đã hành động như một kẻ ngốc đối với một người phụ nữ anh chỉ mới biết.

“Sam?” Lexie gọi tên anh khi cô tiến về phía họ.

“Bây giờ anh có thể đi lấy cốc bia đó,” Coop nói với anh trai.

Matt toét miệng cười. “Sẽ nhanh thôi, Sam.”

Không ai gọi Coop bằng tên ngoại trừ mẹ anh khi bà vẫn còn sống.

“Xin lỗi tôi đến muộn,” Lexie nói. “Không sao. Tại sao chúng ta không ngồi ở chiếc bàn đằng sau nhỉ?” Coop gợi ý. Một nơi yên tĩnh mà họ có thể bàn luận về chiếc nhẫn và chiếc vòng cổ của bà cô mà không bị nghe lén.

“Nghe hay đấy.”

“Cậu sẽ không giới thiệu với anh trai cậu về cuộc hẹn hò sao?” Matt xen vào, với một nụ cười toe toét trên gương mặt anh.

Vì không có thời gian cho việc đó nên Coop bắt buộc giới thiệu. “Lexie Davis, đây là anh trai tôi, Matt Cooper.” Cảm thấy sự sôi nổi trong ánh mắt của cha anh, Coop tiếp tục giới thiệu, “Và người đàn ông lớn tuổi đứng sau quầy bar là cha tôi, Jack”

“Rất vui vì được gặp hai người. Tôi có thể thấy rằng gia đình rất giống nhau.” Nụ cười niềm nở của Lexie bao quanh cả ba người đàn ông.

“Tôi sẽ nhận nó như một lời khen,” ông Jack nói. “Thế quý cô xinh đẹp, chẳng lẽ cô cũng là một trong những quý cô độc thân đang mong đợi hẹn hò với người hoàn hảo gần đây nhất à?” Ông nghiêng đầu về phía con trai.

Coop co rúm người lại.

Lexie lắc đầu và cười, “Ồ không. Không phải tôi. Sam và tôi có một vài công việc cần bàn bạc thôi.”

“Thật không đấy?” Matt hỏi, nghe có vẻ quá hài lòng đối với sự thích thú của Coop. “Bởi vì em trai tôi khiến cho tôi tin rằng có điều gì đó quan trọng hơn đang xảy ra giữa hai người.”

Coop chịu đựng quá đủ. Anh đặt tay lên eo của Lexie, dẫn cô đến một cái bàn phía xa, tránh ra khỏi gia đình tò mò của anh.

“Tôi xin lỗi. Cha và anh trai tôi dường như nghĩ rằng mọi việc đều là trách nhiệm của họ.”

“Anh cho rằng họ không tốt à? Anh nên gặp bà của tôi.” Cô lắc đầu và cười.

“Cô có muốn ăn hay uống gì đó không?”

Cô nhún vai. “Có lẽ chỉ cần một ly trà đá và một ít khoai tây chiên chẳng?”

“Thật quá dễ trong một quán bar.” Coop tự bào chữa cho mình, đưa tờ gọi món cho cha anh, người đã hứa sẽ mang đồ uống và khoai tây chiên qua cho anh.

Anh quay lại chỗ Lexie, thoải mái trong chiếc ghế đối diện với cô. Nhờ chỗ ngồi nhỏ nên dưới gầm bàn hai đầu gối anh sượt qua đầu gối cô. “Nào, tôi phải hỏi anh.” Cô dừng lại và căn đôi môi được đánh son bóng nhẹ nhàng. “Anh trai của anh có ý gì khi nói anh làm cho anh ấy tin rằng có nhiều điều

hơn công việc giữa chúng ta?” Cô chống cả hai khuỷu tay lên bàn và ngả người sát vào.

Đôi mắt cô ấy, lúc này anh có thể nhìn thấy là màu nâu ánh vàng, tràn ngập sự tò mò và chỉ tập trung vào anh Cô ấy thật thẳng thắn. Anh thích điều đó ở cô.

“Chúng ta chỉ nói rằng tôi khiến anh ấy biết không chỉ là cô đi cùng với tôi, mà đúng là tôi còn quan tâm nhiều hơn công việc.”

“Tôi hiểu.” Nụ cười nở trên đôi môi cô. Một nụ cười thỏa mãn.

“Hãy nói tôi nghe về cô đi,” anh nói, háo hức được nghe nhiều hơn về cá nhân cô.

“Không có nhiều điều để nói. Tôi là một người du lịch khắp thế giới và là một người thiết kế trang web.”

Phần một người du lịch anh có thể bỏ qua. Còn với một người thiết kế trang web thì chắc chắn anh cảm thấy thích thú. “Cô đã thiết kế những trang nào rồi, để tôi có thể vào xem?” Một nữ bồi bàn, người đã làm việc trong quán Jack nhiều năm, chỉ làm gián đoạn họ một lúc đủ lâu để đặt đồ uống và một ổ bánh tortilla^[3] lên bàn.

“Xem nào,” cô nói khi cuối cùng họ lại được nói chuyện riêng. “Tôi đã thiết kế một vài trang web nhỏ mà có lẽ anh không biết, nhưng tôi cũng đã thiết kế trang The Hot Zone và trang web dành riêng cho vận động viên. Anh đã nghe nói về chúng chưa?” cô hỏi.

“Tôi là một người hâm mộ lớn của bóng chày đấy. Đặc biệt là những người ngoài luồng, cho nên tất nhiên là tôi biết cơ quan thể thao lớn nhất ở Manhattan. Và tôi bị ấn tượng một cách phù hợp với hồ sơ năng lực của cô đấy, tôi có thể bổ sung thêm.” Anh đưa ly lên và chạm vào ly của cô trước khi uống một hơi bia lạnh.

“Sao, cảm ơn anh,” cô nói, rõ ràng là rất hài lòng. “Nhưng nếu anh vào xem thì anh sẽ thấy là cả hai trang web này đã đến lúc phải kiểm tra lại toàn bộ. Hiện tại chúng tôi đang âm thầm làm việc với chúng.”

“Chúng tôi?”

“Claudia, trợ lý của tôi. Cô ấy giải phóng cho tôi khỏi phần sáng tạo và thiết kế trong công việc, và cô ấy cũng giữ cho việc cập nhật tin tức hoạt động khi tôi đi du lịch.” Lexie sửa lại kính. “Vậy hãy kể cho tôi nghe nhiều hơn về anh đi quý ông Độc thân,” cô trêu anh.

“Cô không nhìn thấy đủ về cuộc sống thú vị của tôi ở ngoài chỗ cái thùng rác à?”

Cô cười. “Anh nói đúng. Mặc dù tôi phải công nhận, thật mới mẻ khi trông thấy một người đàn ông không phải là nô lệ của sự chú ý từ những người phụ nữ ưa nịnh.”

Họ tiếp tục nói đùa một cách thoải mái. Khi họ hiểu về nhau thì những chiếc bàn xung quanh nhanh chóng được lấp đầy. Thật may mắn là đám đông đã khiến cha anh bận rộn và có vẻ như vợ của Matt cũng đã đến và chiếm giữ ông anh trai.

“Thế anh có muốn xem bức ảnh chụp chiếc vòng cổ của bà tôi không?” Lexie hỏi.

Trước khi anh kịp trả lời, cô đã rút tấm ảnh ra khỏi túi và đưa nó cho anh. Người phụ nữ lớn tuổi trong ảnh có mái tóc đỏ và có một cái gì đó chỉ có thể được diễn tả là giống như một tia tinh nghịch trong ánh mắt của bà. Về phần chiếc vòng cổ, nó có vẻ chắc chắn là cùng một kiểu dáng với chiếc nhẫn của anh.

Tuy nhiên chính phần còn lại của bộ trang phục của người phụ nữ lớn tuổi mới thu hút sự chú ý của Coop. “Tôi hi vọng cô không nghĩ rằng đây là câu hỏi kì cục, nhưng tại sao bà ấy lại mặc bộ đồ ở nhà với một thứ đồ trang sức tinh vi thế kia?”

Tiếng cười của Lexie rất dễ lây lan, và cô sử dụng nó một cách thường xuyên và thoải mái. “Tôi đã tự hỏi câu hỏi đó rất nhiều lần rồi. Bà tôi chưa bao giờ đeo đồ trang sức nào đó ra khỏi nhà. Bà nói đó là bởi vì nó có giá trị tình cảm nhiều hơn bất cứ thứ gì. Trông nó có giống là cùng một bộ không?”

Anh lôi chiếc nhẫn trong túi ra và cho cô xem. Cô cúi người gần hơn, xem xét chiếc nhẫn anh đang cầm giữa ngón cái và ngón trỏ. “Chính xác!” cô kêu lên. “Tôi có thể xem nó được không?”

“Tất nhiên rồi.”

Cô đưa tay ra để anh đeo chiếc nhẫn vào, anh làm điều đó rồi ngồi quan sát một cách thích thú khi cô mãi mê ngắm nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình. “Một thứ đồ thật độc đáo,” cô thì thầm. “Trông thật giống cái vòng cổ.” Cô mỉm cười và đặt chiếc nhẫn lên trên bàn ở giữa họ.

Cô không kiểm tra dấu hiệu như cách mà người biên tập thời trang của anh đã làm, điều này nói với Coop rằng mối quan tâm của Lexie mang tính cá nhân nhiều hơn là tài chính. “Bà cô đã sở hữu cái vòng cổ bao lâu rồi?” anh hỏi.

Lexie nhún vai. “Bà đã có nó đủ lâu để tôi có thể nhớ được, ông tôi đã tặng nó cho bà nhiều năm về trước,” cô nói một cách dăm chiêu. “Bà chủ cửa hàng có cho anh biết bất cứ thông tin nào về cái nhẫn không?” Coop lắc đầu. “Bà ấy chẳng nói gì. Cái nhẫn chỉ nằm trong khay giống như những loại trang sức khác mà bà ấy chẳng ngại ngần cho đi.”

Lexie khoanh tay trước ngực. Đôi bàn tay mềm mại với những ngón tay được sơn màu hồng nhạt, và một lô vòng tay lủng lẳng trên cổ tay. “Tôi tin là anh đang tự hỏi tại sao tôi lại tìm anh.”

“Suy nghĩ đó chợt nảy ra trong tâm trí tôi.”

“Tôi muốn mua lại chiếc nhẫn để làm quà tặng bà tôi nhân ngày mừng thọ 80 tuổi của bà.”

Anh không biết mong đợi điều gì từ Lexie, nhưng ý muốn mua chiếc nhẫn của cô khiến anh không đề phòng nữa. Một người khác nữa hứng thú với cái gì đã bắt đầu như một thứ đồ bỏ đi lờ lợc.

Anh hăng giọng. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể bắt đầu đưa ra giá cho nó. Theo người biên tập thời trang của tôi ở tòa soạn nơi tôi làm việc thì cái nhẫn đáng giá hơn tôi nghĩ hoặc thực sự hi vọng khi tôi chọn nó từ cái khay.”

Lexie nghiêng đầu sang một bên. Ngay cả là đằng sau cặp kính, cô xuyên thấu anh với một cái nhìn chăm chăm, tỏ ý rằng anh làm cô bức bối.

“Tại sao anh không nói điều đó khi tôi hỏi anh đã biết những gì về cái nhẫn?” cô hỏi.

“Cô hỏi tôi là bà chủ cửa hàng có nói gì về chiếc nhẫn hay không và tôi đã trả lời cô rồi.” Anh chỉ không thừa nhận là mình đã khám phá ra nhiều điều hơn.

Anh không thích bị hỏi một phía và uốn éo trong cái ghế. “Này, nó không giống như việc tôi biết đủ nhiều về cô để có thể tin tưởng cô với tất cả những bí mật của tôi,” anh cố gắng nói một cách hài hước.

Cô cau mày. “Anh biết tôi đủ nhiều để có thể quyết định là anh đã bị tôi thu hút,” cô nhắc anh, và dựa người ra đằng sau ghế, rõ ràng là đang chờ nghe anh nói nhiều điều hơn.

Cô không dễ dàng tha cho anh.

Cô nói cũng đúng. Anh đã bị cô thu hút. Đặc biệt là cái cách bộ ngực của cô đẩy lên cao trong bộ váy cổ khoét sâu, để lộ ra nhiều hơn là một chút xíu khe ngực quyến rũ để nhìn.

Anh khẽ rên rỉ và thay vào đó ép mình phải tập trung vào món đồ nữ trang. “Kể từ những năm 50, hình như cái nhẫn là một phần của một bộ sưu tập nữ trang.” Anh đã không thể tìm thấy ngày tháng chính xác.

Nhưng nếu anh bán chiếc nhẫn cho cô, như cô đã đề nghị, thì anh sẽ mất đi mối liên kết với câu chuyện.

Cũng giống như việc anh sẽ mất đi mối liên kết của mình nếu anh trả lại món đồ đó cho ông Ricky. Anh chưa sẵn sàng để tiết lộ cho Lexie việc đột nhiên hứng thú muốn mua lại chiếc nhẫn của Ricky Burnett. Coop vẫn đang đánh giá sự chân thật của cô và anh không biết cô sẽ cảm thấy thế nào về việc có sự cạnh tranh cho món đồ đó. Bên cạnh đó anh muốn cô tập trung trong khi cô tiết lộ thông tin cho anh.

“Thế cho nên nó đáng giá hơn vẻ bề ngoài,” Lexie ngẫm nghĩ. “Điều tương tự chắc có thể đúng với chiếc vòng cổ của bà tôi. Ai mà nghĩ rằng nó lại có giá trị chứ? Thôi được, vậy nếu chúng ta đánh giá cái nhẫn của anh và sau đó sẽ bàn bạc về giá cả thì sao?” Rõ ràng thật không dễ can ngăn cô.

Cô thật logic. Và thông minh. Anh thích sự kết hợp đó trong một người phụ nữ. Nó chỉ không giúp ích cho mục đích của anh. Bởi vì nếu họ mang cái nhẫn đến chỗ một chuyên gia kim hoàn để đánh giá thì người đánh giá chắc chắn sẽ nhận ra nó.

Tệ hơn, ông ta có thể nhận ra rằng chiếc nhẫn có liên quan tới một vụ án bí ẩn cách đây nhiều năm và sẽ thổi bay sự độc quyền của Coop đối với câu chuyện này. Coop cần phải khám phá ra tất cả mọi góc cạnh trước khi anh đưa ra bất cứ một quyết định nào.

Một điều gì đó mà người đẹp logic này có lẽ hiểu được. Thậm chí cô có thể còn đang có thông tin liên quan tới những món đồ nữ trang và quá khứ của chúng. Anh cũng đã biết là cô thích sự trung thực hơn.

“Bà cô không biết là cái vòng cổ có giá trị sao?” anh hỏi.

Lexie nhún vai. “Bà chưa bao giờ nói và tôi chưa bao giờ hỏi. Tôi chưa bao giờ có lí do để hỏi cả. Tiền không quan trọng với tôi, ngoại trừ việc nó giống như một thứ cần thiết để thực hiện những chuyến du lịch mà tôi yêu thích. Anh có thích đi du lịch không?”

Anh lắc đầu. “Không thích lắm.”

Sự thất vọng thoáng hiện lên trong mắt cô trước khi cô tiếp tục. “Có rất nhiều nơi trên thế giới mà anh không thể hình dung được. Tôi thích được ngắm nhìn những sắc màu và vẻ đẹp của những đất nước, con người và các di sản khác nhau.” Đôi má cô ửng hồng khi cô giải thích về niềm đam mê của mình.

Một cảm xúc mạnh mẽ mà anh muốn nhìn thấy nó hướng về phía anh, chứ không phải hướng về phía những vùng đất ngoại quốc đã mang cô ấy đi xa.

“Đừng bận tâm,” cô nói như thể tự nói với chính mình. “Quay trở lại công việc. Tôi đang tự hỏi làm thế nào mà ông tôi lại có quyền sở hữu một cái gì đó đã từng là một phần của một bộ sưu tập đắt giá.”

“Tôi nghĩ là bà cô chưa bao giờ nói về điều này phải không?” anh hỏi cô. “Chưa bao giờ.”

Anh cũng đang tò mò về điều tương tự. Có rất nhiều câu hỏi chưa có lời giải đáp, khiến Coop càng bị những món đồ trang sức và lịch sử của chúng hấp dẫn hơn. Chưa kể tới việc bị hấp dẫn bởi chính bản thân Lexie. Ít nhất bây giờ anh đã có một cách mà bằng cách đó anh sẽ biết được nhiều điều hơn. Anh có thể khám phá ra các câu trả lời bằng cách gần gũi với Lexie hơn. Không khó, anh nghĩ thầm, và nhìn thẳng vào ánh mắt của cô. Và anh muốn làm một điều gì đó bất chấp những món đồ trang sức. Bà cô không chia sẻ nhiều điều về lịch sử tài sản rất có giá của bà. Bởi vì bà không biết? Hay bởi vì bà có điều gì phải giấu?

“Cô có thể hỏi về ông cô không?” Coop hỏi.

“Ông tôi đã qua đời cách đây mười lăm năm rồi,” cô trả lời nhẹ nhàng, đôi mắt cô sầm lại.

“Tôi xin lỗi.”

“Cảm ơn anh. Nhưng bà tôi là người sống sót. Bà đã sống khổ suốt cả đời và bà không có ý định dừng lại sau khi ông qua đời. Vì vậy bà đã rất đau khổ và sau đó đã tự đứng dậy và tiếp tục sống.”

Coop toét miệng cười. “Bà nghe có vẻ mạnh mẽ. Giống cô.”

“Thế sao, cảm ơn anh!” Lexie ngồi thẳng người lên hơn, cô luôn luôn thấy hài lòng bất cứ khi nào có ai đó so sánh cô với bà của cô.

Tình yêu và sự thông cảm tuyệt đối của bà đã mang tới cho cô một sự thừa nhận cá nhân mà cô không tìm thấy được trong gia đình ruột thịt của cô. Tất cả họ đều là những người vượt trội, trong khi Lexie luôn luôn là người đầu óc buồn phiền. Họ có những mục tiêu, Lexie có những ước mơ. Người bà luôn có tinh thần tự do là người duy nhất chấp nhận Lexie với chính con người cô và với những việc cô làm.

Trong khi Sam chưa thể bắt đầu hiểu được rằng, đối với Lexie việc giống người bà mà cô rất yêu quý quan trọng như thế nào, thì anh phát hiện ra thực tế là cô rất giống bà cô. Anh không thích đi du lịch, vì thế mối quan hệ của họ có thể chẳng bao giờ là một mối quan hệ nghiêm túc. Nhưng một mối quan hệ thế xác ngăn ngui cũng tốt với cô và đã lâu lắm rồi kể từ khi cô có một trong những mối quan hệ đó.

Cô thích Coop, bắt chước một phần tính cách nghiêm túc của anh.

Nhưng không giống như cha và chị gái của cô - cả hai đều là giám đốc ngân hàng - và người mẹ luật sư đầy quyền lực, người mà có sứ mệnh cả đời là những đứa trẻ hoàn hảo, Sam không tạo cho Lexie cảm giác căng thẳng hay thiếu bao dung, rộng lượng.

Anh làm cho cô chú ý. Anh chưa có vợ và độc thân, một điều kiện đầu tiên mà Lexie yêu cầu, cảm ơn Drew. Không phải anh ta đang dính líu với ai đó khi họ bắt đầu hẹn hò, nhưng rõ ràng anh ta quá cởi mở với những cơ hội khác. Giờ đây cô cố gắng đánh giá đàn ông tốt hơn.

“Xin chào, quay trở lại trái đất nào Lexie.” Sam bật ngón tay tách tách trước mặt cô, thu hút sự chú ý của cô.

“Xin lỗi. Tôi mãi suy nghĩ quá. Tôi vẫn hay như thế.” Và bị gia đình cô gọi to là ngốc nghếch.

“Miễn là không phải người đồng hành khiến cô cảm thấy buồn chán,” anh nói, nụ cười toe toét hiện trên gương mặt điển trai của anh.

“Chắc chắn là không. Nó chỉ một chức năng trong mặt sáng tạo của tôi, không hơn.” Cô sẽ không thừa nhận là cô đang nghĩ về anh. “Tôi bắt đầu chăm chú vào mọi thứ và ngủ lịm vào trong thế giới của tôi. Điều tiếp theo tôi biết, một ý tưởng về một trang web mới đến với tôi. Ngay cả đôi khi tôi không mơ mộng về công việc.”

“Có vẻ chúng ta có điểm chung đây.” Cô nhăn mũi. “Sự điên rồ à?”

Anh cười. “Không, sự mơ mộng sáng tạo. Cô biết đấy, tôi là một nhà văn.”

“Tôi biết. Tuần tra tội phạm.”

Anh cúi người sát hơn. “Ý tôi là tôi cũng viết tiểu thuyết.” Anh nói nhẹ nhàng, câu chữ của anh gần như là một lời nói thầm thì.

Anh đang tiết lộ một bí mật cá nhân, khiến cho cô, là một người nhận, cảm thấy thật đặc biệt. Một cảm giác ấm áp lặng lẽ đến bên trong cô và lắng lại trong ngực cô. “Điều đó thật tuyệt! Tiểu thuyết loại nào vậy?”

Đôi vai anh giãn ra. “Tiểu thuyết trinh thám. Kiểu mẫu nhân vật như Sam Spade vậy.”

“Tôi là một người đọc rất nhiều sách và tôi yêu thích tiểu thuyết trinh thám! Tóm lại - anh có muốn biết một bí mật không? Tôi là một người hâm mộ của Ludlum ngày xưa đấy.”

Anh gật đầu tán dương. “Một người phụ nữ của sự phức tạp,” anh đăm chiêu.

“Anh đã được xuất bản chưa?” cô hỏi.

“Một nhà xuất bản nhỏ nhưng-”

“Anh có những khát vọng lớn,” cô kết thúc cho anh.

Gương mặt anh bớt căng thẳng pha lẫn sự ngạc nhiên. “Làm thế nào mà cô biết được thế?”

“Chỉ là tôi nhận ra một tinh thần đồng cảm.” Cô với tay ra và đặt bàn tay cô lên bàn tay anh, muốn truyền sự thông cảm.

Thay vào đó, pháo hoa xảy ra ngay sau đó. Việc chạm vào anh làm nổ ra một tia lửa nhiệt bên trong cơ thể cô. Sự lôi cuốn, vốn đang âm ỉ dưới bề mặt, bùng nổ mạnh mẽ.

Kinh ngạc, cô bắt đầu rút tay lại, nhưng chỉ một sự chuyển động nhẹ nhàng anh đã xoay cổ tay và nắm lấy tay cô. Cảm thấy thích sự động chạm của anh, cô thả lỏng, và để anh nắm tay.

“Hiện tại anh có đang viết cuốn tiểu thuyết nào không?” cô hỏi, cố gắng làm ra vẻ cuộc trò chuyện vẫn đang tiếp tục diễn ra khi tất cả sự tập trung đều xoáy vào lòng bàn tay cô, nơi mà ngón tay cái của anh đang vẽ những vòng tròn chậm chậm trên da cô.

“Cô có thể nói gần đây có điều gì đó chột đến với tôi.” Anh hít một hơi thật sâu. “Điều đó nhắc nhở tôi là - trước khi chuyện này giữa chúng ta có thể đi xa hơn nữa, thì có một điều nữa mà cô cần phải biết.”

“Điều gì vậy?” cô hỏi, đột nhiên cảm thấy thận trọng với sự nồng nhiệt của anh.

“Cái nhẫn không chỉ mắc tiền - mà nó có khả năng là một tài sản bị đánh cắp.”

“Cái gì? Bị đánh cắp? Như thế nào?” cô hỏi, tâm trí cô quay cuồng với những lời ẩn ý đó. Nếu chiếc nhẫn đã bị đánh cắp, vậy còn chiếc vòng cổ

của bà cô thì sao? Cô cảm thấy buồn nôn.

Anh lắc đầu. “Tôi không biết. Trong quá trình tìm kiếm qua loa trên mạng, tôi đã phát hiện ra rằng chiếc nhẫn là một phần của một bộ trang sức đã bị đánh cắp trong những năm 50 ngay tại New York này. Tôi cần phải tìm hiểu nhiều hơn. Và đó là một lí do nữa giải thích tại sao tôi không thể bán chiếc nhẫn cho cô.”

Cô thở ra thật chậm và nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay anh. Cô không thể tập trung khi anh chạm vào cô và cô cần phải suy nghĩ một cách rõ ràng. “Tôi không muốn anh làm bất cứ điều gì khiến bà tôi đau lòng. Tôi chắc chắn bà chẳng biết gì về chuyện này và nó sẽ làm bà tôi bị sốc và rất buồn.”

“Cô chắc chứ?”

“Tôi làm sao?” Cô nghiêng đầu sang một bên, không chắc về câu hỏi của anh.

“Cô có chắc chắn là bà cô không biết gì về lịch sử của nó chứ?”

“Chắc chắn như việc tôi chắc chắn về bản thân mình,” Lexie khẳng định. “Nhìn này, tôi có thể nói chuyện với bà tôi về cái nhẫn, nhưng tôi sẽ không để anh quá hi vọng rằng bà tôi sẽ có câu trả lời. Và trước khi anh hỏi - không, tôi không nghĩ rằng ông tôi là một kẻ cắp,” cô nói, thừa nhận câu hỏi logic tiếp theo.

Anh đưa tay lên với một cử chỉ thể hiện sự chịu thua. “Tôi không có ý định ám chỉ điều đó. ông ấy có thể được quyền sở hữu đời thứ hai, thứ ba hoặc thứ tư,” Coop nói, mặc dù anh không loại trừ bất cứ điều gì.

Cô gật đầu. “Tôi không muốn làm bà tôi buồn ngay cả bằng việc đề cập tới thực tế là cái vòng cổ của bà có thể đã bị đánh cắp.” Lexie gõ gõ ngón tay xuống bàn, cố gắng liều lĩnh tìm một cách nào đó để khám phá ra nhiều điều hơn mà không trực tiếp dính dáng tới bà cô. “Có thể bà Sylvia biết điều gì đó.”

Sam nhướn lông mày lên. “Bà Sylvia là ai?”

“Là người bạn thân nhất của bà Charlotte. Họ giống như Frick và Frack. Thelma và Louise của thế hệ của họ.”

Coop lắc đầu và cười. “Càng nghe kể nhiều về bà của cô, tôi nghĩ là mình càng thích bà hơn.”

“Hầu hết mọi người đều như vậy.”

Cô ngừng lại, rồi nhìn thẳng vào mắt anh. “Chúng ta cần khám phá ra nhiều điều hơn nữa về những món đồ trang sức này. Có thể anh đang sai lầm và chúng không phải là tài sản bị đánh cắp. Có thể chúng là một bản sao của những món nữ trang gốc hoặc là cái gì đó.”

“Cũng có thể,” anh đồng ý. “Chờ đã. Cô nói chúng ta phải khám phá ra nhiều điều hơn là có ý gì? Tôi là một phóng viên. Tôi sẽ tiến hành nghiên cứu và nói lại cho cô.”

“Tôi là một người đặc biệt thích thú làm việc với máy vi tính. Chỉ với một vài cái kích chuột, tôi có thể tìm ra nhiều điều hơn là anh có thể tìm thấy trong một tuần vất vả. Ngoài ra, nếu làm việc cùng nhau, chúng ta sẽ khám phá ra mọi việc nhanh chóng hơn rất nhiều. Đối với tôi nghe có vẻ như chúng ta cần lẫn nhau.”

Anh rên rỉ và trông có vẻ bị xúc phạm một chút với ý kiến đó. Chỉ một chút thôi. Bởi vì tia lửa hấp dẫn vẫn đang âm ỉ giữa họ. Cô có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh và cái cách ánh mắt của anh thỉnh thoảng rơi xuống ngực cô trong sự thích thú thuần túy.

Cô không quá trung thực để không sử dụng điều đó. Không phải là khi cô cảm thấy điều tương tự về anh.

“Ồ, Sam này? Thêm một điều anh nên biết. Nếu chiếc nhẫn hóa ra chỉ là đồ giả thì tôi vẫn có ý định mua nó tặng cho bà tôi đấy nhé.”

“Tôi cho là chúng ta có thể thêm tính ngoan cố và quả quyết vào danh sách tính cách của cô nhỉ?”

Cô tiến sát lại gần bàn hơn và chống khuỷu tay lên mặt bàn. “Tôi có thể rất có sức thuyết phục khi tôi muốn đấy.”

“Tôi thích nhìn thấy cô những lúc như vậy.” Ánh mắt anh di chuyển từ đôi môi xuống ngực cô và lại quay trở lại. “Thế cô nghĩ gì trong đầu?”

“À, vì chúng ta sẽ làm việc cùng với nhau, tôi nghĩ có thể giúp anh ở nhiều mặt khác,” cô nói.

“Tôi đang nghe đây...”

“Chẳng hạn, tôi rất giỏi những việc tôi làm và đang suy nghĩ, ngay cả với một cuốn sách được xuất bản bởi một nhà xuất bản nhỏ thì anh cũng cần một trang web. Đặc biệt nếu anh định làm cho nó nhảy vọt lên những tầm lớn hơn.”

Đôi mắt anh mở to ngạc nhiên, và biết rằng tâm trí anh đang ở trong trạng thái căng thẳng về tình dục giữa họ, Lexie bật cười. “Trong khi chúng ta khám phá ra những thông tin về lịch sử của những món đồ nữ trang thì tôi sẽ triển khai trang web của anh. Nếu anh thích những điều tôi làm thì chúng ta có thể dùng một số tiền công của tôi để trả cho chi phí của cái nhẫn. Anh nói gì nào?”

“Và nếu cái nhẫn đã bị đánh cắp và phải đem trả lại thì sao?” anh hỏi. Lexie không muốn nghĩ tới điều đó. “Tôi là một người lạc quan. Nhưng nếu anh cứ khăng khăng là phải thực tế hơn và che đậy tất cả các cơ sở, trong trường hợp đó công việc của tôi sẽ hoàn toàn miễn phí.”

“Tại sao cô lại làm việc mà không lấy tiền thế?” anh hỏi một cách hoài nghi. “Sự thật ư? Bởi vì một phần của việc thiết kế bất cứ một trang web nào cũng đòi hỏi tôi phải biết về những khách hàng của mình. Và tôi muốn biết về anh.”

Một màu đỏ bừng làm hai bên gò má của anh sẫm lại.

“Tôi cho là anh có hứng thú phải không?” cô hỏi, và trước khi anh có thể trả lời, cô thêm lời chào hàng cho vị khách hàng chuẩn mực của cô. “Anh phải nhận ra rằng ngày nay sự hiện diện của Internet là quan trọng nhất. Trong trường hợp của một tác giả như bản thân anh, nếu tôi không những biết anh mà còn biết cả tác phẩm của anh thì tôi có thể truyền tải con người thật của anh tới độc giả. Sau đó sẽ có rất nhiều những lí do cơ bản cho việc sở hữu một trang web. Anh cần phải kết nối với độc giả của mình thông qua những trang web xã hội khác để mang lưu lượng quay trở lại trang web của anh. Và anh cần S.E.O thật tốt. Tôi là một chuyên gia trong việc tạo ra nó.” Cô vung vẩy tay một cách sôi nổi khi cô diễn tả những lí do của mình, hi vọng anh sẽ nhìn và hiểu chúng rõ ràng như cô làm. “Thế nào?”

Anh lắc đầu. “Tôi xin lỗi, nhưng cô đã mất tôi khi nói về S.E.O^[4].”

Cô đã không mong anh sẽ từ chối.

Sự thất vọng mang lại vị cay đắng trong cổ họng và trái tim cô đập mạnh trong lồng ngực.

“Nhưng cô đã khiến tôi đồng ý khi nói, Tôi muốn biết về anh ” anh nói, giọng anh trầm xuống.

Lexie thở phào nhẹ nhõm, lấy một tấm khăn giấy, quấn tròn và ném nó về phía anh. “Anh thật không tốt khi đánh lừa tôi như thế.”

Anh toét miệng cười. “Phần thưởng dành cho việc cô đã đánh lừa tôi trước với lời nói bóng gió có một chút tình dục đấy.”

“Vì thế anh biết đấy, tôi rất giỏi phát bóng đấy,” cô nói và lấy cái ví của mình. Cô lấy ra một tấm danh thiếp và đưa nó cho anh. “Trong này có địa chỉ email và số di động của tôi, vì thế anh có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào. Tôi đoán thời gian làm việc của anh phụ thuộc vào những gì đang xảy ra trong thành phố, vì vậy... anh gọi cho tôi nhé?”

Anh nhận tấm danh thiếp, những ngón tay anh cố tình chạm vào tay cô.
“Được thôi.”

“Nhưng phòng khi anh đang nghĩ tới việc tránh mặt tôi và nghiên cứu một mình thì anh cũng hãy đưa cho tôi cách liên lạc với anh.”

“Thật là một cô gái thông minh.” Đôi môi anh cong lên đánh giá. “Đừng gọi tôi trong giờ làm việc. Tôi muốn giữ chuyện này tách biệt khỏi công việc.” Anh lấy một tấm khăn giấy và viết địa chỉ và số di động của anh lên đó, rồi đưa nó cho cô.

Cô cố gắng đòi trả tiền, nhưng anh khoát tay. “Đấy là việc của tôi. Nếu không cha tôi sẽ nghĩ rằng ông đã làm không làm tốt việc nuôi dưỡng tôi trở thành một người đàn ông hào hoa phong nhã.”

“Tôi làm sao có thể tranh cãi với điều đó chứ? Cảm ơn anh. Tôi đã rất vui, Sam.” Cô đứng dậy.

Anh cũng đứng lên. “Thêm một điều nữa. Bạn bè tôi gọi tôi là Coop.”

Cô gật đầu. “Bạn bè. Chúng ta là bạn bè à?”

Anh đặt bàn tay anh lên eo cô. Lách qua những cái bàn rồi đám đông ở quầy bar, anh dẫn cô đến chỗ lối ra. Khi cô chạm tay vào cánh cửa, anh cúi người về phía trước và thì thầm vào tai cô. “Tôi hi vọng là nhiều hơn thế.”

Cô quay lại. Mặt đối mặt, hơi thở của họ gần như hòa vào nhau, cô trả lời, “Tôi thật trông đợi,” trước khi biến mất vào trong bóng đêm mùa hè nóng nực.

Chương 4

Coop quay về căn hộ của mình, vừa đi vừa huýt sáo.

Huýt sáo?

Tất cả từ buổi hẹn hò đầu tiên với Lexie, nếu anh có thể gọi nó là buổi hẹn hò, xét về việc họ đã tiến hành được bao nhiêu công việc. Nhưng anh thích sự bầu bạn của cô và bây giờ anh đã có riêng một nhà thiết kế trang web, một đối tác trong công cuộc điều tra về chiếc nhẫn và một mối quan tâm lãng mạn. Không nghi ngờ gì về điều đó.

Anh bước hai bước một lên cầu thang đến căn hộ của mình. Hành lang với đèn sáng mờ mờ đã yên ắng, cho anh biết những người hàng xóm của anh, một bên là một cặp vợ chồng, còn phía bên kia là một người bạn tốt của anh, chắc chắn vẫn chưa về.

Anh bước tới tra chìa khóa vào ổ thì anh nhận thấy cửa nhà anh đang hé mở. Ổ khóa đã bị nạy ra, vết đục lằn sâu ở cả hai bên tay cầm.

Coop làm bầm chửi rửa. Anh sống trong mối quan hệ hàng xóm tương đối an toàn nhưng, chết tiệt, đây không phải là tòa nhà có người gác cửa và chẳng thể tìm thấy một chút an ninh nào. Sự yên lặng và bản năng gan dạ của anh mách bảo rằng kẻ đột nhập đã bỏ đi. Anh đá cửa mở ra và chậm chậm bước vào bên trong. Để đề phòng. Một cái liếc mắt thật nhanh xung quanh đã chứng thực sự lo ngại đó. Ai đó đã đột nhập vào bên trong và bới tung căn phòng, không một tấm nệm đi-văng hay một mảnh giấy nào là không bị lật tung.

Lần thứ hai trong chưa đầy một tuần Coop nhận thấy mình ở phía bên kia của công việc điều tra tội phạm của chính anh. Anh bấm di động gọi 9-1-1, hi vọng có cái gì đó trong căn hộ có thể giữ lại được manh mối để tìm ra kẻ đã đột nhập và lí do cho việc đó.

Trong một vài giờ sau, những người đáng ngưỡng mộ nhất New York tiến hành công việc của họ, phủ bụi để tìm dấu vết, tìm kiếm chứng cứ và lấy lời khai của anh.

Coop lôi hai chai Coca trong tủ lạnh ra và đưa một chai cho Sara Rios, nữ cảnh sát đang làm nhiệm vụ - người vừa mới tình cờ trở thành hàng xóm và là người bạn tốt của anh.

Sara xinh đẹp, với mái tóc dài màu vàng, đôi mắt to và một trái tim rộng lượng. Trong bộ quân phục, cô là một cảnh sát mạnh mẽ, hung hăng. Là một người bạn, cô ấy chia sẻ với anh về sở thích đọc sách và xem phim.

“Nhìn liếc qua anh có thấy mất cái gì không?”

Coop cắn bên trong má. “Ngoài chiếc máy tính xách tay của tôi ra à?” Nó là thứ đầu tiên anh kiểm tra và dường như là thứ duy nhất biến mất.

“Những thứ khác vẫn ở đây. Tivi, máy nghe nhạc iPod, thậm chí cả cái máy quay của tôi vẫn nằm ở nơi mà tôi đã để chúng.”

“Tôi rất tiếc, Coop. Nhưng tôi đề nghị anh phải lắp những cái khóa an toàn hơn.”

“Cảm ơn vì không nói là tôi đã nói với cô như vậy,” anh lẩm bẩm.

“Anh có nghĩ nó có liên quan đến công việc không?”

Anh lắc đầu. Mặc dù công việc là một lí do rõ ràng cho việc ai đó sẽ phỗng tay trên cái máy tính xách tay của anh, nhưng nó dường như không hợp lí. “Hiện tại không có vụ nào tôi đang thực hiện là vụ khác thường cả. Nó không giống như ‘Con Trai của Sam’ đang gửi thư từ hay bất cái gì cho tôi.”

Cô ngồi lên tay vịn của ghế sofa. “Tôi không thích hỏi nhưng có thể đó là một người phụ nữ lén theo anh chẳng? Một trong số các cô gái cổ động Blog Chàng Độc Thân ấy?” Cô không thể giấu được nụ cười đằng sau quyển sổ tay.

“Thông minh đấy. Phụ nữ trong thành phố này thật liêu lĩnh, điều đó là chắc chắn.” Anh kể cho cô nghe về những mảnh giấy nhắn nhỏ xinh được tẩm nước hoa và những bộ đồ lót mà anh đã quăng vào thùng rác lúc chiều. “Nhưng nếu đó là một trong số họ thì không phải tôi đã tìm thấy cô ta đang nằm đợi trên giường của tôi, và không lấy trộm máy tính xách tay của tôi rồi sao?”

“Anh nói đúng. Chúng ta sẽ không biết thêm bất cứ điều gì nữa cho tới khi phía chúng tôi tiến hành một số xét nghiệm. Dường như mấy anh chàng này đã xong việc rồi,” cô nói, và chỉ vào đội giám định đã ngừng công việc. “Nếu anh nhận thấy có cái gì đó nữa bị mất thì hãy gọi cho tôi. Anh biết rồi đấy. Đôi khi đó chỉ là một thông tin vụn vặt mà anh không cho là quan trọng lại có thể phá được vụ án đấy.”

Anh gật đầu. “Tôi nghĩ là tôi có thể lo được điều đó.” Anh giả quyết được điều vặt vãnh này dựa trên nền tảng hàng ngày.

“Nào bây giờ thì ai là người thông minh đây?” cô hỏi, và cười toe toét với anh.

“Tôi nghĩ rằng chúng ta không thể giữ chuyện này không âm ỉ phải không? Điều cuối cùng mà tôi cần đó là nhiều người biết hơn.”

Cô lắc đầu. “Anh hiểu rõ hơn mà. Nếu tờ báo của anh không theo vụ này thì những tờ báo khác sẽ làm thôi. Ở thời điểm này anh đang là người nổi tiếng nhất mà thành phố này đang có. Blog Chàng Độc Thân vẫn là tin thời sự cho đến khi có điều gì khác lớn hơn xuất hiện.” Cô vỗ vai anh, ái ngại cho anh nhưng không giúp được gì cho anh.

“Thế còn vụ cướp mà anh đã ngăn chặn được thì sao?” Sara hỏi.

“Cả cô và tôi đều biết đó là một điều rõ ràng rành rành mà. Tên cướp đó chưa thể được bảo lãnh, vì vậy hắn vẫn đang ngồi trong trại giam.”

Sara liếc nhìn cộng sự của cô đang ra hiệu về phía cửa ra vào. “Tôi sẽ kiểm tra khi tôi hết ca trực vào sáng ngày mai. Gọi cho tôi nếu anh nhớ ra bất cứ

điều gì nữa.”

Anh gật đầu. “Cảm ơn hàng xóm.” Sau khi cảnh sát đi, Coop kê lại cái ghế sofa và cái bàn, mặc kệ phần còn lại của đồng lộn xộn lúc này. Anh ngồi xuống, đá chân lên và tu một hơi soda. Khi anh dựa ra đằng sau thì có cái gì đó nhọn nhọn đâm vào đùi anh.

Cái nhẫn.

Tại sao anh không nghĩ đến nó sớm hơn nhỉ?

Coop lấy nó ra khỏi túi và xem xét cẩn thận món nữ trang, ghép những phần rắc rối lại với nhau. Anh vừa phát hiện ra rằng cái nhẫn thật có giá trị. Một cái nhẫn tương tự đã được phát nhanh trên tất cả các bản tin địa phương, thông tin đã được đăng lại trên blog. Và bây giờ cả Lexie và ông Ricky đều quan tâm đến cái nhẫn. Còn về động cơ của việc đột nhập vào đây thì Lexie đã ở bên anh, anh đã cho cô xem cái nhẫn và cô ấy chẳng có lí do gì để nghĩ là anh sẽ không tiến hành cuộc giao dịch mua bán với cô để tặng chiếc nhẫn cho bà cô cả. Cô không những không mang lại cho anh cảm giác cô là một loại kẻ trộm mà còn vì cô đã ở bên anh cả buổi tối. Và anh không thể hình dung được việc cô thuê ai đó đến bới tung chỗ ở của anh khi anh đã hứa sẽ mang chiếc nhẫn tới chỗ hẹn của họ. Mặt khác, Ricky Burnett lại là một dấu hỏi lớn. Coop đã từ chối yêu cầu trả lại cái nhẫn của ông ta. Nhưng liệu một người sưu tầm lớn có đi vào tất cả rắc rối này chỉ để đòi lại bất kì món đồ cũ kĩ nào không? Hay là mối quan tâm của ông ta liên quan đến giá trị của cái nhẫn? Hay là lịch sử của nó?

Hoặc đây chỉ là một vụ trộm ngẫu nhiên không liên quan đến bất cứ điều gì đang xảy ra trong cuộc sống của anh vào thời điểm này?

Coop chưa có manh mối nào về điều đó nhưng anh biết rằng đã đến lúc phải tìm ra xem liệu cái nhẫn này có phải là một giao dịch thực sự hay không. Việc đầu tiên vào buổi sáng là anh sẽ kêu gọi giúp đỡ. Sẽ phải có ai đó có thể xác thực được cái nhẫn mà không chú ý vào thực tế là nó đã từng

bị đánh cắp. Sau đó anh sẽ đặt chiếc nhẫn vào một chiếc hộp an toàn gửi trong ngân hàng.

Chỉ để đề phòng.

Lexie thức dậy trong ánh nắng đang ủa vào qua khung cửa sổ và tiếng hát ngân nga của Perry Como phát ra từ đầu CD trong bếp. Bà cô yêu thích Perry Como.

Bằng cách này hay cách khác Lexie cần phải đề cập với bà cô về lịch sử của chiếc vòng cổ mà không khiến người bà lớn tuổi nghi ngờ Lexie có lí do nào đó ngoài sự tò mò về quá khứ của nó. Nhưng trước khi nghĩ ra được cách, cô cần có cafein.

Lexie bước nhẹ tới nhà bếp trong chiếc áo phông và chân trần, thềm được uống cà phê trước khi có thể bắt đầu một ngày của cô. Trên đường đi, cô đi ngang qua bà cô đang khom người trên cái máy vi tính trong phòng làm việc, bà Sylvia đang đứng bên cạnh bà.

“Chào buổi sáng,” Lexie lầm bầm.

Cả hai người phụ nữ đều giật mình. “Trời ạ, cháu làm bà giật cả mình!” bà Charlotte nói.

“Chào buổi sáng cháu yêu,” bà Sylvia nói. “Đi lấy café của cháu đi rồi cháu sẽ tỉnh người, sau đó chúng ta có thể nói chuyện với cháu.”

Cả hai người phụ nữ đều biết rõ thói quen mỗi buổi sáng của Lexie như chính bản thân cô. Trong bếp, cô rót café từ trong bình mà bà cô đã để sẵn ra và cho thêm sữa. Suốt thời gian đó cô nghe thấy tiếng tranh luận trong phòng bên kia. Cô không thể nghe rõ từng câu từng chữ, nhưng để ý cái cách bà Charlotte và bà Sylvia tranh cãi về mọi thứ từ thương hiệu của thuốc nhuộm tóc để dùng cho nhau, cho tới bộ bài được tô vẽ sắc màu mà họ sẽ chia ra để chơi trò “gin rummy”, thì Lexie không ép mình phải căng tai để nghe nữa.

Sau vài hớp café nóng ngon tuyệt, chất cafein bắt đầu chảy qua huyết quản của cô. Cô đợi thêm một vài phút nữa để thưởng thức món café buổi sáng và để cho cú sốc về ý thức bắt đầu có hiệu lực trước khi quay trở lại chỗ bà cô và bạn của bà. “Chào bà!” Lexie nói, và hôn bà cô sau đó hôn bà Sylvia.

“Cháu đây rồi, đôi mắt sáng và và đuôi tóc dày.” Bà Charlotte bẹo má cô. “Tối qua bà đã cố gắng thức đợi cháu nhưng bà mệt quá.”

Lexie cười. “Giấc ngủ sẽ tốt cho bà.”

“Hãy kể cho bà nghe về buổi hẹn hò của cháu nào!” bà cô nói.

“Cháu đã nói với bà rồi, tối qua không phải là một buổi hẹn hò. Nó chỉ là một cuộc gặp mặt về công việc thôi. Chuyện liên quan đến việc thiết kế trang web ấy mà,” sáng nay Lexie trả lời thành thật hơn là lúc cô né tránh nói về cuộc gặp mặt một vị khách hàng tối qua.

Cô sẽ tiến hành những thiết kế cho trang web của Coop. Cô cũng vô tình có những thiết kế về anh.

Những kỉ niệm sống động về việc đầu gối của anh chạm nhẹ vào đầu gối cô ồ ạt quay về với cô. Những ngón tay mạnh mẽ của anh bao quanh bàn tay cô, ngón tay cái của anh vẽ những vòng tròn chậm chậm trên da cô, khiến cô bị kích thích và nóng bừng lên. Sức ảnh hưởng của người đàn ông đó với cô quá lớn nên thật khó để nhớ là cô cũng phải chú ý tới bất cứ thông tin nào mà họ đã khám phá ra về chiếc nhẫn và chiếc vòng cổ, để bảo vệ bà cô và hi vọng kết thúc với việc cô sẽ được sở hữu chiếc nhẫn. Đó là bước cuối cùng của cô. Mặc dù con đường đi tới đó có tiềm năng là một chuyến đi cực kì thú vị.

“Sylvia nhìn kìa, nó đang đỏ mặt!” Bà Charlotte nói và chỉ vào đôi má của Lexie. “Chỉ là một khách hàng thôi à, cháu yêu của ta.”

“Hãy tiếp tục ăn món phở-mát nông dân đó đi và cháu yêu của bà sẽ tiếp tục lớn,” bà Sylvia nói với bạn của mình trước khi quay sang Lexie. “Bà của cháu cũng đã nói đúng điều gì đó đấy.”

Bà Sylvia ấn một ngón tay vào má của Lexie. “Đúng. Cháu đang đỏ mặt này.”

Lexie đảo mắt. “Cả hai người thật sự cần phải làm điều gì đó thú vị hơn thay vì lo lắng quá nhiều về cuộc sống của cháu.” Lexie tập trung vào cái máy tính đang sau lưng họ. “Vậy hai bà đang làm gì trước khi cháu dậy thế? Thực hành một vài thao tác cháu đã dạy bà à?” cô hỏi bà cô.

“À... bà...”

“Chúng ta chỉ...”

Lexie nhìn qua vai hai người bà đang lắp bắp nhưng trình bảo vệ màn hình đã ngăn cản cô không thể nhìn thấy màn hình thật. Dòng chữ Born Free viết theo kiểu chữ 3D cuộn quanh màn hình vi tính.

Lexie nheo nheo mắt. “Cháu không cài đặt cái đó.” Và cần có một ai đó khá thành thạo về Mac mới biết biết cách cài đặt cái đó.

“Ồ, bà đã làm đấy,” bà Sylvia xen vào. “Bà muốn chứng minh với bà của cháu là bà thông minh hơn bà ấy, vì vậy trong khi cháu đang hướng dẫn cho bà cháu những bài học riêng ở đây thì bà đang tự học ở cửa hàng Apple. Và nhìn đây!” Bà vung tay về phía màn hình. “Thử làm cái đó, *Miss Giggle Me a Bachelor Blog*.” Bà Sylvia toét miệng cười, rõ ràng là tự hào về bản thân mình lắm.

Lexie bật cười trước cái thuật giành lợi thế đối với người khác của bà. “Bà ơi, bà sẽ phải nâng cao cách chơi của mình nếu bà muốn có thể theo kịp.”

“Tôi sẽ chỉ cho bà thấy, thưa bà Ngạo mạn,” bà Charlotte nói với bạn mình. “Hãy nhìn xem tôi đã trở thành người hiểu biết về máy tính như thế nào, nhờ đứa cháu gái tài giỏi của tôi. Và nói về cô cháu gái của tôi, cháu bắt đầu nói dối bà từ khi nào nào vậy?”

“Nói dối?” Lexie nhăn mặt, bối rối vì lời buộc tội đó.

“Cuộc hẹn mà không phải buổi hẹn hò thực sự là một cái gì đó còn hơn thế.” Bà Charlotte ghim chặt cô với một ánh mắt nhìn chăm chặp mà bà thường dùng để có được sự thú tội tất cả của cô khi cô còn là một thiếu niên, đang cố gắng trốn tránh những buổi tập luyện trượt băng bắt buộc của cha mẹ cô. Bà cô phát hiện ra sự thật, sau đó giúp Lexie bỏ những tập luyện thường ngày để có những chuyến đi bên lề tới các bảo tàng trong thành phố sau lưng cha mẹ cô. “Bà, chúng ta hãy cố gắng thẳng thắn đi ạ. Hai bà đang nói chuyện gì đấy ạ?”

“Những bức ảnh thì không biết nói dối. Tối qua không những cháu đã có một buổi hẹn thực sự mà còn là hẹn hò với anh chàng phóng viên nóng bỏng trong Blog Chàng Độc Thân đó nữa.” Bà Charlotte đưa đôi lông mày đã được kẻ chì lên xuống. Là một người hay dậy sớm, bà luôn luôn trang điểm xong tất cả gương mặt trước khi Lexie thức dậy.

“Những bức ảnh nào?” Lexie hỏi một cách thận trọng. Bà Charlotte và bà Sylvia liếc nhìn nhau, sau đó với một cái nhún vai bà Sylvia đẩy chuột. Sự di chuyển đó đã tắt trình bảo vệ màn hình, để lộ ra trang web bên dưới. Lexie chỉnh lại cặp kính mắt và cúi người vào để nhìn rõ hơn. Tựa đề trên ấn phẩm buổi sáng của trang Blog Chàng Độc Thân, Người độc thân mới nhất hành động nhanh.

Tiếp theo sẽ là một đính ước? Và bên dưới dòng chữ đó là hai bức ảnh với nhiều vết chấm. Bức thứ nhất chụp lúc Coop cho Lexie xem cái nhẫn. Và bức kia là lúc Lexie đang đeo chiếc nhẫn được nói đến trong khi Coop ngồi nhìn với một nụ cười toe toét đáng yêu trên gương mặt điển trai của anh.

“Ôi Chúa ơi!” Lexie lẩm bẩm. Cô đã không nhìn thấy bất kì ai chụp ảnh. Trời ơi, mọi người có thể đã lén lút. “Nhìn này, trông anh chàng mới thật say đắm làm sao!” bà Sylvia nói mơ màng.

Say đắm à? Trước khi Lexie có thể trả lời, bà cô đã tiến về phía cô và huých vào vai cô. “Làm thế nào mà cháu lại có thể nói dối một người phụ nữ lớn tuổi vậy hả?” Bà đặt tay lên tim mình.

Bà Sylvia quay lại để tiếp tục lướt Net.

“Đừng diễn kịch nữa mà bà. Cháu không nói dối. Anh ấy là một khách hàng. Cháu đang thiết kế trang web của anh ta.”

“Thế còn chiếc nhẫn?”

Lexie hi vọng cô không đỏ mặt hơn nữa và không tiết lộ gì cả. “Anh ta chỉ đưa nó cho cháu xem thôi.”

“Trông nó thật sự giống với cái vòng cổ của bà à?” bà Charlotte hỏi.

Hai cặp mắt nhìn chăm chăm vào cô, chờ đợi một câu trả lời.

“Thực ra là có những đặc điểm giống nhau.” Lexie không muốn khơi dậy những hi vọng của bà cô, phòng khi chiếc nhẫn đã bị đánh cắp và phải trả lại. Cho đến khi cô biết nhiều hơn, cô không thể lừa gạt bà cô vì một nỗi đau tiềm tàng và sự thất vọng. “Nhưng cũng có những điểm khác nhau. Nhìn thấy chiếc nhẫn khiến cháu tự hỏi lúc đầu cái vòng cổ đã trở thành tài sản của ông như thế nào”

Bà Charlotte và bà Sylvia nhìn thẳng vào nhau một lúc, điều này thường khiến Lexie có cố gắng cũng không thể hiểu được ý nghĩa.

Bà Charlotte hăng giọng, “ông cháu được người ta đưa cho cái vòng cổ như một vật thay thế cho tiền công được trả cho những dịch vụ.”

“Những dịch vụ lái xe ạ?” Lexie hỏi. Ông cô từng là một người lái xe cho những gia đình giàu có khác nhau trong nhiều năm.

Bà Charlotte gật đầu. “Vậy khi nào bà có thể nhìn thấy?” bà hỏi.

“Cái nhẫn ạ?” Lexie hỏi.

“Không phải, cô gái ngốc nghếch ạ. Khi nào bà có thể gặp người cầu hôn cháu? Bà muốn gặp người đàn ông cháu sắp cưới! Sau đó cậu ta có thể cho ta xem cái nhẫn.”

Lexie đảo mắt và lắc lắc bàn tay trái trống không của cô trước mặt bà. “Cháu chưa đính hôn bà ạ.”

“Những bức ảnh thì không biết nói dối,” bà Charlotte và bà Sylvia đồng thanh nhắc lại.

Mỗi người họ suy nghĩ một kiểu và Lexie nhận ra rằng bà cô sẽ còn tiếp tục thay đổi đề tài ra khỏi chiếc vòng cổ cho tới khi cô làm chiều lòng họ về Coop.

Lexie nhắm mắt lại và đếm thầm đến 10, hít vào thật sâu giống như huấn luyện viên yoga đã dạy cho cô.

“Cháu sẽ xem mình có thể làm được gì,” cô nói, và tự mình trì hoãn.

Không đời nào cô đưa Coop đến đây. Điều đó sẽ gây ra rất nhiều rắc rối mà cô chưa sẵn sàng để giải quyết bằng nhiều cách.

“Tốt! Cháu cho bà biết khi nào và bà sẽ lên kế hoạch cho một bữa ăn.” Lexie cố gượng cười. “Cho phép cháu xem tin tức trên mạng nhé?” cô hỏi, hi vọng kết thúc cuộc thảo luận liên quan đến việc gặp Coop.

Hai người phụ nữ bước sang một bên và Lexie ngồi xuống ghế. Ngay cả lượng lớn cafein cũng không thể chuẩn bị tư tưởng cho cô trước cơn bão táp là bà Charlotte và bà Sylvia. Cô kích chuột vào trang Daily Post, tờ báo của Coop, để liếc nhanh vào mục Tuần tra tội phạm. Cô muốn hiểu nhiều hơn về việc viết lách và công việc của anh - và bị sốc khi thấy một tiêu đề khác thậm chí còn làm náo động hơn.

Phóng viên tuần tra tội phạm lại nằm ở phía đối diện của việc tuần tra. Căn hộ của Coop đã bị đột nhập đêm qua, mặc dù những chi tiết không đầy đủ, sơ sài. Bài báo tiếp tục mô tả những hành động dũng cảm gần đây của Coop, cương vị là một người Độc thân đương nhiệm của anh và một số suy đoán nữa về mối quan hệ của anh với người phụ nữ cho đến lúc này vẫn chưa biết tên trong ảnh. Ít ra là lúc này cô vẫn chưa bị tiết lộ danh tính.

Nhưng tâm trí cô không tập trung vào trang Blog Chàng Độc Thân mà nó đang hướng về vụ ăn trộm và lúc sự việc này xảy ra - trước hay sau buổi hẹn của họ vào tối hôm qua? Nếu nó xảy ra sau đây thì có khả năng là chiếc nhẫn đã bị đánh cắp trong vụ đột nhập đó. Suy nghĩ đó làm cho bụng cô sôi lên, nhưng ý nghĩ cho rằng có thể Coop đã bị thương thậm chí còn khiến cô lo lắng nhiều hơn. Lexie xin phép cáo biệt và chạy vào phòng tắm... Điểm đến tiếp theo: Căn hộ của Coop để kiểm tra trước hết là người đàn ông đó và sau đó là kiểm tra cái nhẫn.

Địa chỉ nhà Coop không cách xa nhà bà của Lexie lắm, và cô lên xe điện ngầm, vào 9 giờ 30 phút cô đã đến nhà anh.

Cô liếc nhanh phía bên ngoài căn hộ không có thang máy nơi anh sống trước khi chạy lên cầu thang, đôi dép xỏ ngón của cô đập thình thịch xuống sàn theo mỗi bước cô chạy.

Cô nhấn chuông và chờ đợi.

Không ai trả lời, nên cô lại ấn chuông lần nữa. Và lại lần nữa. Sau đó cô còn gõ cửa ầm ĩ một vài lần nữa. Đúng lúc cô định bỏ cuộc và gọi vào di động của anh, việc mà đáng lẽ cô nên làm ngay lúc đầu, thì cánh cửa phòng bên cạnh mở ra.

Một người phụ nữ quyến rũ mặc quân phục cảnh sát lộ đầu ra ngoài. “Tìm ai à?”

Mặc dù có vóc người nhỏ nhắn nhưng cô ấy có một vẻ uy quyền mà Lexie không thể phủ nhận. “Sam Cooper.” Lexie chỉ vào căn hộ của anh.

Người phụ nữ nhìn Lexie từ đầu đến chân, rõ ràng muốn đánh giá cô trước khi quyết định trả lời. “Anh ấy đã ra ngoài từ sáng sớm và tôi không chắc liệu anh ấy đã về chưa. Có thể anh ấy đang trong phòng tắm.” Cô ngáp vừa nói. “Tôi đã làm ca đêm và tôi vừa định cố gắng ngủ một chút.”

“Xin lỗi.” Lexie lùi lại hai bước. “Tôi sẽ gọi anh ấy sau.”

Người hàng xóm dựa vào khung cửa, khoanh tay trước ngực, không vội quay vào bên trong bất chấp lời xác nhận của cô. “Cho tôi biết tên của cô và tôi sẽ nói với anh ấy là cô đã ở đây.”

Trước khi Lexie có thể trả lời, cánh cửa phòng Coop mở rộng ra. “Tôi có thể tham gia cùng hai người được không?” anh hỏi.

“Anh có khách đấy,” người hàng xóm của anh nói, và lại ngáp một lần nữa. Cô lấy tay che miệng. “Tôi sẽ đi ngủ. Chúng ta gặp nhau sau nhé. Có vẻ chúng ta có nhiều chuyện để nói với nhau đấy.” Ánh mắt quá miễn cảm của cô ấy nhìn Lexie một lần nữa trước khi nghiêng đầu và đóng cửa trước mặt cả hai người.

Bị người phụ nữ khác làm cho bối rối, Lexie quay sang Coop, định hỏi anh một số câu hỏi, nhưng mới chỉ nhìn anh một cái thì mọi sự suy nghĩ lý trí đều bay mất. Không mặc gì ngoài chiếc quần bò bạc màu, có kéo phecmotuya nhưng lại không cài cúc, cô có một cái nhìn toàn diện về cơ bụng rắn chắc, bộ ngực rám nắng và gương mặt không được cạo râu của anh. Cô quên mất rằng cô đang tò mò về người hàng xóm của anh, quên mất vì sao cô lại đến đây. Chết tiệt, cô thậm chí còn quên cả tên của mình.

“Cô có muốn vào nhà không?” anh hỏi.

Lexie gật đầu. Cô có thể điều khiển được một cái gật đầu.

“Tốt. Tốt hơn so với việc đứng nói chuyện ngoài hành lang.”

“Hoặc làm phiền người hàng xóm của anh.” Lexie nói thêm vào.

“Đó là Sara. Cô ấy là một cảnh sát thuộc Sở cảnh sát thành phố New York (NYPD), và như cô ấy nói, cô ấy đã làm ca đêm. Cô ấy sẽ bớt cáu kỉnh hơn trong một vài giờ nữa,” anh nói, có một sự trù mến rõ ràng trong giọng nói của anh.

Một ghen tị đột nhiên len lỏi khắp người Lexie, một cảm xúc khác thường và không mong muốn khi nó đến với bất kì người đàn ông nào.

Cô thích những sự găn bó tự nhiên. Chứ không phải những găn bó gợ ra bất cứ loại cảm xúc nào.

Coop dẫn cô vào bên trong căn hộ và vặn chiếc khóa rõ ràng là mới thay, cài chốt cửa lại.

Cô hiểu chắc là đã phải thức rất khuya để giải quyết vấn đề với cảnh sát và thợ khóa.

“Nào cô đang làm gì ở đây vậy?” anh hỏi. “Không phải tôi thấy phiền, nhưng tôi phần nào hi vọng cô chờ khoảng một ngày mới gọi.”

Cô đã rất lo lắng sau khi đọc về vụ trộm và lao tới đây mà không cần suy nghĩ. Việc gặp người hàng xóm của anh, người biết rõ anh đã dậy và đi ra ngoài từ sáng sớm, đã nhắc nhở cô rằng anh có một cuộc sống và cô cảm thấy mình như một kẻ ngốc chạy qua đây mà không được mời. Và bây giờ cô ở đây với một người đàn ông cởi trần mà cô mới chỉ gặp mặt ngày hôm qua. Người mà chắc chắn không muốn hoặc không cần sự quan tâm của cô. Lexie luôn luôn hành động dựa trên bản năng thuần túy và cảm xúc, hiếm khi ngừng suy nghĩ trước, và sau đó luôn hỏi các câu hỏi, nhưng thậm chí đối với cô, sự thay đổi lần này là quá lớn.

Cô hăng giọng. “Tôi đọc báo về vụ trộm đêm qua và tôi thấy lo lắng. Nhưng vì rõ ràng là anh không sao nên tôi sẽ đi. Nhưng trước khi tôi đi, ít nhất anh có thể nói với tôi liệu cái nhẫn có bị đánh cắp hay không?” Anh lắc đầu. “Vụ trộm xảy ra trong lúc chúng ta đang ở ngoài. Tôi về nhà mới thấy.” Anh khoát tay trong không khí, quanh toàn bộ căn hộ rõ ràng là bị bới tung như đồng rác.

“Tôi rất tiếc. Và cũng mừng là anh không sao. Vì tôi đã bắt gặp anh trong tình trạng không hay, vừa mới bước ra khỏi nhà tắm và vì tất cả, tôi nên đi. Và lần sau tôi sẽ gọi trước.” Cô quay người bỏ đi trước khi cô có thể nói luyên thuyên điều gì đó nữa và biến mình thành kẻ ngốc nghếch hơn.

“Ồ.” Coop níu lấy vai cô và quay người cô lại. “Đừng bỏ đi. Làm ơn. Cô nói cô lo lắng cho tôi mà.” Anh nói nghe có vẻ hài lòng về điều đó.

Cô gật đầu, vẫn thấy căng thẳng và không thoải mái.

Anh cười. “Vậy tuyệt đối không được bỏ đi nhé. Tối qua cảnh sát đã lấy lời khai của tôi, Sara kiểm tra lại vào sáng hôm nay, nhưng tôi đã có thể tận dụng một người bạn,” anh thừa nhận.

Cô nhướn mày. “Sara không phải là cái đó chứ?” Khi những lời nói nghe có vẻ ghen tị thốt ra, cảm giác quen thuộc đã từng có tràn ngập trong cô và Lexie hiểu rõ chuyện gì không ổn, tại sao cô lại đi từ cảm giác cần có mặt ở đây đến cảm giác thôi thúc đột nhiên muốn chạy trốn của mình.

Lexie đã mất một người đàn ông quan trọng trong cuộc đời mình vào tay một người phụ nữ mà cô không thể coi nhẹ tầm quan trọng của cô ta. Chỉ là một người bạn, Drew đã nói như thế về người phụ nữ ở Paris. Vì vậy trong khi một Lexie nhẹ dạ cả tin đang tận hưởng những bảo tàng nổi tiếng ở Thành phố của Tình yêu thì Drew đã nhanh chóng đi ăn trưa cùng với người bạn lớn tuổi của anh ta. Điều tiếp theo Lexie biết, anh ta đã ở lại Paris với người phụ nữ mà anh ta sẽ không bao giờ quên được. Và Lexie đã một mình tiếp tục những chuyến du lịch của cô, và học được hai bài học súc tích. Không quan trọng mối quan hệ tạm thời thế nào, bất cứ người đàn ông nào cô dính dáng tới thì phải thật sự không bị những mối quan hệ trong quá khứ làm vướng víu. Và anh ta, nếu không hiểu, thì phải tôn trọng cuộc sống của cô. Drew đã lừa cô cả hai điều trên và cô đã bị tổn thương sâu sắc khi anh ta giải thích rằng Stacey, bạn của anh ta, phù hợp với anh ta hơn rất nhiều so với một người nay đây mai đó như cô.

“Sara là hàng xóm và là một người bạn,” Coop nói, mà không biết những cảm giác của cô. Và nghe có vẻ anh không cảm thấy khó chịu với những câu hỏi mang tính chất riêng tư của cô. “Nhưng cô - tôi hi vọng sẽ trở thành một cái gì đó hơn thế. Cho nên hãy ở lại. Làm ơn đi.”

Giọng nói khàn khàn đầy sức thuyết phục của anh đã lôi kéo cô. “Chắc chắn rồi.” cô nói, cảm thấy bớt căng thẳng một chút.

Anh nghiêng đầu. “Tốt. Bởi vì việc không ngủ làm tôi mệt mỏi và bởi vì lần thứ hai trong tuần này tôi ở phía mặt trái của công việc tuần tra tội phạm của chính mình và tôi ghét điều này.”

Lexie thở dài và chỉnh lại kính. Cô muốn ở đây vì anh, nhưng cô cần phải giải thích phản ứng điên cuồng của mình trước. “Bình thường tôi không hay can thiệp vào chuyện của người khác như vậy, nhưng tôi muốn chắc chắn rằng anh và Sara chỉ là bạn. Cô ấy dường như biết rất nhiều về thói quen hàng sáng của anh và nhìn tôi giống như... Tôi không biết.”

“Giống như một người cảnh sát có hàng xóm bị đột nhập đêm qua? Hay giống một người bạn muốn chắc chắn rằng cô ấy chấp thuận người phụ nữ mà hàng xóm của cô ấy đang dính dáng đến?” Anh với lấy tay cô. Cô cho phép anh.

“Tôi cảm thấy thật kì quặc,” cô lẩm bẩm. Mặc dù cô có những nguyên tắc này cho bản thân mình vì Drew, nhưng trước đây cô chưa bao giờ tra hỏi bất kì người đàn ông nào về những mối quan hệ riêng tư của anh ta. Bởi vì chẳng có người đàn ông nào trước đây ảnh hưởng cô mạnh mẽ hoặc sâu sắc như người đàn ông này.

“Đừng.” Coop kéo cô về phía phòng khách bữa bộn và tới chỗ cái đi-văng nằm ở chính giữa, và ngồi lên mấy cái đệm.

“Nếu điều đó khiến cô băn khoăn nghĩ rằng có điều gì đó giữa tôi và Sara thì tôi rất vui. Giống như việc tôi rất vui khi cô đến đây vì cô lo lắng.” Anh lướt nhẹ trên cái mái được cắt ngang trán của cô và nhẹ nhàng tháo cặp kính ra khỏi gương mặt cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô.

“Anh ổn chứ?” cô hỏi, nhắc nhở lí do vì sao cô đến đây.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ tới những điều mà công việc của tôi đã làm cho những người mà tôi viết về họ, nhưng gần đây tôi đã hai lần nằm phía bên

kia của câu chuyện và tôi không thể nói là tôi thích điều đó lắm. Nó khiến tôi cảm thấy sống sượng và không được bảo vệ.”

“Điều gì sẽ làm anh cảm thấy tốt hơn?” cô hỏi, và cúi người gần hơn.

“Điều này.” Anh đặt tay cô lên ngực anh, lòng bàn tay cô nằm ở giữa trên trái tim của anh. Sau đó anh cúi thấp đầu xuống và giữ chặt đôi môi cô với một nụ hôn sâu tận tâm hồn.

Anh có vị như bạc hà, anh có mùi giống như một người đàn ông vừa mới tắm, và toàn bộ cơ thể cô bắt đầu rơi vào tình trạng quá tải về cảm giác. Lưỡi của anh xoay tròn trong miệng cô, ngẫu nhiên những gì cô cho đi, và đòi hỏi những gì cô không cho. Anh biết chính xác phải hôn như thế nào giành được tất cả của cô. Anh gặm nhấm môi dưới của cô và một cái kéo mạnh tương ứng đá sâu trong bụng cô. Anh xoa dịu vết cắn bằng lưỡi của anh và những vòng xoáy của nhu cầu di chuyển xuống thấp hơn và thấp hơn, hỗn hển trong bụng cô. Dòng chảy nhỏ giọt của sự ham muốn làm ướt quần lót của cô và cô siết chặt cặp đùi lại với nhau để ngăn cản bản thân mình không leo lên lòng anh và lấy cái mà cô thực sự muốn.

Anh thọc tay vào sau mái tóc cô và nghiêng đầu cô, điều đó mang lại cho anh lối vào tốt hơn tới những nơi xa hơn trong miệng và cổ cô. Đáp lại, cô cong những ngón tay của mình lại trong ngực anh, mò mẫm tìm cái gì đó để nắm vào, nhưng chỉ tìm thấy làn da trần.

Tiếng chuông điện thoại phía xa lọt vào vào ý thức của cô nhưng cô đã đẩy tiếng ồn đang xâm nhập đó ra ngoài. Anh dường như cũng không quan tâm ai đang gọi, bởi vì anh đã kéo áo cô lên và khum bàn tay to của anh quanh eo cô, để ngón cái của anh kéo lên sườn cô. Anh dừng lại dưới quai áo lót của cô. Vẫn hôn cô, anh lướt qua ngực cô trên lớp vải, và kích thích hai đầu ngực cô.

Đó là lúc máy trả lời tự động hoạt động, một giọng nam vang to trong phòng. “Này, em trai, đọc báo đi. Có phải là một đỉnh ước tiếp theo không vậy?” Kèm theo là tiếng cười khúc khích ồn ào. “Tiện thể, một sự quảng

cáo tuyệt vời cho quán bar của cha. Người viết blog đã đề cập tên của quán. Nói chuyện với cậu sau nhé.” Không hiểu sao Lexie lại cố gắng tách cô ra khỏi Coop. Anh cũng đang thờ hốt hốt giống cô. Đôi mắt anh mở to và đờ đẫn và cô tự hỏi liệu có phải anh đang choáng váng như cô hay không. Họ đã tiến xa quá nhanh. Bình thường Lexie sẽ có thời gian trước khi gần gũi như thế này với bất kì người đàn ông nào, đặc biệt là vì Drew, nhưng sự việc lần này với Coop dường như là tự nó diễn ra, điều này có nghĩa chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi họ... Cô ngừng ngay ý nghĩ của mình lại, cố tình không kết thúc suy nghĩ đó. Cơ thể cô vẫn đang bị kích thích bởi nụ hôn đó. Họ sẽ còn đi xa như thế nào nữa nếu như họ không bị làm gián đoạn? Cô run người với ý nghĩ đó.

Nhưng họ đã bị làm gián đoạn và lời nhắn đó đã nhắc nhở cô một điều mà họ vẫn chưa bàn luận.

“Tôi đã đề cập tới việc người viết blog nghĩ rằng có thể chúng ta sẽ đính hôn chưa nhỉ?”

Chương 5

“Đính hôn.” Coop cố gắng xử trí từ này.

“Ai đó đã chụp nhanh một vài bức ảnh của chúng ta tối hôm qua ngay đúng lúc anh đang cho tôi xem cái nhẫn, cho nên nó trông giống như anh đang... cầu hôn.” Cô đứng lên và cố gắng làm phẳng những vết nhăn không hề tồn tại trên quần áo cô.

Anh không dám chắc điều gì khiến cô bối rối hơn, việc nhắc cô nhớ lại trang blog hay vụ hôn đó. Anh biết chắc chắn điều nào đã tác động anh mạnh mẽ nhất. Một cảm giác của đôi môi cô và những đường cong mềm mại và anh đã quên đi tất cả sự tế nhị. Cuộc gọi của anh trai anh giống như một sự nhắc nhở hãy chậm lại và Coop muốn chú ý tới lời cảnh báo đó. Có thể anh muốn luồn tay qua mái tóc cô và tiếp tục chỗ mà họ đã dừng lại, nhưng Lexie không phải là một người phụ nữ quan hệ chóng vánh. Họ có giao dịch với nhau và mẹ kiếp, anh thích cô. Muốn biết rõ về cô hơn... mặc dù anh muốn cô lên giường.

“Anh có muốn xem trang blog đó không?” cô hỏi.

“Tôi sẽ kiểm tra nó ở tòa soạn sau.” Anh không cần nhìn. “Tôi chỉ không thể tin được người ta sẽ đi xa đến đâu nữa. Chắc ai đó đang theo dõi tôi,” anh nói đầy hoài nghi.

“Người đó hoặc một ai khác trong quán bar đã nhận ra anh, chụp nhanh một bức ảnh và gửi nó đến hòm thư điện tử của người viết blog. Ai mà biết được?”

Vì cô dường như không cảm thấy khó chịu với tin tức không chính xác đó nên anh quyết định cũng không nói thêm gì về điều đó nữa. Có nhiều thứ còn tồi tệ hơn là được kết đôi với một người phụ nữ xinh đẹp. Ngoài ra nó sẽ ngăn không cho những “cái đuôi” đến gần *Người độc thân*.

“Tốt nhất là cứ lờ nó đi. Những tin tức quan trọng hơn cuối cùng sẽ đến và thay thế tôi.” Anh hi vọng.

Lexie cười. “Tôi e là sẽ không có tin tức nào quan trọng hơn đối với bà của tôi đâu.” Cô cầm kính lên và đeo nó vào.

“Bà ấy đã đọc *Blog Chàng Độc Thân* à?”

“Đúng. Và bà đeo đuổi một ý nghĩ là tôi có thể có một người cầu hôn nghiêm túc.”

“Tôi nghĩ là bà rất vui với ý nghĩ đó?”

“Thật quá buồn cười.” Lexie chống tay vào hông và đi quanh căn hộ của anh, nhìn đồng hồ điện mà tên trộm đã để lại. “Thế hôm nay anh có đi làm không?” cô hỏi.

Anh lắc đầu. “Hôm nay tôi nghỉ. Sau tất cả những chuyện đã xảy ra, người chủ bút của tôi không phản đối và tôi cần thời gian để tìm hiểu tất cả những chuyện này.”

“Chưa kể tới thực tế là anh cần phải dọn dẹp sao?”

Anh rên rỉ. “Làm ơn đừng nhắc tôi nhớ đến.”

“Thế nếu tôi sẽ giúp anh thì sao?”

Anh ngập ngừng, và cảm thấy bất ngờ với lời đề nghị của cô. “Tôi không thể yêu cầu cô làm như thế.”

Cô mỉm cười. “Anh không yêu cầu. Hơn nữa có cách nào để hiểu về con người thật sự của anh tốt hơn là việc giúp anh kiểm tra những vật dụng cá nhân của anh?”

Cô nhìn lướt qua những đồ vật trải khắp căn phòng và nhìn mặt, một cái bĩu môi đáng yêu mang trở lại những kí ức về đôi môi cô dính chặt vào đôi môi anh, lưỡi của cô ở sâu trong cổ họng anh.

“Trừ khi anh muốn làm việc đó một mình?” cô hỏi, mà không biết gì về những suy nghĩ lan man mà anh đã kiềm chế.

“Cô đùa à?” anh hỏi. “Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ và việc cô cùng ở đây. Tôi không thể nói tôi đã giữ chỗ này gọn gàng trước khi vụ trộm xảy ra, cho nên bất cứ điều gì chúng ta làm có lẽ sẽ là một sự cải thiện tốt hơn đây.”

“Tuyệt. Bắt đầu nào.” Cô bước qua chỗ tủ sách và bắt đầu nhặt những cuốn sách bìa cứng lên từng quyển một, đặt chúng lại theo từng tầng.

Cùng làm với cô, anh xếp những quyển sách thành từng chồng và đưa cho cô từng chồng một. Họ làm việc trong một bầu không khí im lặng dễ chịu một lát, sau đó bắt đầu trò chuyện về những quyển sách mà anh đã giữ gìn nhiều năm.

“Thế cô thì sao?” anh hỏi. “Chỗ ở của cô thế nào? Cô là một người yêu thích sự ngăn nắp hay cô thích bừa bộn hơn?” Anh vẫn chưa thể đánh giá được phần tính cách đó của cô.

“Hmm. Đó là một câu hỏi phức tạp bởi vì tôi không có chỗ ở của riêng mình.”

Anh nheo mắt, tự hỏi cô nói vậy là có ý gì. “Cô có một người bạn cùng phòng à?”

“Theo một khía cạnh nào đó.” Cô ngừng lại, và quay lại đối diện với anh. “Người đó gần 80 tuổi, đã sống ở trong cùng một tòa nhà hơn 40 năm qua và có một phòng trống mà người đó không ngại để cho tôi sử dụng khi tôi ở đó.”

“Bà cô à?” Coop nhớ cô đã kể rằng người phụ nữ lớn tuổi đó còn nhanh nhẹn hơn so với tuổi của bà, nhưng có lẽ bà ấy có những vấn đề khác cần phải có sự giúp đỡ.

Lexie gật đầu.

“Bà có cần sự giúp đỡ của người sống cùng không?”

“Chúa ơi, không đâu! Bà thậm chí còn đập vào người anh để gợi ý điều đó đây.” Đôi mắt cô lấp lánh với suy nghĩ đó. “Bà là một người rất độc lập. Nhưng bà có một căn phòng trống và tôi nghĩ mục đích của việc thanh toán tiền thuê nhà suốt cả năm là gì khi tôi không ở đó thường xuyên?” Cảm giác buồn nôn dịu xuống trong ruột anh. Cũng nhiều như việc anh muốn phớt lờ chủ đề này đi, càng biết nhiều hơn anh càng chuẩn bị tốt hơn. “Cô thường đi khỏi thị trấn bao nhiêu lần? Hay tôi nên hỏi là cô ở thị trấn trong bao lâu?”

“Cái đó còn tùy. Tôi có thể tiến hành những chuyến đi ngắn trong một vài tuần một lúc hoặc những chuyến đi hàng tháng nếu tôi chọn. Đó là cái hay trong cách làm việc của tôi. Tôi có thể vẫn kết nối và làm việc gần như từ bất cứ nơi nào.”

Anh lắc đầu, không thể hiểu được sức lôi cuốn của phong cách sống của cô. “Tại sao lại đi?”

Cô giang hai bàn tay ra trước mặt như thể câu trả lời đã thật rõ ràng. “Đôi khi đó là một địa điểm tôi muốn nhìn thấy, những lần khác thì chỉ vì tôi không đủ kiên nhẫn ở lại một nơi nào đó quá lâu.”

Đúng là giống y như vợ cũ của anh, Annie, một người rất yêu thích công việc tiếp viên hàng không của cô ta. Ban đầu thì điều này cũng không đe dọa anh chút nào. Những điều không an toàn đến sau đó, khi cô ta bay nhiều chuyến hơn, và tìm cơ bào chữa cho việc không về nhà.

Anh đẩy những suy nghĩ và điểm giống nhau sang một bên. Lexie không phải là vợ cũ của anh. Anh vẫn chưa biết nhiều về cô hay thậm chí là hiểu những lí do của việc cô sống như thế nào.

Nhưng anh vẫn thấy hiếu kì. “Vậy cô có đọc và có thích những cuốn sách mà chúng ta đã nói không? Cô không có chúng à? Còn đồ đạc thì sao? Cô không cần một nơi để cất giữ đồ của mình à?”

“Tôi có một vài quyển sách cũ để ở nhà bà tôi, và những thứ khác thì tôi có thể tải xuống bộ đọc điện tử của tôi. Như tôi vẫn nói với anh đấy, công nghệ là một thứ thật tuyệt vời!”

“Cô không có một nơi nào của riêng mình à?”

“Nhưng tôi có một nơi. Bà tôi luôn là nơi ẩn náu của tôi, vì vậy đó gần như là tổ ấm mà tôi đã từng có,” cô nói một cách đơn giản.

Rõ ràng, nó có ý nghĩa với cô ấy.

Tiến đến gần, anh đặt tay lên vai cô. “Cô cần ẩn náu khỏi cái gì?” anh hỏi.

Họ đã dừng dọn dẹp một lúc lâu để trò chuyện, nhưng anh cảm thấy là Lexie cần tiếp tục bận rộn, khi cô ngừng lại để sắp xếp lại một vài quyển sách bìa cứng mà họ vừa mới xếp lên giá.

Sau đó cô chỉ vào mấy cuốn sách bìa mềm. “Anh có thể đưa tôi mấy cuốn tiếp theo không?”

Anh làm như cô yêu cầu.

Trong khi cô đặt những cuốn sách vào vị trí, quay lại những cuốn sách đang bị lộn ngược, thì cuối cùng cô cũng bắt đầu giải thích về thời thơ ấu của mình.

“Tôi sinh ra trong một gia đình tham vọng. Cha tôi là một giám đốc ngân hàng, mẹ tôi là một luật sư còn chị gái tôi thì cũng theo gương cha tôi. Tôi là mặt đối lập trong cuộc sống đã được lên kế hoạch một cách cẩn thận của họ. Tôi đã không theo kế hoạch và, để đổ thêm dầu vào lửa, tôi cũng không hành động giống như họ. Họ muốn tôi theo những mục tiêu của họ - Tôi muốn chấp nhận mọi thứ như nó vốn có.”

“Vì thế cô thật kì lạ.” Anh đã cảm thấy điều đó từ lần đầu tiên họ gặp nhau.

Cô mỉm cười. “Và anh thật tốt. Cha mẹ tôi, khi họ nhận thấy rằng họ không thể đúc tôi trở thành hình mẫu của họ, thì họ bắt đầu nhìn tôi như... một kẻ

đáng thất vọng hơn.” Giọng cô vỡ òa trong lời nói.

Và trái tim anh cũng rạn nứt, cảm thấy nhói đau vì một cô gái nhỏ đã không thể làm hài lòng gia đình của mình. Có thể Coop không làm tốt như những lí tưởng của cha anh, nhưng đó không phải là vì thiếu sự nỗ lực. Và anh luôn cảm nhận được tình yêu thương của ông.

“Hoặc là làm theo họ hoặc là không được chấp nhận.” Lexie tiếp tục. “Bà tôi luôn tự hỏi làm thế nào mà bà lại có một người con trai bảo thủ như thế và bà luôn cố tình chọc tức cha tôi bất cứ khi nào bà có thể.”

Anh cười. “Này, không phải tất cả các thành viên trong gia đình đều giống nhau. Cô có khác biệt cũng không sao cả.”

Cô nở nụ cười khúc khích gượng gạo.

“Tôi ước gì có ai đó giải thích điều đó với cha mẹ tôi. Đừng hiểu sai ý tôi - họ yêu thương tôi và muốn tôi có được mọi cơ hội có sẵn - với điều kiện là họ được lựa chọn cơ hội đó. Vì vậy lúc năm tuổi khi tài năng trượt băng của tôi trở nên rõ ràng thì họ bắt đầu đẩy tôi vào thi đấu.”

“Để tôi đoán nhé,” anh nói, và tiếp tục công việc dọn dẹp với cô. “Cô ghét điều đó.”

“Thật ra tôi thích môn trượt băng. Tôi chỉ ghét những thời gian biểu khắt khe đi kèm với những mục tiêu của họ. Tôi ghét tuân theo những lễ thói hàng ngày. Và khi tôi lớn hơn, tôi ghét tính cạnh tranh giữa những người trượt băng và thậm chí là giữa những người lớn trong cái thế giới đó.”

“Cô có nói với họ không?” Anh tự hỏi liệu cô đủ thoải mái với họ để có thể thành thật hay không.

Cô gật đầu. “Tôi đã cố gắng. Nhưng chẳng ai chịu lắng nghe cả. Cho nên suốt những năm tháng thiếu niên của tôi, tôi có mặt ở sân băng lúc năm giờ sáng, tập luyện với một huấn luyện viên và thi đấu. Cho tới khi bà tôi cuối cùng cũng can thiệp vào.”

“Bà đã cứu cô bằng cách nào?” Anh bị lôi cuốn bởi cái nhìn lướt qua cuộc sống trước đây của cô và những điều đã tạo nên người phụ nữ - là cô - ngày hôm nay.

“Một ngày nọ bà đón tôi sau giờ học để đi tập trượt băng, bà nhìn gương mặt tôi và thay vì đến sân băng, bà đã lái xe đến vùng ngoại ô. Chúng tôi đã đi bộ trên núi Bear. Chúng tôi đã ngắm nhìn những tán lá cây chuyển màu và tận hưởng không khí ngoài trời. Nó đã mang đến cho tôi một quãng thời gian nghỉ ngơi thật sự cần thiết.”

Khi cô thuật lại chi tiết kí ức đó, đôi má của Lexie tràn ngập sắc màu, như thể cô gần như đang thực sự ở đó, ở bên ngoài với cơn gió mát căn lên đôi má cô. *Không còn nghi ngờ nữa, người phụ nữ này biết những niềm đam mê của mình, Coop nghĩ thầm.*

“Rõ ràng bà cô hiểu cô,” anh nói, và nhìn thẳng vào mắt cô. “Cô thật may mắn khi có bà.”

Cô gật đầu. “Nghe có vẻ anh hiểu nhỉ. Từ kinh nghiệm à?”

Anh nghiêng đầu. “Đúng. Mẹ tôi,” anh nói một cách cộc cằn. Coop nuốt nước bọt một cách khó khăn, quyết định không giải thích về chấn thương ở vai và việc bị ép rời khỏi học viện và tiếp tục với chủ đề trong tầm tay. “Bà biết tôi thích viết sách, nhận ra năng khiếu của tôi và hướng dẫn tôi đến với nghề báo. Mẹ hiểu tôi.”

Lexie mỉm cười, nét mặt cô đầy ấm áp và cảm thông. “Giống như bà tôi hiểu tôi.”

“Hai mẹ con tôi rất gần gũi. Với cha và anh trai, tôi luôn cảm thấy giống như người ngoài. Bây giờ vẫn vậy,” anh thừa nhận. “Vậy bà cô đã sắp xếp mọi việc thế nào?” Bởi vì anh chắc chắn bà đã làm được.

Lexie mỉm cười. “Bà đã dàn dựng một cuộc can thiệp giả hiệu. Bà đã gặp Yank Morgan, người đại diện thể thao, ở sân băng và họ đã trở thành bạn tốt của nhau. Bà và ông Yank đã ngồi xuống cùng cha mẹ tôi và giải thích

cho họ rằng giải vô địch trượt băng nghệ thuật không chỉ là tài năng mà còn là sự khao khát. Và niềm khao khát thì nằm ở trong tim mỗi người.” Cô đặt tay lên trên ngực. “Cho dù anh sinh ra có nó hay không. Và ép tôi thi đấu có thể giành được huy chương cho tôi nhưng nó sẽ phá vỡ tâm hồn của tôi. Mà điều này, theo quan điểm của bà tôi, thì thật không đáng.” Giọng cô hơi vỡ ra.

Bàn tay anh lướt nhẹ qua má cô, cảm kích với sự thấu hiểu sâu sắc. “Thế bà có chiến thắng trong cuộc tranh đấu đó không?” Coop hỏi.

“Ban đầu cha tôi nói chỉ có những con ngựa mới có tâm hồn có thể bị phá vỡ và bà tôi đã nói với ông ấy rằng nếu ông ấy tin vào điều đó thì ông ấy là cái mông ngựa.”

Coop cười khúc khích còn Lexie thì toét miệng cười.

“Ông Yank nói họ hãy để tôi là một đứa trẻ và tự tìm con đường đi của chính mình. Ba và mẹ tôi đã nhượng bộ, nhưng cho đến tận bây giờ tôi vẫn không thể nói là họ hiểu vì sao tôi lại cảm thấy không vui đến như vậy khi làm những việc mà tôi có năng khiếu.” Lexie xoa xoa hai tay vào với nhau như thể muốn làm ấm mình. “Cho nên bây giờ anh biết đấy. Không ai trong cuộc đời tôi hiểu được tôi.”

“Ngoại trừ bà của cô.”

“Chính xác.” Cô gật đầu. “Còn anh?” cô hỏi đầy hi vọng.

Anh nghiêng đầu, không chắc nên trả lời như thế nào.

Du lịch nuôi dưỡng tâm hồn cô - đó là những gì anh hiểu. Thật là mỉa mai. Sau khi tự hứa với mình rằng sẽ không dính líu gì với một người phụ nữ mà không thể định cư ở một nơi, anh đã bỏ đi và đơn giản đã làm như thế.

Nhưng đã có dính líu.

Quá nhiều để có thể bỏ đi. Nhưng anh cũng không thể cống hiến bản thân mình nhiều hơn bởi vì anh đã biết rằng mình có thể ngã đau.

“Này, cô có đói không?” anh hỏi, đổi sang một đề tài khác có thể dễ xử lý hơn và điều đó chắc chắn sẽ tạo ra một khoảng cách giữa họ. “Chúng ta có thể nghỉ ngơi để dùng bữa trưa sớm hơn.”

“Tôi lúc nào cũng đói.”

Anh cười lớn. “Một cô gái rất hợp với ý tôi.” Trái tim anh ngừng lại một nhịp với ý nghĩ đó.

Chỉ ngần hạn thôi, anh tự nhắc nhở chính mình. Họ có thể lang thang cùng nhau trong thời gian điều tra về lịch sử của chiếc nhẫn và cô thiết kế trang web cho anh. Cô sẽ ở đây và sẽ ra đi. Ít nhất lần này anh biết điều gì đang chờ đợi phía trước.

Đối với Lexie, một ngày trôi qua thật nhanh, tạm nghỉ dọn dẹp với bữa trưa tại một quán pizza địa phương, nhưng không có thêm một nụ hôn nào nữa. Cũng có dừng lại một chút ở ngân hàng nơi Coop mở một hộp kí gửi an toàn. Anh cất giữ cái nhẫn bên trong và họ dành thời gian còn lại trong ngày để sắp xếp lại căn hộ của Coop.

Cô đã trả lời mấy cuộc điện thoại của bà cô trong suốt buổi chiều, đầu tiên là hỏi cô đang ở đâu và sau đó là hỏi cô đang gặp khách hàng nào. Khi bà cô biết cô đang ở cạnh Coop, thì bà Charlotte bắt đầu gửi tin nhắn.

Bà cô đã học cách viết tin nhắn khi nào? *Hãy mời người đàn ông “trẻ tuổi” của cháu đến ăn tối đi.* Rõ ràng bà cũng nghĩ rằng mình còn đủ trẻ trung để gửi tin nhắn tiếng lóng như vậy. Lexie đã nhắn lại, *anh ta không phải là người đàn ông trẻ tuổi của cháu.* Nhưng bà Charlotte không có vẻ nhụt chí. *Phần còn lại của thành phố nghĩ rằng cháu đã đính hôn. Hãy đưa anh ta đến gặp cha mẹ đi. Cha mẹ cũng có nghĩa là bà đấy.*

Và nó được gửi đến. Lexie đã cố gắng phớt lờ bà đi, nhưng chỉ là tin nhắn ngày càng nhiều thêm.

Phần hay nhất trong ngày đó là Lexie giờ đã có được một cái nhìn thoáng qua về cuộc sống của Coop. Căn hộ thật ấm cúng dễ chịu. Một chiếc

giường đơn chỉ có mùi đàn ông và quyến rũ. Vật trang trí ở giữa bàn trong phòng khách là một chiếc tivi màn ảnh rộng; máy tính cá nhân nằm ở trong góc, nhưng cái tủ sách cũng nằm ở một vị trí nổi bật. Cô có thể hình dung thấy buổi tối anh nằm dài ra xem thể thao hoặc đọc sách, và thư giãn sau giờ làm việc. Căn nhà của anh cũng dễ chịu như chính con người anh.

Hoặc ít nhất là cũng dễ chịu như người đàn ông mà cô đã trải lòng vào lúc sớm ngày hôm nay. Suốt từ lúc họ đi ăn trưa về, cô nhận ra, một sự thay đổi rõ ràng trong cách cư xử của anh đối với cô. Cho dù anh dường như có hiểu được sự khác biệt của cô với cha mẹ cô bao nhiêu, thì điều này có nghĩa là anh còn có nhiều vấn đề hơn là anh đã bật mí với lối sống nay đây mai đó của cô. Có điều gì khác có thể gây ra sự thay đổi trong tâm trạng của anh?

Cô quyết định kể từ bây giờ sẽ thận trọng hơn và không nghĩ quá lên về vụ hôn đó. Một vụ hôn mà cô vẫn không thể quên.

Hàng giờ sau và cơ thể cô vẫn đang run lên. Một cái nhìn lướt qua gương mặt điển trai của anh và một cảm giác siết chặt rõ rệt cuộn lên trong bụng cô. Nhưng anh, cũng như cô, đều không có thêm hành động gợi tình nào nữa.

Vào lúc bốn giờ, họ hoàn thành xong công việc dọn dẹp, cô liếc nhìn xung quanh, và cảm thấy hài lòng với tất cả những gì họ vừa làm xong. “Chúng ta đúng là một đội.” Câu nói bật ra trước khi cô có thể ngăn chúng lại.

Anh duỗi thẳng tay lên trên đầu, và rên rỉ khi anh đi lại. “Một mình tôi không thể làm xong việc này,” anh thừa nhận.

“Vậy hãy tưởng tượng chúng ta sẽ hoàn thành được bao nhiêu khi chúng ta bắt đầu tiến hành điều tra về những món đồ trang sức bị đánh cắp.” Cô rõ ràng muốn nhắc nhở anh rằng họ có một mục tiêu khác để bắt đầu càng sớm càng tốt. “Lịch làm việc của anh thế nào?” cô hỏi.

“Ngày mai tôi sẽ trở lại làm việc, sẽ kết thúc vào buổi tối, trừ khi có một chuyện lớn xảy ra.”

“Nghe có vẻ tốt cho tôi đấy. Tôi có một cuộc hẹn ở Hot Zone vào ngày mai và tôi đã muốn có được sự bắt đầu thuận lợi với một vài ý tưởng mà tôi đã có cho trang web mới của họ. Tôi có thể sắp xếp gặp anh lúc xế chiều. Vậy kế hoạch là gì?” cô hỏi.

Anh nhướn mày. “Kế hoạch?”

Sao trông anh lại phải ngạc nhiên thế nhỉ? Nó là một câu hỏi đơn giản mà. “Tôi xem *Vụ án bí ẩn*. Và chuyện này thật sự rất bí ẩn, nhưng anh là một phóng viên dũng cảm - người lúc nào cũng khám phá ra mọi chuyện. Cho nên tôi chắc chắn là anh có một kế hoạch hành động cho chúng ta, đúng không?”

Anh lắc đầu và cười. “Cứ từ từ, Sherlock. Tôi chưa thể nghĩ chuyện đó xa xôi như vậy. Tôi đang bận tâm một chút tới điều này thôi.” Anh khoát tay quanh căn hộ của mình.

Di động của cô rung lên và Lexie rên rỉ. “Bà tôi,” cô lẩm bẩm, và liếc nhìn tin nhắn tới. Bữa tối. Dẫn anh ta đến. 6 giờ tối. Cô nhắm mắt và cầu mong có thể kiên nhẫn. “Chuyện gì thế?” Coop hỏi.

“Bà muốn anh ghé qua ăn tối nhưng đừng bận tâm tới nó. Tôi sẽ giải quyết chuyện này.”

“Tôi sẽ đi với cô.”

Lexie nheo nheo mắt. “Tại sao anh lại muốn làm điều đó thế?”

“Tôi muốn gặp người phụ nữ đã chăm sóc cô tốt đến như vậy.”

Cô làm sao có thể từ chối một lời tuyên bố chân thành như thế đây? “Với một điều kiện.”

Anh nhướn mày. “Và điều kiện đó là gì?”

“Giúp tôi thuyết phục bà rằng chúng ta thực sự không đính hôn.”

“Xong ngay.” Anh bắt tay cô để xác nhận sự thỏa thuận. Một dòng điện nóng bỏng kêu tanh tách giữa họ, nhắc nhở cô rằng dù anh cố gắng tạo khoảng cách giữa hai người nhiều thế nào đi chăng nữa, thì vẫn luôn có một sự hấp dẫn giới tính không thể phủ nhận được giữa hai người.

“Anh có bị dị ứng không?” Lexie hỏi Coop khi họ bước ra khỏi cái thang máy cũ kĩ và sỏi bước xuôi về phía hành lang tối.

Đó là một câu hỏi kì lạ, anh nghĩ thầm. “Không. Tại sao?”

Cô tra khóa vào ổ, mở cửa căn hộ và mùi hoa violet nồng nặc gần như khiến anh sững sốt.

“Ồ.” Anh vẫy vẫy tay trước mũi.

“Đó là lí do vì sao đấy.” Lexie cười. “Đừng lo. Anh sẽ quen với nó thôi, sẵn sàng chưa?” Trước khi anh kịp trả lời, cô đã bước vào vào bên trong, kéo anh theo cô. “Bà ơi, chúng cháu về rồi đây!” Lexie gọi to.

“Bà đang trong bếp. Bà sẽ ra ngay đây.”

“Nào anh vào đi,” Lexie nói, và dẫn anh vào căn hộ sáng lờ mờ.

Anh liếc mắt xung quanh, và chú ý tới đồ đạc màu tối được làm nổi bật lên nhờ sự thay đổi những sắc thái khác nhau của màu vàng. Những tấm màn rủ xếp nếp sát nhau bao trùm cánh cửa sổ và những bức tranh lớn với khung làm bằng đồng thau và những chân đèn tương thích treo trên tường.

“Nó rất là xoàng xĩnh thôi... Bà đã sống ở đây kể từ khi ông bà cưới nhau.” Lexie vung tay quanh căn hộ.

“Bà đã nuôi con trai bà lớn lên ở đây. Hiện tại Lexie đang dùng phòng cũ của nó,” bà Charlotte tham gia câu chuyện cùng họ. Bức ảnh đã không mô tả hết về người phụ nữ lớn tuổi này. Bà tươi cười hạnh phúc và toát ra sức sống. Mọi thứ về bà còn hơn thế. Mái tóc bà đỏ hơn, lớp trang điểm trên gương mặt bà đậm hơn. Bộ đồ mặc ở nhà sặc sỡ sắc màu, giống bộ kimônô hơn là một bộ pyjama, nó khiến anh cảm giác như mình đang đối diện với

Auntine Mame bằng xương bằng thịt. Nhưng nổi ngạc nhiên lớn nhất của anh đó là chiếc vòng cổ đeo quanh cổ bà. Cái vòng cổ này, đích thị trông hệt cái nhẫn của anh.

Đêm qua và sáng sớm nay Coop đã không thể nào ngủ nhiều được. Trong khi trở mình trần trọc, quay hết bên nọ bên kia, thì anh tìm cách để xác thực cái nhẫn mà không mang vụ án bí ẩn đến để gây sự chú ý của bất cứ ai. Cuối cùng anh đã tìm được người để đến hỏi và, mặc dù còn sớm, nhưng anh vẫn thỉnh cầu một sự giúp đỡ.

Một người đàn ông Nam Phi mà Coop đã gặp nhiều năm trước là một chuyên gia đánh giá trang sức rất được coi trọng.

Ông ta cũng là một người chuyên mua bán những món đồ ăn trộm ở quê hương ông ta, Coop đã biết được điều này trong một cuộc điều tra. Mẫu thông tin nhỏ thú vị không liên quan đến bất cứ trường hợp nào sắp đến, nhưng nó đã dẫn đến một sự thấu hiểu lẫn nhau giữa Coop và vị chuyên gia đánh giá nói trên. Nghe ngóng được bất cứ điều gì về những gì đang xảy ra trong chợ đen, ông ta đều cung cấp cho Coop đầu tiên.

Trước khi Lexie đến vào sáng sớm nay, Coop đã gặp ông ta ở cửa hàng và chiếc nhẫn đã được thẩm định. Ít nhất Coop đã có được sự xác nhận về danh tính của chiếc nhẫn. Anh vẫn phải chia sẻ điều này với Lexie khi thời gian thích hợp.

“Ta là Charlotte Davis.” Bà bắt tay anh, lắc mạnh một cái. “Còn cậu chắc là Sam Cooper, Người hùng, Chàng Độc thân và hiện tại là vị hôn phu của cháu gái ta!”

“Bà ơi, đừng nói điều đó nữa! Cháu đã nói với bà cả ngày là chúng cháu không đính hôn.” Lexie nhìn Coop với ánh mắt như muốn nói tôi đã nói với anh rồi đấy, và, như để chứng minh cho điều mình nói Lexie đưa tay trái của mình ra, để lộ ra những ngón tay không hề đeo nhẫn của cô cho bà cô nhìn.

“À, nếu bà là cháu thì bà cũng sẽ không đeo nhẫn ra ngoài nơi công cộng đâu. Quý giá quá mà.” Với một cử chỉ không quá tế nhị, bà sờ vào món đồ nữ trang lòe loẹt đeo quanh chiếc cổ mỏng manh của mình. “Cậu có khiếu thẩm mỹ tốt đấy chàng trai trẻ ạ.” Bà nháy mắt với Coop. “Bà tôi không coi câu nói *chúng cháu không kết hôn* là câu trả lời đâu,” Lexie nói, sự thất vọng của cô tăng lên. “Coop, hãy nói với bà tôi là chúng ta không đính hôn đi.”

“Bà lấy đồ uống cho hai đứa nhé?” bà Charlotte hỏi quá nhanh.

Coop nhún vai. Rõ ràng người phụ nữ lớn tuổi này không muốn nghe điều đó. “Cháu muốn uống gì đó thưa bà Davis.”

“Hãy gọi ta là Charlotte. Xét cho cùng chúng ta cũng gần như là người một nhà!” Bà ngừng lại. Đôi mắt màu ánh vàng của bà, thật giống với Lexie, sáng lên. “Điều này có nghĩa là cậu thực sự có thể gọi ta là...”

“Bà Charlotte!” Lexie xen vào trước khi bà cô có thể tìm ra một từ thân thiết hơn. Người phụ nữ kia nghiêng đầu. “Ta nghĩ bà Charlotte sẽ làm ngay bây giờ. Ta sẽ đi lấy champagne, để chúng ta có thể nâng cốc chúc mừng và tổ chức lễ kỉ niệm!”

Bà đi nhanh ra khỏi phòng và anh chợt thoáng nhìn thấy đôi dép của bà, màu đỏ với đồ trang trí làm bằng da lông thú, rất hợp với cái váy của bà. Bộ đồ mặc ở nhà. Bộ kimônô. Hay là bất cứ cái gì bà đang mặc.

“Bà thật là thú vị,” Coop nói, và thật sự thấy ngưỡng mộ tinh thần của bà.

“Tôi đã cố gắng để anh tránh được chuyện đó, nhưng bây giờ thì bà đang mở tiệc liên hoan vì có anh ở đây. Và anh đã hứa sẽ giúp tôi thuyết phục bà rằng chúng ta không hề đính hôn, vì vậy anh hãy thôi làm chiều lòng bà đi.” Nhưng Lexie lại toét miệng cười, bất chấp mọi chuyện thì cô cũng thấy bà của cô thật thú vị.

“Thế bà cô vẫn cố gán ghép một cuộc hôn nhân lâu dài với tất cả những người đàn ông trong cuộc đời cô sao?” Coop hỏi, một cảm giác ghen tị khó

chịu chột xuất hiện trong tim anh với ý nghĩ đó.

“Không. Chuyện lần này cũng đặc biệt ngay cả đối với bà,” Lexie trầm ngâm. “Tôi có thể nói gì nhỉ? Anh rất đặc biệt kể từ giây phút bà nhìn thấy anh lựa chọn chiếc nhẫn trên tivi.”

Bà Charlotte quay lại với ba ly champagne trên một chiếc khay nhỏ, và giữ chúng thăng bằng một cách dễ dàng.

Khi mọi người đã cầm ly của mình trên tay, bà Charlotte nâng ly của mình lên. “*L’Chaim.*”

“Nó có nghĩa là ‘Vì Cuộc sống’ trong tiếng Hê-bơ,” Lexie thì thầm.

“Tôi không biết cô là người Do Thái đấy.” Cô lắc đầu. “Chúng tôi không phải người Do Thái. Người bạn thân của bà, bà Sylvia, mới là người Do Thái, và mấy năm qua bà tôi đã học được một chút tiếng Hê-bơ và tiếng I-đít^[5].”

Ly rượu chúc mừng dường như đã đủ dè dặt, và Coop chạm ly với bà Charlotte đầu tiên, sau đó là với Lexie. “Còn chúc cho những người phụ nữ xinh đẹp và tình bạn tốt đẹp nữa,” anh nói thêm vào.

“Cậu ta là một người canh gác đấy,” bà Charlotte nói, huých khuỷu tay vào sườn của Lexie. “Chúng ta đi vào trong bếp nào. Đến giờ ăn rồi!”

Phòng bếp sáng hơn những chỗ khác trong căn hộ, ấm cúng và đầy đủ tiện nghi. Trong khi dọn bàn ăn bà Charlotte nói về mọi chuyện và bất cứ chuyện gì, từ tài năng thiết kế trang web đáng ngạc nhiên của Lexie cho tới sự cố gắng của chính bà để học cách vận hành internet.

Bà dọn thức ăn ra, thịt băm nhuyển nướng nhạt, nước sốt thịt ở bên cạnh, khoai tây nghiền và đậu xanh, khẩu phần ăn thịnh soạn đầy mỗi đĩa.

“Thịt băm nướng sao thế bà? Bà quên không cho gia vị ạ?” Lexie hỏi, và đẩy miếng thịt quanh đĩa trong khi ăn những thức ăn bên cạnh để thay thế.

“Bà đang thử nghiệm với những thức ăn có hàm lượng cholesterol thấp. Đó là thịt gà tây nghiền chứ không phải thịt băm nhuyễn đâu,” người phụ nữ lớn tuổi giải thích.

Lexie nheo nheo mắt.

Thậm chí là nhìn qua gọng kính đen của cô, Coop cũng nhận thấy những vết nhăn lo lắng giữa hai lông mày cô.

“Bà phải lo lắng về hàm lượng cholesterol cao từ khi nào thế ạ?”

“Từ khi bác sĩ gọi bà đến để xét nghiệm máu lần gần đây nhất, nhưng chẳng có gì phải lo lắng cả, nên hãy ăn đi!” Bà Charlotte làm theo lời của chính mình. “Cao như thế nào ạ?” Lexie hỏi.

“Không cao bằng huyết áp của bà đâu.” Bà Charlotte che miệng đầy thức ăn của mình khi bà trả lời. “Nào, Coop, hãy kể cho ta nghe về gia đình của cháu đi,” bà nói, rõ ràng là cố gắng thay đổi chủ đề. Lexie đặt nĩa xuống bàn. “Chúng ta chưa bàn luận xong về chuyện này mà.”

“Chẳng có gì để bàn luận cả. Bà đang để ý đến chế độ ăn uống của mình và đang uống loại thuốc mới. Huyết áp của bà thậm chí sẽ còn hạ xuống thấp hơn nữa khi bà chắc chắn cháu đang có cuộc sống ổn định hạnh phúc với người đàn ông mới của cháu đấy.” Bà Charlotte vung cái đồ làm bằng bạc của bà về phía Coop. “Nào, quay lại với gia đình của cháu - cha cháu đã về hưu chưa?”

Coop ném một cái nhìn đầy lo lắng về phía Lexie. Cô cứng họng, nhưng vẫn nhẹ gật đầu với Coop, tỏ ý là anh nên chiều theo ý bà. Rõ ràng cô sẽ phải giải quyết những vấn đề về sức khỏe của bà sau. “Cha cháu là cảnh sát về hưu ạ,” Coop trả lời.

“Ồ, ta thích những người đàn ông mặc quân phục!”

Lexie tháo kính ra và đặt nó lên bàn, và bóp bóp sống mũi.

Coop quyết định tiếp tục chủ đề dễ nói này. “Bây giờ cha cháu đang sở hữu một quán bar ở khu buôn bán kinh doanh. Nó giữ cha cháu luôn bận rộn kể từ khi mẹ cháu mất.”

“Cháu có anh chị em ruột nào không?” Lexie đảo mắt. “Cứ như là tòa án Grand ấy.”

Coop cười. “Một anh trai ạ.”

Bà Charlotte đặt dao và nĩa lên đĩa của mình. “VẬY mẹ cháu đã có đến hai đứa con sao? Một đứa đã là tất cả cuộc sống gia đình mà ta có thể chịu đựng, đặc biệt là vì thực tế con trai ta sinh ra để mặc com-lê. Ta sẽ chẳng bao giờ biết được là làm thế nào mà một người như ta lại kết thúc với một chiếc áo bông dành cho một đứa trẻ. Ta yêu nó, nhưng nó không phải là một người thú vị. Nói về cha cháu, lúc này cha cháu đã qua đón cháu đấy.”

Lexie thờ dãi. “Cháu đã không để ý đến di động của cháu,” cô thừa nhận. “Cháu sẽ gọi lại sau.”

“Cô thường gọi cho cha bao lâu một lần?” Coop hỏi.

Cô nhún vai. “Tôi gọi cho cha mẹ tôi một tuần một lần không vì nghĩa vụ. Nó luôn kết thúc bằng một cuộc tranh cãi về chuyện gì đó. Chúng tôi không thể đồng quan điểm về bất cứ điều gì.”

“Hoặc là làm theo họ hoặc là không được chấp nhận,” bà Charlotte nói, lặp lại lời diễn tả của Lexie.

“Họ sống cách đây khoảng bốn mươi phút chạy xe, nhưng thực tế thì khoảng cách giữa chúng tôi còn xa hơn nhiều. Mỗi tháng tôi gặp họ khoảng một lần. Bây giờ thì chúng ta có thể đổi chủ đề được không?” Lexie hỏi.

Coop liếc nhanh xuống đĩa, và nhận thấy là trong khi thảo luận anh ăn hết sạch phần của mình. “Món gà tây băm nhuyễn nướng của bà thật ngon. Cảm ơn bà,” anh nói.

Bà Charlotte tươi cười. “Không có gì. Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu đi vào thực chất của vấn đề nào. Nếu ta tin tưởng giao phó tương lai của cháu gái ta cho cậu thì ta cần phải biết mọi thứ về cậu. Có điều gì trong quá khứ mà cậu muốn giữ kín không?”

Đây là lúc mà anh nên nhắc bà Charlotte rằng họ thực sự không hề dính hôn, nhưng với sự tiết lộ về sức khỏe của bà thì anh không muốn làm bà buồn. Có điều gì là tai hại trong việc để bà mở rộng nhật kí những việc phải làm của bà? Anh và Lexie biết sự thật, trong khi bà Charlotte dường như chỉ đơn thuần đang làm cho chính bà cảm thấy thích thú, hơn là đặt quá nhiều hi vọng vào những lời nói đó. Anh định trả lời câu hỏi đó, không, anh không có gì điều gì giấu giếm cả, khi anh nhận ra có một chuyện anh chưa nói với Lexie. Vì họ đang chia sẻ thông tin, anh nghĩ, tại sao không tiết lộ điều đó lúc này nhỉ?

“Trước đây cháu đã có một người vợ cũ.”

Lexie ho, rồi nhìn thẳng vào mắt anh, rõ ràng là ngạc nhiên với thông tin đó.

Bà Charlotte chống tay lên cằm. “Kể đi.”

“Đúng, anh hãy kể đi,” Lexie lẩm bẩm.

“Tại sao một người phụ nữ nào đó lại để cậu trở thành người chồng cũ thế?” Bà Charlotte nhìn chăm chăm vào cô cháu gái.

“Cô ấy là một tiếp viên hàng không, đối với cô ấy mà nói thì việc đi khắp nơi là tất cả,” anh nói mà không nhìn thẳng vào mắt của Lexie.

Bà Charlotte cúi người vào gần hơn. “Chuyện gì đã xảy ra khiến cô ấy trở thành một người vợ cũ vậy?”

Lexie lẩm bẩm.

“Cô ấy đã bỏ cháu để đến với một người cộng sự của cô ấy.” Và với sự tiết lộ đó, Coop đã kết thúc sự điều tra về cuộc sống cá nhân. “Đến lúc đổi

ngược lại rồi thưa bà Davis.”

“Là Charlotte, nhớ chưa?”

Anh nhe răng cười. “Bà Charlotte. Bà hãy kể cho cháu nghe về chiếc vòng cổ bà đang đeo đi. Nó trùng khớp với cái nhẫn của cháu đấy.”

Chương 6

Coop đúng là một người láu cá, thả xuống một vấn đề khiến mọi người xôn xao rồi mong chờ mọi chuyện chuyển hướng, Lexie nghĩ thầm. Được, tốt thôi. Cô cũng muốn biết nhiều hơn về chiếc nhẫn giống như anh, nhưng cô cũng không muốn ngừng chủ đề về vợ cũ.

Một nữ tiếp viên hàng không thiếu chung thủy, cô thầm nghĩ trong sự thất vọng. Việc anh ác cảm với sự lựa chọn phong cách sống của cô có gì là đáng ngạc nhiên không?

“Chiếc vòng cổ ấy ạ?” Coop thúc giục bà Charlotte, mang Lexie quay trở lại với chủ đề trước mắt.

“Khi vợ chồng ta cưới nhau được khoảng ba năm và con trai của ta lên một tuổi thì ông ấy tặng ta chiếc vòng cổ này,” giọng bà Charlotte buồn buồn.

“Ông có nói là đã mua nó ở đâu không hả bà?”

Ánh mắt bà Charlotte lướt qua bức ảnh của chồng bà, ông Henry Davis, trong bộ quân phục quân đội mà bà để trên bàn gần chiếc ghế ưa thích của bà. “Ông ấy nhận được nó như món tiền công khi hoàn thành công việc. Cậu biết đấy, trước khi thực hiện chế độ quân dịch đối với cuộc chiến tranh Triều Tiên thì ông ấy là lái xe cho một gia đình giàu có, nhưng họ đôi khi rơi vào thời kì khó khăn, ông của cháu, Chúa phù hộ linh hồn ông ấy, đã đồng ý nhận món nữ trang thay cho tiền mặt.” Bà âu yếm sờ vào chiếc vòng đeo quanh cổ bà.

“Bà có vô tình biết được tên gia đình đã đưa cái vòng cổ cho ông không ạ?” Coop hỏi.

Lexie đã không nghĩ tới câu hỏi đó.

Ngược lại anh ấy là một phóng viên.

“Trời, không. Trí nhớ của ta không còn tốt nữa.”

Lexie cau mày. Bà của cô vẫn còn nhạy bén lắm và bà có khả năng nhớ lại hầu hết mọi chuyện một cách tuyệt vời.

Đột nhiên, từ một nơi nào đó đã lâu rồi, một kí ức hiện ra với Lexie. “Cháu nhớ bà Sylvia đã từng nói là ông đã làm tài xế cho gia đình Lancaster. Bà có nhớ khi họ đệ đơn phá sản không? Vì họ sở hữu rất nhiều bất động sản trong thành phố nên chuyện đó đã là một tin tức chấn động.”

Cô liếc nhìn bà.

Bà Charlotte lắc đầu. “Không, bà chẳng nhớ chút nào về chuyện đó cả,” bà nói và quay sang Coop. “Thế còn cái nhẫn mà bà chủ cửa hàng đã tặng cho cậu thì sao? Bà ấy có nói nó có nguồn gốc từ đâu không?” bà Charlotte hỏi.

Lexie cũng đã hỏi Coop câu hỏi giống hệt như vậy rồi.

Anh lắc đầu. “Bà ấy chẳng nói gì về nó cả.”

Và vì họ đã đồng ý sẽ không đề cập tới chuyện món đồ nữ trang đó đã bị đánh cắp nên anh cũng không nói thêm gì nữa. “VẬY, ta có thể có cơ hội được nhìn thấy chiếc nhẫn không? Ta không hề biết là nó tồn tại, nhưng bây giờ thì ta đã biết...” Bà quay sang Coop với một ánh mắt nài nỉ. “Nó đang nằm trong hộp kí gửi an toàn bà ạ”

Bà Charlotte thở dài thất vọng.

“Dạ, có thể là một ngày nào đó bà ạ.” Anh thoái thác.

Đối với Lexie thì điều đó có vẻ như anh đang lảng tránh bà cô.

Nhưng âm mưu của anh đã vượt qua đầu óc của bà, bởi vì không báo trước, bà đã vòng tay ôm quanh eo anh. “Ồ, cảm ơn cậu!” bà kêu lên.

Anh lúng túng vỗ nhẹ vào lưng bà, và cùng lúc đó gửi tín hiệu cấp cứu SOS tới Lexie.

“Thôi được rồi bà ơi, bây giờ thì bà có thể để Coop đi đi. Đã đến giờ anh ấy phải về rồi đấy ạ.”

Bà Charlotte bỏ Coop ra.

“Sao bà không đi nằm nghỉ đi,” Lexie gợi ý, cô vẫn còn lo lắng bởi thông tin bà cô có hàm lượng cholesterol cao và bị cao huyết áp. “Cháu sẽ tiễn Coop sau đó cháu sẽ dọn dẹp giúp bà.”

“Nếu cháu chắc chắn không cảm thấy phiền...”

Lexie kéo bà lại và ôm lấy bà, cố gắng thuyết phục chính mình rằng cô sẽ không đột nhiên cảm thấy yếu đuối hơn chỉ vì bây giờ Lexie đã biết những vấn đề y học của bà.

“Cảm ơn bà vì bữa tối, thưa bà - ý cháu là bà Charlotte. Thức ăn rất ngon, nhưng người đồng hành thậm chí còn tuyệt hơn.” Coop hôn lên mu bàn tay bà Charlotte.

Cử chỉ lịch thiệp đó tạo một cảm giác rùng mình chạy dọc xương sống Lexie. Mặc dù cô nghĩ cô có thể phán đoán mọi người khá tốt nhưng anh đã khiến cô bối rối kể từ buổi chiều ngày hôm nay. Từ nụ hôn nóng bỏng cho tới cách anh rút lui sau bữa trưa, rồi đến việc bất ngờ bằng lòng đến ăn tối, cô không biết mình đứng ở đâu.

Cô là cộng sự của anh trong việc điều tra về món đồ trang sức - đó là những gì cô biết chắc chắn. Còn về những chuyện lãng mạn thì cô không có một manh mối nào. Cô đã dành phần lớn buổi tối để dập tắt bất kì khao khát nào mà anh đã khơi gợi trong cô. Nhưng ngay khi bà cô biến mất vào phòng ngủ của bà và chỉ còn mình họ thì cô hoàn toàn chú tâm một cách mãnh liệt tới người đàn ông đó. Đôi mắt màu xanh xuyên thấu của anh nhìn cô chăm chú và cô muốn tan chảy trong vòng tay anh.

Thay vào đó, cô khoanh tay trước ngực. “Anh đã giúp tôi quá nhiều trong việc thuyết phục bà tôi là chúng ta không hề dính hôn nhỉ.”

“Tôi đã cố gắng! Nhưng bà quá ngoan cố. Giống như ai đó mà tôi biết.” Sự thích thú nhảy múa trong giọng nói của anh. “Đáng lẽ tôi đã chiến đấu tốt, nhưng bà đã đề cập tới sức khỏe của bà và tôi không muốn làm bà buồn phiền.”

Quý tha ma bắt. Tại sao anh ấy lại phải quyến rũ, nhạy cảm, chu đáo và có vấn đề với những người phụ nữ thích du lịch như vậy chứ? Điều này đưa ra một nguyên nhân gây bất hòa nữa mà cô phải tranh cãi với anh. “Vợ cũ à?” cô hỏi.

“Không phải là tôi đang giấu giếm cô. Một cách nghiêm túc thì đây mới chỉ là cuộc hẹn lần thứ hai của chúng ta thôi.” Anh vươn tay ra và kéo cô về phía anh cho tới khi cơ thể cô và cơ thể anh thẳng nhau. Anh vòng tay quanh eo cô và nhìn thẳng vào mắt cô. “Chúng ta là những người rất khác nhau.”

Cô gật đầu. “Ai muốn những điều thực sự rất khác nhau trong cuộc sống chứ.”

Anh dừng lại và nhìn chăm chăm vào mắt cô cho tới khi cô cảm nhận được sức hút của sự khao khát của anh xuyên thẳng tới dạ dày cô. “Sắp tới cô có phải bay không?” anh hỏi.

Cô lắc đầu. “Không, cho tới sau ngày mừng thọ của bà tôi vào cuối tháng này.” Cô cũng chưa chọn được điểm đến nữa. Lúc đó sự nghỉ ngơi sẽ phải thay thế và cô sẽ đi khỏi đây, nhưng lúc này cô đang ở chính xác nơi mà cô muốn ở.

“Câu hỏi đặt ra là, anh có thể sống với điều đó không?” Cô vòng tay quanh cổ anh. “Bởi vì nếu như vậy, đến lúc đó, em sẽ là của anh.”

Anh nhanh chóng đáp lại, anh đặt lên môi cô một nụ hôn vô cùng ngọt ngào và cũng rất bất ngờ. Anh không hôn sâu nhưng nấn ná đủ lâu để như cô với sự đụng chạm ấm áp của anh.

“Em sẽ coi nó như một lời đồng ý,” cô thì thầm.

“Đó là một lời đồng ý đấy. Nhưng anh sẽ đi trước khi anh làm điều gì đó rất không phù hợp trong phòng khách nhà bà em,” anh nói, với ánh mắt thật quyến rũ.

“Em không ngại đâu.”

“Anh cũng vậy,” anh thì thầm. “Anh có lịch làm việc dày đặc trong một vài ngày tới, thế tối thứ Sáu ngày tám em ghé qua chỗ anh được không?”

“Đến vì công việc hay đến chơi?” cô hỏi khi đi cùng anh ra cửa.

Anh toét miệng cười. “Nếu em may mắn thì có thể mỗi thứ một chút.”

Coop quay trở về căn hộ sạch sẽ của mình, đầu óc anh bay bổng với những ý tưởng và anh đã sẵn sàng để viết. Có điều gì đó về việc ở bên Lexie và bà cô khiến anh thấy trẻ khỏe lại. Thay vì đi ngủ anh ngồi xuống trước máy tính để bàn, mà may mắn là tên trộm đã để lại, và bắt đầu làm việc.

Anh mất nhiều thời gian để phác thảo câu chuyện một phần dựa trên vụ trộm chiếc nhẫn quý giá do người tài xế gia đình gây ra. Sau đó anh đã đăng nhập thêm một giờ nữa để nghiên cứu về những món đồ trang sức và về gia đình Lancaster, gia đình đã bị mất những món đồ nữ trang đó. Lancaster.

Lexie đã nhớ ra một cái tên giống như vậy. Ruột gan Coop thắt lại, nhưng anh vẫn tiếp tục nghiên cứu cho tới khi anh tìm ra sự đề cập khác nữa về vụ trộm ở gia đình Lancaster, mà có trình bày cụ thể là những người có mặt ở bữa tiệc đó đã bị cảnh sát thẩm vấn và sau đó đã được miễn tội như thế nào. Ngoại trừ những nhân viên tạm thời đã không để lại một dấu vết nào. Một trong số họ là người tài xế đã chở bạn bè đến và đi khỏi bữa tiệc trong buổi tối đó.

Cổ và vai anh đau nhức, anh đứng dậy vươn vai. Nhưng không phải nỗi đau của cơ thể làm phiền anh nhất. Lexie đã nhớ lại gia đình Lancaster mặc dù bà Charlotte kêu không nhớ. Và bà Charlotte thừa nhận là chiếc vòng cổ đã được đưa cho chồng bà như vật trao đổi cho công việc đã kết thúc. Công

việc lái xe. Có thể tất cả những điểm tương đồng này chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên chẳng? Hay rốt cuộc ông của Lexie có thể là tên trộm? Coop lắc đầu, anh hiểu rằng mình không thể nói điều này với cô cho tới khi anh nghiên cứu sâu hơn nữa. Có lẽ ba anh có thể cho anh tiếp cận với những hồ sơ vụ án vẫn đang bế tắc và anh sẽ tìm ra điều gì đó mới mẻ mà cảnh sát đã bỏ qua.

Điều gì đó có thể giải tội cho ông của cô. Cho tới khi anh có được câu trả lời cuối cùng nào đó, thì anh không định tạo gánh nặng cho Lexie với những điều chỉ mới là suy đoán.

Coop liếc nhìn đồng hồ, và thấy ngạc nhiên vì thời gian. Ba tiếng đã trôi vèo qua. Anh không nhớ nổi lần cuối cùng anh có thể chìm đắm trong việc viết lách của mình và nghiên cứu lâu đến vậy là khi nào. Anh hiểu mình phải cảm ơn Lexie vì đã kích thích cảm hứng cho anh, điều này dẫn đến nhiều tội lỗi hơn liên quan đến nơi mà nghiên cứu của anh có thể dẫn đến.

Anh rên rỉ và đi về phía giường ngủ. Sáng sớm mai anh phải có mặt ở tòa soạn và anh biết mình sẽ chỉ có một giấc ngủ chập chờn mà thôi.

Anh cố gắng chợp lấy một vài giờ đồng hồ và thức dậy với năng lượng được phục hồi giống như anh đã có vào đêm qua. Nhưng anh không có thời gian cho nghiên cứu cá nhân. Tin tức thì không bao giờ dừng và khi ở nơi làm việc thì anh phải kiểm tra số của cảnh sát, ghi chép rằng tối qua đã có một buổi ủng hộ gây quỹ từ thiện AIDS với những nhân vật quan trọng của địa phương. Một chiếc vòng tay đã bị đánh cắp, ít nhất là theo lời khai của người sở hữu chiếc vòng đó. Tuy nhiên theo cảnh sát thì có lẽ là do một cái móc bị gãy hay rủi ro khác, vì món đồ đó không thể nào bị tháo khỏi cổ tay của nạn nhân cả. Coop loại chuyện đó ra khỏi tin tức trong ngày. Trong một đêm có nhiều vụ trộm có giá trị hơn để viết báo.

Vài phút sau anh nhận được một cuộc điện thoại thông báo rằng có một vụ cưỡng hiếp tàn bạo gần Công viên Trung tâm, nạn nhân hiện đang được đưa đến bệnh viện.

Coop chạy thình thịch đến phòng cấp cứu đúng lúc xe cứu thương đến. Mấy ngày tiếp theo trôi qua trong sự náo động của những cuộc phỏng vấn và nhiều hoạt động, không để anh có thời gian điều tra về lịch sử của cái nhẫn hay về khả năng liên quan đối với ông của Lexie.

Cuối cùng, tối thứ Sáu cũng đã đến. Anh còn một bài báo cuối cùng để ráp lại với ấn bản buổi tối, sau đó anh sẽ nghỉ cuối tuần, trừ khi có sự việc lớn gì đó xảy ra mà anh không muốn bỏ lỡ.

Coop bước vào hành lang của tòa nhà mới được tu sửa gần đây. Các phòng tin tức nằm trên tầng mười bảy. Tường kính và cây xếp thành hàng cạnh tường, mọi người đã ra về.

Như thường lệ, Coop dừng lại ở bàn an ninh nằm chính giữa hành lang để chào bạn thân của anh, Chris Markov, người bảo vệ đang mặc quân phục ngồi ở bàn. Bằng tuổi Coop, hai người đã chơi thân với nhau hơn năm năm qua và hiện tại đang chơi trong cùng một liên đoàn bóng chày mùa hè.

“Chào anh bạn. Khỏe không?” Coop hỏi. Chris nhấc mũ lên và gãi gãi đầu. “Khỏe. Còn cậu?”

“Đang lơ lửng. Cậu sẽ nghỉ sớm à?” Coop hỏi.

“Chắc chắn rồi. Tớ sẽ dẫn con trai tớ đến trận đấu của đội nhà Renegades.”

Nói đến tên đội nhắc Coop nhớ tới cuộc hẹn của anh với Lexie tối nay. Tâm trạng của anh, vốn đã bị đánh gục bởi những bản tin chán ngắt mà anh đang viết phóng sự mấy ngày qua, sang số và nhẹ bớt đi. “Thời tiết rất tuyệt cho một trận bóng chày. Chàng trai nhỏ chắc là sẽ bùng nổ đấy,” anh nói về đứa con trai bảy tuổi mà một mình Chris đã nuôi nấng kể từ khi vợ cậu ấy bỏ đi khi thằng bé lên ba.

“Nó rất thích đội Renegadas,” Chris cười nói.

“Tớ nghe cậu nói rồi. Vui vẻ nhé. Tớ cần phải viết mục báo để tớ có thể ra về. Gặp cậu sau nhé.”

Coop quay người bỏ đi thì Chris gọi to làm anh dừng lại. “Tớ đã quăng những món quà rõ ràng từ những quý cô độc thân trong thành phố này đi như cậu đã yêu cầu rồi đấy. Nhưng cái này gửi đến cho cậu sớm ngày hôm nay và trông nó không giống như đồ lót của đàn bà đâu.” Anh lôi ra một cái hộp to màu nâu với chữ Dễ vỡ được đóng dấu đỏ trên và dưới đáy hộp. Chris đã vui vẻ tiếp quản việc quản lý những thứ hay ho của Chàng Độc Thân. Nhưng anh đã đúng. Gói bưu kiện này trông hợp lý hơn. Coop không mong đợi bất cứ sự giao hàng nào, nhưng trong phương châm làm việc của anh thì bạn không bao giờ biết ai sẽ gửi cho bạn cái gì đó mà họ nghĩ rằng có thể dẫn đến một tội ác. Mặc dù cái này lớn hơn một chút so với những thứ mà anh đã nhận được trước đây.

“Trông không giống như cái thứ gợi tình của người dùng blog từ tuần trước.”

Chris, người đã có được quá nhiều sự thích thú trong việc trêu ghẹo Coop về những món quà, lúc này lại khúc khích cười. “Tớ tưởng tượng rằng sự việc cậu đã đính hôn có cái gì đó để làm với những người phụ nữ đang thoái lui.”

Chris hiểu rất rõ là Coop không hề đính hôn, nhưng dù như vậy cậu ta vẫn khẳng khái làm khó anh. “Thôi đi,” Coop khẽ nói một cách nhã nhặn. “Và đừng có đọc những cái thứ rác rưởi đó nữa.”

Nhưng vẫn thật khó tưởng tượng có bao nhiêu người trong cái thành phố này đọc trang *Blog Chàng Độc Thân*. Suốt cả ngày, ở bệnh viện nơi mà nạn nhân của vụ cướp đoạt được đưa tới, tất cả mọi người từ y tá cho đến những nữ tình nguyện viên của bệnh viện và đến cả người phụ nữ làm ở quầy lễ tân đều nhận ra Coop là Chàng Độc Thân. Một vài người thì nhìn chăm chăm và thì thầm với những người bạn gái của họ. Những người khác thì cố hết sức mình thẳng thừng thuyết phục anh hẹn hò với họ thay vì ở bên bạn gái hiện tại của anh. Thật bẽ mặt, nhưng anh chẳng có sự lựa chọn nào khác ngoài việc kiểm chế và chấp nhận.

Và anh không định nói thêm bất cứ lí lẽ nào với Chris nữa.

Người đàn ông kia cười. “Tất nhiên tớ đã đọc trang blog đó rồi. Này, mỗi ngày tớ đều ngồi ở bàn hơn tám tiếng đồng hồ. Cậu mong đợi điều gì nào? Cho dù cậu không dính hôn thật thì ít nhất cậu cũng đang có được một vài hoạt động.”

“Tớ cho rằng cậu không làm được như vậy đúng không?” Coop hỏi bạn mình. Từ Chris, Coop đã hiểu được rằng việc hẹn hò với phụ nữ khi bạn có một đứa trẻ nhay cảm loanh quanh bên cạnh thật khó khăn như thế nào, chưa nói đến việc mẹ của Chris thực tế đang ở cùng với hai cha con họ để giúp đỡ.

“Này. Cậu dứt khoát là đang có được nhiều hơn tôi nếu bức ảnh đó là bất cứ cái gì để làm theo.”

Ôi không. “Bức ảnh nào?” Coop hỏi một cách thận trọng.

“Thế cậu chưa đọc báo ngày hôm nay à?” Coop lắc đầu. “Tớ hơi bận một chút.”

Chris đưa cho Coop ấn bản ngày hôm nay, đã được gấp nếp để mở đến trang *Blog Chàng Độc Thân. Chàng Độc Thân Gặp May Mắn*, anh đọc tiêu đề và bên dưới nó là bức ảnh Lexie và Coop đang hôn nhau.

“Cậu đang tận hưởng một cuộc sống thật là thú vị đấy,” Chris nói.

“Chỉ mới gần đây thôi.” Từ khi Lexie bước vào cuộc sống của anh.

Coop nhìn chăm chăm vào bức ảnh chụp không rõ ràng. Chuyện đó chỉ xảy ra ở hai địa điểm, một lần là khi họ ở một mình trong căn hộ của anh và lần nữa là khi họ nghĩ rằng họ ở một mình tiền sảnh nhà bà cô. Rõ ràng bà Charlotte có phần lén lút. Anh không nên cười nhưng anh không thể nhịn được cười. Quý bà lớn tuổi gan góc, bắt quả tang tóm được một tấm ảnh và gửi nó qua hòm thư đến cho người viết Blog. Lexie chắc chắn sẽ giết bà mất.

Phần còn lại của trang *Blog Chàng Độc Thân* tiếp tục đề cập đến việc người ta đã nhìn thấy Coop bước vào tòa nhà của bà của người thiết kế trang web Lexie Davis như thế nào, điều này dẫn đến một suy đoán là anh đã ra mắt gia đình rồi. Không có gì ngoài sự thật trên thực tế được đưa tin. Nhưng sự ám chỉ trong lời nói rằng Lexie và Coop đã đính hôn và sẽ nhanh chóng tiến tới hôn nhân thì có thể gần với thực tế.

Đột nhiên Coop thấy thông cảm cho những người nổi tiếng thường bị báo chí săn lùng, theo dõi và chỉ trích, điều này mang đến cho anh một nhận thức mới mẻ về nỗi oán giận báo giới truyền thông của những người nổi tiếng. Anh muốn viết phóng sự về tội phạm táo bạo hơn cái hào nhoáng nhất thời, sức mê hoặc và lời nói bóng gió.

“Làm ơn đi,” Coop nói với Chris. “Đừng tin những gì cậu đọc được trong chuyên mục đặc biệt này. Đi xem bóng chày vui vẻ và chào Junior cho tớ nhé.” Coop cầm cái hộp nặng lên và đi về phía thang máy và văn phòng của anh ở tầng trên.

Tại bàn làm việc, anh xé gói bưu kiện ra, và cảm thấy sốc khi phát hiện ra cái máy tính xách tay của anh ở bên trong, được bảo vệ cẩn thận trong lớp bọc bong bóng. “Á à.” Thay vì chạm vào nó, anh đã nhanh chóng gọi cho cảnh sát, hi vọng họ sẽ tìm thấy chứng cứ mà có thể dẫn họ lần ra kẻ tội phạm. Sara nghĩ, nhưng người sỹ quan đang làm nhiệm vụ hứa sẽ cử ai đó sang. Tuy nhiên giống như Coop, ông ta không tin họ sẽ tìm được bất kỳ manh mối nào trên gói bưu kiện được gói bọc đơn giản đã qua dịch vụ bưu điện và có Chúa mới biết được là đã qua bao nhiêu bàn tay.

Cho tới khi anh xong việc với cảnh sát và ngồi xuống để viết bài báo của mình thì Coop nhận ra là anh sẽ bị trễ việc quay về căn hộ của mình để gặp Lexie.

Khi cô không trả lời điện thoại, anh gọi cho Sara và nhờ cô hãy để Lexie vào nhà bằng chìa khóa dự phòng của anh. Toàn bộ ý nghĩ về việc Sara và Lexie sẽ ở cạnh nhau đặt anh vào tình thế gay go. Sara là một người kín

miệng trong công việc, nhưng ngoài công việc thì lại là vấn đề khác. Và anh chỉ có thể tưởng tượng ra những câu chuyện mà cô sẽ kể. Đáng tiếc với hạn nộp bài lù lù trước mặt thì anh chẳng có sự lựa chọn nào.

Lexie nói chuyện điện thoại với Claudia cả buổi sáng, tiếp tục tiến hành những ý tưởng cho trang Hot Zone và trang Athlete's Only. Buổi chiều cô đùa nghịch với những ý tưởng cho trang web tác giả cho Coop, nhưng cô vật lộn với việc làm thế nào để tiếp cận trang web của Coop. Sự thiếu hiểu biết của cô về Coop và về công việc của anh làm cô khó quyết định được bất cứ loại chủ đề nào cho trang web.

Cô cần nhấn chìm bản thân cô vào trong thế giới của anh, một điều gì đó mà cô mong chờ sẽ làm tối nay. Không phải cô sẽ tra hỏi anh nhưng cô cần biết nhiều hơn nữa về tác giả và tác phẩm của anh - và người đàn ông đang sau đó.

Lexie đến nhà Coop đúng giờ, chỉ để thấy là anh không có nhà. Bụng cô quặn lại một chút. Anh quên rồi chẳng? Tuần này cả hai người đều không nói chuyện, nhưng cô không nghĩ chút nào tới điều này. Tìm lại sự thất vọng, cô gõ cửa nhà anh một lần cuối cùng.

Sara ló đầu ra khỏi phòng cô đúng lúc. “Anh ấy sẽ về muộn và bảo tôi để cô vào nhà anh ấy.”

“Cảm ơn,” Lexie nói, và cảm thấy yên lòng vì anh đã không quên cô.

“Anh ấy nói anh ấy đã cố gọi cho cô nhưng không có ai trả lời nên anh đã gọi cho tôi.”

Lexie cau mày và lôi cái di động ra khỏi cái túi đi làm quá khổ, cái túi này không chỉ đựng những đồ cá nhân mà còn có máy tính xách tay mini và cuốn sổ ghi chép của cô nữa. Cô liếc nhìn màn hình và ấn ấn một vài nút trước khi bắt gặp ánh mắt tò mò của Sara.

“Hết pin,” Lexie giải thích. “Chắc là tôi đã quên sạc pin cho nó. Chuyện này xảy ra khi tôi bị cuốn vào công việc.” Chuyện đó xảy ra thường xuyên

hơn là cô muốn thừa nhận.

Sara gật đầu. “Thật thú vị. Coop cũng như vậy đấy. Anh ấy có khuynh hướng bị cuốn vào câu chuyện và quên cả thời gian. Nói thật, tôi thấy ngạc nhiên khi anh ấy nhớ tới những kế hoạch tối nay đấy. Điều đó có nghĩa là chúng rất quan trọng với anh ấy.”

Bình thường Lexie không phải là tuýp người im lặng, nhưng tính thẳng thừng của người phụ nữ này đã làm cô mất cảnh giác.

“Này, tại sao cô không vào nhà và quanh quẩn ở đây cho tới khi anh ấy về nhỉ?” Sara mời.

“Cảm ơn nhưng tôi không muốn làm phiền cô. Và tôi thật sự không ngại đợi anh ấy một mình.”

Sara vẫy vẫy tay trong không khí. “Không phiền gì đâu. Hôm nay là ngày nghỉ của tôi.”

“Vậy thì chắc chắn rồi. Tại sao không nhỉ?” Cô không muốn xúc phạm người bạn và người hàng xóm của Coop.

Khi vào bên trong, Lexie liếc nhìn xung quanh. Căn hộ của Sara thể hiện tất cả những cá tính mà người phụ nữ mặc quân phục đã thiếu trong lần gặp mặt đầu tiên của họ. Lexie nhìn chăm chăm vào đồ đạc trang trí rất nhiều diềm đăng ten và thấy sốc với khiếu thẩm mỹ rất nữ tính của Sara. Rồi lại một lần nữa, việc lựa chọn quần áo mặc trong ngày nghỉ của cô, một cái váy mùa hè và áo sát nách, để lộ ra những đường cong khêu gợi, đã đưa cho Lexie manh mối đầu tiên.

“Sao thế?” Sara hỏi, nhìn chăm chăm vào Lexie giống như cách cảnh sát hay làm, rõ ràng đang cố gắng hiểu những gì đang diễn ra trong tâm trí cô.

Những kẻ bị tình nghi chắc chắn suy sụp dưới cái nhìn chăm chăm đó, Lexie nghĩ thầm, và hít một hơi thật sâu. “Không có gì cả. Tôi thấy thích

cách trang trí đồ đạc của cô. Tôi ngạc nhiên đấy. Tôi phải thừa nhận rằng tôi đã nghĩ sai về cô.”

“Nghĩ rằng tôi là một tomboy hả?”

“Thật tội lỗi quá,” Lexie cười nói.

Như để khẳng định thêm việc mình không phải là người như vậy Sara kéo mái tóc dài màu vàng ra đằng sau và búi tóc lên đỉnh đầu giống như một cô gái thực sự. “Máy điều hòa nhà tôi luôn thổi không đủ lạnh. Tôi đã gọi cho người quản lí và đang chờ anh ta đến xem cho tôi.”

“Tôi mặc quần áo đủ mỏng nên thấy rất thoải mái.” Bà của Lexie chính xác là không muốn giữ ngôi nhà giống như một cái tủ lạnh cho nên Lexie đã học cách để phù hợp.

“Tôi mang cho cô đồ uống lạnh nhé?”

Sara hỏi.

“Không cảm ơn.”

“Vậy hãy thoải mái đi.” Người phụ nữ kia chỉ vào một cái ghế trông rất thoải mái và Lexie ngồi vào như lời cô ấy gợi ý.

Sara chọn cái ghế sôpha ở phía bên kia lối đi. “Tôi xin lỗi vì hôm đó đã bất lịch sự quá. Tôi đã làm gấp đôi ca trực và cảm thấy mệt lử.”

“Cô có bất lịch sự chút nào đâu.” Lexie nói dối.

“Nói dối.”

“Tôi xin lỗi nếu tôi đang ngăn cản cô điều gì.” Lexie nói lại.

Sara lắc đầu. “Cô không làm phiền gì cả. Bất cứ người bạn nào của Coop cũng là bạn của tôi. Trừ khi cô thực sự là một trong số những cô gái đi theo người viết blog kia mong đợi để giành được người đàn ông và chiếc nhẫn

của anh ta bước vào cuộc sống hôn nhân?” Cô cúi người gần hơn, những lời nói ủng hộ của cô ấy rõ ràng đưa ra là vì Coop.

Thay vì cảm thấy bị đe dọa Lexie lại có thể cười về sự buộc tội đó. “Chúa ơi, không đâu. Bất cứ cái gì trừ chuyện đó.” Sara rõ ràng là thoải mái hơn, hai vai cô hạ thấp xuống. “Vậy thì cô có thể ở bao lâu tùy thích. Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng nếu Coop nghiêm túc về ai đó thì người ấy không phải là người theo anh vì những lí do không tốt.”

Lexie và Coop không phải đang có mối quan hệ nghiêm túc, nhưng cô thấy không cần tâm sự với Sara về điều đó.

Sara duỗi thẳng đôi chân trần của cô lên đi vắng phía bên kia Lexie. “Anh ấy xứng đáng có được ai đó tốt hơn so với mấy người phụ nữ đang tìm kiếm một người chồng lý tưởng trong ngày.”

Lexie gật đầu. “Tôi đồng ý.” Coop xứng đáng có được ai đó thực sự chân thật. “Chỉ khi cô nhận thấy Coop không phải là người đàn ông mà cô có thể đùa giỡn và bỏ rơi thì chúng ta mới có thể hiểu nhau.” Lexie thay đổi cách ngồi trong ghế, thẳng vai lên và nhìn thẳng vào mắt Sara. Cô có thể từng bước từng bước đi cùng người phụ nữ này và không chùn lại. “Cô dường như rất bảo vệ cái người mà chỉ là bạn thôi nhỉ?”

Sara ngừng lại, rõ ràng suy nghĩ kĩ càng về lời bình luận của Lexie. Sau đó, lần đầu tiên, cô nhe răng ra cười, làm Lexie rất ngạc nhiên. “Thực ra cô đang cảm thấy bị tôi đe dọa!”

Lexie không bình luận gì.

Dường như không khí dè dặt ban đầu giữa họ đã được phá bỏ nên tiếng cười thoải mái của Sara đột nhiên vang khắp phòng. “Chẳng có lí do gì để lo lắng cả. Tôi chỉ bảo vệ những người mà tôi quan tâm thôi. Thậm chí là những người bạn,” cô nói một cách thẳng thắn. “Tôi hiểu khá nhiều về Coop. Không giống tôi, anh ấy không bước vào những mối quan hệ chóng

vánh,” cô nói, một lời cảnh báo khác dành cho Lexie. “Anh ấy thiên về tuýp đàn ông đứng đắn hơn.”

“Vì lí do gì mà cô lại không thích những mối quan hệ?” Lexie đã rất sẵn sàng để xoay cuộc trò chuyện ra xa bản thân cô và Coop, và vì Sara không ngại bàn luận về cuộc sống riêng tư của Coop nên Lexie quyết định rằng cuộc sống của Sara là trò chơi sòng phẳng.

“Đơn giản thôi. Tôi là một cảnh sát hàng ngày đều bước vào nguy hiểm và tôi là kết quả của một loạt những cảnh sát có những cuộc hôn nhân tan vỡ vì sự căng thẳng của công việc. Tôi không mong đợi lặp lại những sai lầm trong quá khứ. Rồi có Coop, một người thích quan niệm một người đàn ông, một người phụ nữ. Một mối quan hệ.” Sara rùng mình với suy nghĩ đó.

“Không hiểu sao tôi không thể nghĩ rằng Coop sẽ đánh giá cao việc cô nói với tôi những bí mật của anh ấy.” Cô nắm chặt bàn tay trong lòng cô, quyết tâm không chừa quạu nhúc nhích dưới tất cả sự xem xét kĩ lưỡng này.

“Có thể là không, nhưng phải có ai đó chăm sóc cho người đàn ông ấy.”

Và Sara rõ ràng chỉ định bản thân cô ấy là người bảo vệ của Coop. Mặc dù lời nói của người phụ nữ kia rất thẳng thắn và không hề giữ ý, nhưng Lexie vẫn thấy tôn trọng tính ngay thẳng của cô ấy. Tốt, rất khó để có được những người bạn đáng tin cậy - những người bạn hiểu bạn - và cô thấy vui khi anh đã tìm thấy một người bạn trong con người nữ cảnh sát cứng rắn này.

Mặc dù là Lexie không thích những gì mà Sara tiết lộ.

Đúng lúc Lexie đang cố gắng thuyết phục mình rằng cô và Coop có thể tận hưởng mối quan hệ gần gũi mà sẽ chỉ kéo dài đến khi mối quan tâm lẫn nhau của họ về chiếc nhẫn và trang web của anh kết thúc, thì người bạn thân của anh lại đang cảnh báo cô không nên dẫn thân quá sâu vào mối quan hệ này nếu cô không thể đảm bảo rằng mọi chuyện giữa họ sẽ tiến triển. Một tiếng gõ cửa đập mạnh lên cửa phòng Sara làm cho cuộc trò chuyện không thể đi xa hơn, nhưng không thể làm cho những suy nghĩ của

Lexie dừng lại. Không phải Lexie gặp vấn đề với sự đảm bảo mà chính là việc phải ở yên một nơi - một điều mà cô biết Coop có nhiều vấn đề rõ ràng phải giải quyết.

Coop hi vọng Lexie thích đồ ăn Trung Quốc. Trên đường về nhà, anh đã tạt qua cửa hàng bán thức ăn mang về ưa thích của anh, và nghĩ rằng nếu anh có bữa tối trong tay khi anh đến đó thì cô sẽ không khó chịu với anh vì đã về quá muộn nữa. Khi anh đặt thực đơn như thường lệ, anh nhận ra rằng mình thậm chí còn không biết những điều cơ bản, chẳng hạn như sở thích của cô. Kết quả là anh đã mang về một cái túi nâu to tương với đủ thức ăn cho cả một đội quân, nhưng ít nhất cô có nhiều thứ để lựa chọn.

Kế hoạch của anh tối nay là hòa trộn công việc với những điều thú vị. Còn về chuyện liệu anh có nói với cô về mối liên quan của người tài xế hay không thì anh vẫn còn băn khoăn, và muốn làm nhẹ bớt cú choáng váng đó bằng việc trước tiên sẽ nghiên cứu chuyện đó kĩ hơn.

Khi anh về đến nhà, anh khởi động và sẵn sàng để buổi tối bắt đầu. Nhưng Lexie không ở trong nhà anh, như anh đã nghĩ và anh phải có một cuộc trò chuyện nho nhỏ với người hàng xóm của mình trước khi họ có thể một mình bên nhau. Và Sara, vẫn là Sara, đang trong trạng thái buồn đơ lên.

Anh chờ cho đến khi cô ngừng lại để thở, để nắm tay Lexie. “Chúng tôi thật sự cần phải đi,” Coop nói thẳng.

“Đặt chỗ trước vì anh về muộn à?” Sara hỏi.

“Buồn cười thật. Thực ra tôi đã mua bữa tối về.”

“Anh mua à?” Lexie hỏi.

Anh nhìn vào mắt cô và gật đầu. “Ừ. Và anh đang chết đói đây.” Và sau khi nhìn vào chiếc áo hở lưng và vai có dây vòng qua gáy rộng thùng thình, đôi chân rám nắng của cô lộ ra ngoài chiếc quần soóc mỏng manh màu trắng, anh còn thấy khao khát hơn thức ăn nhiều. Nụ hôn của họ đã kích thích sự ham muốn và cung cấp chất liệu cho giấc mơ của anh đêm qua, nhưng gần

như không đủ để làm anh thỏa mãn. “Em cũng vậy,” cô nói nhẹ nhàng. Nhưng đằng sau cặp kính đôi mắt cô tối sầm lại, bộc lộ sự thấu hiểu của cô về ý anh muốn nói.

“Về phòng đi,” Sara nói, và cười khi cô đi vòng qua họ, hướng về phía cửa để tiễn họ ra ngoài.

Coop đặt tay lên eo Lexie, để cô đi trước anh.

“Cảm ơn Sara. Cảm ơn vì đã ở cùng tôi trong quãng thời gian rồi nhé.” Lexie nói.

“Đúng vậy,” Coop nói với cô bạn hàng xóm của mình. “Cô không giận nếu tôi không mời cô tham gia với chúng tôi chứ?”

Cô lắc đầu và toét miệng cười. “Vui vẻ nhé,” cô nói và vỗ nhẹ lên má anh.

Anh nháy mắt với cô. “Tôi cũng định thế.”

“Tốt, bởi vì cô gái này đã vượt qua bài kiểm tra.”

Điều này có nghĩa là Sara chắc đã chất vấn Lexie trong suốt thời gian họ ở bên nhau. Coop rên rỉ và ném cho cô một cái nhìn cảnh báo. “Cô thật sự cần một gã đàn ông của riêng mình để tập trung vào đấy,” anh thì thầm.

“Buổi tối vui vẻ nhé Coop,” cô nói và đóng cửa lại sau lưng anh.

Lexie kiên nhẫn đợi ở cửa nhà anh. Trông cô không giống một người phụ nữ đã vượt qua được cái gì đó tương tự như một Tòa án dị giáo vậy, nhưng nếu Sara đã cứng rắn thì Coop mong đợi được bù đắp cho cô.

Ricky từng là một tên trộm, nhưng sau hơn 50 năm rửa tay gác kiếm thì những mảnh lời của ông không dễ dàng quay trở lại được. Xương cốt ông đã mệt mỏi và sự dồn lên đột ngột của adrenline lúc này đã không điều khiển được ông như trước đây nữa. Nhưng nỗi sợ hãi là một động lực mạnh mẽ. Vì vậy khi nhận ra những của cải quý giá, những chiến lợi phẩm của ông, xuất hiện trên tivi, thì Ricky biết rằng mình đang gặp rắc rối.

Nếu những tên đồng bọn cũ mà ông đã phản bội nhìn thấy những món đồ trang sức đó và nhận ra đó là những của cải đã cướp được thì chúng sẽ trở lại tù địa ngục và săn đuổi ông. Những kẻ đồng lõa của ông là những kẻ đáng sợ và có một vài món đồ mà ông chưa bao giờ có thời gian giao cho họ như đã hứa. Ricky chắc chắn rằng tất cả những năm tháng sau này, nếu họ tìm thấy ông thì họ sẽ bắt ông phải trả giá.

Không phải ông đổ lỗi cho họ. Ông đã thì thầm những lời ngọt ngào vô nghĩa với mỗi người, hứa những lời mà ông thật lòng không bao giờ định giữ lời cho tới một đêm ông mắc sai lầm và bị một trong hai người bắt quả tang đang ăn nằm với người kia.

Sự việc rắc rối xảy ra bất ngờ đó đã phá vỡ nhóm nhỏ của họ, kết thúc những mối quan hệ, và ba người - mỗi người một nơi. Ricky đã nhanh chóng rút lui về California trong vài năm, ở đó ông đã gặp người vợ của ông. Khi ông hiểu mọi chuyện đã lắng xuống thì ông quay lại New York, mở cửa hàng và sống một cách thầm lặng... cho tới khi vụ cướp chết tiệt đó và phần thưởng của con gái ông đe dọa sẽ thổi tung thế giới của ông lên.

Ricky đã tin rằng tất cả những vật kỉ niệm về cuộc sống trước kia của ông vẫn còn nằm trong vòng bí mật. Bây giờ ông đã phát hiện ra rằng con gái ông đã âm thầm bán đi nhiều thứ của ông. Cho đến nay chưa có thứ đồ nào tiếp tục gây rắc rối cho ông. Nhưng lúc này cái nhẫn đã được xuất hiện công khai thì Ricky phải đem món đồ đó quay lại tài sản của mình trước khi tên nhà báo chết tiệt kia cố gắng bán nó đi. Nếu một người thợ kim hoàn nào đó nhận ra chiếc nhẫn, thì chẳng bao lâu nữa tội ác bí ẩn sẽ chỉ thẳng ngược lại về phía ông.

Ông đã cố gắng hỏi xin lấy lại nó một cách thật tế nhị, hoặc tế nhị như cách ông hiểu, nhưng đã bị khước từ. Điều này thậm chí còn khiến ông sợ hãi hơn. Tại sao một gã thanh niên vốn không mấy hứng thú với việc nhận phần thưởng đột nhiên lại muốn giữ nó đến vậy? Đó là lúc ông quay lại con đường cũ của mình, đột nhập vào căn hộ của tên phóng viên đó. Ông đã

không tìm thấy cái nhẫn nhưng đã lấy đi cái máy tính xách tay và hi vọng cảnh sát sẽ nghĩ đó chỉ đơn thuần là một vụ trộm.

Nhưng một điều không mong đợi đã xảy ra sau đó. Ông nhìn vào đôi mắt con gái và cháu gái của mình và nhận thấy rằng mình đã không còn giống như người đàn ông vẫn ăn trộm của cải của người giàu trong những năm tháng trước đây. Ông đã xây dựng một gia đình đạo đức và lễ nghi phép tắc và, khi thật, bây giờ ông cảm thấy tội lỗi khi lấy những thứ không phải của mình.

Đeo găng tay vào, ông gói chiếc laptop trong lớp giấy bọc màu nâu đơn giản, bảo vệ nó với lớp bọc bong bóng, bỏ nó vào hộp và đi đến bưu điện đông đúc nhất ở Manhattan. Ông cải trang mình với một chòm tóc giả khiến cho mái tóc dày dặn trở lại, một chiếc gậy ba-toong và một đôi kính râm. Ông nhờ một người lạ mặt gửi cái hộp đi giúp ông. Thanh toán bằng tiền mặt, ông gửi chiếc laptop qua đường bưu điện trả lại cho người phóng viên, phần nào làm nhẹ bớt đi tội lỗi của mình.

Sau đó ông quay về nhà với hai vấn đề mà ban đầu ông đã có. Chiếc nhẫn vẫn nằm ở ngoài kia, chờ đợi để dẫn một người thông minh nào đó quay lại với ông. Và cũng chính là những tên đồng bọn của ông.

Chương 7

“Sara thật tốt khi cho em ở nhà cô ấy cho đến lúc anh về,” Lexie nói khi họ bước vào trong nhà của anh.

Anh quăng chìa khóa lên chiếc bàn console^[6] và khóa cánh cửa sau lưng họ. “Anh hi vọng cô ấy không làm cảm thấy quá khó chịu. Anh biết Sara sẽ thế nào khi cô ấy ở trong tâm trạng tò mò.

“Em đã là một cô gái lớn tướng rồi. Em có thể tự lo cho bản thân mình.” Lexie nở một nụ cười mà anh nhận thấy là thật gượng gạo.

Trong một khoảng thời gian ngắn quen biết cô, anh nhận ra mình mong đợi những nụ cười toe toét thoải mái và những tiếng cười sáng khoái của cô. Lúc này cô đang không thoải mái. “Nghĩa là cô ấy đã tra hỏi em một cách tàn nhẫn, giống như một cảnh sát à?”

Lexie ngừng một nhịp. “Chúng ta hãy chỉ nói là cô ấy thấy có hứng đề ra luật lệ thôi.” Cô liếc đi chỗ khác, ánh mắt cô nhìn thấy cái bàn cạnh đi-văng trong phòng khách. “Đó là laptop mới à?” cô hỏi, rõ ràng là đang thay đổi chủ đề.

Anh phải tìm hiểu những gì mà Sara đã nói lúc nãy. “Đó là laptop của anh. Bị trộm đêm hôm kia và hôm nay đã quay trở lại trong hòm thư của tòa soạn. Một lí do khác mà khiến anh bị muộn. Anh phải đợi cảnh sát quét bụi trên nó để lấy dấu vết và kiểm tra kĩ lưỡng. Không phải là họ mong đợi sẽ tìm thấy bất cứ điều gì.”

Cô quay lại nhìn anh. Đằng sau gọng kính, đôi mắt cô mở to. “Tầm bậy. Người nào đó đã đánh cắp nó và trả lại sao?”

Anh gật đầu. “Chuyện đó nghe cũng thật kì lạ đối với anh, và anh viết chuyện này để kiếm sống. Anh nghĩ chắc chắn là ổ cứng đã bị xóa sạch hoặc là mọi thứ đã bị tháo ra từng bộ phận và bị bán phế liệu rồi.”

Cô bước tới chỗ cái bàn nơi anh đặt máy tính. “Anh có phiền nếu em xem qua không?”

“Tất nhiên là không, nhưng sao?”

Lexie ngồi xuống đi văng và nhanh chóng mở nắp lên. “Bởi vì em muốn chắc chắn rằng không có ai đặt một con ngựa thành Troa hoặc bất kì loại phần mềm gián điệp ẩn nào trong khi anh không hề sở hữu nó.”

Anh nhướn mày, và cảm thấy ấn tượng với cách nghĩ của cô. “Anh chưa bao giờ nghĩ tới điều đó.”

Cô cười toe toét. “Đó là điều mà anh cần em.”

Sự tác động của lời nói và nụ cười tươi tắn chân thành của cô đã đá anh một cái vào ruột gan anh. Cô ấy rất thoải mái để ở gần, rất vui vẻ và đáng yêu, anh không thể tin rằng anh sẽ yêu nhanh như vậy. Lâu dài sẽ vô cùng nguy hiểm cho anh, nhưng anh không thể làm cho bản thân mình lo lắng sau thời điểm này nếu điều đó có nghĩa là phải từ bỏ cô trước khi anh bắt buộc phải làm như vậy.

“Em hãy làm việc của em đi còn anh sẽ sắp thức ăn ra cho chúng ta. Anh hi vọng em thích món ăn Trung Quốc.”

“Em thích nó,” cô nói mà không rời mắt khỏi màn hình. Cô đã bị cuốn hút vào công việc của mình.

Khi anh bày bàn ăn với những chiếc đĩa mà anh đã sắp vào với nhau từ quán của cha anh thì anh nhận thấy rằng đây là lần đầu tiên anh mời một người phụ nữ nào đó đến nhà ăn tối - và anh thậm chí còn không thể dọn và bố trí bữa ăn một cách thích hợp. Mặc dù người khách đang nói đến ở đây không có một căn hộ của riêng mình và anh tưởng tượng rằng cô sẽ không bận tâm nhưng điều đó vẫn làm anh phát cáu. Chờ đợi cho đến khi cô nhận thấy tấm ga trải giường và những cái áo gối của anh không đẹp hơn nhiều, anh nghĩ thầm một cách châm biếm, và quyết định một giải pháp duy nhất đó là giữ cô bận rộn trên giường đến mức không thể chú ý đến chúng nữa.

“Mọi chuyện ở ngoài đó thế nào rồi?” anh hỏi khi đã sắp xếp xong xuôi những cái hộp màu trắng trên bàn ăn.

Cô khẽ nói điều gì đó mà anh không thể nghe thấy.

“Em nói lại đi?”

“Em nói tại sao toàn bộ thế giới không chuyển sang sử dụng Mac nhỉ? Mọi thứ đều lâu hơn và khó hơn trên PC.”

“VẬY anh là một PC và em là một Mac nhé. Đó có phải là một lí do bác bỏ đối với em không?” anh trêu chọc.

Cô thở nhẹ ra và hất mái tóc đang xoa xuống mặt cô lên. “À, em nghĩ mình có thể chung sống với nó đấy. Liếc qua thì cái máy tính của anh trông có vẻ đã sạch sẽ nhưng em đang để nó chạy chương trình kiểm tra toàn diện chỉ để chắc chắn thôi, việc này sẽ mất một lúc đấy.”

“Cảm ơn em. Anh chưa bao giờ nhớ là sẽ tự làm cái đó.”

“Em hiểu. Em cũng đang cập nhật phiên bản mới cho phần mềm diệt virút của anh và đặt một vài chương trình miễn phí khác để giữ nó hoạt động tốt.”

Nghe cô giải thích anh không thể nín cười. “Đã có ai từng nói với em là em rất đáng yêu khi em nói chuyện chưa hả, con người chỉ thích làm việc với máy tính kia?”

Cô cười toe toét. “Chưa có ai cả.”

Anh vẫy cô ra đứng lên khỏi cái máy tính. “Em có thể làm nốt sau. Đến ăn đi nào. Anh đã bắt em chờ đủ lâu rồi.”

Cô đứng bật dậy và đến bàn ăn ngồi cùng anh. Hóa ra Lexie cũng thích đồ ăn Trung Quốc. Rõ ràng anh đã lựa chọn đúng và đôi mắt cô lấp lánh sự thích thú khi cô mở ra và thử ăn từng hộp màu trắng. Cô thậm chí còn ăn với đôi đũa có sẵn trong khi anh thì dùng nĩa.

Cô ăn ngẫu nhiên thức ăn với một sự nhiệt tình khiến anh ấn tượng. Cô ăn rất ngon miệng và không hề thấy ngượng ngùng khi thể hiện điều đó. Một sự thay đổi thú vị từ những người phụ nữ mà chỉ chọn món rau hấp cho bữa trưa quanh văn phòng của anh hoặc từ những người chỉ yêu cầu một món ăn khai vị và gọi nó là bữa tối mà anh đã từng có quan hệ. Những người phụ nữ hên hò hời hợt, nhưng lại rất khó chịu khi ở cùng.

Lexie cứ nhất định đòi dọn dẹp và họ tiếp tục cuộc trò chuyện nho nhỏ mà cả hai đều cảm thấy rất thoải mái. Anh đã lấp đầy hình ảnh của cô trong suốt ba ngày dài và cô cũng như vậy. Khi cô đề cập tới trang Blog thì anh đoán là cô chưa nhìn thấy bức ảnh chụp hai người đang hôn nhau. Không có lúc nào như lúc này để báo tin đó cho cô ấy, Coop nghĩ thầm.

“Thế bà em thế nào?” anh hỏi, dẫn dắt vào chủ đề.

Cô đặt hông dựa vào quầy bếp gần bồn rửa bát. “Kì quặc,” cô trả lời.

“Kì quặc hơn bình thường à?”

Cô bĩu môi cười gượng gạo. “Anh có thể tin hoặc không tin, đúng thế đấy. Bà và bà Sylvia dường như luôn chụm đầu lại với nhau trên cái máy vi tính. Bà khó mà biết sử dụng nó như thế nào khi em quanh quẩn bên cạnh, nhưng bà luôn dùng nó. Và họ thăm thỉ với nhau. Nhiều hơn bình thường.”

Cô chuyển mấy cái đĩa qua cho anh tráng qua và cho vào trong máy rửa bát.

“Anh không ngạc nhiên đâu.”

Lexie ngập ngừng. “Tại sao?” cô hỏi, bắt gặp ánh mắt của anh.

“Dường như chúng ta lại tạo ra chủ đề.” Anh mô tả bức ảnh chụp họ trên trang blog và chờ đợi cô đưa ra kết luận của riêng mình.

“Đang hôn,” cô nói, đôi má cô ửng hồng đầy đáng yêu. “Vậy đó là lúc chúng ta một mình ở đây hoặc... ở nhà bà em. Em sẽ bóp cổ bà!” Lexie cao giọng.

Anh không nên cười nhưng anh không thể nhịn được. “Thôi nào, em phải thừa nhận rằng chuyện này thật khôi hài. Bà của em thật táo gan.”

Lexie lắc đầu. “Bà nhờ em dạy cách sử dụng máy vi tính trong khi đó bà lại chụp nhanh bức ảnh bằng di động và gửi chúng đi bằng thư điện tử như một người chuyên nghiệp sao!”

Anh lại cười khúc khích. “Ít ra bà đã giữ cho mình bận rộn.”

Lexie đảo mắt. “Bà vẫn phải học cách quan tâm đến việc của chính mình và tôn trọng cuộc sống riêng tư của em.”

“Hãy nhẹ nhàng với bà em ạ.” Lần này thì anh không cười nữa.

“Có lẽ bây giờ em nên gọi cho bà.” Cô nhìn về phía điện thoại của anh nằm ở góc quầy.

“Hoặc có lẽ em nên đợi cho tới khi em bình tĩnh lại?”

Cô cử động môi như thể cô đang đếm từ 1 đến 10. “Anh nói đúng,” cuối cùng cô cũng nói. “Ngày mai em sẽ nói chuyện với bà. Nhân tiện đây, anh có biết là đèn của chiếc máy trả lời tự động đang lóe sáng không?” cô hỏi và hất đầu về phía điện thoại và chiếc máy được gắn liền.

Anh đã không chú ý. Anh đã quá bận tâm với những suy nghĩ về việc cuối cùng anh lại được gặp Lexie. “Chắc anh đã quên không kiểm tra khi anh vào đây lúc nãy. Anh đoán là anh đã dành hết tâm trí để nhìn em,” anh nói, và hi vọng sẽ đưa tâm trí cô ra khỏi người bà hay gây phiền hà và quay trở lại với chuyện của họ.

Anh bước đến trước mặt cô, với tay qua và ấn vào nút chạy trên chiếc máy trả lời tự động. Tay anh không-quá-ngẫu nhiên chạm nhẹ phải ngực cô, và lướt qua ngực cô qua lớp áo cotton mỏng.

Cô hít một hơi ngạc nhiên.

Nhiệm vụ hoàn thành, anh nghĩ thầm, hài lòng với cách đôi mắt cô mở to, sự nhận biết và ham muốn lấp lánh sâu trong đôi mắt.

Anh đã dành bữa tối cố gắng không nghĩ tới việc quan hệ với Lexie, thay vào đó là tập trung vào việc tìm hiểu thêm về cô và chỉ tận hưởng. Nhưng bây giờ ham muốn bị trói buộc đã nổi lên và anh khó có thể thờ được với việc muốn ngủ với cô.

Đột nhiên một giọng nam giới từ chiếc máy trả lời tự động vang lên cắt ngang khoảnh khắc nóng bỏng.

“Ricky Burnett gọi lại đây,” giọng nói trầm đục vang lên. “Anh đã thay đổi ý định về việc trả lại chiếc nhẫn cho tôi chưa? Thay vào đó tôi sẽ tặng anh phần thưởng bằng tiền mặt vì đã cứu con gái tôi. Anh có thể thấy ngày nào tôi cũng ở cửa hàng nên anh có thể ghé qua bất cứ lúc nào. Cái nhẫn của tôi có giá trị tình cảm và tôi muốn lấy lại nó!”

“Còn lâu nhé.” Coop nhăn mặt với những lời nói của người đàn ông.

“Ông ta hỏi liệu anh đã thay đổi ý định hay chưa,” Lexie nói, và giải quyết lời nhắn đó. “Trước đây ông ta đã làm phiền anh về chuyện trả lại chiếc nhẫn rồi à?”

“Chỉ có một lần thôi. Rõ ràng anh đã nói không rồi.”

Lexie nheo mắt. Cô không thể suy nghĩ rõ ràng khi anh đứng quá gần thế này, nhưng với cái lưng đang dựa vào quầy và thân hình to lớn của anh chắn hết cơ thể cô thì cô không thể bước ra được. Cô cũng không muốn đi. Các đầu mút thần kinh trong cơ thể cô đều gõ nhẹ trong sự chờ đợi một nụ hôn mà cô chắc chắn rằng anh đang định trao cho cô trước khi tin nhắn của Ricky Burnett cắt ngang họ.

Mặc dù vậy, cô không định để ham muốn tình dục làm mờ đi trí óc của cô. “Đó là khi nào thế?” cô hỏi về yêu cầu có chiếc nhẫn của Ricky.

“Vào cái ngày em và anh gặp nhau ở quán bar của cha anh. Và trước khi em tức giận một cách hoàn toàn chính đáng thì anh không định giấu em. Lúc đó anh vừa biết em. Và anh đã không nghĩ tới nó nữa cho tới sau khi vụ trộm xảy ra và chúng ta đã bị cắt ngang bởi cơn bão xoáy có tên bà Charlotte,” anh vội vã nói, rõ ràng là trong thế phòng thủ.

Anh đã đoán biết trước sự phàn nàn của cô và cô thoải mái hơn một chút. Anh không cố ý cố gắng tách cô ra khỏi mọi chuyện.

“Vậy là xảy ra trước khi căn hộ này bị đột nhập?”

“Đúng vậy, điều này khiến ông ta trở thành nghi phạm số một, vì rõ ràng ông ta không thể biết được rằng anh đang để chiếc nhẫn trong túi trong lần đầu tiên ông ta gọi và yêu cầu trả lại nó. Có lẽ khi anh từ chối thì ông ta đã cố gắng tự mình lấy lại chiếc nhẫn.”

“Và khi ông ta không tìm thấy cái nhẫn ở đây thì ông ta lại lấy chiếc laptop... Tại sao?” cô ngạc nhiên thấy rõ.

“Làm cho nó giống như một vụ trộm chính thống là lời suy đoán hợp lý nhất của anh.” Coop trả lời.

“Sau đó sao ông ta lại trả nó lại?”

Anh nhún vai. “Anh chịu thua. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Cô mím môi, nặn óc nghĩ ra lí do và chẳng tìm thấy gì. Tất nhiên, với cặp đùi rắn chắc của Coop ép chặt vào đùi cô, đẩy cô về phía quỳ và khơi gợi cô hơn thì thật khó để tập trung vào vụ trộm. “Cảnh sát đã nói gì khi anh kể với họ về ông Ricky và chiếc nhẫn?” Lexie cố gắng hỏi.

“Anh chưa nói với họ. Ít nhất là chưa phải bây giờ.” Anh thay đổi tư thế và cô cảm nhận chỗ nhô lên của anh áp vào bụng cô. Mống mắt anh tối sầm lại, điều đó nói với cô rằng anh cũng đang nhận thức được hành động của mình giống như cô.

Lexie nuốt nước bọt một cách khó nhọc. “Tại sao không?”

Anh chống một tay lên quầy sau lưng cô. “Bởi vì anh đã mang cái nhẫn đi thẩm định và nó là một tài sản bị đánh cắp.”

“Vậy tại sao người thẩm định không nhảy bổ đi gọi cho cảnh sát?”

“Đơn giản là ông ấy chịu ơn anh.”

Lexie gật đầu chậm rãi. “Được thôi, và nếu anh nói với cảnh sát?”

“Thì họ sẽ bắt đầu nghiên cứu lịch sử của chiếc nhẫn, sẽ phát hiện ra nó là tài sản bị đánh cắp và cả hai chúng ta sẽ mất nó trước khi chúng ta có thể khám phá ra điều bí ẩn,” anh giải thích.

“À, điều này có ý nghĩa đấy.”

“Anh cũng đã nghĩ như vậy.” Anh vòng tay kia ôm lấy eo cô.

Nhịp đập trái tim cô trở nên gấp gáp hơn và ngực cô căng cứng dưới lớp áo nhẹ. Nhưng không hiểu sao cô vẫn cố gắng lấy lại cái suy nghĩ đã trở nên vụn vặt đằng sau tâm trí của cô.

“Anh biết không, khi Ricky đang nói, em đã nghĩ thật là kì quặc khi ông ta không đề cập đến việc căn hộ của anh đã bị đột nhập. Với tất cả những gì ông ta biết thì có lẽ chiếc nhẫn đã bị đánh cắp, nhưng ông ta lại không nói một lời nào! Điều đầu tiên em đã hỏi - sau khi hỏi thăm - tất nhiên là anh có sao không.”

“Đúng, anh nhớ sự lo lắng của em về sức khỏe của anh.” Anh cười toe toét. “Còn với Ricky, có lẽ ông ta không biết về vụ trộm.”

“Chuyện này đã có mặt trong tất cả các bản tin. Anh là Chàng Độc Thân mà!” cô nói và không thể nhịn cười. “Và cửa hàng của ông ta được nhắc đến trong mỗi bài báo gần đây về anh. Em không thể tưởng tượng được là ông ta đã bỏ qua vụ đột nhập.”

“Đúng vậy.” Coop chậm rãi gật đầu. “Vậy nếu chúng ta để xảy ra chuyện này, nếu Ricky là thủ phạm, thì khi đó ông ta sẽ không đề cập đến vụ trộm

bởi vì ông ta không muốn đưa chuyện đó ra và không muốn anh kết nối ông ta với nó bằng bất cứ cách nào.”

“Đó là những gì em đang nghĩ đấy. Em cũng đang nghĩ rằng chúng ta cần phải đích thân đến nói chuyện với người đàn ông này,” Lexie nói. Cô vẫn đưa ra hi vọng rằng bằng cách này hay cách khác chiếc nhẫn cuối cùng cũng thuộc quyền sở hữu của cô như một món quà để tặng cho bà cô. Nhưng cô không thể nghĩ xa hơn ở đây và ngay lúc này.

Toàn bộ cơ thể cô bị kích thích trong sự chờ đợi sự động chạm thực sự của anh. “Sáng mai việc đầu tiên chúng ta sẽ làm là đi kiểm tra cửa hàng đó khi nó mở cửa nhé?” Coop hỏi.

Cô gật đầu. “Em đồng ý.”

“Được. Anh cũng nghĩ rằng em sẽ đồng ý.” Anh nghiêng đầu cho tới khi trán của anh chạm vào trán của cô. Đằng sau cô, ngón tay cái của anh vẽ những vòng tròn chậm chậm lên tấm lưng trần của cô.

“Câu hỏi đặt ra là, chúng ta sẽ làm gì với chính chúng ta cho tới ngày mai?”

“Ồ, em có thể nghĩ ra rất nhiều việc khiến chúng ta bận rộn đấy,” Lexie thì thầm.

Bởi vì cô đã nói chuyện xong, và đang nghĩ hoặc đang làm bất cứ điều gì ngoại trừ việc nói chuyện ra. Cô khum bàn tay lại ôm lấy mặt anh và đặt môi mình lên môi anh, kết thúc cuộc trò chuyện một cách ấn tượng và hi vọng có một khoảng thời gian dài tuyệt vời.

Coop không định để dành thời gian đọc tin nhắn từ máy trả lời tự động để vuốt ve kích thích, nhưng đó chính xác là những gì đang xảy ra. Trong khi anh và Lexie trao đổi, trò chuyện như trước đây họ đã làm cùng với nhau thì anh lại dồn chính mình vào một sự điên cuồng sôi nổi. Và dựa vào cái cách mà cô ấy đã hôn anh trước, anh đã làm y hệt như vậy với cô.

Cô len lỏi những ngón tay của mình vào mái tóc anh và kéo anh sát vào cô, gặm nhấm anh, gắp gáp và nài nỉ nhưng lại cực kì nữ tính.

Anh rên rỉ, không thể giữ nổi tiếng rên rỉ phát ra, rồi anh lướt nhẹ bàn tay quanh eo cô, nâng cô lên và đặt cô ngồi lên mặt quây.

“Anh đang làm gì vậy?” cô hỏi, đôi má ửng hồng còn đôi môi thì ẩm ướt.

“Để anh tiếp cận dễ dàng hơn,” anh nói với một giọng khàn đặc mà chính anh cũng không nhận ra.

“Tiếp cận cái gì?”

“Em. Cái này.” Anh cảm ơn Chúa tốt bụng vì cái áo dễ dãi mà những người phụ nữ mặc trong mùa hè khi anh kéo hai bên áo về chính giữa, để lộ ra bộ ngực trần, không mặc áo lót của cô.

Toàn bộ cơ thể anh run lên với hình ảnh thật ngoạn nhiên. Cô lớn hơn là anh đã tưởng tượng, bầu ngực cô đầy và trắng, đầu ngực hồng hào căng mẩy như con gái dậy thì khiến anh thèm muốn được thưởng thức.

Cô ngả đầu ra phía sau dựa vào tủ và quan sát anh với đôi mắt háo hức. Không thể đợi được nữa, anh bước vào giữa hai chân cô và hạ thấp môi lên một bên ngực đang chờ đợi. Anh khum tay lại bên dưới gò bồng đảo căng cứng và bắt đầu cuộc thám hiểm thong thả. Bắt đầu ở bên ngoài, anh lướt qua làn da nhẵn mịn của cô, hít hà mùi nước hoa thơm phức của cô khi anh dần dần di chuyển lưỡi trên da thịt cô, từng bước từng bước tiến về phía trung tâm. Cuối cùng anh dừng lại quanh đầu ngực căng cứng của cô, âu yếm nó.

Lexie khẽ rên rỉ. Cô vòng chân quanh eo anh, ghì chặt lấy anh. Rõ ràng cô rất thích thú với điều anh làm và anh muốn trao cho cô nhiều hơn, làm cho cô rung mình, run lên và cầu xin anh tiến vào trong cô. Anh nhanh chóng biết được điều cô thích, và nắm lấy nó trong lòng bàn tay anh, cắn cắn nó và sau đó là an ủi nó bằng lưỡi của mình.

Cô ép sát vào anh, lưng cong lên, đẩy mạnh phần giữa của mình lên, và tìm kiếm một cảm giác nhẹ nhõm mà anh chưa sẵn sàng trao cho cô được.

Chi.

Chưa phải.

Bây giờ.

Anh chuyển sự chú ý sang phía bên kia của cô, và trao cho nó sự đối xử hào phóng y hệt, và dày vò cô - và bản thân anh - trong một lúc lâu. Khi cả hai bên cuối cùng cũng đã rất nhạy cảm rồi thì cô rên rỉ và nài nỉ anh dừng lại, anh nghe cô, cởi cúc quần soóc của cô và kéo phéc-mơ-tuy xuống thật mạnh và nhanh. “Nhắc người lên,” anh chỉ dẫn.

Cô chống hai tay lên mặt quỳ và nâng người cô lên để anh có thể kéo nó xuống qua đùi cô, và để chắc chắn rằng anh đưa cô đi cùng anh mà không có quần lót.

Cô đặt người xuống mặt quỳ, và kêu lên. “Lạnh quá!”

“Không lâu đâu,” anh hứa hẹn, và không chờ đợi thêm một giây phút nào nữa, anh quỳ xuống và dùng miệng của mình để sưởi ấm cho cô.

Với cái chạm đầu tiên của anh, cô ngả người ra phía sau, và đẩy phần xương chậu của mình lên thì anh nghe thấy tiếng đầu cô đập vào cái tú.

“Em không sao chứ?” anh hỏi.

“Em không sao với điều kiện anh đừng dừng lại,” giọng cô hỗn hển.

“Không đâu.” Anh nhắc hai chân cô lên và đặt chúng lên vai anh, để anh có thể tiếp cận một cách trọn vẹn.

Một phần trong anh tự hỏi liệu cô lùi lại hay không, nhưng đến bây giờ cô vẫn không dè dặt với anh và lúc này cô không làm gì cả. Cô chỉ thả lỏng đôi chân và không bắt đầu chống cự.

Chắc chắn cô tin tưởng anh và anh dự định sẽ khiến cô cảm thấy việc đó là xứng đáng. Anh vuốt ve phần giữa của cô. Cô rên rỉ, áp sát vào anh. Anh ấn mạnh vào bên trong cô, cô kéo anh vào sâu hơn. Chúa ơi, cô thật nóng bỏng, đáng yêu và thật quá gợi tình, anh nghĩ thầm, đôi môi anh tìm kiếm, hi vọng sẽ đưa cô lên thiên đường. Xen kẽ những cái hôn âu yếm dài là những lần dây dưa ngắn hơn. Hơi thở của cô trở thành những tiếng hỗn hển và rên rỉ đứt quãng và anh biết cô sắp lên đỉnh.

Đáng tiếc, mẹ kiếp, anh cũng vậy.

Anh quyết định đẩy mọi chuyện tiến xa hơn. Nhấc miệng lên, anh áp lòng bàn tay mình vào nơi đang ẩm ướt của cô và đẩy nhẹ một ngón tay vào. Anh tiếp tục cho tới khi cô vỡ oà trong một cơn cực khoái đầy nóng bỏng gần như lấy đi hơi thở của anh.

Anh để cô vượt qua cơn chấn động, rồi từ từ hạ chân cô xuống và chắc chắn rằng cô vẫn ngồi vững.

Lexie ép hai mí mắt nặng trĩu của cô mở ra và thấy mình đang đối diện với người đàn ông vừa mới trao cho cô một sự khoái lạc khác thường theo một cách thật riêng biệt, “Ôi chao.”

“Anh thật tuyệt.”

Đôi má của Lexie nóng bừng. Cô không thiếu kinh nghiệm, nhưng cô chưa bao giờ... ở trong nhà bếp... Và quá tự do về chuyện đó.

Cô tự hỏi không biết cô có nên ngưng ngưng hay không, nhưng khi đôi tay anh ôm lấy mặt cô và kéo cô vào một nụ hôn thật sâu thì cô đã quên đi lo lắng. Miệng của anh nói với cô chính xác là anh cũng đã thấy thích thú như thế nào. Nhưng dù bây giờ cơ thể cô cảm thấy rất tuyệt nhưng cô vẫn thấy vô cùng trống rỗng và cô không thể tưởng tượng rằng anh đang cảm thấy khá hơn chút nào.

“Anh nghĩ chúng ta nên chuyển chuyện này vào trong phòng ngủ,” anh nói như thể đọc được suy nghĩ của cô.

Cô gật đầu.

Anh nhàn lúc cô không cảnh giác bế thốc cô lên trong tay anh.

“Em tự đi được,” cô cảm thấy bị bắt buộc khi nói ra.

Anh hôn lên trán cô. “Đi như thế này sẽ nhanh hơn.”

Cô mừng rỡ, tại sao lại không tận hưởng chuyến đi nhỉ? Cô vòng tay quanh cổ và tiếp tục gặm nhấm dải tai, hít hà mùi đàn ông của anh và kích thích bản thân cô thêm một lần nữa.

Anh nhẹ nhàng thả cô lên giường và cô đẩy mình dựa vào gối trong khi anh tiến hành cởi bỏ quần áo, sự sốt ruột muốn cảm nhận làn da tiếp xúc làn da của anh rất phù hợp với cảm giác của cô. Lexie rời mắt khỏi anh chỉ đủ lâu để tháo bỏ nốt bất cứ mảnh quần áo nào còn lại trên người cô.

Khi anh trườn lên đệm thì Lexie đã khóa thân và sẵn sàng, và cô chống người lên khuỷu tay để có thể lần đầu tiên nhìn thấy anh trong vẻ đẹp tuyệt vời. Cô không hề thất vọng. Đối với một phóng viên cả ngày ngồi sau bàn làm việc hoặc điều tra các sự việc thì anh là một mẫu vật được tạo ra một cách ấn tượng. Làn da rám nắng với một ít lông ngực màu đen mọc tự do, và cơ bắp mà anh đã giấu dưới những chiếc áo phông, Lexie quá ấn tượng và bị ép buộc phải chạm vào.

Với tay ra, cô đưa một ngón tay lên chính giữa ngực anh, móng tay cô lướt đi nhẹ nhàng khi cô di chuyển xuống thấp hơn, đánh dấu lãnh thổ của mình khi cô nhìn kiểm tra anh. Khi ánh mắt cô và chủ yếu là ngón tay của cô đã đạt được mục đích, cô ngẩng nhìn một cách thích thú khi anh co người và cứng lại dưới cái nhìn chăm chăm thêm muốn của cô.

Anh nhìn cô chăm chú, nhưng không nói lời nào, để mặc cô đụng chạm và cảm nhận. Khi cô cong các ngón tay quanh nó thì anh phát ra một tiếng rên rỉ khe khẽ của sự khoái lạc.

Lexie mỉm cười và tiếp tục cuộc thám hiểm của mình và vuốt ve anh trong tay cô. Có điều gì đó về Coop mà cô cảm thấy đủ thoải mái để hành động trước và lo lắng sau. Có điều gì đó ở anh làm cho cô táo bạo hơn, cho phép cô trở nên không giống với Lexie.

Bây giờ cô đã nhận ra điều đó, trong quá khứ, cô tính toán những hành động trên giường của mình dựa theo việc cô có cảm thấy thỏa mãn với người đàn ông hiện tại trong cuộc đời của cô hay không. Drew, mối quan hệ lâu nhất, đã là một tiêu chuẩn so sánh mà cô dùng để phản ứng lại với những người đàn ông đến sau. Tất cả không phải là nhiều. Nhưng những người đã đi qua đều không thật sự biết sâu thẳm bên trong cô là ai và Lexie đã giữ lại điều đó, sợ rằng, giống như Drew, cuối cùng họ thậm chí sẽ không thích - chứ đừng nói là yêu - con người thật của cô. Vì vậy cô luôn điều tiết những hành động của mình. “Em đang giết chết anh đấy,” giọng Coop căng lên, đầy khao khát.

Lexie liếc xuống nhìn ngón tay cái đang mơn man ở phía trên nó. Không có sự tiết chế nào với Coop và cô thích thú với thực tế là cô có thể làm điều này cho anh.

Cô toét miệng cười. “Lúc này anh không thể chết vì em được. Có rất nhiều việc hơn cho chúng ta làm cùng nhau đấy,” cô thì thầm.

Coop lướt nhẹ bàn tay quanh gáy cô và kéo cô vào một nụ hôn dài trọn vẹn. Sau đó anh nhẹ nhàng đưa tay ra và tháo kính của cô ra. “Dù anh rất thích cái kính này đeo trên mặt em nhưng phải bỏ nó ra, không thì nó có thể sẽ bị vỡ đấy.”

Anh thích kính của cô sao? Trái tim của Lexie khẽ nén lại với những lời anh nói. Cặp kính của cô còn là một điều nữa về cô mà Drew muốn thay đổi. Mặt khác cô không thỏa mãn với những hi vọng, ước mơ hay mong đợi của ai đó. Anh ta không ngừng làm cô khó chịu khi bắt cô làm phẫu thuật Lasik, và xem thường nỗi sợ phẫu thuật của cô. Tất cả những gì anh ta quan

tâm là cô sẽ không đeo cái thứ chết tiệt đó nữa, như cách anh ta gọi nó, như thể nó là một điều đáng xấu hổ vậy.

“Em lại biến đi đâu vậy?” Coop gõ nhẹ vào đầu cô.

“Không đi đâu cả,” cô hứa với anh và với chính bản thân mình. Cô đẩy tất cả những suy nghĩ về bất cứ ai hay bất cứ chuyện gì trong quá khứ quay về đúng nơi của chúng.

Coop nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ trước khi quay người đặt cái kính lên cái bàn ở đầu giường.

“Trước khi chúng ta đi xa hơn nữa thì anh cần phải có cái bảo vệ đúng không?”

Lexie hỏi. Bởi vì điều duy nhất cô quan tâm tỉ mỉ đó là sự bảo vệ. Không phải chỉ vì điều đó có nghĩa là cô thông minh hay lành mạnh, mà còn vì phong cách sống nay đây mai đó của cô không có chỗ dành cho bất kì một điều bất ngờ không mong đợi nào. Cô vẫn dùng thuốc tránh thai, nhưng an toàn trong tất cả các trường hợp vẫn hoàn toàn có lợi hơn.

Anh trả lời bằng việc mở ngăn kéo trên cùng ra và lôi ra một hộp bao cao su.

Một cái hộp vẫn đang dán kín, anh nhanh chóng xé ra và cô gần như thở phào nhẹ nhõm. “Anh mua chúng sau buổi tối ở nhà bà em đấy.”

Anh không giữ chúng có sẵn chỉ để phòng. Bởi vì, như Sara đã nói, anh không nằm trong những mối quan hệ chóng vánh.

Tuy nhiên, mặc dù biết cuối cùng cô cũng sẽ ra đi nhưng anh vẫn mời Lexie vào. Coop không thích bất cứ ai đã đến trước đây. Và mặc dù cô biết mối quan hệ này dự định chỉ là ngắn hạn, nhưng cô muốn cho - và nhận - mọi thứ mà cô có thể khi cô ở bên anh. Và cô đã tin tưởng rằng anh không chỉ làm giống như vậy, mà còn không bao giờ phản bội cô, giống như người yêu cũ của cô đã làm.

Một suy nghĩ đáng sợ, trao loại niềm tin đó. Nhưng nó có ở đó.

Anh đặt vỏ bao bên cạnh họ và quay sự tập trung lại về phía cô. “Ở trên hay ở dưới?” anh hỏi với một nụ cười toe toét tinh quái.

Cô vuốt tay lên má anh. “Anh chọn đi.”

“Không cái nào cả,” anh nói cộc lốc và kéo cô sát vào anh. Nằm nghiêng một bên, anh nhẹ nhàng di chuyển cơ thể anh xung quanh cô, ấn sát cô vào anh.

Cô nuốt nước bọt một cách khó nhọc, nhưng thoải mái bên trong anh, để tay anh và cơ thể anh nóng lên bao bọc cô như một cái kén trong sự mơ hồ của niềm khao khát đang tăng dần lên.

“Em thật quá gợi tình,” anh thì thầm vào tai cô.

Trước đây cô chưa từng được gọi như thế bao giờ. Chưa bao giờ cô nghĩ về mình với những từ ngữ đó, nhưng ở bên Coop cô cảm nhận được điều đó. Nhìn thấy bản thân mình như anh nhìn thấy. “Cong đầu gối em lại.”

Cô làm như anh bảo, hé mở hai đùi ra và cho anh một sự tiếp cận trọn vẹn. Cô nóng bỏng và sẵn sàng cho anh, và áp lực từ góc phía sau này thật mãnh liệt.

Với đôi môi anh nằm trên cổ cô, hơi thở của anh nóng bỏng phả vào da cô, anh đẩy sâu vào trong cô, bật ra một tiếng rên rỉ khoái lạc khó nghe.

Mất một lúc cho Lexie và cô cảm thấy đau trong chốc lát, nhưng như thể anh cảm nhận được sự không thoải mái của cô nên anh tiến nhẹ vào và dừng lại, chờ đợi để cô có thể thích nghi.

“Em ổn chứ?” anh hỏi.

Áp lực nhẹ bớt đi và sự khoái lạc lại từ từ thiêu cháy cô. Cô khẽ di chuyển và thở dài. “Ồ vâng.”

Anh ôm ngực cô trong tay, những đầu ngón tay của anh đùa nghịch với đầu ngực nhạy cảm của cô, làm cô đau đớn nhưng ngay lập tức lại làm cho cô cảm thấy thích thú. Lexie cảm nhận hoàn toàn năng lượng đang trào dâng trong cơ thể, làm cho cô ép chặt người cô xung quanh anh và tìm kiếm một sự khoái lạc sâu hơn, mạnh mẽ hơn.

Coop hiểu được điều cô muốn. Anh túm lấy eo cô và bắt đầu chuyển động, đưa đẩy nhẹ nhàng, áp sát vào cô và liên tục thì thầm hỏi cô cảm thấy tuyệt vời như thế nào vào tai cô.

Tư thế này rất mới đối với cô và khiến anh vào sâu hơn. Mỗi một chuyển động của anh làm cô phấn chấn hơn cho tới khi cô không thể chịu được nữa. Một tay cô túm lấy đầu giường và giữ chặt nó khi anh tiến vào hết lần này đến lần khác, cho tới khi cô rên rỉ với nhu cầu và sắp lên đỉnh. Không báo trước, anh lùi lại, xoay người cô lại và lại tiến vào trước khi cô có thể nghĩ hoặc thậm chí là kịp thở.

“Anh cần nhìn thấy gương mặt em khi em lên đỉnh,” anh nói giữa những nụ hôn dài. Chúa ơi, ngay cả lời nói của anh cũng làm cô nóng rực lên.

Cô cũng muốn nhìn thấy gương mặt anh khi anh lên đỉnh, và lúc này cô đang khao khát muốn nó. Cô nâng cao chân, giúp anh tiến sâu hơn, ánh mắt của cô chưa lúc nào rời khỏi anh. Anh bắt đầu chuyển động, ra rồi lại vào, để đảm bảo rằng anh giữ đủ lâu để nghiên mạnh vào đúng vị trí. Anh đưa cô đến gần hơn và gần hơn với sự cực khoái, vẫn giữ nguyên nhịp độ và áp lực, và ngắm nhìn cô mỗi khi anh di chuyển.

Lexie cảm thấy muốn nổ tung ra nhưng nó vẫn chưa đủ. “Em cần...”

“Cần gì?” anh hỏi, đôi mắt anh ánh lên sự nồng nhiệt.

“Cần anh. Mạnh hơn. Lúc này.” Cô cố ép ra những từ ngữ ngượng ngùng và một nụ cười khơi gợi, thỏa mãn chạm nhẹ vào đôi môi anh.

Anh ngừng lại đủ lâu để nắm lấy tay cô và giơ chúng lên trên đầu cô. “Giữ chặt đầu giường nhé.”

Cô với ra sau và nắm tay vào thanh kim loại mát lạnh. Anh cúi xuống với một cái gật đầu ngắn gọn và ngả người về phía trước để hôn cô một lần nữa. Sau đó anh chống hai tay hai bên đầu cô và làm như cô yêu cầu - chuyển động nhanh hơn và mạnh hơn trước, không dừng lại để thở, đưa cô lên cao hơn và cao hơn, đúng như cô mong muốn.

Hơi thở của họ hòa vào nhau, những âm thanh khó nghe chỉ làm tăng thêm cảm giác cho tới khi cô không thể suy nghĩ được, khó có thể thở được và những tia sáng chói lấp lánh trong đầu cô và toàn bộ cơ thể cô tràn ngập sự hoan lạc với sự phóng ra ngoạn mục, đầy thích thú mà dường như không bao giờ kết thúc.

“Chính là nó đấy,” anh nói, giọng anh khàn đặc và gợi tình bên tai cô. “Tiếp tục lên đỉnh đi em.”

Và cô đã làm mọi cách để ngay lập tức đưa anh theo cô.

Chương 8

Coop từ trong nhà tắm quay lại và đổ sụp lên người Lexie. Cô chấp nhận sức nặng của anh, và tận hưởng cảm giác làn da nóng bỏng của anh áp sát vào da cô, mặc dù cô khó có thể thở được.

“Coop.” Cô vỗ nhẹ lên vai anh, anh xoay người sang một bên và ôm lấy cô.

“Xin lỗi. Anh không định đè bẹp em. Em vẫn còn sống chứ?” anh hỏi, hơi thở của anh vẫn còn phải cố gắng.

“Khó mà sống được.” Lexie cong ngón chân, cảm thấy đau nhức khắp người. “Nhưng trong một tình trạng rất tuyệt. Thật sự không thể tin được.” Cô co người lại sát vào anh và, trước sự ngạc nhiên của cô, cơ thể anh giật giật để phản ứng lại. “Nhanh quá à?” cô hỏi, không thể nhịn được cười. Mẹ kiếp, cô có một chút tác động đối với anh, cô thầm nghĩ với niềm tự hào không nhỏ của người phụ nữ. “Anh biết chúng ta rất tuyệt khi cùng với nhau, nhưng để sau đã.”

Cảm thấy hài lòng, cô thả lỏng trong lòng anh và hít sâu, hít hà mùi hương thơm như xạ của người đàn ông và tình dục còn vương lại trong căn phòng. Coop ôm lấy cô, háng anh giật giật sát lưng cô, nhưng rõ ràng cơ thể anh và bộ não của anh không thống nhất, bởi vì tứ chi anh trở nên nặng nề và hơi thở của anh sâu hơn.

Sau một vài phút, cô nhận ra là anh đã ngủ.

Cho nên anh cũng là một trong số những người đàn ông, cô trầm ngâm. Việc quan hệ làm anh thoải mái. Cô thì không như vậy. Tình dục làm cô thấy hưng phấn. Cô nằm nhìn lên trần nhà và quyết định rằng cô cần phải tổng khứ nốt phần năng lượng dư thừa của mình.

Đứng lên khỏi giường cô trầm ngâm liệu cô có nên rời khỏi đây hay không và nhanh chóng quyết định ngược lại với suy nghĩ đó. Coop không đưa cô

bất cứ lí do nào để nghĩ rằng anh không muốn cô ở đây khi anh thức dậy. Cô nhìn lướt qua cái giường nơi anh đang nằm ườn ra trên đồng chăn ga gối đệm. Làn da rám nắng của anh dễ dàng nhận thấy là trái ngược hẳn với tấm ga trải giường màu trắng và cô không thể tránh được việc bị anh thu hút.

Anh thật quá điển trai, hào phóng, gợi tình và chu đáo. Không, Lexie thầm nghĩ khi lắng nghe tiếng anh thở, cô sẽ không bỏ đi bởi vì cô vẫn chưa kết thúc với anh. Thay vì mặc áo và quần soóc của mình, cô mặc đồ lót và cái phong của anh vào, cảm thấy sung sướng thoải mái khi nó rũ xuống ngang đùi. Sau đó cô đi sang phòng khác. Cô kéo một cuốn tiểu thuyết của anh từ trên giá sách xuống, Đường phố, bí mật của vụ giết người, mà anh đã xuất bản, và ngồi lên đi văng để làm việc. Đáng tiếc là cô không thể kết nối Internet vào máy của cô bởi vì anh đã khóa modem và cô cần có mật mã của anh để nhập vào. Và cô không định đánh thức anh dậy để hỏi về nó.

Chiếc laptop của anh nằm ở trên bàn nơi cô đã để nó và cô không cho rằng anh sẽ cảm thấy phiền nếu cô làm việc ở đó, cân nhắc rằng anh đã để cô nghịch ngợm với nó lúc sớm. Nhưng kiểm tra qua thì cô thấy cái máy chết tiệt vẫn đang chạy chương trình chống phân mảnh ổ đĩa cứng, cho nên cô không thể làm việc ở đó.

Cô liếc xung quanh và nhìn thấy màn hình máy tính cá nhân trong góc phòng. Hôm trước cô đã để ý nó khi cô giúp anh dọn dẹp căn hộ của anh. Cô quyết định chắc anh sẽ không thấy phiền nếu cô sử dụng nó một lát.

Cô ngồi xuống ghế, thấy vui khi nó được bọc bằng vải chứ không phải là da thuộc. Di chuyển chuột thật nhanh và màn hình lớn hiện ra.

“Tuyệt,” cô nói to.

Nhưng thay vì màn hình vi tính, Lexie lại đối diện với một văn bản đánh máy, *Ghi chú về chiếc nhẫn*, cô đọc dòng trên cùng của trang văn bản.

Lexie cắn nhẹ bên trong má và tiếp tục đọc. Trang sách mô tả chi tiết một hãng thiết kế trang sức nổi tiếng, tên là Trifari, được nhiều người biết đến với biểu tượng bên trong thân nhẫn của nó. Cô đọc lướt xuống dưới và chú ý sự nhắc đến một vụ trộm được biết đến như là vụ trộm nữ trang của nhà Lancaster. Chắc chắn một vụ trộm nội bộ, đã được hoàn thành trong thời gian tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi giống hệt như vụ ăn cắp đó. Những người có khả năng bị tình nghi trước tiên bao gồm bất cứ ai ở trong nhà buổi tối hôm đó, nhưng toàn bộ những người làm thuê đã bị cảnh sát chất vấn, giải thích cho việc họ đã ở đâu, và tất cả đã được giải tội. Cảnh sát ngờ rằng chiếc nhẫn đã bị đánh cắp bởi những tên trộm chuyên nghiệp đã giả làm nhân viên phục vụ bữa tiệc, bao gồm cả người tài xế. *Cả ba đã biến mất mà không để lại dấu vết nào. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên, Coop viết. Hay người tài xế là ông của Lexie?*

Và sau đó là một câu hỏi khác nữa ở cuối trang văn bản đập vào mắt cô. *Một tội ác thật sự hay một câu chuyện hư cấu - cái nào sẽ gây tiếng vang hơn?*

Sự phản bội chạy qua cô.

À, mặc xác cái việc không nên đánh thức anh ta dậy. Lexie lao vào phòng ngủ, bật đèn cạnh giường lên, nhặt một cái gối và ném vào Coop.

“Cái quái...?” Anh ngồi thẳng dậy ở trên giường. “Chuyện gì vậy?”

Cô chống tay vào hông và nhìn anh giận dữ. “Chính là anh, nếu anh nghĩ anh có thể lợi dụng ông bà tôi như công cụ cho sự nghiệp của anh hoặc là một bàn đạp để tiến đến địa vị tác giả cuốn sách bán chạy nhất!” Cô nuốt những giọt nước mắt luôn được hình thành khi cô vô cùng tức giận.

Cô sẽ không để bản thân mình bị xao nhãng bởi thân hình rắn chắc hay vẻ đẹp ngái ngủ hấp dẫn của anh hoặc bởi cái thực tế là họ vừa mới cùng nhau chia sẻ một cuộc ân ái tuyệt vời nữa. Và nghĩ rằng cô đã từng tự nhủ bản thân mình có thể tin tưởng người đàn ông này.

“Nào? Nói với tôi đi,” Lexie yêu cầu.

Coop cố ép tâm trí anh tập trung vào những gì cô đang nói. Anh đã nhanh chóng ngủ thiếp đi một phút và tiếp theo cô ném cái gối vào người anh rồi bắt đầu quát tháo kết tội anh và đòi hỏi câu trả lời. Cô thậm chí còn khác hẳn với người phụ nữ gợi tình dễ bảo mà lúc này đã lên giường cùng với anh.

Anh kéo chăn che thân thể trần truồng của mình lại, không phải bởi vì anh ngượng ngùng mà bởi vì anh thậm chí thấy sự giận dữ của cô cũng thật quyến rũ, và anh không tin là cô sẽ đánh giá cao việc nhìn thấy bằng chứng đó.

“Chính xác là làm thế nào em lại đi đến những kết luận này?” anh hỏi.

“Tôi không thể ngủ được và quyết định bắt đầu làm việc với trang web của anh. Khi tôi không thể kết nối mạng internet vào laptop của mình và laptop của anh thì vẫn đang chạy chương trình quét, thì tôi đã quyết định dùng máy tính để bàn của anh để thay thế.”

Anh thốt ra tiếng rên rỉ kéo dài. Anh không thể kết tội cô về việc rình mò. Anh đã để những ghi chép của mình trên màn hình vi tính. “Nếu em bình tĩnh thì anh có thể giải thích.”

“Tôi cá là anh có thể,” cô nói, giọng cô pha chút mỉa mai.

“Lexie?” anh hỏi, có vẻ bình tĩnh.

“Cái gì?”

“Ngồi xuống và yên lặng trong năm phút.” Anh chỉ vào mép giường.

Mắt vẫn trừng trừng nhìn anh, cô ngồi lên mép đệm, cách xa anh.

Anh muốn cô bình tĩnh và suy nghĩ rõ ràng, một điều mà cô sẽ không làm được nếu cô đang nổi cơn tam bành và đang nghĩ tới một câu trả lời quái quỷ cho mọi điều anh nói.

“Em đã biết rằng anh sẽ nghiên cứu về lịch sử của những món đồ trang sức, nhớ không?”

Cô khoanh tay trước ngực. “Và chia sẻ những gì anh đã biết nữa. Tôi không nhớ là anh đã kể rằng tôi đã đúng về gia đình Lancaster hay kể rằng họ là những người đã sở hữu những món nữ trang đó. Đặc biệt là đã không nói trước khi anh ngủ với tôi!”

Anh nghiên rắng. “Bởi vì trước tiên anh muốn tìm hiểu nhiều hơn đã. Anh đã hi vọng anh sẽ khám phá ra điều gì đó có thể giải tội cho ông của em để đến khi em phát hiện ra thì sẽ không có điều gì khiến em phải lo lắng nữa.” Chắc chắn cô sẽ hiểu sự quan tâm của anh dành cho cô. Về mặt cau có giận dữ của cô lại nói với anh kiểu khác. “Tôi không cần anh đối xử với tôi như trẻ con. Tôi có thể giải quyết bất cứ điều gì anh tìm thấy ngay khi anh tìm thấy nó.”

“Một người phụ nữ ương ngạnh.” Anh lắc đầu và ngả ra sau dựa vào đầu giường. “Tốt thôi. Lần sau nếu anh phát hiện ra điều gì thì anh sẽ nói với em. Em thỏa mãn chưa?”

Cô nhướn mày. “Anh đang đùa à? Chúng ta thậm chí còn chưa tới phần nói về việc làm thế nào mà anh lại lên kế hoạch viết câu chuyện này!”

Coop cúi nhẹ vào sống mũi. “Lexie,” anh nói, vẫn kiên nhẫn. “Anh là một phóng viên. Em cho rằng anh sẽ làm gì với một bí ẩn của một tội ác chưa được khám phá?”

“Tôi chắc chắn đã không nghĩ rằng anh sẽ lợi dụng gia đình tôi để gây dựng sự nghiệp của anh!” giọng cô vỡ oà, nhưng rõ ràng cô từ chối thể hiện ra bất cứ một sự yếu đuối nào. Thay vào đó, cô vẫn ngồi ở mép giường, vẫn không thoả mái với sự tức giận.

Một phần trong anh không trách cô. Anh đang nói về chính gia đình cô và tất nhiên cô sẽ bảo vệ. Nhưng phần lí trí của anh thì vẫn muốn làm cho cô hiểu.

“Sự nghiệp phóng viên của anh vẫn tốt dù có hay không có câu chuyện này,” anh cảm thấy bắt buộc phải nhắc nhở cô. “Nhưng sự nghiệp viết tiểu thuyết của anh thì không.”

Anh nhăn mặt. “Một cú nốc ao đấy.”

“Cái này cũng vậy!” Cô ra hiệu lung tung về phía phòng ngoài, nhưng không phải trước khi anh nhìn thấy một tia tội lỗi trong mắt cô.

Rốt cuộc cô cũng không định la lối những lời lăng mạ. Những lời mà không thể nói là không xúc phạm. “Bây giờ chúng ta hãy ngủ một chút đi,” anh gợi ý trước khi cả hai người nói thêm một điều gì đó nữa mà sau này họ có thể sẽ hối hận.

Cô quay lại đối diện anh. “Hãy hứa với em rằng anh sẽ không viết truyện nữa nếu nó liên quan đến gia đình em.”

Cuối cùng anh đã có một ý tưởng không chỉ sáng tỏ cho tác phẩm tiểu thuyết mà còn có thể là một sự khám phá về một tội ác rất lớn. “Anh không thể. Anh cần thấy rõ bản chất việc này trước khi anh đưa ra bất cứ quyết định nào.”

Cô nhìn anh trừng trừng.

“Anh đang rất thật lòng đấy, đây là điều em muốn ở anh đúng không?”

Lexie thở dài. “Điều em muốn là cái đồng lộn xộn này biến đi.”

Anh hiểu những cảm giác của cô. “Anh không tạo ra nó.”

Cô chỉ gật đầu.

“Anh nghĩ chúng ta nên ngủ một chút và sẽ giải quyết mọi chuyện vào sáng mai.” Anh vỗ nhẹ khoảng trống bên cạnh mình. Mặc dù lời mời rõ ràng của anh, nhưng anh chờ đợi cô sẽ mặc quần áo và đi về nhà. Trước sự ngạc nhiên của anh, cô leo lên phần giường còn trống, dấm dấm vào gối và cuộn tròn người lại, nằm quay lưng về phía anh.

Khi anh tắt điện, Coop không biết có thể gọi nó là sự tiến triển hay không, và quyết định rằng anh sẽ tìm hiểu vào sáng mai.

Lexie dậy sớm hơn so với Coop nghĩ. Cô không phải là người dậy sớm và chẳng có gì tốt nếu một trận tranh cãi nữa có thể xảy ra khi cô có vẻ hành động dựa vào cảm xúc nhiều hơn là thực tế. Giống như cô đã hành động sau khi đọc những ghi chép cá nhân của anh đêm qua.

Tất nhiên cô biết anh là một phóng viên và là một nhà văn và anh sẽ tận dụng bất cứ điều gì mà anh khám phá ra. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô phải thích việc đó hoặc cô sẽ không làm bất cứ việc gì mà cô có thể để ngăn cản anh không làm như vậy. Từ từ từng bước một, cô thầm nghĩ. Bước đầu tiên đó là lấy lại bình tĩnh. Vì vậy lúc đầu khi cô mở mắt và cảm giác anh đang nằm bên cạnh, cô đã giả vờ ngủ cho tới khi anh dậy, đi tắm và bước ra khỏi phòng. Chỉ lúc đó cô mới duỗi thẳng chân tay ra và cho phép cơ thể mình được thức dậy. Cô đi tắm và mặc lại bộ quần áo ngày hôm qua. Sau đó, cầu mong là Coop đã pha café, cô hít một hơi thật sâu và bước vào phòng bếp để đối mặt với anh.

Ngay khi cô vừa bước ra khỏi phòng ngủ, mùi thức ăn sáng xộc vào các giác quan của cô. Một cái nhìn lướt nhanh nói cho cô biết rằng anh đã dọn bàn ăn và bây giờ đang đứng cạnh bếp để lật trứng ốp-lếp trong chảo.

“Anh nấu ăn cũng ngon như pha café,” cô nói, và để ý tới cái bình đầy café trong máy pha café. “Làm thế nào mà em lại may mắn như thế này nhỉ?”

“Đúng là may mắn đấy, anh đoán vậy.” Coop nhìn cô một cách thận trọng, phán đoán tâm trạng của cô. “Ngồi đi.”

Một cái trứng ốp-lếp đã chờ sẵn cô trên bàn và Lexie nhẹ nhàng ngồi vào ghế.

Anh đặt cái trứng ốp-lếp tiếp theo vào đĩa, đặt nó xuống mặt bàn, rót hai cốc café và ngồi xuống cùng cô. “Anh sẽ ăn cái trứng này giờ nằm trong

đĩa.” Trước khi cô có thể tranh cãi, anh vớ tay ra và đổi đĩa của anh lấy đĩa của cô.

“Em đã ăn nó.”

“Anh không thấy phiền nếu nó có nguội đi một chút đâu. Em ăn cái trứng nóng đi,” anh nói và bắt đầu ăn.

“Cảm ơn anh.” Lexie cầm nĩa lên, nhưng không thể ăn nổi một miếng với cái bụng nôn nao. Trước đây cô đã từng có một vài buổi sáng sau đó ngượng ngùng, nhưng chưa có buổi sáng nào với người đàn ông mà cô thực sự thích và đã cùng có một đêm ân ái đầy ấn tượng cả.

Sự im lặng kéo dài lướt qua cô cho tới khi cô không thể chịu đựng được nó thêm một giây phút nào nữa. “Xin lỗi vì đêm qua em đã đánh thức anh dậy.” Mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào đĩa trứng ốp-lết mà anh đã rộng lượng làm cho cô bất chấp hành vi cư xử không hay của cô.

“Thế còn việc ném gỏi vào anh thì sao? Em cũng xin lỗi về chuyện đó chứ?”

Lúng túng, cô ngược mắt lên chỉ để thấy anh đang toe toét cười với cô.

Cảm giác căng thẳng, nặng nề trong lòng cô nhẹ bớt đi. “Em đoán là anh không để bụng phải không?” cô hỏi.

“Cần rất nhiều nữa thì mới khiến anh thật sự tức giận,” anh nói, giữa những miếng thức ăn. “Việc em không ăn thức ăn của anh có thể đẩy anh vượt quá giới hạn đấy.” Anh vung vẩy cái nĩa, ra hiệu cho cô hãy ăn đi.

Cô nhún vai và bắt đầu dùng bữa sáng, cảm thấy ngạc nhiên khi thấy mấy quả trứng bông lên và rất ngon. “Chúa ơi, anh thật tuyệt.”

“Anh nhớ đêm qua em cũng đã nói điều gì đó đại loại như thế.” Anh nháy mắt với cô, rồi tiếp tục. “Thật ra mẹ anh đã dạy anh đấy. Bà nói rằng việc học cách tự nuôi mình sẽ chẳng giết chết anh đâu.”

Cô nhận thấy tình yêu thương và sự buồn bã trong giọng anh. “Anh nhớ mẹ rất nhiều phải không?”

Coop gật đầu. “Gia đình anh phần nào được chia làm đôi, ba anh hiểu tâm tính của anh trai anh hơn tâm tính của anh rất nhiều. Mẹ anh thì thường hiểu anh.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy, nếu anh không cảm thấy phiền khi nói với em?”

“Bà đã bị chứng phình động mạch não khoảng năm năm về trước. Bà đã mất trong giấc ngủ. Không báo trước, không gì cả.”

Lexie rùng mình. Có lẽ cô không có một mối quan hệ ấm áp, mơ hồ với chính mẹ của cô, nhưng cô lại có nó với bà cô và cô không thể hình dung được nỗi đau của anh. “Em rất tiếc.”

“Cảm ơn em.”

“Không có gì.” Cô hắng giọng. “Vậy lịch trình của anh ngày hôm nay có những việc gì nào?”

“Anh phải đi làm, nhưng anh nghĩ sau đó anh sẽ đón em ở nhà bà và chúng ta có thể cùng nhau đến nói chuyện với ông Ricky.”

Lexie đã ăn xong và Coop đứng lên để dọn dẹp đĩa. Cô đứng dậy và gạt anh đi. “Ồ không. Để em làm việc này. Anh có thể đi chuẩn bị sẵn sàng để đi làm. Em sẽ dọn dẹp và đi luôn. Em phải ghé qua văn phòng Hot Zone vì có một buổi gặp mặt và đi từ đây sẽ dễ dàng cho em hơn là về nhà - nếu điều đó không sao.”

Coop gật đầu. “Tốt thôi.” Còn nhiều hơn là tốt ấy chứ, anh nghĩ thầm. Anh đã không biết mong chờ điều gì từ cô buổi sáng hôm nay.

Từ hơi thở của cô anh đã cảm nhận được rằng cô đã thức khi anh dậy, nhưng cô không muốn anh biết, cho nên anh đã để cho cô giả vờ ngủ, để cô có thêm thời gian và không gian. Lúc này, mặc dù ánh mắt cô vẫn còn đờ

phòng, nhưng cô đang nói chuyện với anh bằng giọng lễ độ và không vội vàng lao ra khỏi đây.

Anh giúp cô mang mấy cái đĩa vào trong bếp, nhưng để cô tráng qua và cho chúng vào máy rửa bát, bởi vì cô dường như muốn làm phần việc của mình. Hoặc là như thế hoặc là việc dọn dẹp là một cách để tránh mặt anh. Dù họ có tranh luận về điều đó hay không thì rõ ràng cô buồn với anh. Coop không còn tiếp tục giữ niềm hi vọng rằng cô sẽ hiểu nhu cầu mãnh liệt phải khám phá ra câu chuyện này hay thậm chí là viết về nó của anh, nhưng ít nhất nó không phải là nguồn gốc công khai của mối bất hòa giữa họ.

“Có phiền gì không nếu em mang theo một cuốn sách của anh? Em muốn đọc nó. Nó sẽ giúp em thiết kế trang web của anh,” Lexie nói khi cô lau khô tay bằng khăn mặt.

Anh gật đầu. “Hãy lấy một quyển trên giá sách ấy. Anh còn các bản khác ở trong kho.”

Anh cố gắng không tỏ ra lúng túng ngại ngùng với ý nghĩ về việc cô đọc tác phẩm của anh. Rốt cuộc việc xuất bản có nghĩa là những câu chữ của anh được tung ra ngoài kia với mục đích tiêu thụ. Nhưng quan điểm của Lexie về anh và tác phẩm của anh chắc chắn có ý nghĩa hơn thế. “Em đã và đang nghĩ,” cô nói, làm gián đoạn dòng suy nghĩ của anh. “Rằng bây giờ chúng ta biết cái nhẫn thực sự đã bị đánh cắp, vậy có nhiều khả năng cái vòng cổ cũng vậy. Điều này có nghĩa là bà em đang sở hữu tài sản ăn cắp. Em cần phải nói chuyện với bà và ít nhất chuẩn bị tâm lý cho bà về khả năng bà có thể phải trả lại cái vòng cổ đó.” Cô dựa vào cái quầy bếp mà hôm qua anh đã đặt cô ngồi lên đó.

Anh đổi chỗ, và đẩy những kí ức đó ra khỏi đầu trước khi cơ thể anh phản ứng nhiều hơn là nó thật sự sẵn sàng.

Việc bà của cô sẽ mất cái cái vòng cổ không phải điều mà anh muốn đề cập đến, và Coop cảm thấy vui khi cô đã tự mình đi đến quyết định.

“Hãy để anh đi cùng em khi em nói chuyện với bà. Có lẽ anh có thể giúp làm dịu đi cú sốc.”

Lexie lắc đầu, đôi mắt cô buồn buồn. “Cái vòng cổ là vật riêng tư đối với bà. Có lẽ bà sẽ muốn ở một mình khi em báo tin này.” Coop nheo mắt. Anh đã gặp bà Charlotte và, mặc dù tuổi tác, nhưng bà không yếu đuối và cũng không dễ xúc động một cách vô lý. Anh linh cảm rằng bà sẽ không cảm thấy phiền khi Coop ở đó, bất chấp lời yêu cầu của Lexie. Điều đó có nghĩa là chính Lexie mới là người không muốn anh có mặt ở đó.

Bởi vì cô đang cố gắng giữ một bức tường cảm xúc giữa họ, điều mà anh từ chối chấp nhận. “Thôi nào Lex. Bà thích anh. Quý thật, bà còn coi anh là một thành viên của gia đình rồi còn gì,” anh nói kèm theo một nụ cười toe toét với ý định làm cô nguôi giận. “Anh chắc chắn rằng bà sẽ đánh giá cao sự ủng hộ về tinh thần đấy.” Lời Coop nói là một chuyện. Mục đích của anh lại là chuyện khác. Thực ra anh muốn có mặt ở đó vì Lexie nhiều hơn là vì bà Charlotte. Anh đã làm cô bị tổn thương bằng việc không từ bỏ câu chuyện và khi việc nghiên cứu và chất vấn của họ tiến triển thì những thông tin không hay có thể sẽ nảy sinh ra. Anh muốn ở đó để giúp cô vượt qua.

Từ thái độ không tự nhiên và sự im lặng khó chịu của cô anh có thể nói rằng cô đã không còn tin tưởng anh như trước nữa. Và chắc chắn cô cũng không hoàn toàn tha thứ cho anh. Nhưng Coop là một phóng viên vẫn thường tìm kiếm thông tin và làm việc để có được những gì anh muốn. Anh thích sự thử thách và anh sẽ không ngừng hi vọng vào Lexie.

Anh thấy nhớ người phụ nữ thoải mái đã dùng đũa quấy món mì xào Trung Quốc, nói chuyện liến thoắng giữa mỗi miếng thức ăn, và lúc nào cũng cười. Anh khao khát người phụ nữ mềm mại, uốn éo đã tan ra trên quầy bếp nhà anh và một lần nữa trong giường của anh.

Coop không bao giờ từ bỏ. Cuối cùng anh sẽ khiến cô phải mềm mỏng lại với anh. “Tiếp theo sẽ thế nào? Anh sẽ gặp em ở nhà bà em hả?”

Cô mở miệng, sẵn sàng để tranh cãi, nhưng sau đó lại ngậm miệng lại. “Thôi được, nếu đó là những gì anh muốn làm. Hãy có mặt ở đó khoảng buổi trưa. Cuộc gặp mặt của em có lẽ sẽ kết thúc lúc đó.” Anh gật đầu, cảm thấy hài lòng khi cô đồng ý. Mặc dù anh đã lên lịch một cuộc phỏng vấn vào buổi trưa rồi nhưng bây giờ anh sẽ đẩy nó lên sớm hơn hoặc muộn hơn, dành ưu tiên cho Lexie. “Sau đó chúng ta có thể cùng nhau quay lại khu kinh doanh của thành phố và tạt qua cửa hàng trang sức cổ Vintage Jewelers để nói chuyện với ông Ricky. Được không?” Cơ hàm cô chuyển động. “Chắc chắn rồi,” cuối cùng cô cũng nói.

Cô sẽ không ném gối hay trứng vào anh nữa, nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng gạt bỏ sự đề phòng của cô. Coop cũng quyết tâm tương tự như thế, dính chặt lấy cô trong suốt khoảng thời gian rảnh rỗi của họ cho tới khi nào anh vượt qua được những bức tường của cô.

Anh liếc nhìn đồng hồ trên lò vi sóng và rửa thầm. “Anh cần phải đi rồi.” Không ngần ngại, anh vòng tay quanh gáy cô và kéo cô về phía anh để hôn tạm biệt.

Và không phải là một nụ hôn vội vã, mà là một nụ hôn sâu và kéo dài theo kiểu đừng quên những gì chúng ta đã cùng nhau chia sẻ đêm qua.

Lexie đang cảm thấy ngọt ngào. Bị căng thẳng bởi những hoàn cảnh vượt quá sự kiểm soát của mình, cô cần thời gian và không gian để suy nghĩ về cái đêm không thể tin được của cô với Coop và những phát hiện mà cô đã khám phá ra sau đó. Cô cũng muốn tìm ra cách để báo tin cho bà cô về những món nữ trang bị đánh cắp và vai trò có thể của ông cô trong vụ trộm đó. Thông thường, khi cô cảm thấy bị mắc kẹt thì cô lại lên máy bay.

Lần này thì đó không phải là một sự lựa chọn, mặc dù cô không thể phủ nhận khao khát được ngắm nhìn những vùng rộng mênh mông ở một nơi nào đó trên thế giới. Nhưng không phải là khi cô đã quá bị lôi kéo vào điều bí ẩn này và... đúng, với Coop. Cô không thể tập trung vào công việc, cho

nên cô đã hủy cuộc hẹn ở Hot Zone. Thay vì đi về nhà, cô quyết định làm điều tuyệt nhất tiếp theo để bay xa.

Lexie nhận thấy mình đang có mặt ở Tòa nhà Empire State. Cô đi qua cổng an ninh và mua vé. Mặc dù là sáng sớm nhưng nơi dành cho du khách đã đang được lấp đầy, mọi người bắt đầu xếp thành hàng để chờ lên thang máy cao tốc. Lexie không cảm thấy ngại. Tiếng mọi người nói râm ran giữ cho cô có sự bầu bạn khi cô đi đến đài thiên văn ở tầng 86, một nơi cô đã đến rất nhiều lần trước đây. Nó luôn đáng chờ đợi và đáng giá tiền vào cửa. Lexie sử dụng nơi này như đội ngũ chuyên gia tư vấn mỗi khi cô ở nhà và cảm thấy thế giới đang tạo áp lực với cô. Việc ngắm nhìn qua những khung cửa sổ mang đến một sự thư thái cho sự minh mẫn của cô. Cô thuộc lòng các con số thống kê nhưng nó chưa bao giờ thôi làm cô kinh ngạc. Vào một ngày trong trẻo như hôm nay bạn có thể nhìn xa khoảng 80 dặm. Bầu trời trong xanh và dường như trải dài vô tận qua các nóc nhà, vươn xa về phía Connecticut, New Jersey, Pennsylvania, thậm chí là Massachusetts. Cô nhớ lại lần đầu tiên đến đây cùng với bà cô. Giống như một trong những lần “trốn học đi chơi” để tránh giờ học trượt bảng của cô, hai bà cháu đã cùng đi thang máy cao tốc với nhau. Bà cô đã nắm chặt tay cô và bảo cô tựa trán vào những ô cửa sổ mát lạnh.

Bây giờ Lexie cũng làm lại hành động đó, chạm đầu vào tấm kính và nhắm mắt lại. Khi cô mở mắt ra, cô cảm thấy như thể cô được treo lơ lửng giữa không trung phía trên thành phố lộng lẫy bên dưới. Cô hít thật sâu và chờ đợi tất cả những rắc rối của mình trôi đi. Cảm giác nghẹt thở mà cô đã đoán trước bao trùm cô trong giây lát, nhưng ngay sau đó tâm trí cô lại nhanh chóng hướng về Coop và cảm giác về đôi môi anh chạm vào môi cô, những kí ức về cơ thể anh ở sâu trong cô và cái cách mà cô đáp lại đây tự nhiên ấy.

Cô không thể cho phép mình quên rằng anh có một nhật kí công việc riêng của anh. Câu chuyện về chiếc nhẫn được khám phá ra càng nhiều bao nhiêu thì Coop phóng viên sẽ càng đầu tư thời gian, công sức... bấy nhiêu. Chưa

nói đến Coop tiểu thuyết gia. Mỗi quan tâm của anh hoàn toàn đối nghịch với những gì cô quan tâm.

Và đó là về bà của cô. Nó dẫn tới điều tiếp theo làm bận tâm những suy nghĩ của cô. Làm thế nào để nói với bà Charlotte rằng người chồng yêu dấu của bà có thể dính líu vào một vụ trộm cướp và chiếc vòng cổ quý giá của bà có thể phải trả về cho chủ nhân hợp pháp của nó. Đột nhiên, bầu trời trong xanh bất tận và khoảng không của mặt trời không còn giữ được sự quyến rũ như trước nữa.

Thực tế đang chờ đợi cô và Lexie không có sự lựa chọn nào ngoài việc giải quyết nó theo cách tốt nhất mà cô biết. Sự đối đầu trực diện. Điều này cũng nhắc nhở cô rằng cô cần phải trách bà về việc bí mật theo dõi cô và Coop, chụp nhanh mấy tấm ảnh giống như một kẻ tò mò tọc mạch và gửi chúng đến trang *Blog Chàng Độc Thân* với mục đích tiêu thụ công khai.

Cô lấy lại thăng bằng và đứng thẳng trong vòng vài phút, đợi cho cảm giác đầu óc quay cuồng hết hẳn. Nhìn một lần cuối cùng hình bóng những tòa nhà, hàng cây... phản chiếu trên nền trời một cách khó tin, cô quay người và đi về phía thang máy.

Cô tự hỏi Coop sẽ nghĩ gì về quang cảnh này và nhận thấy rằng cô muốn chia sẻ nơi đặc biệt này với anh và quan sát phản ứng của anh với thành phố mà cả hai người đều yêu mến. Một sự ớn lạnh đột ngột chạy qua cơ thể cô, ý nghĩ đó khiến cô run lên và còn thấy choáng váng nữa.

Lexie trở về nhà của bà cô với rất nhiều thời gian thừa trước khi Coop đến ăn trưa. Cô cần phải đi tắm, thay quần áo và thậm chí có lẽ là mời bà ngồi xuống và bắt đầu cuộc trò chuyện khó xử mà họ cần phải có. Nhưng bà Charlotte không ở một mình. Bà Sylvia vừa mới bôi thuốc nhuộm tóc cho bà cô và có vẻ như bà Charlotte đang định đáp lại sự giúp đỡ đó.

Lexie liếc nhìn hai người phụ nữ. “Không phải cháu đã gọi điện và nói Coop và cháu sẽ ghé qua để ăn trưa sao ạ?” Cô đã gợi ý anh mua bánh

sandwich làm sẵn ở nhà hàng yêu thích của bà cô trên đường đi và anh đã đồng ý.

Bà cô gật đầu. “Và chúng ta đã sẵn sàng!”

“Cháu có thể nhìn thấy điều đó.” Lexie liếc nhìn thuốc nhuộm màu tía trên tóc của bà Sylvia.

“Đêm qua có ai đó đã không về nhà!” bà Charlotte nói, có một tia lấp lánh trong mắt bà.

Mặc dù cô là một người lớn trưởng thành nhưng Lexie vẫn đỏ bừng mặt. Cho đến tận bây giờ, việc chung sống cùng với người họ hàng ưa thích của cô chưa bao giờ tạo ra sự ảnh hưởng đến cuộc sống xã hội của Lexie. Cô luôn luôn chu đáo việc “điểm danh” với bà cô, đơn giản để bà cô khỏi lo lắng. Nhưng đêm qua cô bị Coop lấn át đến mức tất cả suy nghĩ dựa trên lý trí đều biến mất khỏi tâm trí cô. Trước đây cô chưa bao giờ thèm khát mãnh liệt đến mức cô ở bên ngoài cả đêm, và quên mất những gì mà bà cô có thể suy nghĩ.

Đó, cũng, là điều bí mật.

“Cháu hi vọng là bà không lo lắng,” Lexie nói, lo lắng rằng cô đã khiến bà phải căng thẳng.

Bà Charlotte gạt đi ý nghĩ đó với một cái khịt mũi không ra dáng một quý bà chút nào. “Tất nhiên là không. Bà biết cháu đã nằm trong một đôi tay tuyệt vời!”

Giá như bà biết được là tuyệt vời như thế nào. Những ý nghĩ về cái quây bếp ngay lập tức ủa về và gương mặt cô lại ửng đỏ lên nóng bừng bừng.

“Bà ơi, cháu nghe nói hôm qua Người viết trang *Blog Chàng Độc Thân* đã đưa lên một bức ảnh rất thú vị. Bà có vô tình biết điều gì về chuyện đó không?” Lexie hỏi, thay đổi chủ đề.

Bà Charlotte và bà Sylvia thoáng liếc nhìn nhau.

“Tất nhiên là không,” bà cô trả lời.

Lexie nhướn lông mày hoài nghi, “Ồ thật chứ ạ?”

“Thật đấy. Bà cháu sẽ không bao giờ gửi tấm hình cháu đang hôn Coop đi đâu.” Bà Sylvia đặt bàn tay không làm gì lên che miệng.

“Đang hôn à? Đó là bài viết trên blog ngày hôm qua à? Bà còn chưa có cơ hội để tự kiểm tra nó đâu.” Bà Charlotte ném cho bà Sylvia một cái nhìn đầy phẫn nộ trước khi cố gắng che giấu.

“Cháu cũng chưa xem, nhưng đó cũng là những gì Coop nói với cháu,” Lexie nói. “Điều thú vị là chúng cháu mới chỉ hôn nhau có hai lần. Một lần ở đây và một lần khác là khi chúng cháu hoàn toàn chỉ có hai đứa.” Cô hướng thẳng sự chỉ trích về phía bà mình. “Cháu không đánh giá cao khi bà rình mò hay công khai cuộc sống cá nhân của cháu đâu. Và nhân tiện, cháu đi tắm đây.” Lexie bước lùi về phía sau ra khỏi phòng, vừa tiếp tục quan sát hai người phụ nữ.

Thật không hổ danh là bà Charlotte, bà không hề nao núng. “Bà Sylvia sẽ ở đây dùng bữa trưa đấy cháu yêu ạ.”

Lexie dừng lại. Dù cô rất quý mến người bạn của bà mình nhưng có một vài tin tức nên thông báo riêng tư sẽ tốt hơn. “Coop và cháu có rất nhiều chuyện muốn thảo luận cùng bà,” Lexie nói với bà, và cố gắng không xúc phạm người phụ nữ kia, một người mà cô luôn coi là người trong nhà.

“Đừng lo. Dù sao đi nữa những gì các cháu phải nói ta hoàn toàn muốn kể với Sylvia,” bà Charlotte nói.

Trong trường hợp này thì Lexie không thật sự chắc chắn, nhưng cô vẫn gượng cười.

“Nhưng nếu cháu muốn một bữa trưa riêng tư thì ta cũng hiểu mà,” bà Sylvia nói khi bà bước đến lavabô để rửa tay.

“Bậy nào. Bà là người của tôi. Bà biết tất cả những bí mật của tôi, cho nên bà sẽ ở lại đây,” bà Charlotte chống tay lên vào hông và nói.

Điều đó có nghĩa là sẽ không có thêm sự tranh cãi nào nữa, Lexie biết như vậy.

“Bất cứ lúc nào bà cũng được hoan nghênh nhiệt liệt, bà Sylvia ạ,” Lexie trấn an người phụ nữ kia. “Khoảng giữa trưa Coop sẽ có mặt ở đây.” Điều đó cho họ đôi giờ nữa để làm xong tóc của họ và ăn mặc tươm tất, và cho Lexie thời gian để đặt triển vọng vào đêm của cô với Coop. Như thế điều đó thậm chí có thể xảy ra.

Chương 9

Mặc dù Lexie đã đồng ý để Coop ghé qua nhưng đó là chuyện miễn cưỡng và anh cảm thấy khá chắc chắn là cô sẽ không chào đón anh với vòng tay rộng mở. Anh không chỉ dừng lại ở cửa hàng bán đồ ăn mà còn ghé vào cửa hàng hoa nữa, và hi vọng sẽ xoa dịu mọi chuyện giữa họ.

Coop không phải là mẫu người đàn ông của hoa và sôcôla. Anh cũng chưa bao giờ nghĩ quá nhiều đến cái thứ liên quan đến nụ hôn và trang trí này, nhưng với trường hợp của Lexie thì anh muốn bất cứ thời gian nào anh có với cô quá tồi tệ để để cô tiếp tục tức giận.

Anh đến muộn hai mươi phút, do phải xếp hàng dài ở cửa hàng bán đồ ăn sẵn, và anh bấm chuông.

Cánh cửa to màu đen mở ra và Lexie đứng sau cánh cửa. Cô mặc quần soóc đi dạo màu trắng và áo sát nách xếp nếp. Tóc cô được buộc túm lại đằng sau và những lọn tóc đáng yêu phủ hai bên gương mặt cô. Như đã dự đoán, sự khao khát đá vào ruột gan anh.

Cũng như đã dự đoán, trông cô không vui lắm khi gặp anh. “Anh đến muộn đấy” là những lời đầu tiên bật ra từ miệng cô. Cũng chính là cái miệng mà anh muốn chào bằng một nụ hôn nhưng anh đã kiềm chế lại. “Nhưng anh mang quà đến.” Anh giơ một tay cầm bó hoa và một tay cầm túi thức ăn ra.

“Cảm ơn anh.” Một tia cảm kích sáng lên trên gương mặt cô, nhưng khi những tiếng cười khúc khích ồn ào vang lên từ trong nhà thì niềm vui dần biến mất.

“Em hi vọng họ không quá say để thưởng thức đồ ăn,” Lexie lẩm bẩm và bước sang bên cạnh để anh đi vào.

“Em nói là say à?” Coop hỏi.

Lexie thở dài. “Anh tự nhìn đi.” Cô vẫy vẫy tay và anh bước vào căn hộ tràn ngập mùi hương của hoa violet. Cô cầm lấy hoa và thức ăn và nói. “Em sẽ cắm hoa và bày bữa trưa lên bàn. Họ càng ăn sớm bao nhiêu thì sẽ càng tỉnh rượu sớm bấy nhiêu. Trong khi chờ đợi anh có thể đi đối phó với họ.”

Coop tìm thấy bà Charlotte và người phụ nữ kia trong phòng khách với một cái chai kì quặc đặt trên bàn trước mặt họ. “Ồ, cậu ấy đây rồi! Nhìn trực tiếp cậu ấy thậm chí còn bánh trai hơn phải không?” bà Charlotte nói, hơn là hỏi.

“Bà tông cháu quá.” Anh bước về phía trước và ngả người qua hôn lên má bà của Lexie. Một vệt nhuộm thẫm màu chạy từ thái dương đến tai bà. Mái tóc bà màu cà tím thẫm hơn thay cho màu đỏ tươi mà anh đã nhìn hôm trước. “Trông bà đẹp quá. Còn người bạn của bà là ai vậy ạ?”

Coop hỏi.

“Sam Cooper, đây là người bạn thân nhất của ta, bà Sylvia Krinsky. Sylvia, đây là Chàng Độc Thân.”

“Rất vui được gặp cậu!” Bà Sylvia, người có màu tóc giống hệt tóc bà Charlotte, đứng dậy bắt tay anh.

“Cháu cũng vậy.”

“Ngồi đi.” Bà Charlotte vỗ vỗ xuống chỗ ngồi cạnh bà. Bà nắc. “Xin lỗi,” bà nói với tiếng cười khúc khích.

“Cháu thấy là bà đã bắt đầu bữa tiệc mà không có cháu đấy,” anh nói, và nhìn vào chai rượu nhãn hiệu Manischewitz, một nhãn hiệu rượu Do Thái truyền thống. “Đúng đấy, vậy thức ăn sẵn sẽ là cái gì khi không có một ly rượu vang thật ngon uống kèm?” Bà Sylvia hỏi. “Và Manischewitz là loại rượu của những nhà vô địch!”

“Tôi không nghĩ đó là khẩu hiệu của họ đâu,” bà Charlotte nói, và kết thúc câu nói với một tiếng nắc nứ. “Xin lỗi.”

“À, nó nên là như thế.”

“Bữa trưa đã sẵn sàng rồi đây!” Lexie gọi vọng ra từ trong bếp.

“Bà nghe thấy chưa? Thức ăn đã được dọn ra rồi đây.”

Và từ những tiếng cười khúc khích giữa mỗi lời nói của hai người phụ nữ thì Lexie đã đứng. Cũng chẳng còn sớm nữa.

Coop ngồi vào vị trí đầu bàn như bà Charlotte khẳng khẳng đòi. Anh quyết định làm theo sự ra hiệu của Lexie về việc sẽ tiết lộ bao nhiêu điều với hai người phụ nữ và khi nào sẽ tiết lộ. Rõ ràng Lexie muốn ăn uống trước và nói chuyện sau, và chắc chắn là hi vọng làm cho họ tỉnh rượu đã. Nhưng bà Charlotte và bà Sylvia vẫn tiếp tục chuyển qua chuyển lại chai rượu giữa họ. Coop tưởng tượng ra rằng rượu có thể sẽ làm cho họ dễ dàng nói ra bất cứ điều gì họ biết về những món đồ trang sức kia.

Lexie thì dường như không chắc chắn lắm. Cô lo ngại nhìn hai người phụ nữ và lặng lẽ ăn. Dù thế nào đi nữa thì cả anh và Lexie đều không thể nói được lời nào. Bà Charlotte và bà Sylvia nói chuyện không ngừng.

“Bà ơi, cháu cần nói chuyện với bà về cái vòng cổ,” cuối cùng Lexie cũng lên tiếng cắt ngang họ khi cô thấy có cơ hội.

Tay bà Charlotte sờ lên chiếc cổ trống trơn. “Tiếc quá, hôm nay bà lại không đeo nó. Hôm nay là ngày của tóc,” bà giải thích với Coop. “Bà và bà Sylvia nhuộm tóc cho nhau để tiết kiệm tiền phải trả cho những hiệu salon đắt đỏ kia.” Bà vỗ nhẹ tay lên tóc mình.

“Cháu hoàn toàn hiểu ạ,” anh nói với người phụ nữ lớn tuổi trước khi quay sang Lexie. “Em muốn bắt đầu từ đâu?” anh hỏi.

“Từ đâu. Bà ạ, bà có nhớ là bà đã đang xem TV lúc Coop nhận được chiếc nhẫn không ạ?” Lexie nắm chặt hai tay vào nhau, các đốt ngón tay của cô

trắng bệch ra vì căng thẳng.

“Ồ có chứ! Ngay lúc đó ta đã biết rằng cậu là người đàn ông hoàn hảo dành cho cháu gái ta. Cậu biết đấy, ta sẽ không trẻ hơn chút nào nữa đâu, và sẽ thật là tốt nếu nó có thể ổn định cuộc sống trước khi ta ra đi.” Bà Charlotte đặt hai tay lên vị trí trái tim với một kiểu cách thật đúng là cường điệu.

“Bà ơi! Thôi đi,” Lexie chán chường nói. Coop không chắc điều gì làm cô khó chịu hơn, việc bà Charlotte vẫn đang gán ghép họ như một cặp đôi lâu dài hay lời nói về việc bà sẽ chết vào một ngày nào đó sắp tới.

Lexie thở ra khó nhọc. “Chúng ta hãy cố gắng tập trung được không ạ?”

Bà Charlotte gật gật đầu.

Bà Sylvia cũng làm như vậy.

“Tốt. Coop, sao anh không giải thích những gì anh đã khám phá ra được về chiếc nhẫn đi nhỉ,” Lexie gợi ý.

Bà Charlotte và bà Sylvia ngậm chặt miệng và ngả người về phía trước trong ghế của họ, rõ ràng là rất quan tâm đến câu chuyện của anh.

Cũng đúng như anh quan tâm đến phản ứng của bà Charlotte. “Sau khi cháu chọn cái nhẫn, cháu quay lại văn phòng và đưa nó cho người biên tập phụ trách mảng thời trang cho tờ báo của cháu xem. Cô ấy ngay lập tức nhận ra nó là một món đồ rất có giá trị trong một bộ sưu tập. Trifari, cô ấy nói rằng nó được gọi là như vậy.” Coop chưa lúc nào rời mắt khỏi bà của Lexie.

Đôi mắt mở to, bà Charlotte lắng nghe mà không bình luận gì.

“Tiếp tục đi,” Lexie giục.

“Đúng đấy, nói tiếp đi,” bà Charlotte nói. “Một nghiên cứu nhỏ đã phát hiện ra một vài điều rất thú vị.”

“Nó là một phần của một bộ trang sức và cái vòng cổ của ta cũng phù hợp?” Bà Charlotte hỏi, nghe có vẻ rất tự hào về bản thân mình khi tạo ra được mối liên kết.

“Cháu ước gì nó chỉ đơn giản thế, bà ạ. Cháu cần bà nghe những gì Coop nói và làm ơn đừng buồn bà nhé. Chúng ta cần cẩn thận với huyết áp của bà.” Đôi mắt ấm áp của Lexie đầy vẻ quan tâm.

“Huyết áp của bà rất ổn. Thuốc đang kiểm soát nó và cháu lo lắng quá nhiều rồi đấy. Tiếp tục đi Coop,” bà Charlotte đề nghị. Một cái liếc thật nhanh sang Lexie xác nhận rằng đó chính xác là điều cô muốn anh làm.

“Cái nhẫn hình như là một phần của một bộ sưu tập đồ trang sức mà bao gồm cả cái vòng cổ của bà.”

“Aha!” Bà Charlotte múa máy cánh tay mỏng manh của mình trong sự chiến thắng. “Ta đã nói đúng.”

Lexie rên rỉ và đảo mắt.

“Nhưng toàn bộ bộ trang sức đó đã bị đánh cắp trong một vụ trộm tư gia táo bạo vào những năm 50. Bộ trang sức đã biến mất và những tên trộm thì chưa bao giờ bị tóm,” Coop giải thích.

Bà Charlotte chạm vào chiếc khăn giấy trên bàn và vò nhàu nó thành hình tròn. “Sau đó người nào đã ăn trộm bộ trang sức đó chắc chắn đã giao nó cho một kẻ chuyên mua bán của gian và ta cá rằng Henry đã có được chiếc vòng cổ bằng cách đó.”

Lexie cau mày và chỉnh lại kính, một điều mà anh nhận ra là cô hay làm khi tập trung suy nghĩ. “Cháu nhớ bà đã nói rằng ông đã nhận được chiếc vòng cổ đó như tiền công cho những lần lái xe thuê mà.” Coop cũng đã định hỏi người phụ nữ đó điều tương tự.

“Chính xác. Người nào đó đã đưa cho ông cháu chiếc vòng cổ chắc chắn đã mua nó từ một kẻ chuyên buôn bán đồ trộm cắp,” bà Charlotte nói, bổ sung

câu chuyện mới của bà để phù hợp với sự việc.

“Tôi hoàn toàn hiểu điều đó,” bà Sylvia nói.

Họ làm anh nhớ lại một cặp đôi hài kịch. Laverne và Shirly hay Lucy và Ethel xuất hiện trong tâm trí anh.

Coop xoa xoa hai lòng bàn tay lên đôi mắt. Sự giễu cợt của họ cũng làm anh khó chịu. “Thưa hai quý bà, điều đó sẽ đúng ngoại trừ một chi tiết quan trọng. Gia đình đầu tiên sở hữu những món đồ nữ trang đó và cũng là gia đình mà bị mất cắp những món nữ trang đó có tên là Lancaster và họ sống ở Manhattan.”

Lexie gật đầu. “Và cháu nhớ hôm trước cháu đã đề cập rằng bà Sylvia đã từng nói ông đã làm cho một gia đình có tên là Lancaster.”

Bà Charlotte bĩu môi. “Như bà nhớ thì bà đã nói rằng bà không nhớ cái tên đó hay cuộc trò chuyện đó. Mục đích của tất cả những điều này là gì?” Bà bắt đầu dùng tấm khăn ăn đã bị vò nát quạt quạt. “Ở đây hơi nóng phải không?”

“Bà à, bà không sao chứ ạ?” Lexie nhồm dậy khỏi ghế.

“Bà không sao. Chỉ là đột nhiên thấy quá nhiệt vì rượu thôi.”

“Đó chính là lí do vì sao bà không nên uống rượu đấy.” Lexie bắt đầu dọn bàn, đầu tiên là với những ly rượu và chai rượu, mang chúng đến chỗ bồn rửa ra xa khỏi tầm với của bà Sylvia và bà Charlotte.

“Văn phòng Tổng Y Sĩ nói rằng một ly rượu vang đỏ sẽ tốt cho tim của cháu đấy!” bà Charlotte nói.

“Cháu chắc chắn một nửa chai rượu nho Manischewitz Concord Grape thì vượt quá số lượng cho phép mỗi ngày nên uống đấy ạ.” Lexie trả lời.

“Quay lại vấn đề đi. Ta cần biết cháu đang nói điều gì,” bà Charlotte nói, đôi mắt bà nheo lại.

Lexie hít một hơi thật sâu. “Đó là có thể ông đã không thực sự nhận chiếc vòng cổ như một khoản tiền công. Có thể đó chỉ là những gì ông nói. Có thể ông...”

“Cháu nghĩ ông cháu là một tên trộm sao?” bà Charlotte lên giọng hỏi, thấy kinh hoàng với quan điểm đó.

Lexie lao sang và đặt bàn tay an ủi lên vai bà cô. “Bà ơi, cháu không nói như thế đâu. Tất nhiên cháu không tin điều đó. Nhưng nếu mọi việc dường như đúng như thế thì chúng ta cần phải nghiên cứu sâu hơn và làm trong sạch danh tiếng của ông!”

Nỗi đau trên gương mặt của Lexie đột nhiên chĩa vào lòng Coop.

“Vấn đề chính là gì?” Bà Sylvia hỏi. “Rõ ràng không ai kiểm tra vụ này nhiều năm rồi. Tại sao bây giờ họ lại bắt đầu?”

Lexie nhìn chăm chăm sang Coop và anh tỏ ra lúng túng trong ghế của mình. Cả hai đều biết anh sẽ tìm ra quá khứ và anh chờ đợi Lexie sẽ tiết lộ anh ra.

Cô vẫn đặt tay trên vai bà cô để động viên. “Thực ra là, mặc dù Coop đã nhận chiếc nhẫn từ một người phụ nữ, nhưng người chủ thực sự của cửa hàng đó lại là một người đàn ông. Và ông ta gọi cho Coop hơn một lần để cố gắng lấy lại chiếc nhẫn.”

Lexie không nhìn vào ánh mắt chăm chăm đầy vẻ ngạc nhiên của anh. Cô đã không nói với bà cô rằng anh đang có dự định sẽ viết câu chuyện này, và anh không thể tưởng tượng được lí do vì sao cô lại che giấu cho anh.

Trước khi anh có thể xử lí suy nghĩ đó thì bà Sylvia bắt đầu ho.

Bà Charlotte bật dậy và vỗ mạnh vào lưng người bạn của mình.

“Cẩn thận. Bà sẽ làm rạn xương sườn của tôi đấy,” bà Sylvia lẩm bẩm.

“Bà không sao chứ?” Coop hỏi.

Lexie loanh quanh bên cạnh ghế của bà Sylvia.

“Ta không sao. Bị sặc nước bọt thôi.” Người phụ nữ lớn tuổi lấy khăn ăn chấm nhẹ đôi mắt ướt.

Coop liếc nhìn hai người phụ nữ lớn đã uống rượu chúc mừng và biết rằng hôm nay họ sẽ không tiếp nhận được bất cứ thông tin tình tảo nào từ họ nữa. “Cháu nghĩ hai bà nên đi nằm và chợp mắt một lát đi ạ,” anh gợi ý.

“Đó là một ý kiến hay đấy ạ.” Lexie giúp bà Sylvia đứng dậy khỏi ghế và sau đó là bà Charlotte. “Coop và cháu sẽ lo những thứ ở đây.”

Khi Coop quan sát hai người phụ nữ bước đi thì anh có một cảm giác rõ ràng rằng họ biết nhiều hơn những gì họ nói. Anh chỉ không biết đó là điều gì. Hay liệu Lexie có bỏ qua nỗi lo lắng của cô dành cho bà và tin vào những bản năng mà trước đây chưa bao giờ sai của anh hay không.

Không mất quá nhiều thời gian để dọn dẹp ngăn nắp căn bếp sau bữa trưa và Coop đã giúp đỡ Lexie, và tôn trọng nhu cầu muốn im lặng hiển nhiên của cô.

Lexie rất biết ơn về khoảng thời gian ngắn ngủi có thể tập hợp lại những suy nghĩ của cô. Những bông hoa xinh đẹp mà anh đã mua được cắm trong một cái bình trên quầy, nhắc nhở cô rằng anh không hoàn toàn là một kẻ đáng ghét. Anh chỉ là một người chỉ nghĩ về bản thân mình, người mà câu chuyện của anh có ý nghĩa hơn là những cảm giác của bà cô.

“Anh biết rằng em đang bận rộn với hai người đó.” Coop phá tan bầu không khí im lặng, và nói về bà cô và bà Sylvia.

“Hãy nói cho em nghe những điều em chưa biết đi.” Cô thổi nhẹ sợi tóc bay khỏi mặt. “Và em chưa có dịp nào để nói với bà em rằng chiếc vòng cổ của bà là tài sản bị đánh cắp và bà có thể phải trả lại nó.”

Coop gật đầu. “Sẽ có thời gian cho việc đó.” Anh đặt tay lên lưng cô, sự động chạm vô tư đó ngay lập tức trở nên nóng bỏng khi nhận thức xèo xèo

chạy xuyên suốt cơ thể cô.

Đôi mắt anh thắm lại thành một màu sắc mà đêm qua cô đã nhận ra.

Lexie nuốt nước bọt một cách khó nhọc. Làm thế nào mà người đàn ông này lại có sức ảnh hưởng lấn át cô như vậy?

“Ngồi xuống đi,” Coop nói, giọng anh khàn đặc. “Chúng ta cần nói chuyện.”

Quai hàm anh căng lên. Không phải là một dấu hiệu tốt.

“Có chuyện gì thế?” cô hỏi.

“Đi nào.” Tay anh vẫn đặt lên eo cô, anh dẫn cô đi về phía một trong mấy cái ghế của phòng bếp.

“Anh có thích ngồi trong phòng của gia đình, một nơi thoải mái hơn không?”

Anh lắc đầu. “Ở đây riêng tư hơn. Anh không muốn bà em nghe lén.”

Uh-oh.

Lexie ngồi xuống ghế. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Coop ngồi dạng chân trên cái ghế bên cạnh cô, trông anh quyến rũ hơn bất cứ người đàn ông nào có quyền ngồi như vậy. “Trước tiên là những điều quan trọng nhất. Tại sao em không nói về anh? Em đã có thể nói với bà em về câu chuyện của anh, nhưng em đã không làm như vậy.”

Cô đã tự hỏi bản thân mình điều đó.

“Đừng hiểu lầm. Em không lo cho anh. Em chỉ lo cho bà em. Em tưởng tượng được rằng ngày hôm nay không cần thêm chuyện ấy vào đồng lộn xộn đó thì bà cũng có đủ thứ chuyện phải giải quyết rồi.” Đó là lí do đầu tiên mà cô đã tự đưa ra cho mình.

Còn một lí do nữa, cũng là lí do mang tính chất riêng tư hơn.

“Phải thế không?” Coop thúc giục.

Nguyên rửa tên phóng viên chết tiệt trong con người anh.

“Tốt. Bà em quý mến anh.” Và điều đó quan trọng với Lexie hơn là nó nên như vậy. “Em không muốn làm bà vỡ mộng.” Coop hăng giọng. “Anh không nghĩ rằng bà em có nhiều ảo tưởng về cuộc sống của em như em nghĩ đâu.”

Lexie nheo mắt. “Điều đó chính xác có nghĩa là gì?”

“Chính em đã nói rằng bà và bà Sylvia gần đây cư xử hành động rất lạ lùng phải không?”

“Vậy thì sao?” Cô nghiêng chặt quai hàm, chắc chắn cô không thích cái hướng mà anh bị đưa đi theo hướng đó.

“Em không để ý là bà Charlotte đã đưa ra câu chuyện về kẻ chuyên mua bán đồ ăn trộm như một lời giải thích nhanh như thế nào sao? Thậm chí trước khi chúng ta hỏi bà là ông của em đã có được quyền sở hữu món đồ bị ăn trộm như thế nào thì bà đã đưa ra một câu trả lời rồi.”

“Bà là một người suy nghĩ rất nhanh.”

Coop cúi người gần hơn.

Mùi hương của nước thơm dùng sau khi cạo râu đầy nam tính và ôi-thật quá-quen thuộc đã đưa các giác quan và cơ thể cô rơi vào trạng thái tăng tốc. Kìm nén sự kích thích để dành chỗ cho việc suy nghĩ dựa trên lí trí thật không đơn giản, nhưng cô vẫn cố gắng.

“Và khi chúng ta kết nối vụ trộm với gia đình Lancaster thì bà đã giả vờ ngốc nghếch và xác nhận là bà không nhớ bất cứ cái tên nào như vậy.”

Cái vẻ hài lòng của Coop khiến Lexie cảm thấy khó chịu. “Làm thế nào mà anh biết là bà không nhớ? Có thể bà đã nói sự thật. Có từng nghĩ về điều đó chưa thưa ngài Phóng Viên Thành Đạt?” Việc bảo vệ bà của mình đến với

Lexie một cách rất tự nhiên. Cô đã làm điều đó đủ thường xuyên với cha mẹ cô nhiều năm qua, điều này đưa ra những lời giải thích cho thái độ, hành vi quá đáng của cô. Đây giờ cũng không khác gì.

Coop thốt ra một tiếng rên rỉ đầy nản chí. “Mỗi lần cái tên Lancaster được đề cập đến là bà của em lại thay đổi đề tài hoặc bị đau ốm.”

“Coop, bà nói rằng bà hơi nóng. Không phải ốm.”

“Có thể như một chiến thuật nghi binh chẳng? Anh không thể chứng minh hay giải thích điều đó, nhưng anh có linh cảm rằng bà biết nhiều hơn những gì bà nói.” Tuy cô muốn phủ nhận niềm tin của Coop và tiếp tục sự bào chữa của cô nhiều nhưng cô băn khoăn tự hỏi về sự thật có thể trong lời nói của anh.

Gần đây bà của cô đã hành động, cư xử thật kì quặc. Người phụ nữ có một trí nhớ như một cái bẫy thép chứa đựng những chi tiết nhỏ nhất trong quá khứ, và Lexie vẫn chưa nhìn thấy bất kì dấu hiệu nào cho thấy bà Charlotte đang dần bị đãng trí cả. Ngoại trừ sự lãng trí thích hợp này. Và có những lí do nào khiến bà Charlotte lại quên mất tên của gia đình mà ông cô đã làm thuê, chưa nói đến việc ông đã lấy chiếc vòng cổ yêu quý của bà ở đâu? Lexie chuyển mình trong ghế, cảm thấy khó chịu nhưng lại không muốn thừa nhận nhiều như thế với Coop - người có kế hoạch riêng của anh ấy. Cô không có ý định giúp anh dựng lên một vụ án - hay một câu chuyện - về gia đình cô. Bất cứ thành viên nào vô tình bị liên quan.

Anh hắng giọng, rõ ràng là đang chờ cô nói thêm điều gì đó. “Chúng ta thống nhất sẽ không tranh luận vấn đề đó ngay lúc này nhé. Thay vào đó bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục tìm ra những sự thật.” Lexie sẽ giải quyết bất cứ điều gì mà cô phát hiện ra, với điều kiện nó là sự thật và không phải hư cấu hay linh cảm của một phóng viên.

“Hợp lí.” Coop chống tay lên đỉnh ghế. “Trước tiên là ghé qua cửa hàng đồ trang sức cổ Vintage Jewelers nhé?” cô hỏi. “Sau giờ làm việc của hai chúng ta vào buổi chiều hôm nay.”

Anh gật đầu. “Và sau đó chúng ta sẽ đi đến quán bar của cha anh để ăn tối nhé.” Lexie ngay lập tức lắc đầu. Ăn tối với Coop, khoảng thời gian riêng tư, thân mật, dường như không còn giống như một ý kiến khôn ngoan nữa. Mặc dù cô cũng thèm muốn anh nhiều như vậy, nếu không phải là còn thèm muốn hơn trước đây, nhưng kế hoạch cạnh tranh nhau của họ khiến cho bất cứ loại quan hệ nào cũng thực sự trở nên ngớ ngẩn rõ ràng.

Coop đứng dậy. “Tùy em thôi. Anh chỉ muốn đến xem liệu ông có thể cho chúng ta tiếp cận hồ sơ những vụ trộm cắp cũ hay không thôi.”

Không phải là một bữa tối hẹn hò. Cô đã vội đi tới một kết luận sai lầm. Sự ngưỡng ngùng đối chọi với mâu thuẫn với cảm giác thất vọng, mặc dù cô đã từ chối lời mời của anh.

Cô không muốn anh điều tra mà không có cô. “Uhm, em có thể thay đổi một vài việc và đi cùng anh.” Cô cắn mạnh vào phía bên trong má.

“Tuyệt. Anh sẽ đảm bảo rằng cha anh giữ một bàn cho chúng ta.” Anh nháy mắt với cô.

Và đó là lúc cô hiểu. Anh đã dồn cô vào chính cái thế bí mà cô đang cố gắng trốn tránh. Khoảng thời gian thân mật, riêng tư với một người đàn ông mà cô khao khát điên cuồng. Cô không cảm thấy bực mình như cảm giác cô nên có, điều này chắc chắn làm cô phát điên.

Ricky trốn đằng sau cửa hàng của chính mình, và cảm thấy giống như một kẻ hèn hạ hơn so với hôm trước. Ông vừa từ ngân hàng về, để cho Anna trông nom cửa hàng. Ông quay lại bất ngờ không báo trước thông qua lối cửa sau ngay khi họ bước vào cửa trước, ông nghe thấy những tiếng chuông báo hiệu có khách hàng và nhìn chăm chú qua những tấm rèm ngăn cách cửa hàng với văn phòng. Ông không nhận ra họ ngay lập tức. Chắc chắn không, họ đã cố gắng cải trang, nhưng ông ta nghe thấy giọng nói của họ khi họ hỏi về chiếc nhẫn là Anna đã tặng cho tên phóng viên chết tiệt đó và Ricky biết. Ông vẫn chưa có kế hoạch nào cả, cho nên ông nghe trộm, quan sát và lắng nghe khi con gái ông trả lời những câu hỏi của họ.

“Chúng tôi đã xem vụ trộm trên chương trình bản tin. Chắc là cô đã rất hoảng sợ.” Bởi vì ông được gọi là Ricky, những người phụ nữ đó đã lấy tên hiệu khi tất cả họ là một đội. Người mà ông đã đặt tên hiệu là Lucy lên tiếng trước. Rõ ràng là mọi chuyện không hề thay đổi. Bà ta vẫn là kẻ cầm đầu trong hai người. Còn người kia đã được gọi là Ethel, người bạn thân nhất và là kẻ đi theo.

“Tôi chỉ thấy rất vui vì tên trộm đã không làm con gái tôi bị thương,” Anna nói, giọng cô nghe thật lời cuốn.

Ricky vẫn toát mồ hôi với việc nhớ lại rằng điều gì đó có thể đã xảy ra với cháu gái và con gái ông, những điều duy nhất mà ông đã làm đúng trong suốt cuộc đời này.

Rất cởi mở, cuộc nói chuyện quay sang những vấn đề gia đình, có vẻ như là một cuộc chuyện trò rất bình thường vì hầu hết những người lớn tuổi mà bước vào cửa hàng để xem lướt qua hàng hóa đều thích tán gẫu về bản thân họ. Ricky thì không, ông luôn luôn kín đáo, điều này đã giúp ông tránh được rắc rối trong suốt những năm qua. Nhưng, bất chấp bản thân mình, ông lại lắng nghe với sự quan tâm, tò mò về cuộc sống của những người cộng sự cũ. Hình như Lucy đã góa chồng và đã có một đứa con còn Ethel thì là một góa phụ mà không có đứa con nào bầu bạn lúc tuổi già. Và, tất nhiên, họ có nhau, họ giải thích với Anna, và vỗ nhẹ vào tay nhau. Đó là tất cả những gì Ricky có thể làm để không nôn ra.

Nhờ có cái khăn quàng quần quanh cổ họ và cặp kính râm màu đen to tướng che mất nửa khuôn mặt họ nên ông không thể khẳng định liệu năm tháng có ưu đãi với họ hơn so với ông hay không.

Ricky suýt nữa bật cười thành tiếng và làm lộ ra ông.

“Chúng tôi rất tò mò về chiếc nhẫn mà cô đã tặng cho anh chàng phóng viên bánh trai đó,” Ethel xen vào, và kéo những suy nghĩ của Ricky quay lại vấn đề trước mắt. “Cô biết đấy, anh được gọi là Chàng Độc Thân mới nhất,” Lucy nói.

Vẫn đọc mấy chuyên mục chuyện tâm phào, Ricky thầm nghĩ.

“Cậu ấy thật sự đã không muốn nhận phần quà đó nhưng tôi đã nài nỉ. Cuối cùng anh ta đã chọn chiếc nhẫn. Bất cứ điều gì bà muốn biết tôi cũng không thể nói với bà nhiều về nó,” Anna nói.

Đứa con gái thông minh, Ricky nghĩ thầm. “Thậm chí không thể nói cô đã lấy nó ở đâu sao?” Ethel hỏi.

“Bà nên nói chuyện với cha tôi. Chiếc nhẫn chỉ là một trong rất nhiều những đồ nữ trang rẻ tiền mà ông đã sưu tầm nhiều năm qua. Tôi sợ ông giống một người chuyên thu lượm và lưu giữ đồ lặt vặt.”

“Ta chắc ông ta là người như vậy,” Lucy lẩm bẩm.

“Xin lỗi?” Anna hỏi, và cảm thấy ngạc nhiên với lời bình luận của bà.

Bà già khó chịu, hung hăng, vẫn nóng nảy như trước vậy.

“Ta nói, ta dám đánh cược rằng ông ta là người như vậy. Ta đã xem trên chương trình Oprah có nhiều người hơn chúng ta thấy bị mắc chứng rối loạn tâm lí đáng sợ đó. Nó có thể dẫn đến việc tích trữ mọi thứ,” Lucy giải thích với một giọng nghiêm túc hơn.

Anna thở dài. “Tôi biết. Đó là lí do vì sao cứ theo định kì tôi lại bán đi nhiều thứ khi cha không chú ý.”

“Cha cô có ở đây không?” Ethel hỏi, nghe giọng lúc này có vẻ lo lắng.

“Không, ông đã đi đến ngân hàng rồi, nhưng ông sẽ về sớm thôi nếu bà muốn ở lại và nói chuyện với ông,” Anna mời.

Một điều rất hay là Ricky đã không nhớ đặt chuông ở cửa sau giống như ở cửa trước. Thậm chí là con gái ông cũng không biết rằng ông đã quay về.

“Không cảm ơn,” Lucy nói. “Chúng tôi cần phải đi.”

Ricky gật đầu. Đúng, đúng, làm đi. Ra ngoài. Đi thật xa. Và đừng bao giờ quay lại.

“Ồ, đợi đã! Đó có phải là cha cô không?” Ethel hỏi.

Ricky nhắm mắt và rên rỉ. Có một bức ảnh ở trên tường đằng sau lưng Anna.

“Đúng vậy. Đó là cha tôi và Ed Kock, trước đây khi ông ấy còn là thị trưởng của thành phố New York,” Anna nói một cách tự hào.

Ricky vẫn nhớ cái đêm mà họ đã gặp nhau tại một nhà hàng và vợ ông, cầu Chúa phù hộ cho linh hồn bà, đã nài nỉ ông và ngài thị trưởng chụp ảnh cùng nhau. Sau này bà đã phóng to bức ảnh và đóng khung. Rồi treo nó lên tường.

Ricky đã quên bém mất bức ảnh đó cho đến tận bây giờ. Bức ảnh vô tội đó đã cho Lucy và Ethel tất cả những thông tin mà họ cần - rằng đây chính là cửa hàng của Ricky và chiếc nhẫn đó đã không được truyền tay nhiều người trong suốt những năm qua, mà vẫn nằm trong tay ông.

Điện thoại vang lên và Anna xin phép nghe điện thoại. Chiếc điện thoại ở ngay sau lưng cô nên cô không phải đi vào nhà trong, cảm ơn Chúa.

“Nó đã được chụp lâu lắm rồi,” Ethel nói. “Nhưng ông đang ngày càng già đi.” Ricky nhận thấy niềm hân hoan trong giọng nói của bà ta.

“Và không khỏe lắm. Hãy nhìn cái bụng phệ của ông ta kìa. Ông ta đang bị hói đi và mấy sợi tóc lơ thơ cố tình che đi cái đầu hói trông thật nực cười.”

Lucy luôn là một con khốn, Ricky nghĩ thầm, ông đưa tay lên sờ đỉnh đầu bây giờ đã hói hoàn toàn của mình. Bên cạnh sự cải trang đó ông không tin là họ trông cũng giống như những người mẫu trang bìa ngày nay.

“Tôi xin lỗi vì sự gián đoạn,” Anna quay lại và nói. “Bà thích cái nhẫn à? Có lẽ tôi có thể tìm cho bà cái gì đó tương tự như thế”

“Không, cảm ơn. Hình dáng của món đồ đó thú vị đến nỗi chúng tôi cảm thấy tò mò về lịch sử của nó thôi,” Lucy nói. “Nhưng trò chuyện với cô thật là vui, cưng ạ.”

“Tôi cũng vậy. Hãy quay lại đây bất cứ lúc nào. Bà có thể nói chuyện với cha tôi hoặc có thể sẽ có cái gì đó mới mà có thể khiến bà quan tâm!” Anna nói với giọng của một người bán hàng vui vẻ.

Bình thường thì Ricky rất tự hào về năng lực của cô. Bây giờ, mặc dù vậy, ông lại co rúm lại.

Thế là hết đường trốn chạy.

Ông bắt đầu đổ mồ hôi, tâm trí ông quay cuồng với những viễn cảnh về việc làm thế nào để giải quyết hai người phụ nữ này khi điều đó xảy ra và họ dồn ông vào chân tường. Và ông biết chắc chắn là họ sẽ làm như vậy.

Linh tính của ông - vẫn luôn nói cho ông biết khi nào thì tiến hành vụ cướp và khi nào thì phải chuồn ra ngoài - cảnh báo ông chuẩn bị việc một trong hai người bọn họ sẽ tìm ông. Không phải cả hai sẽ đi cùng nhau. Họ đã là bạn thân cho tới cái đêm mà Ricky vui vẻ với Ethel. Lần cuối cùng Ricky nhìn thấy họ là khi họ đang lăn lộn trên sàn nhà của phòng ngủ trong một cái mà bây giờ được gọi cuộc ẩu đả của các bà.

Vì ông.

Ông là một con người hèn nhát, ông đã chuồn ra ngoài trong khi họ vẫn đang tiếp tục cuộc ẩu đả. Suốt những năm qua ông cho rằng họ là kẻ thù của nhau. Rõ ràng ông đã nhầm, điều này khiến cho hoàn cảnh của ông thậm chí còn bấp bênh hơn.

Kết hợp lại, hai người đó có thể làm cho một người đàn ông trưởng thành tè ra quần.

Chương 10

Lexie và Coop không thành công ở cửa hàng trang sức cổ Vintage Jewelers. Anna nói với họ rằng cha cô đã thực hiện một chuyến du ngoạn đột ngột ra khỏi thành phố. Đi câu cá, cô nói, và lắc đầu, sự khó chịu thấy rõ của cô. Cho đến khi ông ta quay về thì họ chẳng có được thông tin mới nào về mục đích đó. Lexie hi vọng họ sẽ làm tốt hơn khi nhờ cha của Coop giúp đỡ.

Chỉ có Coop là đã quên mất hôm nay là *Đêm của các quý bà* ở quán bar của cha anh. Nơi đó đông nghẹt người và ông Cooper rất bận rộn với việc phục vụ đồ uống. Điều đó có nghĩa là Lexie và Coop phải lang thang cho tới khi mọi việc chậm lại và ông Jack có thời gian để nói chuyện. May mắn là ông đã giữ lại cho họ một cái bàn giống lần trước ở phía cuối.

Vì cô không biết bất cứ ai ở trong quán và cô có việc phải làm nên Lexie ngồi vào ghế. Coop đi gọi đồ uống và đi một vòng chào hỏi mọi người và trò chuyện thân mật. Nhờ số lượng vượt trội của những người xung quanh và thân phận của Coop là một Chàng Độc Thân mà tất cả các quý bà đều vây quanh anh, dừng lại để nói chuyện và phán đoán sự quan tâm của anh. Xứng đáng được khen ngợi, ngôn ngữ cơ thể của anh không dụ dỗ bất cứ người phụ nữ nào cả, nhưng dù thế nào đi nữa Lexie cũng không thể kiềm chế được sự ghen tị đang chảy trong cô.

Quyết định rằng con quái vật ghen tị không hợp với mình, nên cô đã lôi chiếc laptop ra và bắt đầu ghi chép những ý tưởng cô có cho trang web của anh.

Những lời nói miêu tả về anh và công việc của anh. Mặc dù cô vẫn cần đọc tiểu thuyết của anh nhưng cảm giác về trang web là một cái gì đó đến với cô rất tự nhiên. Cô luôn luôn bắt đầu với một sự phối hợp màu sắc, vì vậy cô kéo biểu đồ màu sắc Pantone lên và từ đó việc thu hẹp lại những màu

sắc mà cô có thấy phù hợp sẽ rất dễ dàng, nhưng cô chọn nhiều màu để anh lựa chọn.

“Cô đã quay lại lần thứ hai. Thật ấn tượng. Vậy là em trai tôi đã không dọa cô phải bỏ đi.” Matt Cooper kéo cái ghế ra và ngồi cùng cô.

Cô gượng cười, chủ yếu là vì cô vẫn đang cảm thấy nhói đau vì chủ đề cuốn sách sắp tới của Coop. “Em trai anh và tôi có công việc làm cùng nhau.”

Matt nhướn mày. Ánh mắt tò mò khiến anh hao hao giống với em trai anh, nhưng không đủ để vượt trội Coop về vẻ bề ngoài. Matt đẹp trai, chỉ không cực kì quyến rũ như Coop. Ít nhất là trong sự đánh giá thiên vị của Lexie.

“Việc cá nhân hay riêng tư?” anh hỏi.

Lexie đảo mắt. “Có chuyện gì với anh em nhà Cooper và việc đặt câu hỏi ấy nhỉ?”

“Đó là truyền thống đấy.” Matt nhe răng cười. “Sao?”

Lexie quyết định anh sẽ không từ bỏ nếu không nghe được một câu trả lời thành thật. “Cả hai. Nhưng ngay lúc này tôi đang làm việc với trang web của anh ấy.” Cô không định tiết lộ bất cứ điều gì về bí ẩn của chiếc nhẫn. Việc đó để Coop làm, không phải là cô.

“Nó cần trang web kiểu gì thế?” Matt hỏi, có vẻ bối rối.

“Anh ấy là một tác giả có sách được xuất bản. Trang web cần thiết của một tác giả.” Cái đó không phải là điều hiển nhiên sao? Cô tự hỏi.

Đôi mắt Matt mở to và anh bật cười. “Thôi nào. Việc viết tiểu thuyết trinh thám thần bí của nó chỉ là một sở thích riêng thôi. Nó là một phóng viên tội phạm. Đó là việc nó làm.”

Nếu Matt tin điều đó thì anh chẳng biết nhiều về em trai của mình. Mặc dù cô nên cố gắng không nói nhưng cô lại không thể. “Anh đã đọc sách của

anh ấy chưa?” Đáng lẽ cô phải cố gắng hơn để không nói gì.

“Tôi không phải là một người hay đọc sách.” Matt liếc nhìn xuống mặt bàn gỗ đã bị cào thành sẹo. Ít nhất anh dường như cũng cảm thấy ngượng ngùng vì sự thiếu quan tâm của mình.

“Anh có mua một cuốn để ủng hộ anh ấy không?” Lexie thúc đẩy.

Anh uốn éo trong ghế.

Rõ ràng anh không khoái khi là người bị chất vấn, cô nghĩ thầm, và thích thú.

“Họ xuất bản không nhiều lắm. Thật khó để tìm cuốn sách đó,” cuối cùng anh cũng trả lời.

Sự thích thú của cô dần biến mất. “Anh thật chẳng có tình anh em lắm.” Cô cho tay vào trong chiếc túi xách to tướng của mình và lôi ra cuốn sách mà cô đã lấy ở căn hộ của Coop.

“Đây. Đọc đi.” Cô nhét cuốn sách vào tay anh. Bây giờ cô sẽ phải lấy cho mình một cuốn khác.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh phá lên cười. “Tôi có thể hiểu vì sao em trai tôi lại thích cô. Xinh đẹp, thông minh và trung thành.”

“Anh khiến tôi nghe như một chú cún con vậy.”

“Không hẳn thế. Chỉ là một bước - sẽ biến nó trở thành một cầu thang hoàn chỉnh - tiến lên từ cô vợ cũ của Coop. Và không chỉ bởi vì cô có mặt ở đây bằng xương bằng thịt.”

Lexie không muốn bước vào một cuộc bàn luận về việc di chuyển nay đây mai đó của cô vợ làm nữ tiếp viên hàng không của Coop. “Tôi sẽ nhận nó như một lời khen.” Cô hi vọng Matt sẽ dừng lại ở đó. Coop bước qua, tham gia cùng họ và Lexie nghĩ rằng đó là sự can thiệp thật đúng lúc. “Tôi có

ngắt lời không?” anh hỏi, ánh mắt anh vợ vẫn từ chỗ Lexie và rơi trực diện vào Matt.

Một tia khó chịu trong mắt anh đã nói với cô rằng anh không miễn dịch được với sự ghen tị mà cô đã trải qua mấy phút trước. “Anh chỉ đang giúp quý cô đây có người bầu bạn thôi. Và bây giờ anh cần phải về nhà với vợ anh.” Matt chậm rãi đứng lên khỏi ghế. Anh vỗ nhẹ vào vai lưng của người em trai mình, nháy mắt với Lexie và vừa bước đi vừa cười.

“Thật là một người quá phiền phức.” Coop lẩm bẩm. “Anh đã gọi hamburger, khoai tây rán và đồ uống. Anh hi vọng là em thích.”

Bụng cô đột nhiên sôi ùng ục và cô cười toe toét. “Thực sự hoàn hảo.”

Trong vài phút tiếp theo, trong khi chờ đợi đồ ăn được mang ra, Lexie và Coop thảo luận về tông màu mà anh mong đợi cho trang web của mình để truyền tải. Anh nhìn qua những sự phối hợp màu sắc mà cô đã tìm ra, nhưng ánh đèn ở quán bar không đủ sáng để anh đưa ra một sự lựa chọn đầy am hiểu, vì vậy họ hoãn cuộc thảo luận lại vào lúc khác.

Sau đó họ dùng bữa tối trong khi trò chuyện về những chuyện linh tinh, chẳng nói gì về chiếc nhẫn hay bà của cô hay bất cứ điều gì đe dọa. Họ xác nhận rằng họ có chung sở thích giống nhau trong âm nhạc và phim ảnh, vì Lexie thích những bộ phim hành động li kỳ hơn là những thể loại phim chỉ dành cho phụ nữ và mỗi người họ đều yêu thích một bộ phim hài hay.

Ở bên Coop thoải mái hơn ở cạnh bất cứ người đàn ông nào mà cô có thể nhớ và sự căng thẳng về tình dục luôn hiện hữu. Cô có thể vẫn giận anh nhưng cô không thể phủ nhận cô ham muốn anh nhiều như thế nào.

Anh đẩy đĩa ra và dựa ra sau ghế. “Anh no căng rồi.”

Cô cười. “Em cũng vậy. Cha anh làm hamburger thật ngon.”

“Chắc chắn anh sẽ nói với ông điều đó.” Đột nhiên anh đưa tay vợ lấy cái điện thoại rõ ràng là đang rung. Anh kiểm tra số gọi đến và nghe máy.

“Coop đây.” Anh lắng nghe, thái độ thoải mái của anh lập tức thay đổi. “Tôi sẽ đến đó ngay,” anh nói và gác máy.

“Công việc à?” cô đoán.

Anh gật đầu. “Nhiệm vụ mà. Một vụ cháy lớn ở khu phố trên. Anh cần phải đi.” Anh không cố gắng trốn tránh trách nhiệm và cô không bao giờ nghĩ là sẽ yêu cầu anh làm như vậy.

“Em có thể tự về nhà. Em có nhiều thứ cần đọc để giữ cho mình bận rộn,” cô nói, rồi tự thú nhận. “Thực ra...”

“Chuyện gì thế?”

“Em đã đưa cuốn sách của anh cho anh trai anh rồi.”

“Em làm cái gì?” Coop hỏi, và bị sốc bởi lời nói của Lexie. “Tại sao em lại làm điều chết tiệt đó?” Và tại cái quái gì mà Matt lại cầm cuốn sách đó?

Trước đây anh chưa bao giờ thể hiện ra bất kì sự hứng thú nào với việc viết lách cả. Và kể từ khi nỗ lực đầu tiên của Coop khó có thể là một sự thành công xuất sắc thì anh cũng đã không thông báo rầm rộ về nó. Nhưng gia đình anh thì biết. Ở nhà cha anh có một ấn bản có kèm chữ kí mà Coop đã tặng cho ông, nhưng anh không tin là người đàn ông lớn tuổi đó đã từng đọc nó. Và Matt chưa bao giờ thể hiện ra bất kì sự quan tâm nào đối với sở thích của em trai mình, vậy tại sao lại tự đặt mình vào tình huống giấu cọt này cơ chứ?

Và tại sao anh lại còn nói chuyện với Lexie trong lúc này khi anh có một sự việc cần tường thuật? “Đây.” Anh lôi chùm chìa khóa căn hộ của mình ra. “Sao em không quay lại nhà anh nhỉ? Có một cái thùng đựng sách của anh ở trong tủ để đồ ở hành lang. Em có thể đọc một trong số những cuốn sách đó và chờ anh trong lúc anh đi. Anh sẽ nói chuyện với cha anh về việc tiếp cận những hồ sơ vụ án bế tắc sau hoặc là sẽ làm điều đó đầu tiên vào ngày mai.”

Cô lưỡng lự, cho nên anh cầm lấy tay cô, đặt chùm chìa khóa vào lòng bàn tay cô, và cuộn những ngón tay của cô lại quanh chúng. “Em sẽ không trốn tránh một điều rất tuyệt giữa chúng ta vì em vẫn đang còn bực mình với anh.”

Cô liếc xuống tay mình. “Em sẽ không thế hả?” Đôi môi cô cong lên với một nụ cười, nó nói với anh rằng anh đã thắng vòng này.

“Không. Chúng ta sẽ thảo luận về điều đó - và việc em đã đưa cho anh trai cuốn sách của anh - sau. Ở nhà anh.” Anh hôn nhẹ lên môi cô và chạy đi để tường thuật sự việc kia.

Lexie không thích gì hơn là nhai tốp tốp món kem có vị bột bánh quy trong khi cô đọc hay làm việc, cho nên trên đường quay về căn hộ của Coop cô dừng lại ở cửa hàng để mua một bánh^[7]. Khi cô đi đến lối vào thì Sara, mặc đồng phục, đang trên đường đi ra.

“Chào cô.” Người phụ nữ kia vẫy vẫy. “Coop không có nhà đâu.”

Lexie ngậm ngừng, rồi để lộ ra chùm chìa khóa.

Đôi mắt của Sara mở to. “Á à.” Một nụ cười chân thành lướt qua gương mặt cô. “Anh ấy chắc phải thực sự quan tâm đến cô đấy.”

“Nghe có vẻ như là cô tán thành vậy.” Sara cười. “Đúng vậy, tôi đoán là tôi ủng hộ.”

Chỉ bởi vì Sara không thể hiểu những gì đang diễn ra bên trong Lexie thôi. Giữa nỗi lo lắng về huyết áp của bà cô, khả năng là bằng cách này hay cách khác bà bị liên lụy trong vụ trộm nhiều năm trước và ý định viết một câu chuyện nói ra tất cả của Coop, thì cô cảm thấy như thể những rào cản đang tiến đến gần cô hơn. Cộng thêm nụ cười toe toét ủng hộ của Sara nữa và áp lực đang càng lúc càng tăng lại chỉ có thể tăng lên mà thôi.

Nói chuyện thêm một vài phút nữa và Sara đi làm. Lexie một mình bước vào căn hộ của Coop, tìm cái thùng đựng sách và lôi một cuốn ra.

Trước khi cô ngồi xuống để đọc thì cô lấy laptop của mình ra bắt đầu xem lướt qua một vài nơi trên thế giới mà cô chưa đến tham quan.

Ngắm nhìn những điểm đến tiềm năng phần nào làm cô bình tĩnh lại. Nó có ích là bây giờ trong tâm trí cô đã có những địa điểm dành cho lúc tình huống trộm cắp nữ trang này kết thúc. Đến lúc đó, việc khởi động lại trang Hot Zone sẽ làm xong và Lexie sẽ gặp khó khăn lớn về việc chia tiền bạc giữa tiết kiệm và du lịch. Hi vọng huyết áp của bà cô cũng sẽ được kiểm soát, kiến thức về vi tính của bà đủ vững để họ có thể trao đổi thư điện tử, và Lexie có thể lên đường trong sự thanh thản, cho dù cô sẽ không ở xa lâu như thường lệ. Vì bà cô đang già đi nên Lexie phải cắt bớt thời gian các chuyến đi của cô, và quay về thường xuyên hơn để giúp bà cô.

Và còn Coop thì sao?

Anh quyết tâm viết câu chuyện này, cô không nên quan tâm. Nhưng dù vậy, cô đã có mặt ở đây vì anh đúng. Việc của nhà văn là viết. Cô không cần phải thích điều đó nhưng cô cũng không thể ngăn cản anh. Và bản thân cô không thể phủ nhận sự thích thú về sự bầu bạn của anh khi họ nghiên cứu cùng với nhau. Nhưng cô chắc chắn rằng một khi cô cất cánh trên chuyến tham quan đầu tiên của cô thì anh sẽ không chờ đợi cô khi cô trở về.

Cô rùng mình với suy nghĩ đó. Nhưng nó không mạnh mẽ hơn so với sự khao khát đi của cô.

Đến tận hai giờ tối Coop mới về nhà. Cảm thấy mệt lử, anh leo lên cầu thang đến căn hộ của mình, hoàn toàn tin chắc Lexie đang ngon giấc trên giường anh. Anh không thể nghĩ tới một điều ngọt ngào hơn khi về nhà lúc nửa đêm, và suy nghĩ đó làm anh đột nhiên dừng lại.

Anh giữ chặt lấy tay vịn cầu thang và dừng lại, tự hỏi làm thế nào mà anh lại tiến tới mức này nhanh như vậy. Anh hít thật sâu để làm chậm lại nhịp tim đang đập rất nhanh và nhắc nhở bản thân mình không nên quen với việc có cô ở gần bên. Háo hức mong đợi về nhà với Lexie là một con đường chắc chắn dẫn đến sự đau khổ.

Tận hưởng ở đây và lúc này. Với suy nghĩ đó kiên quyết đó trong tâm trí, anh bước vào căn hộ của mình.

“Này!” anh lên tiếng, ngạc nhiên khi thấy đèn trong phòng khách vẫn sáng và Lexie cuộn tròn trên đi văng đọc sách của anh. Cô gần như không liếc mắt lên khi anh bước vào phòng.

“Muộn rồi đấy.”

“Em biết. Nhưng em gần đọc xong rồi.” Cô vẫy vẫy anh ra xa.

Cô đã thay quần áo mặc một trong những chiếc áo phong cổ hình chữ V của anh.

Nó trễ xuống trên thân hình nhỏ nhắn hơn của cô và có thể nhìn thấy rõ khe ngực cô. Anh ước gì cô trao cho anh sự chú ý mà cô đang tập trung vào cuốn sách chết tiệt của anh, nhưng một phần trong anh lại cảm thấy hài lòng với việc cô mãi mê câu chuyện của anh.

Anh quay vào phòng ngủ với ánh đèn vẫn đang còn sáng rực ở phòng bên kia, anh biết rằng cô bị thu hút nhưng tò mò là thực sự cô cảm thấy như thế nào về những khả năng của anh. Bởi vì trong một phần cuộc đời của anh mà có ý nghĩa nhất đối với anh, thì Coop cực kì sợ thất bại.

Coop thức dậy nhận thấy Lexie, hai tay khum lại đằng sau đầu cô, và đang nhìn chăm chăm lên trần nhà. Buổi sáng là một trong những số ít lần anh có thể nhìn cô không đeo kính và anh tận hưởng việc ngắm nhìn trước khi cô nhận ra rằng anh cũng đã dậy. Cô không dành nhiều thời gian dưới ánh nắng mặt trời và cô có được sự công bằng, làn da giống như sứ với một chút tàn nhang trên mũi và trên đôi má cô.

Anh với tay ra và di chuyển đầu ngón tay dọc sống mũi nhỏ nhắn của cô.
“Dậy lâu chưa?”

“Chưa lâu lắm.” Cô mỉm cười và xoay nghiêng người, dùng một tay chống người lên.

“Rốt cuộc đêm qua mấy giờ em đi ngủ vậy?”

“Sau anh không lâu đâu, nhưng anh đã bất tỉnh rồi.”

Anh gật đầu. Anh đã ngủ như chết, cảm thấy mệt lử vì phải đứng mấy tiếng đồng hồ và vì phải hít khói từ đám cháy bị châm ngòi một cách cố ý.

Sáng nay anh vẫn còn cảm nhận được những ảnh hưởng đó. “Sao em dậy sớm quá như vậy?”

“Em không cần ngủ nhiều hơn sáu tiếng.” Trong phong cách làm việc của anh thì giờ giấc của anh không ổn định nên anh cũng đã học cách ngủ ít hơn. “Vậy em sẽ nói cho anh nghe em nghĩ gì về cuốn sách chứ?” Anh hỏi câu hỏi đang đè nặng tâm trí anh kể từ lúc anh mở mắt và tỉnh táo đầu óc.

Một nụ cười chậm chậm lướt qua đôi môi cô. “Em đã không thể đặt nó xuống.”

Đó là những gì anh biết. “Và?”

“Anh viết một câu chuyện thực sự hấp dẫn Coop ạ. Sự bí ẩn đã khiến em luôn thấy rất thích thú, các nhân vật rất gần gũi với cuộc sống, sự căng thẳng không thể tin được. Đó là một cuốn sách rất hấp dẫn!”

Cô nói tất cả những điều tốt, nhưng anh có cảm giác có nhiều điều hơn đang diễn ra đằng sau đôi mắt thông minh kia. “Còn điều gì em chưa nói?” anh hỏi, và tự hỏi khi nào anh đã trở thành một người ham muốn sự trừng phạt.

Anh có một người phụ nữ xinh đẹp trên giường anh, và bình luận về tác phẩm của anh, nhưng anh đang thúc đẩy nhiều hơn. Cô bật dậy ngồi đối diện với anh. “Thôi được, là điều này.”

Anh chậm chậm dựa vào tấm ván đầu giường và chuẩn bị đón nhận sự phê bình mà chắc chắn anh sẽ không thích. Không cần bận tâm rằng anh đã yêu cầu điều đó. “Em thấy khó hiểu về bố cục,” cô nói một cách ngập ngừng, rõ ràng là không dám chắc có nên nói tiếp hay không.

“Không sao. Anh có thể chấp nhận được điều đó,” anh ra hiệu bằng tay.
“Nói cho anh nghe đi.”

Cô liếm môi. Não bộ của anh cảnh báo đừng bị phân tâm bởi hình ảnh đó. Cơ thể anh không chịu nghe theo và một sự cương cứng buổi sáng bắt đầu trở nên rất mạnh mẽ.

“Chỉ là... Thôi được rồi, ví dụ là đoạn ở East Harlem nơi mà viên cảnh sát đang tìm kiếm kẻ khả nghi hàng đầu của anh ta. Chúng ta đọc được suy nghĩ của anh ta, chúng ta biết những cảm xúc của anh ta cảm động và chân thực như thế nào và tại sao lại như vậy. Nhưng anh ta nhìn thấy gì trên đường phố?” Cô vung vẩy tay một cách hào hứng trong không khí khi cô nói. “Chuyện đó đã có thể xảy ở bất cứ nơi nào. Nó cần màu sắc và nét đặc thù của chính địa điểm đó. Từ ngữ cần phải thoát ra khỏi trang sách. Anh đã từng đến đó chưa?” cô hỏi.

“Tất nhiên rồi.” East Harlem gần chỗ anh.

Anh đang viết sách dựa vào kinh nghiệm bản thân.

“Thế à? Vậy thì anh cần chỉ ra sự hòa hợp truyền thống văn hóa đặc trưng, mùi của món ăn của tất cả các dân tộc bay ra từ những nhà hàng khác nhau. Điệu nhạc salsa từ những ô cửa sổ đang mở rò rỉ ra ngoài đường phố.” Cô búng tay theo một nhịp điệu tưởng tượng. “Tiếng trò chuyện huyên thuyên bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau và của những người ở độ tuổi khác nhau hòa lẫn vào nhau trên đường phố.” Đôi mắt cô lóe lên sự hăng hái và phấn khích, lôi kéo anh vào thế giới mà cô tạo ra bằng ngôn từ và năng lực của cô.

Thậm chí không cần phải có mặt ở đó nhưng anh vẫn nhìn thấy East Harlem qua đôi mắt cô, cảm thấy như thể anh đang dạo bước trên những con đường âm thấp về đêm, và cảm nhận được bức tranh mà cô vẽ ra.

Chất adrenaline chạy khắp cơ thể và dồn lên bộ não anh theo một cách mà trước đây anh chưa bao giờ cảm nhận thấy. Rất giống với đêm đầu tiên anh

bên cạnh cô ở nhà bà cô, cô đã khiến anh hào hứng để viết thêm một lần nữa.

Anh ngả người sát lại và đặt lên môi cô một nụ hôn lướt qua.

“Nụ hôn đó vì lí do gì vậy?” cô hỏi, đồng tử của cô nở rộng ra, giọng cô khàn khàn. “Em đã không quá xúc phạm tác phẩm của anh đấy chứ?”

“Em đã mang nhận thức đến cho tác phẩm của anh. Và em có biết tất cả sắc màu và nét độc đáo đó em vừa khiến cho anh có được sự trải nghiệm hay không?”

“Có chứ?” Cô ghéch một bên đầu lên và một ít tóc rủ xuống phủ lên má cô một cách thật đáng yêu.

“Bây giờ anh sẽ đền đáp lại cho em.” Anh lấy tay vén mái tóc của cô.

Lexie mỉm cười, cảm thấy cực kì háo hức chờ đi bài phê bình dành cho kinh nghiệm thực hành của anh. Bất cứ trở ngại nào giữa họ cũng không thể cạnh tranh được với trạng thái bùng bùng của cơ thể bên dưới lớp chăn. Anh với tay chạm vào cô, nhưng cô đã quyết định rằng lần này cô muốn nắm quyền kiểm soát. Chỉ để họ có một sự công bằng bình đẳng với nhau.

Cô ngoắc chân mình quanh mắt cá chân của anh, dùng anh làm đòn bẩy, cô kéo mình ngồi lên người anh.

“Khám phá em,” anh nói, với sự tán thành trong giọng nói của anh.

Đồng tử anh nở to ra, sự ham muốn làm đôi mắt anh tối sầm lại.

“Em nghĩ anh đã hiểu lắm rồi. Em muốn khám phá anh.”

“Làm ơn hãy làm đi.” Anh dang rộng hai tay hai chân ra, trao cho cô cơ thể tuyệt vời của anh.

Bắt đầu từ miệng anh, cô đặt đôi môi cô lên đôi môi anh, chậm rãi trong khi cô thám hiểm, đùa nghịch và hi vọng kích thích anh mãnh liệt như cô đang kích thích chính mình.

Anh ôm một tay quanh lưng cô và kéo cô áp chặt vào anh. Cô cho phép anh chỉ đạo quyết định đó chỉ bởi vì nó ấn mạnh phần cơ thể bên dưới của cô áp sát vào anh, chẳng có gì ngăn cách nó và cơ thể cô ngoài lớp lụa mỏng và chiếc quần đùi bó sát của cô và anh. Và nếu anh nghĩ những điều đó sẽ kéo dài lâu thì cô có ý định sẽ dạy anh cách khác.

Cô di chuyển từ đôi môi anh đến dí sát mũi vào cổ anh, hít hà mùi đàn ông thơm như xạ của anh. Cô âu yếm phần cơ nổi gân ở cổ anh, tiến xuống ngực của anh và ngậm lấy, lần lượt kéo mạnh và dùng lưỡi yêu thương nó.

Anh ghì chặt lấy lưng cô và một tiếng rên rỉ khàn đặc dội lại bên trong ngực anh.

Nếu cô đã không tin khả năng kiểm soát anh của mình thì giờ cô không còn chút nghi ngờ nào nữa. Họ đã bị cuốn vào sự mơ hồ của sự khoái lạc như nhau. Cô đã bị cảm giác đó bao trùm. Mỗi một chút khoái lạc mà cô trao cho anh cũng làm cho chính cơ thể cô có phản ứng. Ngực cô lúc này căng cứng, và phần bên dưới cô ướt át với sự thèm muốn. Và khi anh luồn tay vào chiếc áo phông và ôm lấy ngực cô trong tay, sức ép cảm giác mạnh mẽ đến mức cô cong lưng lại, khuyến khích anh thêm.

Anh kéo áo cô lên và cô kéo phắt nó qua đầu, quăng nó xuống nền nhà với một sự khao khát đột ngột muốn được hoàn toàn khóa thân, da chạm da. Như thế là theo sự thỏa thuận lẫn nhau, đồ lót là thứ tiếp theo, nhưng khi họ chạm vào nhau một lần nữa ở giữa giường thì anh quay lại với chính việc mà anh đã bắt đầu - ôm ngực cô trong tay anh, chỉ là lần này anh kiên quyết hơn. Tập trung hơn.

Quá đủ để cho cô nắm quyền chủ động. Khi đến lượt Coop, cô từ bỏ nó một cách tự nguyện.

Anh cúi đầu xuống và ngậm lấy. Cô ưỡn lưng, ấn mạnh ngực cô vào sâu hơn. Anh dùng các ngón tay để xoa bóp, dùng lưỡi để âu yếm, và Lexie chuyển động. Xúc cảm tiến thẳng vào tận sâu trong cơ thể cô. Cô di chuyển sát vào anh, dừng lại ở vị trí mà cô cảm thấy cần được yêu thương nhất.

Cô không còn trong tình trạng cần được vuốt ve kích thích nữa, mà cô cần điều thực tế, Coop bên trong cô, mạnh và nhanh cho tới khi cô không thể nghĩ được mà chỉ có thể cảm nhận.

“Ngăn kéo tủ cạnh giường à?” cô hỏi, bị kích thích tới mức cô suýt bỏ qua bước quan trọng này. Nhưng trong khía cạnh duy nhất này Lexie luôn luôn thận trọng hơn bình thường.

“Ngăn trên cùng.”

Lexie với tay qua để tìm một cái bao cao su còn Coop đặt bàn tay to tướng của mình lên phía sau cô, xoa bóp da thịt cô với một cách thức thân mật mà gợi tình đến mức không thể cảm thấy lúng túng. Cuối cùng cô quay lại ngồi lên trên anh, với một gói nhỏ bằng giấy có tráng một lớp kim loại mỏng trong tay.

Cô xé toạc nó ra và với sự giúp đỡ của anh, trượt nó dọc theo chiều dài của anh. Đôi tay của cô run đến mức cô thậm chí còn không thể dành thời gian tận hưởng cảm giác sờ mó nó và tự hứa hẹn với bản thân mình rằng sẽ có thời gian cho điều đó sau. Cô ngồi lên trên anh và anh di chuyển mình giữa hai chân cô cho tới khi anh được bao bọc bởi sức nóng bùng bùng của cô. Sau đó Lexie thay thế, chuyển động trên cơ thể anh, đưa anh vào sâu bên trong cho tới khi cuối cùng anh lấp kín cô. Quá khít, cô nghĩ thầm, và rên rỉ với sự kết hợp hoàn hảo của họ.

Coop đã chết và đi đến thiên đường.

Hoặc ít nhất anh cũng đang trên đường đi đến đó, khi cơ thể nóng bỏng ướt át của Lexie trượt xuống phía trên anh, bao bọc anh bên trong cái nơi tuyệt vời nhất đó. Đôi mắt của cô nhắm hờ và một tiếng rên rỉ kéo dài gợi tình khác phát ra từ đôi môi cô, khiến cho cơ thể anh phản ứng lại với một cú thúc mạnh vô tình của anh. Cô cử động để đáp lại, siết chặt và thả lỏng ra, rồi lặp lại chuyển động đó. Mỗi một lần như thế cảm giác và sự khoái lạc của anh tăng lên. Cô thậm chí còn không cần phải di chuyển để đưa anh đến gần hơn với sự cực khoái. Nhưng nếu cô muốn tham gia cùng anh thì

tốt hơn là cô sẽ phải di chuyển thật nhanh. Anh không biết anh có thể tiếp tục chống cự trong bao lâu nữa.

Trước khi anh có thể cảnh báo cho cô thì cô bắt đầu di chuyển và đưa đẩy hông chậm chậm và anh không thể nghĩ được nữa, hướng chỉ là nói. Anh với tay ra đùa nghịch với bộ ngực nhạy cảm của cô, mân mê hai đầu ngực, biết rằng điều đó có thể khiến cô phát điên lên.

Và anh đã đúng. Cô bắt đầu chuyển động, cọ sát vào anh với những lần ấn sâu xuống, nó kết thúc với một tiếng thở dài rùng mình. Cô hoàn toàn biết cách làm thế nào để thỏa mãn chính xác điều thèm muốn của mình và đưa cô lên cao hơn và cao hơn. Anh nắm bắt được nhịp điệu của cô, và đẩy mạnh lên cùng lúc với thời điểm cô nghiêng sát vào anh, mỗi lúc một mạnh hơn.

Cơ thể của họ cọ sát vào nhau trong sự hòa hợp, tiếng thở dài và tiếng rên rỉ của họ hòa vào nhau cho tới khi sự cực khoái của Lexie bùng phát. Cô gọi to tên anh khi cô gục xuống người anh, ngực cô ấn vào ngực anh và sự kẹp chặt rồi thả lỏng ra của cơ thể cô đưa anh cùng đi đến sự cực khoái.

Một lát sau đến lượt Lexie đi vào phòng tắm trong khi Coop, người đã tắm trước, mặc quần áo cho ngày hôm nay. Cô đã hướng dẫn anh mở laptop của cô ra và kéo những bảng phối màu mà cô tiến cử cho trang web của anh lên, để anh có thể chọn một màu mà anh thích nhất.

Mặc dù anh muốn tắm với cô hơn nhưng họ đã nhất trí rằng việc đó sẽ chỉ dẫn đến sự rối trí mà thôi. Nhưng dù sao Coop cũng chắc chắn bị phân tâm bởi âm thanh của tiếng nước và những hình ảnh Lexie khỏa thân dưới dòng nước đều đều vọt lóe qua tâm trí anh.

Anh ngộ ngậy cho tới khi chiếc quần jean thoải mái hơn và mở chiếc laptop ra.

Không phải là một người hiểu về Mac, anh không biết tất cả những biểu tượng ở dưới cuối cùng của màn hình là gì. Một vài biểu tượng có chấm ở

bên dưới, một vài cái lại không có. Hoàn toàn mù tịt, anh nhấp chuột lên một biểu tượng và hiện ra đưa ra một chương trình được gọi là iWeb.

Anh lắc đầu, không thể nhớ được là cô đã bảo anh xem ở chỗ nào. Tiếp theo anh nhấp chuột lên một biểu tượng trông giống như một cái la bàn với màu xanh nhạt bên dưới nó. Lần này thì một trang web tìm kiếm hiện ra.

Anh định đóng nó lại khi anh phát hiện thấy một chương trình đã được mở sẵn rồi và lúc này lộ ra một trang mà trước đây đã được ghé qua. Anh nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào một trang web viết về nước Úc. Anh chớp mắt, nhưng hình ảnh đó vẫn không mất đi. Rõ ràng cái đó không liên quan gì đến công việc cả, mà là một trang web định hướng du lịch.

Cảm giác buồn nôn bao trùm anh khi anh nhận thấy rằng đúng lúc anh đang cảm thấy quen thuộc và thích Lexie thì cô lại đang lên kế hoạch chuyển du lịch nước ngoài tiếp theo của mình. Và mặc dù anh đã biết đi du lịch như thế chính là một phương thức làm việc đặc biệt của cô, nhưng anh phải thừa nhận rằng đối mặt trực tiếp với chuyện đó khó khăn hơn là anh tưởng. Và nó đau đớn hơn rất rất nhiều.

Làm thế nào mà một người phụ nữ đã trao cho anh niềm tin về sự nghiệp viết lách của anh và thậm chí là về bản thân anh lại có thể chính là người sắp sửa bỏ đi?

Câu trả lời không quan trọng.

Quan trọng là thực tế.

Bây giờ thì anh đã hiểu cảm giác bị phản bội mà Lexie đã cảm nhận khi cô tìm thấy thông tin câu chuyện của anh trên máy tính. Hiểu rằng cô cảm thấy bồn chồn đứng ngồi không yên và việc giấu không nói những cảm giác đó với anh thật là bức bối, đau khổ và để anh cảm nhận chân thực.

Nhưng anh chẳng thể làm điều chết tiệt gì để ngăn cản không bỏ đi cả.

Khi Lexie bước ra khỏi nhà tắm, cơ thể của cô vẫn còn bị kích thích vì sự làm tình của Coop và cô thấy hối tiếc về quyết định đặt công việc lên hàng đầu trong ngày hôm nay, mặc dù cô hiểu được sự cần thiết đó. Cô sấy khô tóc và mặc nhanh bộ đồ từ ngày hôm qua. Cô thực sự phải quăng một bộ quần áo để thay vào trong cái túi to tướng của mình nếu không thì sẽ không ngủ ở đây nữa.

Không hẳn là một cuộc đấu tranh rằng điều nào trong hai điều trên sẽ xảy ra.

Cô bước vào phòng ngủ, mong đợi nhìn thấy Coop đang ngồi bên cái laptop của cô và nghiên ngẫm những ý tưởng về màu sắc. Thay vào đó, máy tính của cô vẫn mở ra ở trên giường nhưng chẳng nhìn thấy Coop đâu.

“Coop?” Cô đi vào hành lang nhỏ dẫn đến phòng khách và bếp nhưng chẳng có ai ở trong đó cả.

Cảm thấy bối rối, Lexie quay lại phòng ngủ và ngồi lên đệm. “Có lẽ anh ấy đi mua đồ ăn sáng,” cô nói to.

Vậy thì tại sao anh lại không nói với cô là anh sẽ ra ngoài?

Cô nhấp chuột vào thanh ngang trên bàn phím một vài lần và laptop của cô khởi động. Ở đó, trên màn hình, không phải là những mẫu màu sắc mà cô đã bảo anh kiểm tra. Thay vào đó cô phát hiện ra mình đang nhìn vào trang web mà lúc sớm cô đã xem lướt qua: *Làm thế nào để hiểu nước Úc như một người bản xứ*. Không có gì đáng ngạc nhiên khi Coop đã bỏ đi.

Chương 11

Coop nhận ra cha anh đang ở nhà. Ông vẫn sống trong một căn nhà nhỏ cách xa đại lộ trung tâm Grand Central Parkway mà ông đã sống cùng với vợ của mình. Thói quen hàng sáng của ông vẫn không thay đổi. Bánh bột ngô nướng và sữa kèm theo café đen và tin tức trên tivi.

Coop rót cho mình một cốc và đến ngồi cùng với cha anh ở bàn ăn.

“Nào điều gì đã mang con đến vào lúc sáng sớm như thế này thế?” Mặc một chiếc quần bò đã mòn và một chiếc áo phông trắng, ông Jack dựa lưng vào ghế và nhìn chăm chú vào con trai mình.

“Con cần một sự giúp đỡ.”

Cha anh nhướn một bên lông mày rậm rạp của mình lên. “Nghe hấp dẫn đấy.” Coop nhìn ông ngạc nhiên. “Sao lại có thể như thế chứ? Con vẫn chưa nói bất cứ điều gì với cha mà.”

“Con quên ta là một cảnh sát à. Ta cảm thấy thú vị ở khắp mọi nơi,” ông nói, một cách vô cảm. “Ngoài ra con chưa bao giờ đòi hỏi sự giúp đỡ cả, cho nên chuyện này chắc sẽ rất thú vị.”

Coop nhún vai. Cha anh đã nói đúng.

“Cha biết cái nhẫn mà con đã nhận được từ cửa hàng trang sức đó chứ ạ?”

“Ta có biết cái nhẫn không à?” ông hỏi một cách châm biếm. “Cảnh sát hàng ngày vẫn ngăn chặn những vụ trộm cướp mà không có sự phô trương ầm ĩ nhưng anh chàng phóng viên con trai ta lại đi trước và nó không chỉ là một người hùng mà còn là người độc thân nổi tiếng nhất của thành phố nữa.”

“Một cách để thể hiện niềm tự hào của cha đấy cha ạ.” Coop uống một hơi café trong cốc của anh. Điều tốt mà anh biết là thực tế cha anh đang tự hào

về cách anh đã xử lý tình huống hoặc là anh sẽ cảm thấy khó chịu vì những lời ông nói.

Ông Jack nở một nụ cười. “Vậy cái nhẫn thì sao?” ông hỏi.

Coop đặt cốc của anh lên mặt bàn. “Nó có thể là một phần của một vụ án chưa được làm sáng tỏ từ những đầu những năm 50.” Coop tiếp tục giải thích những chi tiết cụ thể về vụ trộm đó, và loại trừ khả năng có liên quan của bà Lexie.

Lúc đề cập đến vụ án chưa được giải quyết, đôi mắt cha anh mở to. “Những khả năng đó là gì?” ông hỏi với một sự thích thú. “Vậy con cần giúp đỡ gì?”

“Hãy giúp con vào phòng lưu trữ những hồ sơ về những vụ án chưa được khám phá. Con muốn tìm kiếm trong đó và xem xem con có thể lắp ghép một vài chi tiết lại với nhau hay không.”

Ông Jack gật đầu. “Ta đoán là ta có thể tận dụng sức ảnh hưởng của mình và làm điều đó. Chắc chắn con sẽ mặc quần áo cũ. Con sẽ không tin được dưới đó bản như thế nào đâu. Căn phòng đó nằm trong lòng của một tòa nhà cũ.”

Coop nhăn mặt. “Nghe có vẻ thú vị đấy.”

Cha anh cười. “Vậy bây giờ chúng ta đã giải quyết xong công việc, nói chuyện riêng nào. Hãy kể cho cha nghe về người phụ nữ xinh đẹp đó của con đi.”

Coop cứng đờ. Anh không mong muốn bàn luận về Lexie với cha anh. “Con nghĩ rằng lúc này con không thể chỉ đơn giản đứng dậy và bỏ đi phải không?”

Ông Jack đứng lên và đi về phía bồn rửa, tránh qua cái cốc nhỏ của ông và đặt nó vào trong máy rửa bát đĩa. Một sự thay đổi lớn từ người đàn ông vẫn thường để đồng hồ bện cho vợ, Coop thầm nghĩ, và tự hào về việc cha anh đã tiến bộ như thế nào.

“Cha thích người phụ nữ đó. Cô ấy có sự quả quyết và có đầu óc. Con cần đưa cô ấy đến chơi khi quán bar đỡ bận rộn hơn. Cha muốn biết về cô ấy nhiều hơn.”

Coop rên rỉ. “Nếu con là cha thì con sẽ không quá gắn bó với cô ấy đâu. Cô ấy quá giống Annie.”

“Cô ta đã không chung thủy với con rồi sao?” ông hỏi, nghe có vẻ bất bình thay cho con trai.

Coop nhăn mặt với lời nhắc nhở lộ liễu đó. “Khi thật, không phải như vậy. Cô ấy thích đi du lịch,” anh nói rõ hơn. “Cô ấy lúc nào cũng muốn đi. Người đó thậm chí còn không có một nơi ở của riêng mình. Nền tảng ngôi nhà của cô ấy là một cái phòng ngủ trong căn hộ của bà cô ấy.”

Ông Jack xoa xoa gương mặt đã được cạo râu của mình. “Vì thế cô ấy mới kì lạ. Không có nghĩa là cô ấy không thể bị thu phục. Có lẽ con phải nâng cấp trò lấu cá của mình lên.”

“Con nghĩ cha đọc quá nhiều tiểu thuyết lãng mạn rồi đấy.” Kể từ khi mẹ Coop qua đời, ông Jack đã bị nhìn thấy uống scotch và xem lướt qua một trong những cuốn sách bìa mềm cũ kĩ của mẹ anh.

“Một đòn hiểm đấy con trai.” ông Jack thực sự đỏ bừng mặt.

Coop lắc đầu. “Cha đang nghiêm túc gợi ý rằng con nên dồn nhiều hơn tâm huyết bản thân mình vào một người mà chắc chắn sẽ bỏ đi đấy à?”

“Cô ấy có đáng để mạo hiểm không?”

Jack bước qua chỗ con trai mình. “Bởi vì rất khó để tìm thấy một người phụ nữ tốt và người phụ nữ này có vẻ đáng tin cậy. Cô ấy quanh quẩn trong quán bar thậm chí là khi cô ấy không quen biết ai cả. Và cái cách mà cô ấy nhìn con nữa?” ông huýt sáo chậm chậm. “Có lẽ con không thể nhìn thấy sự khác biệt qua nỗi đau.”

“Cha nói thì dễ, coi mẹ như một người trong nhà vậy.”

Đôi mắt cha anh sáng lên khi nói đến vợ của ông. “Nếu con quả quyết Lexie không phải như vậy thì con vẫn đang làm cái gì khi quanh quẩn bên nó?” ông Jack hỏi với phong cách người cha thông thái của mình.

“Con có lí do của mình,” Coop lẩm bẩm.

Vì một điều, cô nắm giữ những đầu mối về quá khứ của cái nhẫn.

Nhưng anh đã có thể nghiên cứu vụ án với Lexie và không có mối quan hệ riêng tư hay thân thiết với cô ấy, một giọng nói trong tâm trí nhắc nhở anh. Anh đã lựa chọn tiến xa hơn.

Không, Coop nghĩ thầm, anh đã không lựa chọn. Anh đã bị ép buộc phải hiểu cô ở mọi mặt, bằng mọi cách.

Bởi vì ngoại trừ việc quan hệ tình dục rất tuyệt vời ra thì Lexie còn mang đến một cú sốc tích cực và nguồn khích lệ cho tâm trạng của anh, công việc của anh và cuộc sống của anh. Anh thích ở bên cạnh cô với những cách mà vượt quá những gì trước đây anh đã từng trải qua.

Trong con người Annie, anh nhận thấy tình yêu tuổi trẻ.

Trong con người Lexie... Coop dừng dòng suy nghĩ đó lại, không muốn đi xa hơn. Nếu anh không nghĩ về những cảm giác của anh dành cho cô, thì có lẽ cô sẽ không thể làm tan vỡ trái tim anh như cách Annie đã làm.

Nếu anh thông minh thì lúc này anh sẽ ra đi trong khi anh vẫn đang còn nguyên vẹn. Nhưng anh lại chưa sẵn sàng để từ bỏ cô cho đến khi anh phải làm như vậy. Một khoảnh khắc mà bây giờ anh biết đang đến nhanh hơn là anh muốn hay đã dự kiến.

“Con có biết vấn đề của con là gì không?” Ông Jack hỏi, cắt ngang những suy nghĩ bi quan của Coop.

“Không ạ, nhưng con chắc chắn cha sẽ nói cho con nghe.”

Ông Jack cười toe toét. “Con luôn luôn quá sợ thất bại đến nỗi con không tận dụng được cơ hội.”

“Điều này có nói về việc phải rời khỏi học viện thay cho nguy cơ bị chấn thương mãi mãi hay không?” Coop đẩy ghế của anh ra phía sau và đứng dậy.

Ông Jack đưa tay xoa xoa mặt lần nữa. “Con đáng lẽ đã trở thành một cảnh sát tuyệt vời. Con có năng khiếu với công việc trinh thám, nhưng nguy cơ chấn thương là có thực.”

Coop bật ra một tiếng rên rỉ chậm chậm. Ít nhất anh đã thừa nhận điều đó.

“Nhưng điều đó không thay đổi được thực tế là con sợ thất bại. Quỷ tha ma bắt, đúng vậy, con là một phóng viên giỏi, nhưng con vẫn chưa là một tiểu thuyết gia thành công. Vì sao vậy? Bởi vì con chưa đặt trái tim và tâm hồn của mình vào trong những cuốn sách của con. Nếu con làm được như vậy thì con cũng sẽ đứng đầu trong giới đó!” Giọng của ông Jack to hơn, vang vọng lại trong căn nhà nhỏ.

“Làm thế nào mà cha biết được?” Coop hét lại.

“Ta đã đọc cuốn sách của con, là như thế đấy.”

Lời nói của ông đã làm giảm đi sự tranh cãi của Coop, và làm mất đi sự đề phòng của anh. “Cha đọc rồi sao?”

Cha anh gật đầu. “Và mặc dù hình thức và sự kịch tính đều tuyệt vời - trên cả tuyệt vời - nhưng vẫn còn thiếu lửa ở đâu đó nữa, bởi vì con không dồn vào đó một sự nỗ lực hết mình.”

Những lời nhận xét của Lexie quay lại với anh, nhưng anh không thể tập trung vào những gì cô đã nói. Không phải là với những lời phê bình của cha anh đang nhảy múa trong đầu anh.

“Để cho con yên đi cha,” Coop khẽ nói.

“Có điên ta mới làm thế.” ông Jack đứng dậy, bước về phía con trai của mình. “Cha luôn luôn có sao nói vậy và bây giờ cũng thế. Con không trao cho nó tất cả những gì con có. Với cách này con có thể sẽ thất bại và không thể bị suy sụp như thế. Lexie cũng vậy. Nếu con không dồn hết trái tim mình thì con không thể bị tổn thương lần nữa. Lo sợ sự thất bại,” ông nói, và gật đầu.

Thật là một người khó ưa. “Con không đến đây vì điều đó.”

“Không nghe cha nữa. Điều đó cũng không làm cho sự thật biến đi đâu.”

Coop bắt đầu đi ra cửa.

“Khi con đến phòng chờ hãy hỏi Ed. Con nhớ ông ấy, một người to lớn. Ông ấy bị bó buộc trong công việc trực bàn giấy sau khi một phát súng bắn vào một dây thần kinh ở chân ông ấy. Cha sẽ đảm bảo rằng ông ấy sẽ cho con vào phòng tài liệu.”

“Cảm ơn cha,” Coop khẽ nói và đi ra, đóng sầm cánh cửa sau lưng anh lại.

Suốt từ khi cô là một cô bé và bà cô đã cứu cô thoát khỏi việc luyện tập môn trượt băng chết tiệt và đưa cô đến những công viên của bang, Lexie đã học cách thu xếp đồ đạc và trốn chạy. Khi trưởng thành, “Có laptop sẽ đi du lịch” là phương châm của cô và khi cô buồn, thì hoặc là cô sẽ lên máy bay đi du lịch hoặc là vùi đầu vào công việc.

Sáng nay cô chọn cách thứ hai và ở lại trong căn hộ của Coop để làm điều đó. Mặc dù cô muốn nổi giận với anh vì đã bỏ đi nhưng cô lại không thể tức giận. Nếu anh đã nhìn thấy trang web đó thì anh chắc chắn rất buồn và cần được ở một mình và xem xét qua mọi việc. Cô chỉ dự định sẽ ở đây khi anh quay về.

Khi di động của cô đổ chuông, cô chớp ngay lấy nó mà không cần nhìn số, hi vọng đó là Coop. “Xin chào.”

“Alexis à?”

Nghe thấy tiếng gọi tên cúng cơm của mình và giọng độc đoán của cha cô, dạ dày của Lexie co thắt lại như nó vẫn luôn như vậy khi ông nói. “Chào cha.”

“Con khỏe không? Hay, cha nên hỏi là, con đang ở đâu?”

Cô đảo mắt với cú thúc có chủ tâm đó. “Cha biết con đang trong thành phố mà. Con đã đăng kí phòng trong tuần trước rồi.”

“Cha cứ nghĩ rằng có lẽ sự thôi thúc lên đường đã điếm rồi chứ.”

Cô nắm chiếc điện thoại chặt hơn trong tay. “Con đã nói với cha là con sẽ ở đây cho đến sinh nhật của bà mà.”

Ông hăng giọng. “Đúng thế. Và chúng ta phải đợi đến lúc đó mới gặp con à?”

Lexie đã đến thăm cha mẹ cô khi cô quay về thành phố tháng trước. Cha cô đã nói đúng. Họ mong đợi một cuộc viếng thăm. “Đó có phải là cách cha nói rằng cha nhớ con hay không ạ?” Cô hỏi đầy hi vọng. “Con sẽ thật tốt nếu ghé qua đây. Đây là một phần lí do vì sao cha gọi cho con. Bà con đang cư xử rất kì quặc, ngay cả với bà.”

Vậy là ông cũng đã nhận ra điều đó, Lexie nghĩ thầm.

“Mẹ con đang hi vọng rằng con sẽ đưa bà qua dùng bữa tối vào tối thứ Bảy này.” Một bữa tối trang trọng ở nhà cha mẹ cô.

Chính ý nghĩ ngọt ngào đó đã làm cho cơ chế muốn đi xa của Lexie được kích hoạt. “Cha đã hỏi bà xem bà có rảnh hay không chưa ạ?”

“Khi cha nói chuyện với bà thì việc bắt bà quyết định một ngày hay một thời gian nào đó thật khó một cách vô lý. Và thậm chí đôi khi bà còn không trả lời điện thoại khi cha mẹ gọi nữa.”

Bởi vì bà kiểm tra thiết bị hiển thị tên và số điện thoại người gọi đến, Lexie nghĩ thầm, và kìm nén một tiếng cười không thích hợp. Lối sống của cha cô

khiến cả Lexie và bà Charlotte đều mệt mỏi, nhưng cả cô và bà đều hiểu sự quan tâm của ông là chân thành, tuy nhiên nó lại được thể hiện một cách thật vụng về.

“Con sẽ nói chuyện với bà và gọi lại cho cha sau,” Lexie hứa.

“Một điều cuối cùng nữa. Bà của con đã kể rằng con đang có một mối quan hệ tình cảm lãng mạn với một anh chàng lịch thiệp đang hoàng nào đấy.”

Lexie nhắm mắt và kìm nén lại một câu chửi thề mà sẽ khiến cho mái tóc đã đang ngày càng thưa hơn của cha cô rụng hết hoàn toàn. “Con không tin là bà đã dùng chính xác những từ ngữ đó.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, cha cô cười lớn. “Con đã đúng về điều đó đấy. Dù sao đi nữa nếu con đưa cậu ta đi cùng thì điều sẽ khiến mẹ con và ta rất vui.”

Không còn nghi ngờ gì nữa bởi vì họ hi vọng đó là một mối quan hệ bền vững, có nghĩa là Lexie sẽ hạn chế lối sống nay đây mai đó của mình. Lần trước họ đã chọn một người đàn ông và Drew là kết quả.

“Con chắc chắn Coop sẽ bận,” cô nói dối, không muốn bắt anh hay chính bản thân cô phải chịu đựng bữa tối ở nhà cha mẹ cô.

Đúng lúc đó, tiếng chìa khóa tra vào ổ làm cô chú ý. Cô quay lại thấy Coop đang bước vào bên trong.

Anh bước vào và dừng lại đột ngột, ngạc nhiên khi trông thấy cô ngồi trên đi văng của anh, chiếc laptop của cô và giấy tờ bày ra xung quanh cô.

Cô vẫy vẫy tay và chỉ vào chiếc điện thoại, hướng sự chú ý quay lại phía cha cô. “Vâng, con sẽ đề cập chuyện đó với anh ấy, nhưng nó không như là chúng con đang nghiêm túc. Thật sự không cần...”

“Chỉ cần cố gắng hết sức mình thôi Alexis ạ”

Lexie thở dài. “Con sẽ xem con có thể làm được gì.”

“Được rồi, hãy báo cho cha mẹ biết nhé. Mẹ con cần thời gian để chuẩn bị.”

“Con sẽ báo ạ. Chào cha.” Cô kết thúc và thở ra một hơi thở thực sự đầu tiên kể từ khi cô nghe điện thoại.

Coop ngồi đối diện với cô trong chiếc ghế bành yêu thích của anh. Anh mặc một cái quần jean bạc màu và một chiếc áo sơ mi NYPD màu xanh nước biển. Và dáng điệu của anh không thoải mái, nét mặt thì cứng nhắc.

Lexie lại ngừng thở một lần nữa.

“Cuộc điện thoại đó nói về chuyện gì thế?” anh hỏi.

Cô cắn bên trong má. “Cha em mời chúng ta đến ăn tối vào tối thứ Bảy.”

“Chúng ta?”

Cô gật đầu. “Bà em đã kể cha mẹ em về anh và họ muốn gặp anh.”

“Và em đã nói với họ rằng không cần phải bận tâm.” Anh nghiêng chặt quai hàm, nhưng cô vẫn kịp nhận thấy một thoáng đau buồn trên khuôn mặt anh trước khi anh nhanh chóng che giấu nó.

Lexie nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Bởi vì...”

“Không có vẻ là chúng ta đang nghiêm túc.” Anh dùng chính lời nói của cô, ném chúng ngược lại cho cô.

Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn hơn. “Hãy tin em. Em chỉ đang cố gắng bảo vệ anh thôi. Anh sẽ thực sự không muốn bị ép buộc phải chịu đựng bữa tối nơi mà cha em thể hiện sự phản đối của ông với những sự lựa chọn phong cách sống của em và mẹ em thì liên tục nói rằng bà mong ước em có thể giống chị gái em hơn, Margaret. Và, trước khi anh hỏi, không, họ không gọi chị ấy là Meg, Meggie, Peg hay là bất cứ tên nào khác nữa.”

Cô nghĩ rằng cô nhận thấy một chút thấu hiểu trong đôi mắt anh. Một giây nữa trôi qua. “Thế một anh chàng phóng viên không đáp ứng được những

kì vọng cao của họ sao?”

Lexia bật cười với giả định của anh, nó chẳng đúng chút nào. Chuyện này không phải nói về Coop.

“Em đã nói với anh rồi, em không làm thỏa mãn những kì vọng của họ. Anh thông minh, thành đạt, và anh dường như cư xử giống một người bình thường. Em chắc chắn là họ sẽ yêu quý anh.”

“Đó có phải là lí do em không muốn anh gặp họ không? Bởi vì nó có thể khiến họ hiểu lầm là em đang thay đổi để giống họ hơn?” anh hỏi, và khoanh tay trước ngực với một tư thế rõ ràng là phòng thủ.

“Em chỉ không hiểu tại sao anh lại muốn gặp họ.” Cô nhớ lại là đã phát biểu câu tương tự như thế khi anh nhận lời mời đến ăn tối của bà cô.

Lần đó anh đã nói rằng anh muốn được biết người mà cô yêu thương và ngưỡng mộ nhiều đến như thế. Cô tự hỏi lí do lần này của anh là gì.

“Hãy coi nó là một sự tò mò. Anh muốn biết điều gì khiến em cư xử như thế này.” Cô nên đoán được đó là động cơ của anh. Và cô sẽ vẫn nài nỉ anh không đến tham dự, ngoại trừ việc anh nói những lời đó với một giọng thách thức rõ ràng.

Và cô trả lời khác với những gì cô đã nghĩ. “Được. Tốt thôi. Đến đi. Xem tại sao Lexie lại bỏ chạy.”

Ngay khi những lời nói đó buột ra khỏi miệng cô, cô đã lẩm bẩm một câu chửi thề không giống một quý cô chút nào bởi vì anh đã đặt cái bẫy đó và cô đã lọt vào bẫy.

Coop nhe răng cười. “Hãy cho anh biết thời gian. Anh sẽ rất vui khi đón em và đưa em đến đó.” Nụ cười giống chú mèo Cheshire của anh đã xác nhận linh cảm của cô.

“Bà cũng sẽ đến đấy,” Lexie cảnh báo anh.

Nụ cười của anh càng mở rộng hơn.

“Càng đông càng vui.”

“Tuyệt,” Lexie lẩm bẩm. “Thật sự rất tuyệt.”

Nhìn cái bĩu môi không cố ý trên đôi môi được tô son bóng của cô Coop biết là cô đang khó chịu. Anh cũng không hài lòng với chính bản thân mình. Anh đã đi từ việc muốn giữ một khoảng cách về tình cảm đến việc khẳng khẳng rằng anh sẽ gặp những người còn lại trong gia đình cô. Nó là một điều để cho anh quyết định rút lui, nhưng một điều khác nữa là nghe thấy cô hạ thấp những gì mà họ đã chia sẻ với nhau.

Việc nghe thấy cô nói với cha cô rằng không có vẻ là họ đang nghiêm túc đã khiến anh rất buồn bực. Đến mức mà anh muốn giật phăng cái điện thoại ra khỏi tay cô và hôn cô đủ mạnh mẽ để khiến cô thừa nhận rằng mình đã sai. Anh muốn chạm vào tất cả những nơi nhạy cảm đó trên cơ thể mà anh hiểu rất rõ, làm cho cô lên đỉnh và rồi sau đó để cô nói với cha cô rằng tất cả những điều đó đều không phải là nghiêm túc. Chỉ nghĩ về điều đó thôi anh cũng thấy toát mồ hôi.

Thay vào đó, anh sẽ đến gặp gia đình của cô. Khi cô chẳng muốn điều gì hơn việc lên máy bay và đi càng sớm càng tốt. Thật quá là tuyệt vời.

Sự tự hào của anh về việc lôi kéo cô vào một cuộc thỏa thuận nhanh chóng trở thành sự chán ghét chính bản thân. Thôi, cái gì xong thì cũng đã xong rồi. Anh sẽ giải quyết chuyện đó vào ngày mai khi bữa tối qua đi.

Ngay bây giờ đã đến lúc thay đổi chủ đề. “Cha anh nói ông sẽ giúp chúng ta vào trong phòng hồ sơ nơi mà những vụ án vẫn còn đang bí ẩn được lưu giữ.”

Như mong đợi, anh đã thu hút được sự chú ý của cô và đôi mắt cô sáng lên vì hứng khởi. “Thật tuyệt!” Cô nhảy lên khỏi ghế. “Khi nào chúng ta có thể đi?”

“Không lúc nào bằng lúc này.” Anh liếc nhìn chiếc quần soóc trắng và chiếc áo có diềm xếp nếp đã mặc từ hôm qua của cô. “Phòng hồ sơ nằm trong tầng hầm của một tòa nhà cũ. Em chắc chắn sẽ muốn mặc quần bò và một chiếc áo sơ mi cũ đấy.”

Cô nhìn xuống và nhăn mặt. “Em ghét việc chúng ta phải mất thời gian để qua nhà bà em trước. Nhưng em đoán là chúng ta chẳng có sự lựa chọn nào cả.”

“Anh không thấy phiền đâu.”

Anh suýt nữa gợi ý rằng trong khi cô đang ở nhà bà cô thì cô nên thu dọn một số thứ để rời khỏi nơi này. Để cho sau này mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Anh đã kiềm chế những lời nói đó. Anh không chắc điều gì khiến anh lo lắng hơn. Phản ứng của cô với lời gợi ý đó hay là phản ứng của anh sẽ ra sao nếu cô nói không.

Coop lái xe đưa cô đến nhà bà để Lexie có thể thay đồ. Anh lại im lặng trong suốt quá trình lái xe và Lexie cũng vẫn không nói gì. Cô không chắc phải bắt đầu chủ đề về những trang web du lịch mà anh đã nhìn thấy như thế nào hoặc làm thế nào để giải thích sự cần thiết phải thu dọn và lên đường của mình.

Lạ là không nhiều người trên thế giới hiểu được - ít nhất là theo kinh nghiệm của Lexie - và chẳng có điều gì mà cô từng nói hoặc làm tạo ra được một sự khác biệt. Quá nhiều lần chính bản thân cô không hiểu được điều đó. Chuyện gì đã bắt đầu khi cơ chế muốn đi xa của cô đã dần dần trở thành một điều gì đó mà cô không chỉ thích mà còn cần phải thực hiện. Cô luôn luôn không hiểu vì sao, nhưng cô chấp nhận nó là một phần của cô. Nó còn đau đớn hơn khi cô đã biết trước để nhận ra rằng Coop không thể làm như vậy.

Khi họ đến căn hộ, trước sự ngạc nhiên của Lexie, cô không tìm thấy bà đâu. Cô cũng gõ cửa phòng bà Sylvia nhưng người phụ nữ kia cũng không

có nhà. Lexie cho rằng họ đã ra ngoài cả ngày.

Cô viết một lời nhắn nói với bà rằng cô sẽ về nhà muộn hơn và thông báo cho bà là ba người bọn họ sẽ đến nhà cha mẹ cô để ăn tối vào tối thứ Bảy. Mà Lexie nhận ra là ngày mai.

Cô gọi cho cha cô và để lại cho ông một tin nhắn trong hộp thư thoại để ông biết rằng tất cả họ sẽ đến đó, điều này gây nên một cảm giác lo lắng trong phần lồm thượng vị của cô. Đột nhiên tất cả những địa điểm trong cuộc sống của cô dường như lấn chiếm hết tâm trí của cô và cô khao khát một cuộc dạo chơi đến tầng thượng của Tòa nhà Empire State thay vì một chuyến đi đến căn phòng nằm trong lòng của khu vực cảnh sát NYC.

Lúc họ quay lại khu thương mại, dừng lại để ăn trưa nhanh chóng và đến được đồn cảnh sát thì đã là chiều muộn.

Khi đứng tại bàn lễ tân, Coop yêu cầu được nói chuyện với một người đàn ông tên là Ed Potter.

Một vài phút sau, một người đàn ông lớn tuổi lực lưỡng trong bộ quân phục và phải đi lại với một chiếc ba-toong sải bước về phía họ và bắt tay Coop.

“Quý cô đáng yêu này là ai đây?” Ed hỏi. “Lexie David,” cô trả lời, và giơ tay ra chào.

“Rất vui được gặp cô.” ông nắm chặt tay cô và lắc một cái thật mạnh.

“Bác thế nào hả, bác Ed?” Coop hỏi.

Người đàn ông lớn tuổi mỉm cười. “Không có gì để phàn nàn cả. Khi trời không mưa thì vết thương cũ không khiến ta bận tâm nhiều lắm.” ông dùng tay vỗ nhẹ vào chân trái của mình. “Còn cháu thì sao? Cũng đã một thời gian rồi. Lần cuối cùng ta gặp cháu là ở đám tang của mẹ cháu. Số lượng người đến tham dự quá đông đối với một quý bà đặc biệt khác lạ.”

Coop gật đầu. “Cảm ơn bác. Bà thật đặc biệt.”

Lexie nghe thấy sự nhức nhối trong giọng nói của anh và cổ họng cô nghẹn lại một chút. Cô ước gì mình đã có thể được biết người mẹ mà anh đã gần gũi đến như vậy.

“Cha của cháu thế nào rồi?” Ed hỏi. “Bởi vì ta chắc chắn rằng ta không nghe được sự thật từ ông ấy. Luôn luôn khẳng định cuộc sống thật là tuyệt.”

Coop nhe răng. “Ông đang làm mọi thứ rất tốt. Không bao giờ than vãn và rên rỉ. Cháu hi vọng rằng ông sẽ gặp được một ai đó có thể bầu bạn, nhưng đến tận bây giờ thì người phụ nữ phù hợp vẫn chưa bước vào quán bar của ông.”

Ed gật đầu. “Bất kể người phụ nữ đó là ai, hãy đảm bảo rằng bà ấy hiểu về đêm của những người đàn ông hơn bà vợ của ta, Gretchen.”

Coop cười lớn - một âm thanh trầm, khàn khàn mà Lexie luôn luôn yêu thích, và là một âm thanh mà chưa bao giờ ngừng gửi những cơn rùng mình của ý thức đi khắp cơ thể cô.

“Cháu cho rằng điều đó giải thích vì sao không nhìn thấy bác loanh quanh ở quán Jack phải không?” Coop hỏi.

“Cháu hiểu đúng đấy.”

Lexie liếc nhìn người đàn ông to lớn, thấy ngạc nhiên là ông lại để cho vợ của mình quyết định người ông gặp và việc ông làm. Thật không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Ed dẫn họ đi về phía cầu thang và Lexie ném cho Coop một cái nhìn đầy ngạc nhiên.

“Chiếc gậy ba-toong này chỉ để đề phòng trường hợp chân ta bắt đầu đau thôi. Nó không ngăn cản ta đi loanh quanh,” Ed nói, như thể đọc được suy nghĩ của cô. Cô gật đầu và đi theo ông khi họ đi xuống sâu hơn và sâu hơn.

Coop đã không nói đùa khi anh nói rằng những căn phòng hồ sơ rất bẩn. Bụi bặm mà chắc chắn đã từng là lớp bụi phủ đầy lên tất cả mọi thứ bên

trong căn phòng. Lexie, một người đã ngủ ở mọi nơi, từ những căn lều ở Yosemite cho đến những cái chòi ngoài trời ở châu Phi, thì không ngại bụi bẩn, nhưng loại bụi và mốc này thì lại là chuyện khác. Những chứng dị ứng của cô ngay lập tức phát ra và mũi cô bắt đầu ngứa ngáy trong vòng vài phút đi đến chỗ sâu nhất của tòa nhà cũ.

“Nó đây rồi.” Ed dừng lại tại một cánh cửa đang đóng, lôi ra một chùm chìa khóa và để cho họ vào trong.

“Cửa khóa đằng sau cháu, nhưng hai người được ở bên trong. Các cháu có thể tự ra ngoài. Cứ ở bao lâu mà các cháu muốn.”

“Cảm ơn bác,” Lexie nói.

“Cảm ơn bác.” Coop vỗ vỗ lên lưng người đàn ông kia. “Đừng làm người lạ. Hãy đưa bà Gretchen đi cùng bác đến quán Jack nếu bà ấy không để bác lọt ra ngoài tầm mắt.”

“Món bánh hamburger ngon nhất mà bác từng ăn,” Lexie nói với giọng khích lệ.

Ed cười toe toét. “Ta có lẽ sẽ làm như vậy.” Ông giơ một tay lên vẫy chào tạm biệt và bước ra ngoài.

Cánh cửa cọt kẹt, sau đó đóng sầm lại sau lưng họ với một tiếng ạch thật to, để họ ở lại một mình trong căn phòng lờ mờ sáng.

Một sự im ắng kì lạ bao quanh họ, bao trùm lên đôi vai của Lexie và cô rùng mình. “Em tự hỏi liệu đây có phải là cái cảm giác khi cánh cửa nhà tù đóng sập lại sau lưng hay không.”

“Không, cái đó còn tệ hơn ấy chứ. Tiếng cửa sắt đóng sập lại nặng nề hơn và... dứt khoát hơn. Cha anh đã dẫn Matt và anh đến khi bọn anh còn nhỏ. Ông muốn trực tiếp dọa nạt hai đứa anh trước khi bọn anh làm bất cứ điều gì sai trái.” Anh ngừng lại một chút. “Nó đã có hiệu quả.” Cô rùng mình một lần nữa. “Em thậm chí còn không thể tưởng tượng được.” Hướng tầm

mắt về nhiệm vụ đang ở phía trước họ, Lexie nhìn quanh những lối đi ở giữa chất đầy những cái hộp được xếp thành chồng theo từng hàng từng hàng trên kệ. “Wow.”

“Chắc là chúng được sắp xếp theo thứ tự thời gian,” Coop nói, và bắt đầu đi qua những năm gần đây nhất.

Họ đi qua những năm 1960 và cuối cùng cũng tìm ra một thập kỉ trước. “Vụ trộm diễn ra trong thời gian một bữa tiệc vào ngày nghỉ, cho nên hãy bắt đầu với tháng Mười hai.” Anh lôi ra một cái hộp hồ sơ to tướng và đặt nó lên sàn nhà, tiếp theo là một hộp khác. Cả hai cái hộp đó bao gồm hai năm.

Bằng sự thỏa thuận ngầm, họ ngồi xuống sàn để xem qua hai cái hộp đó.

Lexie xem năm 1950 trong khi Coop thì giải quyết năm 1951.

Anh mở được cái nắp hộp và bắt đầu lật qua cái vụ án. “Tháng Chín, tháng Mười... Gần như là hoàn toàn theo thứ tự.”

Lexie bắt chước. “Ở đây cũng vậy,” cô nói, và rất ngạc nhiên. “Em thực sự nghĩ cái này đã tốn mất nhiều ngày lắm đấy. Em chưa bao giờ tưởng tượng được rằng nơi này lại có thể ngăn nắp như anh xem trên tivi.” Lexie ngo nguậy, để cảm thấy thoải mái nhất có thể trên sàn nhà xi măng vừa lạnh vừa cứng.

“Nó không giống như là được sắp xếp bằng vi tính, nhưng nó khá hoàn hảo.” Giọng nói của anh sống sượng và thực tế và Lexie không thể chịu đựng nó thêm một phút nào nữa. Cô không thể nào thân mật với một ai đó vào ban đêm, rồi sau đó tức giận và lạnh nhạt suốt cả ngày. Cô không chắc chắn là những trang web du lịch hay chính lời mô tả của cô về mối quan hệ của họ với cha cô khiến anh buồn bực nhiều hơn. Cô cũng không định cố ý làm tổn thương anh với cả hai điều đó. “Nghe này, về chuyện sáng nay...” Cô quyết định bắt đầu với những trang web. “Em biết anh đã nhìn thấy trang web du lịch Úc trên máy tính của em.”

Anh ngược lên, nhìn thẳng vào mắt cô. “Đó không có gì ghê gớm lắm.”

“Vậy thì tại sao anh lại bỏ đi mà không chào tạm biệt em hay thậm chí là nói với em rằng anh phải đi đâu đó?” Khi cô nói, nỗi đau tương tự đã thúc vào phần lõm thương vị của cô.

“Bởi vì chúng ta không hề nghiêm túc, tại sao điều đó lại phải quan trọng nhỉ?”

Cô định lớn tiếng với anh về lời bình luận vặt vãnh đó khi cô bắt gặp tia lấp lánh trong ánh mắt anh.

Bây giờ cô thật sự thấy bối rối.

“Và đáng lẽ anh nên cho em biết rằng anh sẽ đến chỗ cha anh.” Cơ hàm anh hoạt động, cô cho anh thời gian và chờ đợi. “Nghe này, việc nhìn thấy những kế hoạch du lịch của em đã khiến anh mất đi sự cảnh giác - mặc dù anh đã biết rằng em sẽ không ở lại lâu.”

Cô thấy cảm kích sự trung thực của anh. Cô có thể nghĩ về chuyện lên máy bay và đi du lịch, nhưng cô chưa bao giờ kết nối những suy nghĩ đó với việc rời xa anh cả. Cô chưa sẵn sàng.

“Chúng không phải là những kế hoạch hiện tại. Em chỉ xem những địa điểm mà có thể em muốn đến tham quan vào một ngày nào đó mà thôi. Anh đã bao giờ đi ra khỏi đất nước chưa?” cô hỏi một cách thận trọng.

Anh lắc đầu. “Chưa bao giờ có cơ hội.” Và anh quay trở lại với việc xem xét qua những hồ sơ trong hộp.

Lexie thở dài, thấy mừng là nó không phải là một quan điểm không thích. Nhưng chưa bao giờ có cơ hội ư? Cô thấy điều đó đáng buồn một cách khó tin. “Có lẽ anh cần tạo ra cơ hội của chính mình.” Cô gợi ý. “Tìm thấy rồi!” Anh lôi từ trong hộp ra một tập hồ sơ. “Có đề Lancaster trên nhãn.” Sự phấn khích làm giọng anh to hơn.

Cuộc tranh luận của họ được gác qua một bên, Coop mở cái file đựng hồ sơ ra và cô vội vàng đến gần để cô có thể đọc qua vai anh.

Cô hít lấy mùi hương quen thuộc, dễ chịu của anh và nhận thức tình dục bắt đầu nổi lên ngay. Sự thôi thúc muốn luồn các ngón tay của cô qua mái tóc anh trong khi họ lướt qua những dòng chữ trên trang giấy rất mạnh mẽ, nhưng cô cần phải tập trung vào cái mà họ đã tìm thấy. Vì vậy cô đã kiềm chế lại.

Ngay lúc này.

“Ở đây nó nói rằng tất cả những vị khách đã được thẩm vấn và được thả ra. Tương tự đối với hầu hết những người được thuê về để làm việc buổi tối hôm đó,” Coop nói.

Từ năng lượng và giọng nói tập trung của anh, thì dường như anh không có khao khát tương tự muốn đưa cô đến ngay đây trên sàn căn phòng hồ sơ ẩm mốc này. “Người tài xế mà có tên được ghi trong danh sách là Richard Hampton thì ở lâu hơn, nhưng cuối cùng ông ta cũng được thẩm vấn và được tha về. Hai cô hầu bàn thì chưa bao giờ được tìm thấy. Những món nữ trang cũng vậy. Khi cảnh sát nói chuyện với công ty cho thuê người thì họ tiết lộ rằng hai người phụ nữ đó đã sử dụng giấy chứng minh thư giả. Và vì họ là những đầu mối mở duy nhất và dấu vết của họ đã biến mất nên vụ án đã được xếp xó ở đây.”

Lexie cắn bên trong má, lần đầu tiên cô chọt nảy ra một câu hỏi. “Vụ trộm xảy ra chính xác vào ngày nào thế?”

“Ngày 31, tháng Mười hai, năm 1951.” Lexie suy nghĩ thật lâu và tập trung, nhớ lại những câu chuyện và thông tin mà cô đã nghe nhiều năm qua. Cuối cùng một điều gì đó trở nên rõ ràng.

“Đúng rồi!” Cô múa may nắm tay của mình trong không khí.

“Cái gì thế?”

“Em đoán là em đang nghĩ những năm 1950, em chưa bao giờ nhận ra rằng ông của em có một chứng cứ ngoại phạm không thể bác bỏ được. Nhưng vào tháng Tám năm 1951 ông đã bị gọi nhập ngũ cho cuộc chiến tranh Triều Tiên. Em nhớ lúc đó chính là tháng Tám bởi vì nó vào gần đến sinh nhật của bà em.”

Đôi mắt của Coop đầy thấu hiểu. “Vì vậy ông em không thể bị dính líu.”

“Đúng vậy!” Sự nhẹ nhõm trào lên trong cô, cô vòng tay quanh cổ Coop và kéo anh vào một nụ hôn.

Coop hưởng ứng và hôn lại cô, mang đến cho cô sự ngọt ngào, nhưng anh không để nó kéo dài lâu. “Chúng ta cần tìm kiếm nhiều hơn,” anh nhắc nhở cô.

Cô miễn cưỡng đồng ý và thả lỏng ra, cơ thể cô vẫn đang hoạt động mạnh. “Đúng thế. Vậy... người tài xế đã được miễn tội sau khi thẩm vấn và nghi ngờ để lại cho hai người phụ nữ.”

Coop giở nhanh những trang giấy đang mục nát, lướt qua bản viết tay khó đọc, và thong thả khi anh đọc những dòng chữ trên trang giấy. “Phần lớn cái này là sự điều tra thêm về những điều còn bế tắc. Ngoại trừ...” Anh đặt ngón tay lên trang đó. “Đây. Nó nói rằng hầu hết những vị khách của bữa tiệc đã nhận thấy rằng hai nữ phục vụ đó đều đồng bóng và đã cùng biến mất rất lâu, để lại những vị khách mời không có đồ uống hay món nguội khai vị. Và họ thường tụ tập lại với nhau, thậm chí thay vì làm việc. Giống như họ đã biết rõ về nhau.”

“Điều này không có gì đáng ngạc nhiên nếu như họ thường xuyên làm việc cùng với nhau,” Lexie lưu ý, cô cảm thấy không yên ngay cả khi cô không muốn đối diện vì sao.

“Ngoại trừ... chờ chút. Anh nhớ là đã đọc điều gì đó nữa ở đây...” Coop lật ngược lại tập hồ sơ. “Đây rồi. Hai người phụ nữ đó là những nhân viên tạm

thời được thuê để thể chân khi danh sách bữa tiệc tăng lên nhiều hơn vào phút chót.”

Lexie nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Điều này đưa chúng ta quay lại nơi mà chúng ta đã bắt đầu, tự hỏi chính mình là chiếc vòng cổ đã trở thành vật sở hữu của ông em như thế nào...”

“Trong khi ông của em đã đóng quân ở nước ngoài.”

Coop đặt bàn tay rắn chắc của mình lên vai Lexie, như thể chuẩn bị tâm lí cho cô đón nhận cú sốc.

Một cú sốc mà theo tiềm thức cô đã nhận được khi họ giải quyết từ đầu đến cuối câu hỏi đó. “Chúng ta không thể nào nghĩ rằng bà là một trong hai người phụ nữ giúp việc tạm thời đó.” Cô nhìn về phía Coop, cầu mong anh sẽ cười vào giả định của cô.

“Để có một cuộc thảo luận thì hãy nói rằng bà là một trong hai người đó. Ai có thể là kẻ đồng lõa của bà nhỉ?”

Lexie nhắm mắt, chống lại sự thật mà đã âm ỉ ngay bên dưới ý thức. Gần đây cô đã nghĩ về bà cô và người bạn thân nhất của bà, bà Sylvia, giống như Laverne và Shirley hay Lucy và Ethel. Còn ai khác ngoài bà Sylvia là người mà bà Charlotte đã tâm đầu ý hợp suốt nhiều năm trước trong thời gian làm thuê tại một bữa tiệc tối đây?

Ai có thể là tông phạm với bà đây? “Đó là một câu hỏi không cần phải trả lời,” Lexie nói với Coop, mở mắt ra và đối diện với thực tế. “Câu hỏi thực sự đó là, chúng ta sẽ làm gì về điều đó?”

Chương 12

Với trang web Hot Zone đã được quyết định và việc thực hiện nằm trong đôi tay thành thạo của Claudia, thì Lexie dành ngày thứ Bảy hiệu quả để làm việc trên trang web của Coop. Anh dành cả ngày để lần lượt làm nhiệm vụ. Mặc dù cô làm việc bên ngoài phòng của bà nhưng bà Charlotte không có ở nhà. Bà đã ngủ khi Lexie về nhà đêm qua và đã đi trước khi Lexie thức dậy.

Lexie đánh giá cao sự trì hoãn bởi vì cô vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó với phát hiện của cô. Bất kể cô đã cố gắng bao nhiêu cách để xoay chuyển mọi việc thì cô vẫn luôn quay lại một kết luận giống nhau. Bà cô và bà Sylvia đã đánh cắp đồ trang sức từ bộ sưu tập của gia đình Lancaster. Lexie xoa xoa thái dương của mình với một nỗ lực không ngừng ngăn không cho chứng đau đầu dai dẳng nặng hơn. Cú sốc và nỗi đau không quá trầm trọng khi cô chú ý đầu vào công việc thiết kế, nhưng mỗi lần cô nghỉ ngơi thì kí ức về việc phát hiện ra sự thật lại ùa về. Người phụ nữ mà cô yêu mến, tôn sùng và kính trọng lại là một kẻ trộm.

Làm thế quái nào mà chuyện đó lại xảy ra cơ chứ?

Và sự phát hiện đó nói gì về bản thân Lexie đây? Cô đã luôn luôn tìm thấy niềm an ủi trong cái thực tế là mặc dù cô không thích những người còn lại trong gia đình cô, nhưng cô có thể tin tưởng vào một ý nghĩ có thể an ủi cô là cô yêu quý bà của mình - một tuýp người có tính cách phóng khoáng, vui vẻ, chấp nhận cuộc sống như nó vốn có. Nhưng không phải là một tên trộm.

Chuông cửa reo lên và Lexie nhảy lên để trả lời nó. Cô ngạc nhiên khi thấy Coop đứng ngoài cửa, trông vẫn quyến rũ như trước trong chiếc quần jean mài và một chiếc áo phông đơn giản. Cơ bắp của anh bó lại bên dưới lớp vải và màu xanh thẫm làm nổi bật đôi mắt tuyệt đẹp của anh.

Cô ước rằng anh không luôn luôn ảnh hưởng sâu sắc đến cô như thế. Một sức ảnh hưởng mà khiến cô khao khát muốn túm lấy tay anh và lôi anh lên giường. Hoặc là trên quầy bếp, hay bất cứ chỗ nào gần nhất. Giá như cô biết bà cô sẽ ra ngoài cả ngày thì có lẽ cô thực sự sẽ làm điều đó, nhưng cô lại không biết được là khi nào bà Charlotte sẽ về.

Chẳng thể có tình yêu vào buổi chiều, cô nghĩ một cách châm biếm. “Anh làm gì ở đây vào lúc sớm như thế này?” cô hỏi anh, giọng cô nghe không hào hứng lắm so với những hoóc môn cuồng nhiệt và những suy nghĩ đầy ham muốn của cô. “Em đã không mong đợi anh đến trước sáu giờ đây.” Thời gian mà anh có nhiệm vụ đi đón cô đến tham dự bữa tối tra tấn ở nhà cha mẹ cô.

“Anh đã viết xong câu chuyện của mình sớm và anh đã nghĩ rằng có lẽ em cần dừng suy nghĩ của mình lại và nghỉ ngơi.” Anh dùng ngón tay vỗ nhẹ vào thái dương của cô.

Cô cười toe toét, cảm thấy hài lòng một cách kì lạ khi anh hiểu cô rõ như vậy.

“Anh đã nghĩ đúng rồi đấy. Dù vậy em đã làm việc rất hiệu quả trên trang web của anh.”

“Anh có thể vào nhà để em có thể chỉ cho anh xem được không?” Anh vẫn đứng ngoài hành lang.

“Chắc chắn rồi. Em xin lỗi.” Cô lắc đầu, xấu hổ. “Em thực sự bị phân tâm. Nào anh vào đi.” Cô vẫy anh vào. “Nhưng anh vẫn chưa thể nhìn thấy những bản thiết kế đâu. Em muốn làm anh bất ngờ với tài năng xuất sắc của em.”

Anh cười, tiếng cười đó chẳng thể làm dịu đi ý thức tình dục mà cô đang cảm nhận. “Đã bao giờ anh nói rằng anh yêu cái tính khiêm nhường của em nhiều như thế nào chưa nhỉ?” anh hỏi.

Cô nghiêng đầu sang một bên, và nhìn thẳng vào mắt anh. “Khi anh giỏi về một việc gì đó thì anh không nên giấu giếm nó,” cô nói một cách thẳng thắn, hi vọng anh sẽ hiểu được là cô không chỉ đang nói về riêng bản thân mình.

Anh công nhận. “Hay lắm.” Ít nhất quan điểm của cô cũng không trôi qua tâm trí anh, mặc dù anh quyết định không đi sâu vào cuộc trò chuyện đó nữa. “Vậy chiều nay em muốn đi đâu? Anh muốn đưa em đi ra khỏi căn hộ này, hôm nay là một ngày đẹp trời và đây đúng là một tội lỗi.” Anh chỉ màn cửa cuốn đã được kéo chặt bởi bà cô.

“Em đồng ý.” Cô muốn được nhìn thấy một chút ánh nắng mặt trời.

Cô có một ý tưởng về nơi họ có thể đi, nhưng cô cắn bên trong má, cân nhắc xem cô có muốn chia sẻ nơi đặc biệt của mình với anh hay không. Cô lo lắng rằng khi cô làm như vậy thì nó sẽ không bao giờ là của riêng cô nữa. Rằng cô sẽ luôn liên tưởng nó với anh, ngay cả sau khi anh đi khỏi cuộc đời cô.

Suy nghĩ đó làm cho cổ họng cô rõ ràng nghẹn lại, sự lo sợ khiến cho cô gần như không thể nói nên lời. Cô nên sợ hãi với sự sâu sắc mà cô đang ngày càng cảm nhận đối với người đàn ông này, nhưng cô lại không thể ngăn những lời nói đó buột ra khỏi miệng cô. “Để em lấy túi xách và em sẽ làm anh ngạc nhiên.”

“Anh rất thích những điều bất ngờ.” Một nụ cười hài lòng và quyến rũ nở trên môi anh. “Em dẫn đường đi.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lexie nghĩ thầm. Nơi đặc biệt của cô sẽ không bao giờ như trước nữa.

Coop ngăm nhìn Lexie khi cô bước lên gờ tường nhỏ và áp sát trán cô vào cửa sổ trên tầng cao nhất của Tòa nhà Empire State. Anh đã đến đây khi anh còn nhỏ và lần nữa khi tường thuật một hoặc hai bản tin, nhưng không phải là một địa điểm du lịch mà bình thường anh sẽ lựa chọn đi đến để thư

giãn, xếp hàng để vào, chờ đợi, đám đông trong thang máy... Chắc chắn không dành cho anh.

Nhưng một điều lạ đã xảy ra khi họ đến tầng mà Lexie chọn lựa. Cô dẫn anh đến chỗ những cái cửa sổ và khi họ đứng bên nhau, nhìn ra ngoài những hình ảnh phản chiếu trên nền trời tuyệt đẹp, tất cả sự ồn ào, sự lộn xộn, mọi người xung quanh anh dường như đều biến mất. Anh có thể hiểu vì sao cô lại đến đây khi cô cần ở một mình.

“Bước lên với em.” Cô khuyến khích anh dựa vào cửa sổ với cô.

“Anh không dám chắc là anh muốn cảm nhận cái cảm giác không trọng lượng đó đâu,” anh lẩm bẩm.

“Anh sợ à?” cô hỏi.

Với một tiếng rên rỉ đầy cam chịu, anh giẫm chân lên gờ tường, những ngón chân của anh chạm vào tấm kính dày.

Như thế cảm nhận được sự miễn cưỡng của anh, Lexie với tay ra và nắm chặt tay anh trong tay cô. “Bây giờ anh hãy nhìn ra ngoài đi,” cô nói, và thật nhẹ nhàng, những ngón tay cô nắm tay anh chặt hơn. Anh để cho bản thân mình tin tưởng và làm như cô nói, ngắm nhìn phong cảnh thật khó tin từ một cách nhìn mới mẻ và rõ ràng. Anh cảm thấy như thể anh đang bay trên thành phố, và rơi tự do mà không cần một cái lưới an toàn. Và anh thích điều này.

Anh nghiêng đầu và liếc sang, ngắm nhìn nét mặt nhìn nghiêng đầy thanh thản của Lexie - đây là nét mặt thanh thản nhất mà anh từng nhìn thấy và anh cảm nhận rằng anh đang nhận được một ý niệm lơ mơ về trái tim và tâm hồn cô. Và không hiểu sao anh biết rằng cô khó mà chia sẻ phần cơ thể này của cô với những người khác. Nó thể hiện một sự tin tưởng rất lớn - và điều đó vừa làm anh hài lòng vừa khiến anh lo sợ.

“Em không thích việc chúng ta phải rời khỏi đây,” cô thì thầm.

Anh siết chặt tay cô. “Anh hiểu, nhưng chúng ta vẫn còn thời gian mà.” Nhưng thậm chí khi anh nói, anh cũng nhận rằng thời gian ở bên cô không phải là điều mà anh có thể chắc chắn được.

Lexie ngồi ghế sau xe của Coop, nhường ghế trước cho bà cô. Bà Charlotte nói chuyện với Coop không ngắt, để Lexie một mình với những suy nghĩ của cô.

Cô đến gần nhà của gia đình cô với một nỗi bất an. Bình thường cô gặp cha mẹ cô ở một nhà hàng và đi ngay sau bữa tối cho nên cô không phải kéo dài sự khó chịu hay phải kiểm soát để đi. Tối nay thì khác và không chỉ bởi vì Coop có mặt ở đó để chứng kiến sự bất thường.

Khi họ bước về phía con đường nhỏ trước cửa nhà, bà Charlotte dẫn đường, bấm chuông cửa và đi vào như thể bà là chủ nơi này vậy. “Xin chào! Chúng ta đến rồi đây!”

Lexie ném sang Coop một cái nhìn thích thú.

Anh đẩy nhẹ tay anh vào trong tay cô, lòng bàn tay ấm áp và rắn chắc áp sát vào của anh da cô.

Những tiếng bước chân vang lên từ phòng bếp và cha cô sai bước đến lối vào được lát bằng đá cẩm thạch. Tất nhiên ông mặc com-lê và đeo vạt, khiến Lexie cảm thấy lạc lõng trong chiếc váy bô-hê-miêng mùa hè của mình. Không phải là cô cần quần áo cho việc đó. Đáng ngạc nhiên là sự có mặt của Coop, trong chiếc quần kaki thô và chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, lại khiến cho Lexie cảm thấy thấy thoải mái, tự tin hơn một chút.

“Mọi người đến đúng giờ đấy!” cha cô lưu ý, như là một lời chào hỏi.

“Coop đã lái xe đưa chúng ta đến đây và cậu ấy rất đúng giờ,” bà Charlotte nói một cách tự hào, như thể bà có việc gì đó để làm với thực tế đó. “Sam Cooper, đây là con trai ta, Cary.”

“Rất vui được gặp bác Cary,” Coop giơ tay ra, trong khi Lexie chờ đợi hậu quả. “Tên bác là Grant.” Cha cô nhìn mẹ mình trừng trừng một cách khó chịu, trái ngược hoàn toàn với đôi má ửng đỏ vì ngỡ ngàng của ông.

“Cháu đừng nghe nó,” bà Charlotte nói. “Tên cúng cơm của nó là Cary Grant Davis.”

“Tên pháp lý của con đã là Grant kể từ khi con 18 tuổi,” ông nhắc nhở mẹ.

Cuộc tranh cãi này là bình thường và được mong đợi, cũng như thật là hài hước, và Lexie phải cố nén cười.

“Rất vui thưa ngài Davis,” Coop nói một cách lịch thiệp, bằng cách nào đó vẫn giữ được vẻ mặt chân thành.

Cha của Lexie bắt tay Coop. “Grant sẽ hay hơn.”

Bà Charlotte khịt khịt mũi. “Hay cái con khỉ ấy! Cha của con và ta đã đặt tên cho con phỏng theo Cary Grant trong bộ phim *It Takes a Thief*.” Đôi mắt bà Charlotte bắt đầu mơ màng.

Ông Grant đảo mắt.

Nhưng Lexie thì không còn thấy thích thú gì với sự việc phụ đó nữa.

Với việc gợi nhớ lại bộ phim yêu thích của bà cô, Lexie trở nên chắc chắn hơn nữa về vai trò của bà Charlotte trong vụ trộm cách đây nhiều năm. Cô chỉ không thể hiểu được vì sao bà cô lại làm một chuyện như vậy. Lexie vẫn chưa quyết định được cách đối phó với điều mà cô đã biết đó.

Cô tự hỏi không biết Coop có nhận ra việc bà đã nhắc đến bộ phim đó hay không, nhưng anh vẫn tập trung vào cha của Lexie.

“Vào phòng khách đi nào,” ông Grant nói và họ đi theo ông vào một nơi được trang trí nội thất một cách trang trọng, bao gồm một chiếc đàn piano cánh - chỉ để trưng bày - và một quầy rượu có bồn rửa nằm ở góc phòng.

Mẹ của Lexie, bà Caroline, đang chờ họ, ăn mặc cũng thích hợp như chồng của bà trong một chiếc váy màu đen đơn giản và đeo một chuỗi ngọc trai. “Tôi rất vui khi mọi người đều có thể có mặt ở đây!”

Cha anh giới thiệu bà với Coop, trong khi Lexie hôn lên một bên má mát lạnh của bà.

“Tôi làm cái gì cho mọi người uống nhé?” Ông Grant hỏi.

Lexie sẽ thích một cái gì đó nhiều cồn, nhưng bất cứ cái gì cô chọn cũng sẽ gặp phản đối, cho nên tốt hơn hết là giữ cho mình tỉnh táo và cảnh giác. “Không cần làm gì cho con đâu, cảm ơn cha.”

Coop lắc đầu. “Cháu cũng không cần, cảm ơn bác.” Rõ ràng là anh đang làm theo cô.

“Anh uống gì đó đi,” Lexie thúc giục.

“Ta đang có một chai martini. Ta sẽ pha cho cháu một ly,” ông Grant nói trước khi Coop có thể trả lời.

“Con biết đấy, hôm trước ta đã đọc một bài báo thú vị trên mạng,” bà Charlotte nói. “Nó nói rằng các trung tâm cai nghiện đang nhận thấy rằng con số những người chủ ngân hàng được nhận vào trung tâm vì nghiện rượu đã tăng lên.” Ánh mắt khiếm nhã của bà nhìn chăm chăm về phía con trai mình.

“Mẹ!” Bà Caroline nói, cảm thấy sốc.

Mặt cha Lexie chuyển sang một màu đỏ thẫm hơn, nhưng ông không nói gì cả, trong khi Coop nhìn thẳng vào mắt của Lexie, mắt anh mở to.

Cô chỉ nhún vai. Nếu đến bây giờ anh vẫn chưa quen với bà của cô thì sau buổi tối nay anh sẽ quen thôi.

“Tất cả chúng ta ngồi đi nào,” bà Caroline gợi ý. “Lexie, mẹ, đến đây nào, và chúng ta sẽ cùng trò chuyện.”

Lexie và Coop ngồi cạnh nhau trên đi văng. Bà Charlotte chiếm mất cái ghế ưa thích của ông Grant, ngồi ở đó bà có thể nhìn thấy mọi người trong phòng. Sau khi pha chế đồ uống xong, cha của Lexie tham gia cùng họ, và ngồi cạnh vợ ông trên một chiếc ghế yêu thích đối diện với chiếc ghế sofa.

Chiếc đồng hồ treo tường cũ kỹ mà vẫn thường đánh thức Lexie dậy khi cô còn nhỏ kêu tích tắc âm ì trong căn phòng yên tĩnh. Lexie đứng đưa chân cô ra phía trước rồi về phía sau cho tới khi Coop đặt tay anh lên đầu gối của cô, làm bớt đi hành động lo lắng đó.

“Chị Margaret và anh Stan đâu ạ?” Lexie hỏi về chị gái và chồng của chị cô.

“Chị con có một cuộc họp khẩn cấp với ngài thống đốc bang,” bà Caroline trả lời một cách tự hào.

Cha của Lexie gật đầu, tươi cười. “Nó là một người cố vấn đáng tin cậy của ông ấy.”

“Ta hi vọng con bé chỉ là như thế. Nhiều người phụ nữ thành đạt đã được biết đến là sử dụng mọi thủ đoạn để có được vị trí cao.” Bà Charlotte liếc xuống ly rượu trống trơn của mình. “Ta sẽ uống một ly nữa, làm ơn đi.” Bà giơ cánh tay về phía người con dâu của mình.

“Mẹ uống đủ rồi đấy ạ,” bà Caroline và ông Grant cùng lên tiếng.

“Thật là những kẻ phá đám.”

“Nào Coop,” cha của cô nói, lờ đi cơn bùng nổ của mẹ ông. “Nói cho bác nghe về bản thân cháu đi.”

Coop ngả người về phía trước trong chiếc ghế. “Cháu là phóng viên tuần tra tội phạm làm việc cho tờ báo Daily Post ạ.”

“Rất ấn tượng,” ông Grant nói, một sự chấp thuận thấy rõ trong giọng nói của ông.

Lexie rất ngưỡng mộ sự thoải mái của Coop trong vị trí của anh, ngay cả khi đang gặp mặt cha mẹ cô, những người đang nhìn anh với vẻ vừa tò mò vừa ngạc nhiên thích thú. Cô đọc được một cách rõ ràng biểu hiện trên gương mặt họ. Làm thế nào mà một người đàn ông tốt như thế này lại có thể ở bên cạnh đứa con gái lông bông của họ nhỉ?

“Lexie kể với cháu rằng bác là chủ tịch của Ngân hàng Tiết kiệm và Cho vay Metro,” Coop nói.

Trôi chảy, Lexie nghĩ thầm, ấn tượng. Rõ ràng là anh đã có nghiên cứu, vì cô chưa bao giờ nói với anh một cách cụ thể nơi mà cha cô đang làm việc. Lexie ngồi lên tay mình để cố gắng không vỗ tay hoan nghênh việc anh đã có sự chuẩn bị.

Hai người đàn ông đang có một cuộc thảo luận ngắn gọn về những vấn đề kinh tế và kinh doanh khi mẹ của Lexie cuối cùng cũng cho mọi người biết đến sự có mặt của mình.

Bà hăng giọng. “Nào hãy kể cho bác nghe xem cháu và con gái bác đã gặp nhau như thế nào. Mới đây cháu cũng ở Indonesia à?” bà hỏi, giọng của bà nghe cũng kinh ngạc như khi Lexie thông báo cho bà những kế hoạch của cô.

Coop, vẫn đặt tay lên chân của Lexie, siết chặt cô một cách dịu dàng. Ít nhất anh đã không rùng mình với điểm dừng chân trong chuyến đi cuối cùng của cô.

“Thực ra chúng cháu đã gặp nhau trong thành phố.”

Trước khi anh có thể bắt đầu giải thích về việc họ đã gặp nhau phía trên thùng đựng rác thải Dumpster như thế nào thì Lexie quyết định tận dụng cuộc trò chuyện này như một cơ hội để phán đoán xem cha mẹ cô biết những gì về chiếc vòng cổ của bà cô - và quá khứ mờ ám của người phụ nữ lớn tuổi đó.

“Con không biết là cha mẹ có xem tin tức hay không, nhưng Coop là một người hùng của địa phương đấy,” Lexie nói một cách tự hào. Cô miêu tả lại những hành động của anh ở cửa hàng đồ trang sức và món phần thưởng sau đó.

“Cháu không muốn nhận bất cứ cái gì nhưng người phụ nữ đó cứ nài nỉ,” Coop giải thích.

“Và họ đã chiếu tất cả sự việc đó trên chương trình bản tin. Bà và con đang xem và chúng con nhận ra rằng chiếc nhẫn của Coop rất hợp với một trong những chiếc vòng cổ của bà. Con đã quyết định là con muốn mua chiếc nhẫn đó từ anh ấy để tặng bà nhân ngày sinh nhật sắp tới của bà.” Lần đầu tiên Lexie tiết lộ kế hoạch thực sự của cô cho bà cô nghe.

“Tại sao... Bà không biết phải nói gì!” bà Charlotte gửi cho Lexie những nụ hôn gió từ chỗ bà ngồi. “Cháu luôn là một đứa trẻ thật là đáng yêu,” bà nói, toét miệng cười hạnh phúc.

“Cái vòng cổ nào của mẹ thế?” cha của Lexie hỏi.

“Cái vòng mà có ý nghĩa nhất với bà ấy ạ, bởi vì nó là một món quà của ông,” Lexie gợi ý, hi vọng rằng cha cô sẽ nhớ ra và có thể thêm một vài chi tiết nào đó cho câu chuyện.

Ông Grant bị sặc vì ly rượu martini của mình. “Con nói sao? Lexie, con chắc chứ? Ông của con chưa bao giờ là một người thích tặng quà! Thực tế ông là một người rất keo kiệt đáng ghét...”

“Cary Grant Davis, hãy rút lại những lời nói đó ngay!” Bà Charlotte đứng vụt dậy khỏi ghế.

Ông Grant làu bàu nản chí. “Thôi được, nó là sự thật.”

Lexie đã luôn biết rằng những kí ức của cha cô về người cha của ông không hợp với những kí ức của bà cô về người chồng của mình. Lexie đã quá nhỏ

để nhớ ông cô là một người đàn ông to lớn với giọng nói trầm vang và đã rất yêu thương cô.

Bà Charlotte lôi một tấm giấy lụa trong váy bà ra và bắt đầu chấm chấm lên mắt bà. “Ôi.” Ông Grant nhìn mẹ của mình, rõ ràng là thấy bức mình với sự diễn kịch của bà. “Con xin lỗi,” cuối cùng ông nói.

Bà Charlotte sụt sịt. “Tốt.”

“Thôi được rồi. Bây giờ chuyện đó đã được dàn xếp xong, quay lại với chiếc vòng cổ. Cả hai người có nhớ nó không ạ? Bởi vì nó có một lịch sử thú vị,” Lexie nói. “Hóa ra nó thuộc về một gia đình có tên là...”

“Ôi tim của ta!” bà Charlotte kêu lên, đứng dậy và ôm chặt lấy ngực của bà.

Lexie nheo mắt, không thể nói là bà của cô đang giả vờ vì chủ đề đó hay bà đang cảm thấy không khỏe thật.

Coop đi theo, quàng tay quanh vai bà. “Bà ngồi xuống đi,” anh nói, nhẹ nhàng đưa bà đến chỗ đi văng.

“Mẹ à, mẹ không sao chứ?” ông Grant hỏi. Đột nhiên quan tâm một cách chân thành, ông cũng quanh quẩn gần bên mẹ của mình.

“Con gọi xe cấp cứu nhé?” bà Caroline đã đặt tay lên chiếc điện thoại rồi.

Lexie nhìn thẳng vào đôi mắt đầy lo lắng của cha mẹ mình. “Bà đã nói với con rằng bà mới được chuẩn đoán là bị cao huyết áp. Có lẽ những viên thuốc điều trị của bà không có tác dụng chằng?”

Bà Charlotte rên rỉ và cầm một tờ tạp chí trên bàn lên để quạt.

Mẹ Lexie gật đầu và gọi 9-1-1, trong khi đó cha cô chạy vào trong bếp, và lăm lăm về một viên thuốc aspirin của trẻ con và một ly nước.

Nửa tiếng sau, mặc dù bà cô khẳng định rằng bây giờ bà đã khỏe rồi, nhưng những nhân viên hỗ trợ công tác cấp cứu vẫn nài nỉ đưa bà đến bệnh viện.

Dự thảo dùng để tiến hành điều trị yêu cầu điều đó, vì những biểu hiện khác như là chứng hoảng loạn hay ợ chua, có thể là một cơn đau tim. Họ cần phải kiểm tra tim của bà và Lexie đồng ý.

Sau mấy tiếng đồng hồ mệt lử, bà Charlotte đã được cho về, được chuẩn đoán là bị mắc chứng hoảng loạn. Ông Grant muốn mẹ ở lại qua đêm để họ có thể để ý tới bà. Nhưng khi người phụ nữ lớn tuổi cố gắng dỗ lỗi cho con trai bà đã khiến cho bà đau buồn về người chồng quá cố đáng thương của bà, thì Lexie bước vào, cùng với Coop, đưa bà về nhà. “Ít nhất bà cũng đã cứu chúng ta không phải ăn đồ ăn tồi tệ của Caroline,” bà Charlotte nói khi họ dẫn bà về căn hộ của bà.

Lexie đảo mắt. “Bà đã làm cháu tổn thọ đấy.”

Bà Charlotte lê bước xuôi theo hành lang với đôi giày trông như dép lê của mình. “Bà có thể chịu đựng được không nếu như cha của cháu là một tên gốc nhãn tâm?”

Coop, người đã dành cả buổi tối ở bên cạnh Lexie, cười tủm tỉm.

Anh đã là chỗ dựa vững chắc của cô trong khi các bác sĩ đưa người bà trông có vẻ yếu của cô đi trên một chiếc xe lăn. Giữa việc an ủi Lexie rằng bà Charlotte sẽ không sao thì anh còn làm cô xao nhãng đi bằng cách hỏi cô những câu hỏi về những nơi mà cô đã đến thăm trong các chuyến du lịch của cô. Hơn một lần Lexie nhận thấy sự quan tâm rõ rệt trong vẻ tò mò và những câu hỏi thẳng thắn của anh. Tất nhiên, một lần trước đây, cô đã tự thuyết phục mình rằng sự tò mò của một người đàn ông chỉ là sự quan tâm chân thành mà thôi.

Bất chấp điều đó, cô nợ Coop việc anh đã ở bên cô. Anh đã có thể về nhà trong khi cô và cha mẹ cô giải quyết với bệnh viện, nhưng anh đã khẳng khái ở lại đó vì Lexie và để chắc chắn rằng bà Charlotte không sao. Không còn nghi ngờ gì về điều đó nữa, người đàn ông này là một người giám hộ.

Sửng sốt vì ý nghĩ đó, Lexie tập trung vào bà cô. Cô để cho họ vào trong căn hộ và quay lại tìm bà Charlotte đang đứng đằng sau cô, trông bà yếu và mệt mỏi. “Bà à, tối nay làm ơn hãy ngủ thật ngon bà nhé? Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn,” Lexie nói, kiệt sức một cách không thể tin nổi.

Bà Charlotte gật đầu và bước thật nhẹ nhàng đến phòng ngủ.

Ngay khi cô nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ đóng lại, Lexie rơi uỵch xuống đi văng. Toàn bộ cơ thể cô đau nhức, nhưng không gì làm trái tim cô đau đớn hơn là ý nghĩ về việc sẽ mất đi người bà của mình. Coop quỳ xuống bên cạnh cô và vén tóc trên gương mặt cô. “Bác sĩ đã nói là bà khỏe mà,” anh nói, như đọc được suy nghĩ của cô.

“Nhưng huyết áp của bà vẫn quá cao. Bà cần phải điều chỉnh thuốc trị bệnh của mình.”

“Và bà sẽ làm như vậy.” Giọng nói an ủi của anh khiến cô bình tĩnh, như nó đã làm suốt cả buổi tối nay.

“Anh có vô tình nhận ra rằng không phải những lời bình luận của cha em đã đẩy bà tới tình trạng nguy kịch - mà chính là khi em đề cập đến cái vòng cổ - hay không?” Coop gật đầu, anh cũng đã cảm nhận điều giống như vậy. Anh đã không định đưa ra chủ đề này, nhưng bây giờ khi Lexie đã đề cập đến nó trước thì anh tán đồng. “Bà chắc chắn đã không muốn bàn luận về nó.”

“Bởi vì bà có điều gì đó phải giấu và bà biết chúng ta nắm được những gì bà đã làm.”

Anh nhận thấy sự đau đớn trong giọng nói của cô, nhưng một lần nữa anh không thể chối bỏ sự thật.

“Nếu chúng ta bắt bà đối diện thì huyết áp của bà có tăng vọt lên không? Ý em là, anh có nghĩ chúng ta có thể sẽ gây ra một cơn đau tim hay một cơn đột quỵ hay không?” Cô xoa bóp hai thái dương bằng cả hai tay.

Anh ước gì anh có thể được một điều gì đó mà sẽ mang đến một sự an ủi và dỗ dành, nhưng đến giờ anh vẫn chưa có một gợi ý nào.

“Anh có thể lấy cho em mấy viên thuốc Tylenol trong tủ đựng thuốc ở trong phòng tắm được không?” cô hỏi. “Cái đầu em sẽ giết em mất.”

“Chắc chắn rồi.” Cảm ơn vì đã có điều gì đó có ích để làm, anh đứng dậy và đi về phía phòng tắm để lấy thuốc và sau đó sang phòng bếp để lấy một cốc nước.

Vài phút sau anh quay lại và thấy Lexie đã ngủ mất rồi.

Anh đặt mấy viên thuốc và cốc nước lên trên bàn, sau đó ngồi xuống đi vắng bên cạnh cô, không chắc là nên đắp chăn cho cô và để cô nằm đây, hay là đưa cô vào trong phòng ngủ để nằm ngủ thoải mái hơn. Lúc này anh chẳng làm việc nào trong hai việc trên, mà nhẹ nhàng tháo kính cô ra, để chúng sang bên cạnh, và ngồi thoải mái, bằng lòng lắng nghe tiếng cô thở.

Nhịp thở đều đều và khe khẽ khác hẳn với cuộc đấu tranh tư tưởng đang diễn ra ác liệt bên trong cô. Người bà mà cô kính yêu có một quá khứ mà cô muốn giữ kín, và cô và Coop càng gây áp lực ép cô phải tiết lộ ra sự thật nặng nề bao nhiêu thì họ có thể sẽ càng gây nguy hiểm cho sức khỏe của cô bấy nhiêu.

Đáng tiếc là Coop không biết hành động như thế nào ngoại trừ tìm hiểu quá khứ đó một cách trung thực. Anh có một linh cảm rằng Lexie cũng cần phải biết để cảm thấy thanh thản và nhẹ nhõm, nếu không có chuyện gì nữa. Họ đã tán đồng điều đó.

Sẽ phải làm gì với thông tin khi mà họ đã khám phá ra đây? Anh có cảm giác rằng quyết định đó là một cuộc tranh cãi gay gắt đang sẵn sàng xảy ra.

Bà Charlotte đi tới đi lui trong phòng ngủ của mình, chờ đợi cho tới khi bà nghe thấy Coop bỏ về vào lúc tối. Sau đó bà ngồi trên giường một cách sốt ruột, lắng nghe tiếng cánh cửa phòng ngủ của Lexie đóng lại, nhưng bà vẫn chưa nghe thấy tiếng cửa cọt kẹt và đóng sầm một cái như thường lệ. Cuối

cùng, bà quyết định ráng hết sức mình và bước thật nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ của mình - đi qua cô cháu gái đang ngủ ngon lành trên đi văng trong phòng của gia đình - và đi đến căn hộ của bà Sylvia.

Bà và người bạn thân nhất của mình và là một cộng sự cũ có nhiều điều cần bàn luận. Và họ cần tạo dựng một kế hoạch tỉ mỉ. Rõ ràng là Coop và Lexie biết được điều gì đó. Bà Charlotte không biết chắc họ đã biết được cái gì - hay biết được bao nhiêu - nhưng một chút nhận biết thôi cũng là một điều nguy hiểm. Họ có thể sẽ để lộ ra điều bí mật mà bà đã giữ kín một cách cẩn thận. Bà không thể để Coop tiết lộ quá khứ là một tên trộm trèo tường của mình được. Bà, Sylvia và Ricky có quá nhiều thứ để mất.

Nếu chuyện đó chỉ phụ thuộc vào Lexie thì bà Charlotte biết nỗi lo lắng về sức khỏe của bà sẽ ngăn không cho cô tìm hiểu sâu hơn. Nhưng Coop, anh chàng phóng viên đó, sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng như vậy, điều này có nghĩa là bộ đôi đó sẽ vẫn bám đuôi bà.

Trừ khi tình yêu dành cho Lexie giữ cậu ta im lặng. Và bà Charlotte chắc chắn rằng anh chàng đó đã yêu cháu gái bà. Bà đã nhìn thấy sự quan tâm của cậu ta ở bệnh viện - không chỉ dành cho bà Charlotte, cầu Chúa phù hộ cho cậu ta - mà cũng còn dành cho một cô gái Lexie đang sợ hãi nữa. Bà tự hỏi liệu cậu ta có nhận thức được điều đó hay chưa, về phần cháu gái bà, nó đã hoàn toàn vì anh chàng đó rồi, nhưng Lexie đáng thương đã bị tên Drew khó ưa kia để lại vết thương lòng quá lớn, nên bà Charlotte sợ rằng Lexie sẽ không nhận ra một điều nào tốt khi nó cứ nhìn chăm chăm vào nỗi đau đó.

Bà Charlotte không thể lo lắng về chuyện mai mối vào lúc này được. Bà và Sylvia cần quan tâm đến việc khác trước. Ricky, tên đáng khinh một dạ hai lòng, đang có những món đồ thuộc về mỗi người trong số họ. Cái đêm thực hiện vụ cuối cùng của họ, bà Charlotte đã tìm thấy cái vòng cổ, trong khi Ricky đã xác định được vị trí của chiếc nhẫn và chiếc vòng tay trong một cái tủ khác. Họ giao hẹn gặp nhau ở bên ngoài, nơi mà ông ta sẽ đưa chiếc vòng tay cho Sylvia, và hoàn thành việc thường làm của mỗi người là bỏ đi

với một món đồ nữ trang rẻ tiền vì sự cố gắng của họ. Nhưng trước buổi tối hôm đó, bà Charlotte đã đưa cho ông ta một món đồ khác nhờ giữ hộ cho an toàn, một thứ vừa có giá trị về tiền bạc vừa có giá trị về tình cảm. Ông ta đã không đến, mà đã biến mất và mang theo cả hai món đồ đó đi cùng ông ta.

Tên khốn tồi tệ và vô dụng đó đã cầm chiếc nhẫn cưới của bà Charlotte. Và bà muốn lấy lại nó.

Chương 13

Lexie thức dậy trong một tư thế gò bó trên chiếc ghế đi vắng trong phòng của gia đình, cổ cô cong vẹo và đau nhức, đầu cô cũng đau. Việc đầu tiên cô làm là kiểm tra bà của cô, nhưng bà Charlotte không có ở nhà. Cô gọi điện sang nhà bà Sylvia nhưng cũng không có ai nhắc máy. Cô cho rằng sáng nay bà cô đã cảm thấy khỏe hơn và đã ra ngoài cùng với bà bạn của mình.

Cô đi tắm, để cho dòng nước ấm áp dội xối xả trên những vùng cơ đau nhức, cô gội đầu và sấy khô nó, sau đó mặc quần áo và đi vào bếp để uống một chút café rất cần thiết đối với cô. Khi cô uống xong một tách café đầy và bắt đầu uống một tách khác thì rốt cuộc cô cũng bắt đầu cảm thấy bình thường trở lại.

Cô giở tờ báo ra, đọc lướt qua mấy trang báo và khi cô giở đến mục *Blog Chàng Độc Thân* thì cô kêu to lên. Hình như tên tuổi của người viết blog đã lan ra đến vùng ngoại thành rồi, bởi vì ai đó đã nói cho người viết blog đó rằng Lexie và Coop đã có mặt ở bệnh viện đêm qua. Từ lâu cô đã không còn có cuộc sống riêng tư cá nhân nữa khi việc đó xảy đến với mối quan hệ của cô với Coop. Cô chỉ cố gắng hết sức phớt lờ đi thực tế là bất cứ ai cô đi ngang qua cũng đều có thể sẽ ghi chép và gửi chúng đến cho người viết blog. Lexie chỉ hi vọng rằng bà của cô sẽ không còn là nguồn tin của người viết blog nữa. Giữa cafein và việc kiểm tra thực tế thông qua việc đọc báo, bộ não của Lexie cũng bắt đầu hoạt động, và những sự việc xảy ra đêm qua ùa về. Từ cái cách cư xử cứng nhắc của cha mẹ cô cho đến sự việc xảy ra bất ngờ của bà cô, những kí ức đó gần như khiến cho cơn đau đầu của cô tái phát. Coop đã ở bên cô, nắm tay cô khi cha mẹ cô đề cập đến sự phản đối của họ về những lựa chọn du lịch của cô, và tiếp tục đặt tay lên vai cô an ủi trong suốt thời gian thử thách tại bệnh viện. Cô đã không cô đơn.

Và cô đã cô đơn trong phần lớn cuộc đời mình.

Di động của cô đột ngột đổ chuông, làm cô xao nhãng khỏi những gì sẽ có thể là một quá trình suy nghĩ vô cùng nguy hiểm. Cô chụp lấy con BlackBerry của mình trên quầy gần máy pha café.

“Alo?”

“Chào Lex.”

Phản ứng lại giọng của Coop, lòng cô xao xuyến với một cảm giác ấm áp, khó tả lạ lùng. “Chào anh.”

“Sáng nay em cảm thấy thế nào?” anh hỏi. Một kí ức mơ hồ về việc anh đã cúi xuống và tháo kính của cô ra vệt qua tâm trí cô. “Anh đã ở lại bao lâu thế?”

“Đủ lâu để quan sát em ngủ,” anh trả lời, giọng anh cộc lốc.

“Ồ.” Những dòng ham muốn cuồn cuộn xoáy lên trong cô. “Xin lỗi em không phải là người bạn tốt.”

“Em nói ai?” Anh cười tủm tỉm. “Anh thích nghe em ngáy.”

“Này! Em không ngáy.”

“Anh nói là em có ngáy và điều đó thật là đáng yêu, nếu em hỏi anh.”

Cô mỉm cười và hi vọng rằng anh cũng đang cười. “Chúng ta cần nói chuyện nhiều hơn.” về bà của cô và những món đồ trang sức.

“Anh hiểu. Tiếc là anh phải làm việc. Có một cuộc gặp mặt mà anh không thể hủy được. Hay là tối nay đi ăn nhé!”

Cô không ngại làm việc cả ngày với những thiết kế của cô. Có lẽ cô và Claudia có thể cũng sẽ có một cuộc gặp gỡ không hẹn trước nữa. “Chắc chắn rồi. Ăn tối nghe có vẻ được đấy.”

“Tuyệt. Thế người bà yêu quý sắp thọ tám mươi tuổi của em sáng nay đã khỏe chưa?”

Lexie thở dài. “Em ước gì em biết. Lúc em dậy thì bà đã đi rồi. Cũng không để lại lời nhắn nào.”

“Em nghĩ rằng bà đang tránh mặt em à?”

“Đó chính xác là những gì em nghĩ đấy. Bà sợ rằng em sẽ hỏi nhiều câu hỏi hơn về việc thực sự bà đã có chiếc vòng như thế nào.”

Coop hăng giọng. “Chúng ta cần một kế hoạch.”

Lexie gật đầu. “Em đồng ý. Chúng ta có thể vạch ra kế hoạch đó trong bữa tối.”

“Ở nhà anh nhé?” anh hỏi.

Cô nhớ lại những gì đã xảy ra lần cuối cùng họ ăn tối ở nhà anh. Một sự kích thích đầy kích động nằm giữa hai chân cô, và cả cơ thể của cô nữa. Cô ép chặt hai bên đùi lại với nhau để ngưng lại cảm giác đó, nhưng hành động ấy chỉ góp phần làm tăng cảm giác đó lên mà thôi.

“Lexie?”

“Nhà của anh nghe có vẻ phù hợp đấy,” cô thì thầm. Và cũng riêng tư nữa. Cô không tin là cô sẽ sống qua một ngày mà lường trước những gì sắp xảy đến.

“Gặp em sau nhé, em yêu.”

Em yêu. Phản ứng lại lời nói yêu thương của Coop, miệng cô khô lại. “Gặp lại sau,” cô nói, lời nói đó khó mà nghe rõ trước khi cô cúp máy.

Cô hít một hơi thật sâu vào trong phổi. Cô có một ngày dài trước mắt và sẽ không hiệu quả nếu tất cả những gì cô nghĩ đến là giọng nói trầm và đôi tay gợi tình của anh. Không. Cô cần phải làm việc nếu cô muốn thời gian trôi qua thật nhanh.

Anh nói đúng. Họ cần một kế hoạch. Nhưng kế hoạch đó sẽ là gì? Bắt bà Charlotte đối diện và mạo hiểm làm cho đau buồn ư? Hay là để mọi việc

qua đi, trong trường hợp đó điều bí ẩn sẽ mãi mãi không có lời giải đáp. Điều thứ hai không thể chấp nhận được đối với Lexie, và trong tâm trí cô chắc chắn rằng Coop sẽ không bao giờ đồng ý giả vờ như là một vụ trộm nữ trang chưa được giải quyết chưa bao giờ xảy ra cả.

Và nếu cuộc điều tra của họ xác nhận tội lỗi của bà cô? Lexie nhắm mắt lại, biết chắc chắn rằng Coop - một phóng viên - không thể nào giấu đi một câu chuyện như thế này. Ngay lúc này họ chia sẻ với nhau một mối quan tâm. Phát hiện ra câu chuyện, khám phá ra sự thật, tìm ra những gì đã xảy ra trong quá khứ. Sau đó thì sao? Mối quan tâm chung đó sẽ bị xẻ ra làm đôi.

Rõ ràng là mọi chuyện sắp kết thúc rồi. Sớm hơn là cô hi vọng. Trong trường hợp đó cô phải tận dụng khoảng thời gian còn lại, điều này có nghĩa là khi cô gặp anh tối nay, cảm dỗ trước, bàn luận sau.

Bà Charlotte và bà Sylvia, với hai chiếc khăn quàng trùm lên mái tóc đỏ và cặp kính râm nhãn hiệu Jackie o ở trên mũi của họ, đứng ở bên kia đường đối diện với cửa hàng nữ trang cổ Vintage Jewelers và chờ đợi con mồi của họ. Họ đã bước vào cửa hàng và nói chuyện với với con gái của Ricky rồi. Cô ta nói với họ rằng cha cô ta đã đi câu cá và hi vọng là ông sẽ quay về sớm.

Ricky chưa bao giờ là một gã đàn ông thích để cho đôi tay mình bị bẩn, và câu chuyện đó dường như rất đáng ngờ. Họ đã đồng ý quan sát thật kỹ xung quanh cho tới khi ông ta về. Có khả năng là, giống như họ, ông ta biết có thể có rắc rối và đang rất thận trọng. Có thể ông ta xuất đầu lộ diện trong giờ nghỉ và cố gắng lén vào trong mà không để ai chú ý. Họ sẽ không gọi ông ta là một kẻ răn đóng giả lơ mà không có lí do.

Lịch sử đã đặt cho ông ta cái tên đó.

Trong khi chờ gã đàn ông đó, bà Charlotte không thể không hồi tưởng lại việc họ đã đến nước này như thế nào. Bà và Sylvia đã lớn lên cùng nhau trong cùng một vùng Bronx nghèo khó. Cả hai người phụ nữ đều không muốn tuân theo con đường hôn nhân và gia đình truyền thống trong một

thời đại mà nó chính là nguyên tắc, điều này đã không để lại cho họ sự giúp đỡ thực sự nào. Cả hai người họ đã làm những công việc lật vật để kiếm đủ tiền sinh sống, phục vụ ở những quán ăn địa phương, và đúng, thỉnh thoảng họ quay lại nghề ăn trộm để họ không chết đói.

Ai mà biết được rằng cái lịch sử xa xưa đó lại có thể quay lại cắn vào móng bà vào lúc cuối đời như thế này chứ?

Sylvia đã gặp Ricky trong một gặp gỡ lần đầu tiên giữa hai người không hề quen biết nhau khi ông ta đang làm bán thời gian tại một cửa hàng trang sức. Về sau, ông ta đã thuê bà và cuối cùng ông ta đã nghĩ ra ý tưởng cướp của người giàu để chia cho người nghèo - Ricky là một người nghèo. Chắc ông ta cảm nhận thấy một sự gần gũi với Sylvia bởi vì ông ta đã chọn bà là người cộng tác của ông ta và bà đã đưa Charlotte đi cùng cho vui.

Sylvia đã luôn yêu Ricky, nhưng ngay khi ông ta nhìn thấy Charlotte thì ông ta bắt đầu coi Sylvia như một người bạn.

Chuyện tình yêu không được đáp lại lúc nào cũng tạo nên một tình bạn và một mối quan hệ cộng tác nguy hiểm giữa ba người, nhưng bằng cách này hay cách khác họ đã khiến nó tốt đẹp.

Cho tới cái đêm định mệnh đó, khi mà Charlotte đã bắt gặp hai người bọn họ nằm trên giường. Bà đã không nói chuyện với cả hai người họ. Một thời gian ngắn sau, định mệnh đã đứng ra hòa giải dưới hình thức là người yêu đầu của bà Henry.

Bà đã phục vụ bàn của ông và ông đã xin được hẹn gặp bà. Ở bên cạnh ông đã khiến bà cảm thấy hoạt bát và hạnh phúc, và Charlotte đã quyết định đã đến lúc sống một cuộc sống bình thường. Bà đã không thể có bầu ngay lập tức. Sau đó có lệnh nhập ngũ và chiến tranh Triều Tiên. Bà Charlotte đã vô cùng buồn chán và cô đơn đó là khi Ricky xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà bà, và nài nỉ bà tiếp tục tham gia một vụ trộm cuối cùng, bà đã đồng ý.

Cùng với Sylvia, người mà ông ta cũng đã tìm ra, họ đến ngôi nhà của dòng họ Lancaster. Một nơi mà bà Charlotte đã biết từ những ngày tháng chồng bà làm lái xe bán thời gian cho họ. Phần câu chuyện mà bà đã kể cho Lexie là có thật.

“Tôi vẫn không hiểu là làm thế nào mà một kẻ răn đóng giả lơnon đê tiện như thế lại có thể có một đứa trẻ xinh xắn, đáng yêu như vậy,” bà Sylvia nói, kéo tâm trí bà Charlotte ra khỏi quá khứ.

Bà ngược lên nhìn thấy Anna bước ra khỏi cửa hàng, chắc là đi ăn trưa. Cô đã có một cô gái trẻ tuổi bán hàng cùng và cô bé đó chắc đang trông coi cửa hàng.

“Bà có nghĩ ông ta là một kẻ răn đóng giả lơnon khi bà nhảy lên giường với ông ta đâu.” Tâm trí của bà rõ ràng vẫn đang nằm trong quá khứ khi buột miệng nói ra những lời đó, mặc dù họ đã thỏa thuận là sẽ không bao giờ bàn luận về lịch sử yêu đương của họ với Ricky lần nữa.

Bà Sylvia thẳng vai lên, rõ ràng là khó chịu. “Thật là lơnon ngăn lại chê trách dài cô ạ! Bà biết là tôi đã dành cho ông ta một thứ và dù sao đi chăng nữa bà cũng đã quyến rũ ông ta vào lưới nhện của bà. Bà có thể đổ lỗi cho tôi vì đã lấy đi cái điều mà chính xác là thuộc về tôi sao?” bà Sylvia cao giọng hỏi, mặt bà đỏ bừng lên. Bà Charlotte nhướn một bên lông mày lên. “Chết tiệt, đúng vậy, tôi có thể đổ lỗi cho bà, người đàn bà hư hỏng trở trên! Ông ta thích tôi trước!”

“Thưa hai quý bà, có vấn đề gì à?” Một cảnh sát mặc thường phục hỏi, xen giọng nói đầy quyền hành của anh ta vào. “Không thưa ngài.” Trừ khi anh ta coi người bạn thân nhất của bà là một kẻ răn đóng giả lơnon lừa đảo đối trá. “Chúng tôi chỉ đang tranh luận về một việc đã xảy ra trong quá khứ xa xăm thôi,” bà Charlotte nói, một cách dẹt dẹt.

“Hình như chúng tôi đã nhớ lại hoàn cảnh đó một cách khác nhau,” bà Sylvia thêm vào. Đằng sau cặp kính của bà ấy, bà Charlotte nhận thấy một cái nhìn trừng trừng lạnh lùng.

“Anh biết nó như thế nào khi thời gian đùa giỡn với trí nhớ của một con người rồi đấy. Đặc biệt là với tuổi già.” Bà Charlotte giải thích.

Bà Sylvia gật đầu. “Và bà ấy chắc cũng biết, vì bà ấy lớn hơn tôi hẳn một tuổi, phòng khi anh không nhìn thấy nhiều nếp nhăn hơn.”

Viên cảnh sát lắc đầu thật mạnh. “Thôi được rồi. Tôi gợi ý là hai bà hãy hôn nhau và làm lành với nhau trước khi mọi việc biến thành một trận cãi lộn âm ỉ nhỉ,” anh nói, và bật cười vì lời nói đùa của chính mình.

“Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đánh bại bà ta,” bà Charlotte nói. “Trước đây tôi đã làm được điều đó và tôi sẽ làm lại lần nữa.”

“Như tôi nhớ thì tôi đã nắm một mớ tóc đang ngày càng mỏng đi của bà ở trong tay đấy,” bà Sylvia bắt bẻ.

Viên cảnh sát lắp bắp, và không thể trình bày rõ ràng được một câu mạch lạc.

Cuối cùng, anh chống cả hai tay lên phần thắt lưng, một tay đặt lên đùi cui, còn tay kia lên vũ khí của anh ta. “Hãy để quá khứ ở đúng vị trí của nó và tìm việc gì khác mà làm.”

Với cái gật đầu cụt lùn, anh ta bước vội xuống đường.

Bà Charlotte thở hắt ra. “Ôi, thật là tệ. Hãy tưởng tượng nếu không phải một ngày nào đó sau khi tôi vào viện, Lexie tội nghiệp phải bảo lãnh cho tôi ra khỏi nhà giam!”

“Tôi đồng ý với bà về điều đó,” bà Sylvia nói.

Cả hai người phụ nữ đều hiểu rằng Lexie là lí do khiến bây giờ bà Charlotte lo sợ như thế này. Đúng, bà muốn lấy lại chiếc nhẫn của mình, nhưng bao năm qua bà đã sống mà không có nó. Nếu được lựa chọn, bà Charlotte muốn rằng toàn bộ chuyện này vẫn được giấu kín và Lexie tiếp tục nhìn bà với những vì sao trong mắt con bé. Bà Charlotte hiếm khi còn cảm thấy tội lỗi về quá khứ của bà nữa, nhưng phản ứng lại suy nghĩ về việc cháu gái đã

khám phá ra sự việc, trái tim của bà Charlotte gần như muốn thoát khỏi lồng ngực bà. Suốt từ khi đó bà đã sống một cuộc sống trong sạch. Bà rất yêu quý Lexie còn Lexie thì tôn sùng bà. Nếu nó phát hiện ra thì nó có bao giờ nhìn bà như vậy lần nữa không?

Trong nỗ lực để tránh bị phát hiện, bất cứ lúc nào Lexie đề cập đến cái nhẫn là bà Charlotte lại làm cô xao nhãng đi, thường là với những câu nói đúng lúc. Bà cũng đưa cho người viết *Blog Chàng Độc Thân* bất cứ mẫu tin nhỏ mà thú vị nào mà bà có thể, vừa cố gắng khuyến khích Lexie và Coop ở bên nhau, và vừa làm cho họ xao nhãng khỏi chiếc nhẫn. Nhưng ngoại trừ tấm ảnh chụp họ đang hôn nhau, thì hai người đó dường như không biết gì về trang blog cả. Và bà Charlotte không thể tập trung vào Lexie và Coop cho đến khi bà hoàn thành xong những rắc rối của chính mình.

Đêm qua, bà đành phải giả vờ bị một cơn đau tim để tránh bàn luận về chiếc vòng cổ, nhưng bà đã không phải đi xa như vậy. Lúc đó bà đã không biết sự khác nhau giữa một cơn đau acid, sự hoảng loạn đơn thuần và bệnh tim thực sự.

Bà Charlotte liếc nhìn bà bạn của mình. “Thay vì chúng ta cãi nhau về quá khứ, thì chúng ta cần tìm ra cách giữ cái quá khứ xa xưa kia ở đúng nơi của nó!”

Bà Sylvia chậm rãi gật đầu. “Bà nói đúng,” bà thì thầm. “Hãy hứa với tôi là bà sẽ không bị sức quyến rũ của Ricky mê hoặc nữa. Chúng ta đang có một tình bạn rất tốt và bền vững và sự xuất hiện của ông ta chỉ có thể phá hỏng nó mà thôi.”

Bà Charlotte liếc nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình. “Tôi không muốn có bất cứ điều gì để làm với ông ta nữa! Tôi đã không muốn như vậy từ khi có Henry người yêu đầu của tôi!”

Bà Sylvia ngừng lại, sau đó nghiêng đầu sang một bên. “Tốt.”

“Còn bà? Hãy hứa là bà sẽ không lao vào vòng tay ông ta khi có cơ hội đầu tiên,” bà Charlotte nói, hai tay khoanh trước ngực. “Giống như có cơ hội với cái bụng to tướng đó sao?” bà Sylvia rùng mình. “Chúng ta có tình bạn, có một ai đó để trò chuyện vào buổi tối, để ăn tối cùng hay cùng xem một bộ phim. Tại sao tôi lại từ bỏ những điều đó vì loại người như ông ta chứ?” Bà vung một bàn tay khinh miệt về phía cửa hàng.

“VẬY là chúng ta hiểu nhau đấy,” bà Charlotte nói. “Ngoài này càng lúc càng quá nóng rồi. Chúng ta hãy quay lại vào khoảng thời gian đóng cửa và nếu chúng ta không may mắn thì sáng mai lại đến.”

“Tán đồng,” bà Sylvia đồng ý.

Nhưng khi họ chậm rãi quay về nhà thì bà Charlotte không thể không tự hỏi liệu bây giờ bà Sylvia có miễn dịch được với Ricky như bà ấy khẳng định hay không. Bà hi vọng là không, bởi vì bà thực sự không muốn sống vài năm cuối cùng của cuộc đời mình mà không có người bạn thân nhất của bà ở bên cạnh.

Sau khi hoàn thành xong ý tưởng cho trang web riêng của Coop mà cô đã có trong đầu - một ý tưởng được phát triển dựa trên giả định là anh sẽ sớm có nhiều hơn một cuốn tiểu thuyết nữa để ra mắt thế giới - Lexie làm một việc mà cô hiếm khi làm. Cô đi mua sắm.

Nếu tối nay là buổi tối cuối cùng ở bên Coop thì cô muốn nó là một đêm đáng nhớ của cả hai người.

Bình thường cô hay mặc bất cứ một cái áo phong cũ nào để đi ngủ, cho nên cô không quen với bộ đồ lót có diềm xếp nếp hay chỗ nào tốt nhất để mua nó. Cửa hàng đầu tiên hiện ra trong đầu cô đó là Bloomingdale, một cửa hàng bách hóa rất lớn nằm trong khu vực trung tâm Manhattan. Cô để lại một lời nhắn cho bà cô, bà vẫn chưa về, và đi đến cửa hàng đó.

Bước qua mấy cánh cửa, Lexie ngay lập tức bị choáng ngợp bởi những bóng đèn trên đầu và đủ loại mùi của mỹ phẩm và nước hoa. Bị ảnh hưởng

mạnh mẽ thì đúng hơn. Cô bắt đầu đi loanh quanh, cảm thấy không đúng môi trường của mình, và quyết định hỏi ai đó nơi mà cô có thể tìm thấy khu vực bán đồ lót. Cô tìm và mua được thứ cô muốn càng nhanh bao nhiêu thì cô sẽ được ra khỏi đây nhanh bấy nhiêu.

Nhìn thấy một người nữ bán hàng, Lexie bước về phía cô ta đó.

“Xin lỗi, cho tôi hỏi khu vực bán đồ lót nằm ở đâu?” cô hỏi.

“Trang phục thềm kín nằm trên tầng bốn,” người phụ nữ trang điểm dày cộp nói, và chỉ cho cô đến chỗ chiếc cầu thang cuốn gần nhất với những ngón tay có móng được cắt sửa một cách hoàn hảo.

“Cảm ơn cô.” Lexie quay về hướng đó, khi cô nghe thấy ai đó đang gọi tên mình.

Cô quay xung quanh, và ngạc nhiên khi thấy người hàng xóm của Coop, Sara Rios, đang bước về phía cô. “Tôi đã nghĩ đó chính là cô đấy!” Sara mỉm cười chào cô.

“Xin chào!” Lexie không thể rời ánh mắt nhìn chăm chăm của mình khỏi người phụ nữ mà lại một lần nữa, thể hiện một cá tính hoàn toàn khác hẳn với một cảnh sát thực tế hay một phụ nữ mặc thường phục mà cô đã nhìn thấy trước đây. Mặc một cái váy juýp ngắn, một chiếc buộc dây ở cổ hở vai có diềm xếp nếp, đi một đôi xăng-đan thanh mảnh, gương mặt được trang điểm và mái tóc dài của cô xoã xuống đôi vai, Lexie chắc chắn sẽ không nhận ra cô ấy dù là cô ấy nhận ra cô trước.

“Thế giới thật nhỏ bé,” Lexie không thể không lên tiếng.

“Tôi là một khách quen ở đây. Những ngày nghỉ và tôi ở đây.” Cô giang rộng cánh tay quanh cô.

“Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được. Mua sắm không phải là sở thích của tôi.”

“Vậy thì sở thích của cô là gì?” Sara hỏi, trong khi dắt cô đi qua cửa hàng bách hóa.

“Đi du lịch. Tôi thích tiết kiệm tiền để khi nào tôi muốn thu dọn và lên đường thì tiền nằm ở đó,” Lexie giải thích.

Khi họ nói chuyện, Sara thường dừng lại và xem lướt qua các quầy mỹ phẩm khác nhau.

“Cô đã đến những kiểu địa điểm nào rồi?”

“Tháng trước tôi đến Indonesia để tham quan vùng đất đã bị sóng thần tấn công năm 2004, sau đó đi tới Darfur với một vài người mà tôi đã gặp.”

Sara đánh rơi chiếc bút chì kẻ mắt trong tay cô ấy. “Cô cũng không giống như những gì mà người ta suy nghĩ. Cô phải khá là dũng cảm mới có thể đi du lịch một mình, và sau đó dọn dẹp và đi đến Darfur với những người xa lạ.”

Lexie nhún vai. Cô chưa bao giờ nghĩ chuyện đi du lịch của cô là dũng cảm cả. “Những người mà tôi đã gặp là đi cùng với một tổ chức từ thiện. Họ đủ an toàn.” Sara gật đầu. “Vậy cái gì đã khởi nguồn cho tình yêu du lịch này thế?”

Thật là buồn cười. Trong tất cả những người đã hỏi cô về phong cách sống tạm thời của cô thì người bạn của Coop dường như là người tò mò một cách thành thật nhất. Vì sự quan tâm đó, nên thật dễ để cởi mở lòng mình với cô ấy.

“Khi tôi còn nhỏ, bà tôi thường dẫn tôi đến các địa điểm của địa phương. Thường thì đó là mỗi khi cuộc sống trong ngôi nhà của tôi quá khắc nghiệt,” Lexie nói, và nhớ lại. “Lần đầu tiên chính là những công viên ở địa phương, nơi để trốn chạy. Sau đó là những địa điểm du lịch chính như Tượng Nữ Thần Tự do và tiếp đến là Tòa nhà Empire State.”

“Bà ấy nghe có vẻ thật đặc biệt,” Sara nói. Lexie mỉm cười. “Đúng vậy.” Và chắc là một tên trộm xảo quyệt nữa, cô tự nghĩ thầm. “Dù sao đi nữa, khi tôi lớn lên thì bà khuyến khích tôi đi du lịch và nhìn ra thế giới trong khi tôi còn có thể. Tôi thường có những chuyến đi đến những đất nước thật đáng ngạc nhiên như Pháp và Tây Ban Nha, và tôi nhận ra rằng việc thoát khỏi sự áp lực ở nhà thật thú vị và hào hứng làm sao. Cuối cùng du lịch thực sự đã trở thành một phong cách sống đối với tôi. Một điều mà tôi khao khát và thật sự yêu thích.”

“Nghe có vẻ như cuộc sống ở nhà thật khắc nghiệt.”

“Không quá khắc nghiệt đối với hầu hết mọi người,” Lexie nhẹ nhàng nói. Đột nhiên cảm thấy ngại ngùng về việc cô đã thổ lộ nhiều điều hơn là chỉ nói về du lịch. “Này, tôi không muốn giữ cô lại đâu, cho nên rất vui khi gặp cô và bây giờ tôi sẽ đi mua sắm.”

Cô muốn nhanh chóng thoát khỏi đây, nhưng tay của Sara giữ cánh tay cô làm cô phải dừng lại. “Tôi xin lỗi nếu tôi đã thúc ép. Đó chính là tên cảnh sát trong tôi đấy.”

Lexie lắc đầu. “Thực ra cô có thúc ép gì đâu. Có điều gì đó ở cô khiến tôi rất dễ nói chuyện cùng.”

Sara cười toét miệng. “Cô đã từng nghe cụm từ, cảnh sát tốt, cảnh sát tồi chưa?” Lexie gật đầu.

“Đối tác cũ của tôi và tôi đã thường phải chia ra thành hai vai trò đó, và mặc dù tôi có thể là một người rất cứng nhắc khi tôi cần phải như vậy, nhưng tôi cũng có thể là một người rất biết lắng nghe, điều này khiến tôi thật hoàn hảo với vai trò là một người cảnh sát tốt. Vậy, cô đang mua sắm cái vì mục đích gì vậy? Bởi vì tôi chỉ đang xem lướt qua thôi.”

Lexie không muốn chia sẻ nhiệm vụ của mình với Sara. “Tôi chỉ cần một vài bộ đồ lót thôi,” cô nói một cách vô tình, nhưng thậm chí khi cô nói, đôi má cô cũng ửng đỏ nóng bừng lên. “Tôi cần cái gì đó để mặc để làm Coop

bất ngờ,” cô nói tuột ra trước khi Sara có thể đọc được một cách chính xác sự lúng túng của cô.

Một nụ cười toe toét rộng ngoác trên gương mặt người phụ nữ kia. “Sao cô không nói như vậy sớm? Có phiền không nếu tôi đi cùng? Tôi khá giỏi trong việc lựa chọn những thứ khêu gợi hơn đấy.”

Cô nhướn nhướn cặp lông mày và Lexie bật cười. “Tại sao không nhỉ? Tôi thực sự rất kém trong việc mua sắm này.” Cô thú nhận.

Sara có một cách riêng của cô ấy khiến Lexie cảm thấy thoải mái và tự tin, nếu xét về thực tế đáng chú ý là lúc đầu cô ấy đã khiến cô cảm thấy bất an như thế nào. Hình như cô ấy giữ sự phòng thủ thật cao cho tới khi cô ấy quyết định về một người, nhưng khi ai đó có được cái dấu tán đồng của cô ấy thì Sara sẽ hạ những rào cản của cô ấy xuống. Lexie chỉ hi vọng rằng Sara sẽ không sống để hối tiếc về quyết định giúp đỡ của cô ấy khi mối quan hệ của Coop và Lexie đi theo con đường của nó.

Hai người phụ nữ cùng ăn trưa với nhau trong nhà hàng ở trên tầng và đến cuối ngày Lexie đã có một bộ đồ lót nhìn rất ấn tượng, một bộ đồ mà cô hi vọng sẽ làm cho Coop choáng váng.

Khi họ bước ra khỏi cửa hàng bách hóa và bước xuống đường thì ngay lập tức hơi nóng phả vào cô. “Hôm nay thật vui và tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của cô.”

Sara mỉm cười. “Không có gì. Và bây giờ tôi sẽ tiến một bước xa hơn với một lời khuyên không liên quan đến quần áo.”

Một cảm giác bồn chồn của sự cảnh báo chạy khắp cơ thể Lexie. “Tôi đang nghe đây,” Lexie nói một cách thận trọng.

“Tôi xuất thân từ một gia đình cảnh sát li hôn. Đó là tất cả mọi phần của công việc, cho nên những mối quan hệ lâu dài thật sự không phải là cái tôi thích.”

Lexie cảm thấy nỗi buồn và sự tiếc nuối trong lời tuyên bố của Sara.

“Trốn chạy là một điều mà tôi hiểu hơn ai hết.”

Lexie nheo nheo mắt. “Tôi không chạy trốn.”

Cô nên biết rằng cô đã bỏ đi sự cảnh giác của mình một cách quá dễ dàng. Sara lại là một người nữa đánh giá Lexie và những lựa chọn của cô.

“Tôi đã giải thích với cô rằng du lịch trở thành một phần con người tôi rồi mà.”

“Cô đã nói như vậy.” Sara gật đầu, nhưng không xin lỗi vì đã hiểu lầm. “Cô cũng đã nói rằng việc đi tham quan và đi du lịch đã bắt đầu như một cách để tránh khỏi tình trạng căng thẳng ở nhà.”

“Và nó đã chuyển thành một cái gì đó tuyệt vời thú vị hơn. Một điều quan trọng đối với tôi. Tại sao mọi người cứ khẳng khẳng coi việc đó như một điều sai trái thế nhỉ?” Lexie hỏi, cảm thấy nản lòng và khó chịu. Cô đã chịu đựng đủ về điều này với gia đình cô rồi. Cô không cần nó từ một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ.

Nhưng cô ấy cũng là người bạn thân thiết nhất của Coop.

Ai là người bạn thân nhất của cô? Câu hỏi không mới mà đến đó xuất hiện trong tâm trí cô, làm sứt mẻ những hàng rào phong thủ mà cô đã dựng lên mấy năm qua.

“Tất cả những gì tôi đang nói đó là đôi khi chúng ta vướng vào một vòng luẩn quẩn mà trở nên không thể phá vỡ được. Và tôi đang gợi ý rằng cô có một cái nhìn khó chịu về cuộc sống của cô trước khi cô đến bất kỳ nơi nào mà chính cô là người quyết định sẽ đi tiếp. Bởi vì những điều quan trọng nhất với cô có lẽ không đang chờ đợi khi cô quay về.”

Ồ. Lúc này, đây chính là cô Sara mà cô đã gặp lần đầu tiên. Thực tế và quá thẳng thắn. “Cảm ơn vì lời khuyên đó,” Lexie nói một cách không tự nhiên.

Ánh mắt sắc sảo của Sara nhìn chăm chăm vào mắt cô. “Tôi biết bây giờ cô đang rất bức bối, nhưng tôi hi vọng là một ngày nào đó cô sẽ cảm ơn tôi vì đã nói điều này.”

“Tôi nghi ngờ điều đó.” Những ngón tay của Lexie nắm thật chặt cái túi mua sắm trong tay cô.

“Chúng ta sẽ thấy. Vui vẻ với những gì cô đã mua được nhé,” Sara nói, rồi quay người và đi về hướng ngược lại, để Lexie không nói được lời nào và cảm thấy bất ngờ một cách khó chịu bởi một lời khuyên tự nguyện.

Bằng cách này hay cách khác cô cố gắng quên đi những lời bình luận của Sara và tập trung lại vào buổi tối nay. Một cảm giác pha trộn giữa sự phấn khích và háo hức thay thế. Đặc biệt là khi cô nhớ ra rằng cô vẫn đang giữ chìa khóa nhà của Coop ở trong ví của mình.

Coop đi về nhà từ chỗ làm, hi vọng có một vài phút để tắm trước khi Lexie đến. Anh đã dành một vài giờ cuối cùng để xem qua hồ sơ bắt giữ tội phạm của cảnh sát, và lựa chọn xem câu chuyện nào sẽ xuất hiện trên mặt báo. Đôi khi có những vụ án nghiêm trọng, và đôi khi, giống như hôm nay, anh đã chọn một vụ án kì quặc. Một nhà hàng hạng sang đã đăng cai tổ chức một buổi gặp gỡ của những người sưu tập của câu lạc bộ trứng Farberge Egg Society - ai mà biết là có một tổ chức như vậy chứ? - trong buổi đó người ta báo cáo rằng một quả trứng hiếm đã biến mất. Một phút quả trứng hàng hiệu đã ở đó, một phút sau nó đã biến mất. Tất cả các thành viên của câu lạc bộ, cộng thêm những người phục vụ và đội ngũ nhân viên của nhà hàng, đã được tra hỏi, nhưng không ai khả nghi cả. Người ta đã đưa ra một phần thưởng dành cho món đồ cổ rất có giá trị đó. Vì Coop có chỗ trống nên anh đã cho đăng mẫu tin đó và đưa số báo đó đi in.

Bây giờ anh bước vào căn hộ của mình và ngay lập tức cảm nhận được sự có mặt của Lexie. Lại một lần nữa anh thấy mình bị lấn áp bởi cảm giác chính xác là cô đang có mặt ở đây, và chờ đợi anh, và cho dù anh có chống lại nó như thế nào thì anh cũng không thể bỏ đi cái cảm giác đó.

Anh quăng chìa khóa của anh lên mặt bàn và bước vào bên trong. Cái bàn được bày biện với những cái đĩa không phù hợp của anh và anh nhăn mặt, chú ý tới sự thiếu phối hợp tương tự như vậy với những cây nến mà cô đã phải tự mình đi mua, vì anh chẳng có bất kì cái nào. Những hộp thức ăn Trung Quốc cũng được bày ra và vẫn chưa mở, sẵn sàng cho họ thưởng thức.

“Lexie?” anh gọi to.

“Trong phòng ngủ.”

Miệng anh ngay lập tức khô lại. Anh bước lại gần hơn và một mùi hương quyến rũ xộc vào mũi anh một cách ngào ngạt nhất. Anh hít vào một lần nữa và hương thơm đó dụ dỗ anh tiến về phía phòng ngủ.

Cánh cửa phòng ngủ khép hờ, một chiếc váy có diềm xếp nếp treo lủng lẳng ở năm đấm cửa. Toàn thân anh tiếp tục báo động đỏ. Anh dùng mũi chân đá cánh cửa mở ra, hít một hơi thật bình tĩnh và bước vào bên trong.

Căn phòng ngủ thông thường rất nam tính và lò mờ sáng của anh cũng được trang trí với những cây nến đang cháy lung linh đầy quyến rũ quanh căn phòng, trong khi Lexie nằm giữa giường, một mĩ nhân trong bộ đồ lót có viền ren đỏ hở hang.

Cô ngoắc ngoắc một ngón tay, một người đàn bà quyến rũ đầy nguy hiểm đang gọi anh đến từ bên kia của căn phòng và tất cả những suy nghĩ về món ăn Trung Quốc và tắm rửa đều biến mất. Coop không thể nghĩ về bất cứ điều gì ngoại trừ người phụ nữ đang chờ đợi anh.

“Một sự ngạc nhiên đầy thú vị đấy.” Anh khó mà nhận ra được giọng nói của mình. “Em đã nghĩ rằng anh đang mong đợi em.”

Anh nới lỏng cà vạt anh đang đeo ra, kéo nó qua đầu, và quăng nó xuống sàn nhà. Khi anh tiếp tục tiến về phía cô, thì anh tiếp tục làm việc với cái áo của mình, mở từng cái cúc một cho tới khi anh cởi nó tuột qua vai và để nó rơi xuống đất.

Lexie quan sát anh với đôi mắt mở to không đeo kính, đôi mắt cô tối sẫm lại với mỗi một chuyển động của anh.

“Anh chưa bao giờ biết rằng em là một kiểu con gái thích mặc đồ lót có diềm xếp nếp đấy.” Anh đá bung đôi giày ra và cởi bỏ tất, sau đó mở cúc quần. Anh móc ngón tay vào bên trong cặp quần và kéo cả quần dài và quần lót bó ra với một cử động nhẹ nhàng.

“Có rất nhiều điều anh chưa biết về em đâu.” Giọng cô giảm xuống một quãng tám, ánh mắt nhìn chăm chăm của cô tập trung vào vật đàn ông của anh.

Anh không thể chắc chắn, nhưng anh nghĩ rằng anh trở nên ngốc nghếch hơn dưới cái nhìn chăm chăm tán đồng và ham muốn đó.

Khi anh nhìn cô một cách chăm chú, anh tự hỏi còn lại điều gì để khám phá về Lexie, nhưng anh có ý định sẽ tìm ra. Trượt nhẹ đến bên cạnh cô trên tấm đệm, anh móc một ngón tay vào quai áo mỏng manh trên vai cô, và vùi mặt vào cổ cô, hít lấy mùi hương ngọt ngào và tận hưởng cô với những cái liếm láp thật dài của lưỡi anh.

Cô rùng mình và nghiêng đầu, khuyến khích anh. Anh chiều theo, di chuyển lên trên, dùng răng cắn nhẹ vào da thịt cô, theo sau những cái lướt dài êm dịu của lưỡi anh.

Toàn thân cô run lên với sự tấn công nhẹ nhàng đó, trong khi Coop không thể tin được là anh đã cảm thấy sẵn sàng như thế nào từ sự thưởng thức rất đơn giản này. Anh ngừng lại đủ lâu để nhìn một cách thèm muốn về bề ngoài của cô, rồi xù và hấp dẫn, mặc một bộ đồ lót quyến rũ để lộ ra làn da chỉ thấp thoáng dưới lớp vải khêu gợi.

“Em mua nó vì anh đấy,” cô nói với một giọng khàn khàn.

Lời thú nhận đó gần như khiến anh mềm yếu hơn. Nó khiến anh cảm thấy mình thật thấp kém. Nó cũng kích thích anh một cách không thể tin được. Anh muốn vùi mình vào bên trong cô, nhưng cô rõ ràng là đã đặt suy nghĩ

vào trong sự quyến rũ này và anh muốn cô thoát khỏi nó một cách thật nhanh.

Anh ôm lấy khuôn mặt cô, quay cô về phía anh. “Và anh rất cảm kích về điều đó.”

Cô mỉm cười và dùng đầu ngón tay vuốt ve má anh. “Em đã mong đợi điều này cả ngày hôm nay rồi,” cô nói, rồi hôn lên đôi môi anh.

Trong chốc lát miệng của họ hòa lẫn vào với nhau, mọi thứ chuyển từ nhẹ nhàng sang gấp gáp. Cô đã lên kế hoạch cho sự quyến rũ này, nhưng từ cái cách những ngón tay của cô ấn mạnh vào vai anh và cô ép sát ngực mình vào ngực anh, liên tục cọ sát, rõ ràng là cô không muốn chậm.

Anh cũng vậy. Coop cúi đầu xuống và kéo một bên đầu nhũ hoa đang cần được yêu thương của cô vào trong miệng, mút trên lớp vải lụa, dùng răng day day nó đó cho đến khi Lexie rên rỉ thật to. Cô cong lưng, đẩy ngực cô vào sâu hơn trong miệng anh. Anh kéo lớp vải một cách thô bạo, để lộ ra ngực cô và xé lớp vải mỏng manh đó ra.

“Anh sẽ trả tiền cho cái áo này,” anh thì thầm và đặt miệng lên da thịt cô. Anh di chuyển lưỡi tới lui trên đầu nhũ hoa của cô và cô rên rỉ, luồn những ngón tay vào trong tóc anh, khuyến khích anh.

Anh đùa giỡn với một bên ngực cô cho tới khi toàn bộ cơ thể cô run lên phản ứng lại trước khi anh để lộ ra ngực bên kia, liếm, cắn và làm chính anh nhẹ nhõm hơn, đưa anh đến một mức nhu cầu khao khát, ngẫu nhiên không thể tin được.

Cả hai người đều đang ngồi và cô trườn lên người anh, ghì chặt hai chân cô quanh eo anh và nghiêng phần xương chậu của cô để sự phấn khích đầy ẩm ướt của cô áp sát vào bụng anh.

Không có quần lót.

“Chúa ơi,” anh nói với một tiếng rên rỉ trong yết hầu. Cô quá là gợi tình. Anh chưa thể nhận được đủ và trượt bàn tay anh giữa cơ thể của hai người, chậm chậm đưa một ngón tay vào trong cô.

Bên trong của cô kẹp chặt quanh tay anh và anh gần như nổ tung ra. Anh đẩy ra đẩy vào ngón tay dài của mình, làm cô thỏa mãn trong khi hôn lên đôi môi gợi cảm kia.

Cô vòng tay quanh cổ anh và chậm chậm di chuyển về phía sau, để cho anh vào dễ dàng hơn. Suốt thời gian đó cô nhẹ nhàng đưa đẩy áp sát vào tay anh, rên rỉ, những lời nói vô thức, gợi tình, khuyến khích anh trao cho cô nhiều hơn. Với ngón tay cái, anh bắt đầu xoay quanh bên ngoài đầu nhũ hoa nhạy cảm của cô và cô kêu lên, vì thế anh tăng thêm áp lực ở bên ngoài, và tiếp tục ấn ngón tay của anh vào trong ra ngoài.

Hơi thở của cô trở thành những tiếng hỗn hển gấp gáp, phần cơ thể bên dưới của cô chuyển động trên người anh, tìm kiếm sự đụng chạm sâu hơn, mạnh mẽ hơn. Coop nghiến răng và tự hứa với chính mình rằng anh sẽ không lên đỉnh cho tới khi nào anh vào trong cô. Anh cúi về phía trước và hôn cô lần nữa, điều này bị ảnh hưởng của việc đẩy ngón tay của anh vào sâu hơn.

Đúng lúc anh nghĩ rằng anh không thể chịu đựng được nữa thì cô kêu lên khi sự giải phóng của cô lần át cô, cơ thể cô chảy dịch ra tay anh trong khi anh nhận được từng cơn co bóp cuối cùng mà anh có thể từ sâu bên trong cô.

Sau đó anh với tay qua và kéo mạnh ngăn kéo ra, lôi ra một chiếc bao cao su và thật khó để đeo nó, tay anh đang quá run. Lexie nằm dài trên giường, đôi mắt nhắm hờ, hai chân giang rộng ra. “Nhanh lên,” cô thì thầm.

Anh ngả người lên trên cô và ấn thật mạnh, nhanh và sâu vào bên trong âm ước của cô, và biết rằng không mất quá nhiều thời gian để cho anh lên đỉnh.

Điều anh không chắc chắn là để cho cô tham gia cùng với anh.

Nhưng giây phút anh vào trong cô thì sự kết hợp của hai cơ thể họ đã đánh thức cô lần nữa. Anh nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt mở to, cô ngăm nhìn anh khi anh lùi, cảm nhận toàn bộ lối vào trơn trượt của cô, sau đó lại ấn sâu vào một lần nữa. Lexie cong đầu gối. “Lại đi,” cô thì thầm, ánh mắt cô vẫn không hề rời khỏi anh.

Anh lại lùi ra, trong suốt thời gian lần này, và đôi mắt cô thể hiện sự bất bình của cô. “Anh đang làm cái gì vậy?” cô hỏi.

Anh làm cô im lặng bằng một nụ hôn, một nụ hôn mãnh liệt, đòi hỏi và lấy-đi-tất-cả-mọi-thứ. Sau đó anh dùng tay giang cô ra, rồi anh vào vị trí và lại chiếm lấy cơ thể cô lần nữa.

Cô kêu lên và anh ấn vào sâu hơn, muốn họ áp vào nhau càng sát càng tốt. Không muốn rời cô lần nữa. Anh dùng tay nâng người lên và bắt đầu di chuyển thật nhanh và đều đặn, chiếm hữu lấy cô. Làm chủ cô. Khi anh chuyển động sâu bên trong, khi cơ thể anh co sát lại hơn, sự phóng ra ngày càng đến gần hơn, Coop nhận ra rằng đây là lần quan hệ mà từ trước tới giờ anh chưa bao giờ có.

Người phụ nữ này không giống bất cứ người phụ nữ nào mà anh đã từng có trước đây.

Bởi vì anh yêu cô.

Chết tiệt. Anh nghĩ anh đã bảo vệ chính bản thân mình, cố gắng.

Nhưng khi cô đáp ứng anh từng cái ấn mạnh, dâng hiến cho anh bản thân cô, tất cả của bản thân cô thì anh không còn nghĩ được gì nữa và một đợt phấn khích đột ngột đưa anh vượt qua giới hạn, tâm trí và thể xác bùng nổ, phóng ra bên trong cô.

Và từ những âm thanh cô kêu lên bên dưới anh, cô cũng đã làm giống như vậy.

Chương 14

Họ đã có một cuộc làm tình tuyệt vời, như thể trước đây Lexie chưa bao giờ trải qua. Cô và Coop kết nối với nhau trên rất nhiều phương diện, cô thực sự cảm thấy sự gắn kết giữa họ cả trên giường cũng như bên ngoài. Mặc áo nửa người - cô mặc một trong những chiếc áo phong cũ của anh, anh mặc độc chiếc quần đùi bó - họ đã ăn món ăn Trung Quốc và dọn dẹp nhà bếp cùng nhau.

Bây giờ họ lại thấy mình quay lại nằm trên giường của anh.

Coop dựa vào gối, để cho Lexie ngắm nhìn một cách thích thú bộ ngực vạm vỡ, rám nắng và một ít lông mà cô đã cảm thấy áp sát vào da cô. Chúa ơi, anh ấy thật quá gợi tình.

Anh chống một cánh tay đằng sau đầu. “Anh thật sự cần phải có một bộ bát đĩa đầy đủ đấy,” anh nói, hoàn toàn không biết sự tác động của anh đối với cô.

Lexie cười. “Em chắc chắn không thể phê phán được. Em còn chẳng có bất kì một cái bát đĩa nào.”

“Đúng vậy.” Anh nghiêng hàm và tâm trạng vui vẻ của anh biến mất, nụ cười tắt ngúm trên gương mặt anh phản ứng lại với sự gợi nhớ lại phong cách sống nay đây mai đó của cô.

Trong khi cô đang tình trạng phá-hỏng-tâm-trạng thì cô quyết định có lẽ cô cũng đề xướng ra cuộc bàn luận mà cô đang lo sợ. “Vậy chúng ta sẽ làm gì về việc của bà em?”

Coop thở ra chậm chậm. “Em nhận thấy rằng chúng ta cần phải tìm ra sự thật phải không?”

Nuốt một cách khó nhọc, cô gật đầu. “Em hiểu.” Cô đã chấp nhận thực tế và đã chuẩn bị tư tưởng cho chính mình rồi. “Anh đang nghĩ là chúng ta nên đối mặt trực tiếp với bà.” Anh giơ một bàn tay lên trước khi cô kịp phản đối. “Đợi đã. Không phải là đối mặt. Anh nghĩ là chúng ta nên ngồi xuống cùng với bà, nói cho bà nghe những gì chúng ta biết và yêu cầu bà nói sự thật. Không vòng vo quanh chủ đề đó nữa. Anh chắc chắn rằng sẽ dễ dàng với bà hơn khi mọi việc được phơi bày.”

Lexie nhướn mày. “Thật sao? Đây là một người phụ nữ đã giữ kín bí mật này suốt hơn năm mươi năm. Em cho rằng đến thời điểm này bà là một chuyên gia trong việc giấu giếm mọi chuyện đấy. Tiết lộ ra chuyện đó chắc chắn sẽ là một việc khó khăn.”

Coop với tay ra và nắm lấy tay của Lexie. “Ai là người mà em lo lắng sẽ bị tổn thương hơn? Bà của em? Hay chính bản thân em?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Lexie gần như là ghét câu hỏi này nhất bởi vì cô đã biết câu trả lời rồi. “Chắc là cả hai,” cô thừa nhận. “Nếu bà của em thực sự đã làm chuyện đó...” và trong trái tim của Lexie cô đã biết rằng bà Charlotte đã ăn trộm chiếc vòng cổ đó rồi “... vậy thì khi ấy chuyện đó sẽ để em ở đâu?”

Cô hỏi câu hỏi đã ám ảnh cô suốt kể từ khi cô phát hiện được sự thật trong tầng hầm sở cảnh sát. Nếu bà Charlotte không phải là người mà Lexie đã luôn tin tưởng bà là người như vậy, thì khi đó Lexie phải bám víu vào cái gì đây?

Coop siết chặt tay cô hơn. “Anh nghĩ rằng nó sẽ để em là chính em - và đó là một người mà em vẫn còn không thoải mái, tự tin. Đó là lí do tại sao em lại dùng cả cuộc đời mình suy nghĩ rằng chỉ cần em có thể làm theo gương của bà em là em có thể biện minh cho những lựa chọn và những quyết định của mình,” cuối cùng anh cũng nói, kết luận về cô một cách khá chính xác.

Những lời anh nói đâm vào tim cô và khiến ngực cô đau nhói. “Anh chắc chắn rằng anh không phải là nhà tâm lí học đấy chứ?” cô hỏi, và cười, để cô không phải khóc.

Anh cười toét miệng. “Tâm lí học là một môn phụ mà anh đã học ở học viện. Nhưng đó không phải cách anh để hiểu em. Anh hiểu điều đó bởi vì anh hiểu em.” Anh nắm chặt tay cô, và truyền sức mạnh trong cái nắm tay đó. “Anh đã gặp cha mẹ em, Lexie ạ, và mặc dù em rất khác họ, nhưng những cái khác biệt đó không biến em trở thành một người xấu.”

“Thật sao?” cô hỏi, nín lấy lời anh nói giống như một mồi hi vọng.

Anh gật đầu. “Này, em được thừa hưởng một vài điều tốt từ cha mẹ em đấy.”

“Ví dụ như?” cô hỏi chằm chằm.

Anh nhăn trán suy nghĩ. Nhưng không quá lâu. “Nguyên tắc làm việc của em là một ví dụ,” anh nói khá nhanh. “Em đã làm việc chăm chỉ với công việc thiết kế trang web của mình và đã thành công, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Và em vốn tính trung thực. Họ cũng vậy - mặc dù không phải lúc nào em cũng thích những điều họ phải nói hay cái cách họ diễn tả những gì họ nghĩ.”

Cô chằm chằm gật đầu. Anh nói đúng.

“Và có lẽ em có thể nhìn mọi việc trên quan điểm của ba em. Thật không hề dễ dàng gì khi là một người cứng nhắc như ông bây giờ và khi lớn lên với người mẹ như bà Charlotte.”

Lexie chớp mắt, thấm thía những lời nói sâu sắc của anh. “Em chưa bao giờ nghĩ về điều như vậy cả.” Chưa bao giờ nhìn chuyện đời trên quan điểm của cha cô cả. “Chắc là ông đã cảm thấy không phù hợp với mẹ của mình giống như em cảm thấy như vậy với ông.” Cô thì thầm.

“Điểm tương đồng đấy,” Coop nói, nghe có vẻ hài lòng.

“Wow. Ai mà nghĩ được điều đó chứ?” cô hỏi, và thế giới của cô đảo lộn một chút xíu trên trục của nó.

“Này, bất kể em tôn sùng bà em như thế nào hay em muốn nhìn thấy chính bản thân mình giống bà như thế nào, thì bất cứ việc gì bà đã làm cách đây hơn năm mươi năm cũng không phản ánh người phụ nữ là em ngày hôm nay.” Anh đặt tay dưới cằm cô và nâng mặt cô lên. “Hứa với anh là em sẽ suy nghĩ về điều đó nhé?” Làm sao cô có thể từ chối anh bất cứ điều gì cơ chứ? “Em hứa.”

Anh mỉm cười, cảm thấy hài lòng. “Trong khi em suy nghĩ thì hãy nhớ điều này. Em cũng là một nhà thiết kế trang web thành đạt và là một người tuyệt vời bất kể là em khác biệt với những người còn lại trong gia đình như thế nào.”

Sự ấm áp lan tỏa khắp người cô giống như ánh nắng trên làn da cô. “Nghe cứ như là anh thích em vậy,” cô nói, trêu anh. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt tuyệt đẹp của anh nhìn cô say mê. “Anh còn hơn cả thích em Lexie ạ,” anh nói, giọng anh khàn khàn với một cảm xúc tự nhiên mãnh liệt.

Cảm giác hoang mang bao trùm lấy cô phản ứng lại cảm xúc sâu sắc mà cô vừa nhìn thấy vừa nghe thấy. “Vậy chúng ta sẽ đối mặt với bà em. Đó là kế hoạch à?” cô hỏi, cố ý thay đổi chủ đề.

Một cảm giác thất vọng thoáng vụt qua gương mặt của anh trước khi anh nhanh chóng giấu nó đi. “Đúng, đó là kế hoạch.” Cô gật đầu. “Tốt Vậy chúng ta hãy đi tắm và thực hiện điều này thôi.” Cô trượt ra khỏi giường.

Tránh xa ra khỏi Coop, sự đụng chạm của anh và những cảm xúc mà cô không muốn đối diện.

“Tôi không biết bà thế nào chứ tôi thì đang cảm thấy mệt mỏi với việc quanh quẩn ở góc phố giống như một gái điếm công cộng thế này lắm rồi,” bà Charlotte nói với bà Sylvia.

Bà Charlotte nhìn chăm chú sang cửa hàng đồ trang sức cổ Vintage Jewelers bên kia đường. Bây giờ là sáng sớm và nếu họ không gặp Ricky sớm thì Charlotte và đôi chân đang đau nhức của bà có thể sẽ phải dừng việc này lại. Bà không còn trẻ như trước nữa.

“Đúng vậy. Thật khó tin là chúng ta vẫn chưa bị gạ gẫm quan hệ đấy. Hơi bị tổn thương với cái tôi già dặn này đấy.” Bà Sylvia chỉnh lại cái kính râm gọng to của mình.

“Tôi nghĩ đó là do chẳng ai có thể nhìn thấy gương mặt của chúng ta đằng sau cặp kính và chiếc khăn choàng này thôi. Vào một ngày đẹp trời tôi sẽ có hàng dài những tên đàn ông để âu yếm đấy.” Bà Charlotte liếc nhìn bạn của mình. “Bà cũng vậy,” bà nói thêm vào, cố gắng tử tế. Bà Sylvia chưa bao giờ có được nhan sắc của bà Charlotte. Cái mà bà có được là một nhân cách và một trái tim rộng lượng. Thật quá tệ khi bà và Frank không có đứa con nào. Ít nhất khi đó bà đã có một cô bé Lexie trong cuộc đời mình, bà Charlotte nghĩ thầm.

“Nhìn kìa! Chính là ông ta!” Bà Sylvia kéo áo bà Charlotte. “Gã đàn ông to béo và hói đầu đang len lút quanh góc đường kia kìa!”

Ông ta không đi vào lối vào cửa hàng. Thay vào đó ông ta hình như đang len lút quanh quần bên cạnh.

“Tên khốn đó. Có một lối vào phía sau mà chúng ta đã không thấy chẳng?” Charlotte hỏi.

“Tôi không biết. Nhưng ít ra chúng ta biết ông ta đã quay về.”

Charlotte gật đầu. “Bây giờ tất cả những gì chúng ta cần phải làm đó là chờ đợi con gái của ông ta đi khỏi và chúng ta có thể phục kích ông ta!”

Khi người phụ nữ kia bước ra khỏi cửa hàng vào buổi trưa, Charlotte và Sylvia liếc nhìn nhau, nhìn nhau chăm chăm, gật đầu một cái và sải bước sang đường, hai người phụ nữ trong cùng một nhiệm vụ.

Nếu Lexie không muốn thảo luận về bất cứ chuyện gì nghiêm túc, vậy thì tốt thôi, Coop sẽ không bàn luận bất cứ chuyện gì nghiêm túc cả. Nhưng điều đó không có nghĩa là điều anh tiết lộ lúc này không nháy nhót trong lòng anh. Và mẹ kiếp, giá mà anh biết phải làm gì với điều đó.

Rốt cuộc anh đã làm một điều mà anh đã tự hứa với chính bản thân mình rằng anh sẽ không bao giờ làm lần nữa. Anh đã yêu một người phụ nữ không thể đáp lại tình yêu của anh hay ở lại trong thành phố đủ lâu để cho cuộc sống và tình yêu phát triển. Khốn nạn, có lí nào anh lại mắc sai lầm lần thứ hai?

Hình như khá tốt.

Ít nhất anh đã không nói hết với cô những gì anh cảm nhận. Anh vẫn còn một chút lòng tự trọng chưa bị sút mẻ.

Họ tắm - riêng từng người - và đi đến căn hộ của bà cô. Coop lái xe. Tâm trạng của anh lan ra khắp xe và cả hai người đều không nói lời nào trên đường đi.

Khi đến nhà bà Charlotte thì bà không ở nhà.

“Em thề là người phụ nữ này có radar,” Lexie thì thầm với chính mình. “Đi nào. Chúng ta hãy kiểm tra nhà của bà Sylvia xem.”

Anh đi theo Lexie dọc hành lang và chờ đợi khi cô đập mạnh vào cửa nhà người phụ nữ kia. Không có ai trả lời.

“Tất nhiên là không rồi,” Lexie nói, giọng cô khản đặc lại vì thất vọng.

“Chúng ta quay lại căn hộ của bà em đi.” Anh dẫn đường và cô đi theo sau anh.

Họ ngồi ở bàn ăn trong bếp, nhìn nhau trong im lặng. Là một nhà báo, trước đây Coop đã ở trong tình thế này, không thể tìm thấy một người mà anh cần khai thác thông tin, và tự hỏi bản thân mình sẽ làm gì nếu bà Charlotte là một nguồn nào khác.

“Chúng ta cần làm cho bà tự nói ra,” anh nói, tự trả lời câu hỏi của chính mình. Cảm thấy hứng thú, Lexie dựa vào bàn, chống tay lên cằm. “Bằng cách nào?” Anh cố gắng lờ đi nếp nhăn tò mò giữa hai lông mày cô, nhưng lại thấy những nếp nhăn nhỏ xíu ấy thật đáng yêu. Những đốm tàn nhang trên mũi cô cũng vậy.

Mẹ kiếp.

Anh nhắm mắt lại và cố gắng tập trung. “Chúng ta cần buộc bà nói chuyện với chúng ta.”

“Nếu như...” Giọng của Lexie nhỏ dần và ngừng lại.

Coop mở mắt ra. “Cái gì? Em nói đi.” Cách duy nhất họ nghĩ ra là nói thẳng những ý kiến của mình cho nhau nghe. Cô mím đôi môi đánh son bóng của mình lại. “Thôi được, em không thích điều này. Nhưng nếu chúng ta lấy chiếc vòng cổ đi và để lại một lời nhắn ở chỗ cất nó thì sao?”

“Thế thì bà sẽ không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc đến tìm chúng ta. Thật là tuyệt! Em thật là giỏi!” Coop nói, cảm thấy phấn khích với ý tưởng đó.

Phản ứng lại lời khen đó, một niềm vui thích thoáng lướt qua gương mặt cô và Coop nhồm dậy khỏi ghế để hôn cô, nhưng khi thực tế lóe lên trong tâm trí anh, thì bản năng tự bảo toàn bắt đầu có hiệu lực và anh nhanh chóng ngồi lại vào ghế của mình.

Cô rõ ràng là ngần ngại trước sự rút lui của anh. “Để em đi xem em có thể tìm thấy chiếc vòng cổ hay không. Hi vọng, bà không giấu nó,” Lexie nói, và lao ra khỏi phòng. Vài giây sau cô quay lại với chiếc vòng cổ lủng lẳng trên tay. “Ta da!”

“Tuyệt. Bây giờ là lời nhắn,” Coop chỉ dẫn. Cô đưa anh chiếc vòng cổ, lôi ra một tờ giấy và một cái bút trong ngăn kéo và viết cho bà cô một lá thư đòi tiền chuộc, và dựng nó lên dựa vào trái cây giả dùng để trang trí ở giữa bàn.

“Bây giờ là gì?” cô hỏi.

“Chúng ta đến chỗ anh và chờ bà.” Coop hình dung là điều này nói sẽ dễ hơn làm. Nếu anh và Lexie không có một cuộc trò chuyện thoải mái thì nhất định họ sẽ không giết thời gian bằng việc quan hệ. Điều đó có nghĩa là cho tới khi bà Charlotte đến gặp thì họ sẽ trải qua một khoảng thời gian ngưng ngưng, không thoải mái.

***

Ricky không thể tin được rằng hai bà già đã trói ông vào ghế bằng những tấm khăn choàng mà họ mang theo. Họ đã trói ông bằng những nút thắt còn chặt hơn cả của một anh chàng hướng đạo sinh.

“Hai bà muốn gì?” ông hỏi.

Họ nhìn nhau hoài nghi.

Charlotte đã gài kính lên trên đỉnh đầu được trùm khăn của mình và ông có thể nhìn vào ánh mắt quả quyết của bà. “Tôi muốn chiếc nhẫn cưới của mình. Cái nhẫn mà vào cái đêm ở nhà Lancaster, tôi đã đưa cho ông để không ai nhận ra là một trong số chúng ta có đeo một chiếc nhẫn hay bất cứ loại manh mối nổi bật nào,” Charlotte nói.

Cứ như thể là ông cần một lời nhắc nhở vậy. Đó là thói quen của ông. Bà ta đã quên mất nó trong suốt nỗ lực cuối cùng của họ cho nên ông đã bỏ túi cái nhẫn đó. “Còn tôi muốn cái vòng tay!” Sylvia đã kéo trễ cái kính xuống đầu mũi, và nhìn ông ta qua cái gọng kính giống như một người quản lý thư viện.

“Tôi chắc chắn rằng ông nhớ nó. Cái vòng tay khớp với chiếc vòng cổ của bà ấy trong vụ trộm nhà Lancaster ấy. Ông có nhiệm vụ phải gặp chúng tôi và phân chia tài sản cướp được và ông đã không ló mặt đến. Một tên khốn lén lút, dối trá, vô tích sự.” Sylvia đá vào cẳng chân ông bằng một cái giày chỉnh hình.

“Ồi! Mẹ kiếp, bình tĩnh nào,” Ricky hét vào mặt bà. “Hãy để tôi đi trước khi ai đó bước vào cửa hàng và thấy hai kẻ ngốc các bà.”

Charlotte lắc đầu. “Sylvia, bà bắt đầu ở kia.” Bà chỉ vào cái một cái tủ nhiều ngăn. “Tôi sẽ để ý ở đây.” Bà ngồi xuống chiếc ghế của ông.

Họ bắt đầu cùng nhau lục soát căn phòng đằng sau và những ngăn kéo, những nơi cất giấu cá nhân của ông trong một sự tìm kiếm vô ích những món đồ đã mất của họ. Ông dựa ra đằng sau ghế, cảm thấy thoải mái, bất chấp hoàn cảnh, bởi vì họ sẽ không tìm thấy cái mà họ đang kiếm tìm. Có thể Ricky vẫn cất giữ mọi thứ như một kẻ tích trữ, nhưng hai thứ mà họ đến tìm kiếm thì đã được ông giấu ở một nơi an toàn.

“Này! Tôi nhận ra cái này.” Sylvia giơ lên một chiếc ghim cài áo có được từ một trong những vụ trộm đầu tiên của họ. “Tôi đã nghĩ rằng chúng ta đã nhất trí là chúng ta chỉ lấy đủ để mỗi chúng ta kết thúc với một món đồ. Để cất giữ hay bán đi nếu chúng ta cần tiền.”

Charlotte đứng lên khỏi ghế. “Ông có định nói với tôi là ông đã lấy những thứ khác từ những vụ trộm đó không đấy?”

Ricky vẫn im lặng một cách ngoan cố.

Ông sẽ không cãi nhau với hai người mất trí này và khi ông không trả lời, họ lại quay lại với công việc, kiểm tra kỹ càng từng góc ngách, xó xỉnh mà họ có thể tìm. Mười phút sau họ gần như đã kiểm tra mọi thứ.

“Không có ở đây,” Sylvia nói, nghe chừng thất vọng.

“Tôi cũng không thể tìm thấy chúng.” Charlotte chống tay vào chiếc hông mảnh mai - Ricky đã luôn say mê cái hông mảnh dẻ đó của bà - và bước tới. “Tôi muốn lấy lại cái nhẫn cưới của tôi và tôi muốn có nó ngay bây giờ.”

Sylvia giơ chân ra phía sau để đá một cú nữa.

“Oái! Đừng có đá tôi nữa, bà già hung hăng kia!”

“Vậy thì hãy nói cho chúng tôi biết các món đồ của chúng tôi đang ở đâu,” Sylvia nói.

Ricky lắc đầu. “Thay vào đó là một cuộc thỏa thuận thì sao?”

“Thỏa thuận kiểu gì? Và hãy nói nhanh lên,” Charlotte nói, rõ ràng nhận thấy rằng họ có lẽ sắp hết thời gian trước khi con gái của ông ta quay lại.

“Bà hãy lấy lại chiếc nhẫn của tôi từ tên phóng viên hay nhúng mũi vào việc người khác kia và bà hãy chắc chắn rằng cậu ta và cô bạn gái của cậu ta đừng lại cuộc điều tra về chiếc nhẫn đó. Và về tôi. Con gái tôi đã nói với tôi rằng chúng đã rình mò và hỏi han này kia. Sau đó chúng ta sẽ trao đổi.” Ông mỉm cười, biết rằng ông vẫn nắm thế thượng phong.

Sylvia liếc nhìn Charlotte. “Nghĩ xem chúng ta có thể giải quyết được chuyện đó hay không?”

Charlotte lẩm bẩm.

Ricky không thể nghe thấy, mà ông cũng chẳng quan tâm. Ông chỉ cần bà ta chấp nhận thỏa hiệp thôi.

“Được,” cuối cùng bà cũng lên tiếng. “Nhưng chúng tôi muốn ông phải giữ lời hứa đó. Không lẩn tránh, không bỏ trốn hay lấy đi những gì là của chúng tôi.”

“Được thôi,” Ricky nói. “Bây giờ hãy cởi trói cho tôi đi.”

“Đợi đã. Thêm một điều nữa,” Sylvia nói, liếc sang Charlotte như bà vẫn thường làm, để được đồng ý.

Charlotte nhún vai. “Được thôi, tại sao lại không chứ.”

“Bà ta đang nói về cái gì vậy?” Ricky hỏi. “Bà vừa đồng ý cái gì thế?” Một cảm giác lo lắng không yên bao trùm lấy ông và khi ông đang nhìn Charlotte để nhận được câu trả lời thì Sylvia đá ông một lần nữa, lần này mạnh hơn.

“Ôiiii!”

“Thôi ngay cái kiểu kêu gào như trẻ con ấy đi. Và tốt hơn là ông hãy làm tốt phần việc của mình đi nếu không thì cú đá lần tới sẽ trúng vào chỗ hiểm đấy,” Sylvia hứa hẹn trước khi cười toe toét với Charlotte. “Bây giờ chúng ta có thể cười trói cho ông ta rồi đấy.”

Sau một ngày náo động, Charlotte cần chớp mắt một lát. Đáng tiếc là bà cũng cần phải thảo ra một kế hoạch. Làm thế quái nào để bà khiến cho Coop đưa cho bà cái nhẫn và đồng ý không điều tra về quá khứ nữa? Bà không tin rằng cậu ta sẽ làm tất cả những chuyện đó, thậm chí là vì tình yêu.

“Có ý tưởng nào chưa?” Sylvia hỏi.

“Chưa, và đừng nói chuyện nữa. Bà đang làm tôi đau đầu hơn đấy. Tôi cần suy nghĩ.”

Họ bước vào căn hộ của bà Charlotte và trước khi bà kịp yêu cầu bạn của mình đi về nhà để bà có thể đi ngủ thì bà Charlotte nhìn thấy một tờ giấy nhả trên bàn ăn trong bếp.

“Cái này là của Lexie. Tôi nhận ra nét chữ,” bà Charlotte nói. Bà mở tờ giấy đã được gấp lại ra và đọc to. “Chúng cháu có chiếc vòng cổ của bà. Nếu bà muốn thấy nó lần nữa, chúng cháu muốn gặp bà. Có địa chỉ ở phía dưới này.” Charlotte nói, và cho rằng đó là địa chỉ căn hộ của Coop.

Bà ngã vào chiếc ghế gần nhất, chịu ảnh hưởng nặng nề của cái tuổi 79.

“Ôi không!” Sylvia nói. “Bây giờ là cái gì đây?”

“Tôi không biết bà thế nào nhưng tôi sẽ uống hai viên thuốc Tylenol và sau đó sẽ chớp mắt một lát. Tôi biết giới hạn của mình và hôm nay tôi đã đạt tới giới hạn đó rồi.” Bà đã kiệt sức rồi, đầu óc của bà đang rất mệt mỏi. Và nỗi lo sợ về những điều Lexie đã biết dường như đang lấn át bà. “Chúng ta sẽ quyết định phải làm gì khi tôi thức dậy.”

Sylvia gật đầu. “Tôi cũng mệt lử rồi. Chưa có ai từng nói với tôi là lớn tuổi lại nặng nề, khó chịu đến mức này.”

Charlotte đảo mắt. Sylvia vẫn luôn là một người hay quan trọng hóa vấn đề như vậy. “Chúng ta gặp lại nhau sau nhé?” bà vừa ngáp vừa hỏi.

“Tốt thôi. Đến lúc đó có lẽ các tế bào não của bà sẽ hồi lại và bà sẽ có một kế hoạch,” Sylvia nói, và đứng dậy khỏi ghế. Bà luôn có niềm tin tuyệt đối về việc Charlotte sẽ đưa họ thoát khỏi bất cứ tình huống nào. Trước đây Charlotte đã có được vai trò lãnh đạo. Bây giờ, mặc dù vậy, bà ấy chỉ thấy mệt mỏi thôi.

Và lớn tuổi nữa.

Lexie ngồi, vắt chéo chân, trên bệ cửa sổ rộng, nhìn ra ngoài cửa sổ nhà Coop ngắm quang cảnh thành phố ở bên dưới. Các ngọn đèn lập lòe trong bóng tối và cô tự hỏi có bao nhiêu người đang đi trên đường phố kia cảm thấy mâu thuẫn giống như cô.

Coop đã trốn trong phòng ngủ và làm việc trên laptop của anh kể từ sau bữa tối. Cô cho rằng anh đang viết sách và không soạn thảo công việc được giao, nhưng ai mà biết được? Anh chắc chắn không nói chuyện. Và cô có thể chỉ ra chính xác thời điểm tâm trạng và cách cư xử của anh thay đổi.

Sau khi anh nói, anh còn hơn cả thích em, và cô đã bỏ chạy như một chú thỏ nhút nhát.

Cô đã cố gắng làm việc, đẩy những suy nghĩ về đời sống tình yêu của mình sang một bên. Cô đã đăng kí tên miền cho Coop và đã nhận được sự tán thành của anh về thiết kế dự kiến của cô cho trang web. Anh tươi cười rạng rỡ với niềm tự hào khi cô cho anh xem tác phẩm của cô, ở trang chủ cuốn sách của anh bao trùm điểm đặc biệt nổi bật. Cô đã sử dụng bức ảnh trên báo của anh như một trình giữ chỗ, nhưng anh ngần ngại với ý kiến chụp một bức hình chuyên nghiệp.

Thật ra, nghe chừng anh có vẻ sợ. Lexie cười toét miệng, nhớ lại vẻ mặt sợ hãi của anh. Nhưng cô vẫn đang cố gắng thuyết phục anh. Cô đã dùng một khoảng thời gian để tích góp lại những đường link kết nối trang web của những tác giả nổi tiếng khác, những người đã có những bức ảnh ngẫu nhiên trên trang web của họ. Cô dự định sẽ dùng họ để phục kích anh sau. Cô có thể tưởng tượng việc độc giả sẽ nhìn thấy gương mặt điển trai của Coop trên trang web của anh. Cô biết rằng cô sẽ quay lại hết lần này đến lần khác để nhìn lướt qua. Có thể anh không thích khía cạnh đó của việc tận dụng bức ảnh của anh, nhưng nếu cuối cùng nó dẫn đến doanh số bán sách dựa trên tài năng của anh thì khi đó anh chắc là anh sẽ quen với điều đó thôi.

Nhưng khi cô tập trung vào Coop và không chỉ là tập trung vào trang web của anh, thì cô đã mất đi sự tập trung của mình và thấy mình đang ở đây, bên cửa sổ, nhìn ra thế giới bên ngoài kia, và tự hỏi tại sao phần cảm xúc của cuộc sống lại phải phức tạp đến vậy.

Cô không thể tách rời được những làn sóng hoang mang đang nhấn chìm cô phản ứng lại với suy nghĩ về việc Coop đang phát triển những cảm xúc thực sự dành cho cô. Điều đó có phải là cô không thể tin tưởng vào những cảm xúc đó không? Hay nó có phải là cô đang lo sợ rằng những cảm xúc đó sẽ đi cùng với những mong muốn cô ổn định cuộc sống hay không? Và điều đó có quá tệ không? Nếu như Coop là nguyên nhân?

Sara đã kết tội cô về việc lợi dụng đi du lịch để chạy trốn khỏi những rắc rối ở nhà, nhưng Lexie không thể tưởng tượng được việc cô sẽ từ bỏ những chuyến dừng chân tạm thời vòng quanh thế giới đã nuôi dưỡng tinh thần và tâm hồn cô với những nền văn hóa, những hình ảnh, những thắng cảnh và những mùi vị khác nhau. Mất đi năng lực đó sẽ khiến cô ngạt thở. Vậy làm thế nào mà cái việc mang đến cho cô niềm vui sướng như thế lại thực sự có thể là một lối thoát? Bên cạnh đó, Coop hiểu những chuyến du lịch của cô quan trọng như thế nào, vậy anh sẽ thực sự mong đợi cô hoàn toàn từ bỏ chúng sao?

Cô sợ phải tìm hiểu.

Sợ rằng cô sẽ phải lựa chọn.

Sợ phải rời xa anh.

Và sợ bị yêu cầu ở lại.

Lexie thở thật dài, chưa hiểu được hơn mỗi mâu thuẫn của cô hay đi đến một cách giải quyết khi mà đột nhiên cô nghe thấy tiếng ai đó đang mở khóa ở cửa trước.

Chương 15

Cảm thấy lo sợ, Lexie đi về phía cửa trước.

Coop cũng cảnh giác và đi đằng sau cô. “Tại sao bà không gõ cửa?” Lexie dụi dàng hỏi.

“Câu hỏi hay đấy. Anh đã không cài chốt cửa, chúng ta hãy xem chuyện gì đang xảy ra.” Coop dừng lại cách cửa vài bước chân, khoanh tay trước ngực và chờ đợi. Lexie đứng bên cạnh anh.

Sau một vài phút nghe tiếng một người nào đó đang mở khóa, Coop với tay ra và kéo mạnh cửa mở ra.

Một người đàn ông hơi đầu to lớn suýt ngã vào trong căn hộ, theo sau là bà Charlotte và bà Sylvia. Cả ba người lấy lại thăng bằng và ngược nhìn lên, đôi mắt bà Charlotte và bà Sylvia ánh lên vẻ tội lỗi. Ít nhất nó cũng là một điều tốt, Lexie nghĩ. “Bà, chuyện gì đang xảy ra vậy? Và người đàn ông này là ai?”

“Anh đoán tên của ông ta là Ricky Burnett,” Coop nói. “Tôi đoán đúng chứ?”

“Tôi bằng xương bằng thịt đây.” Người đàn ông lớn tuổi chìa tay ra chào.

Coop bắt tay ông ta, mặc dù anh nhìn Ricky như thể trong đầu ông ta có cái gì đó không bình thường vậy. “Hãy vào phòng khách nào,” Coop mời cả ba người.

Lexie lắc đầu và đi theo họ vào bên trong. Ba vị khách ngồi trên ghế sôpha, hai người phụ nữ ngồi một bên còn Ricky Burnett thì ngồi ở bên kia. Trước sự nhẹ nhõm của Lexie, bà Charlotte nhìn hoàn toàn khỏe mạnh, đôi má bà hây hây đỏ. “Cháu muốn nghe một lời giải thích và cháu muốn nó ngay bây giờ,” Lexie nói với bà cô. “Bắt đầu từ đầu.” Lexie ngồi xuống chiếc ghế tựa

của Coop và chuẩn bị tâm lí đối với bất cứ câu chuyện điên cuồng nào chắc chắn sắp đến.

Coop kéo lê một cái ghế để trong bếp vào phòng, và ngồi giạng chân ngược lại trên chiếc. “Và đừng loại bỏ bất cứ điều gì cả.” Cả ba người lớn tuổi thở ra một tiếng thở dài bị đối xử tệ, nhưng không người nào bước lên để nói cả.

“Chúng ta hãy bắt đầu với lí do tại sao ba người hoàn toàn không gõ cửa,” Coop nói, Khi không có ai trả lời anh chuyển ánh mắt nhìn chăm chăm về phía ông Ricky. “Để tôi đoán thử nhé. Ông đã từng đột nhập vào nhà tôi một lần, nên cho rằng thật quá dễ dàng để ông làm lại việc đó.” Ricky nhìn xuống chiếc quần kaki của mình. “Cậu đã thay khóa rồi,” người đàn ông đó lí nhí.

Coop đảo mắt. “Ông đã nghĩ rằng tôi không làm thế à? Hơn nữa, ông thực sự cho rằng chúng tôi sẽ để chiếc vòng cổ lù lù trước mắt để cho ông có thể lấy nó sao?” anh hỏi, và hướng thẳng ánh mắt nhìn chăm chăm về phía bà Charlotte.

“Nó cũng đáng để thử đấy chứ,” bà của Lexie lên tiếng, hơi quá đề phòng, Lexie cho là như vậy. “Ta thật ra chỉ đang lấy lại tài sản của chính mình thôi.”

Điều đó có thể mở ra một cuộc tranh cãi. Không phải là sự trơ tráo của bà cô, Lexie nghiêng rằng. “Chúng ta chưa nói tới chuyện đó lúc này.”

Coop gật đầu. “Vậy là bây giờ chúng ta đã xác nhận được ai là người đã đột nhập vào nhà lần đầu tiên, chúng ta hãy quay lại với việc ba người đã gặp nhau như thế nào. Đó là một câu hỏi đủ đơn giản cho cả ba người nói đấy.”

“Ta sinh ra và lớn lên ở Bronx, New York,” bà Charlotte bắt đầu.

Lexie ném sang bà một cái nhìn cảnh cáo. “Thôi được rồi.” Bà khoanh tay trước ngực. “Hai cháu biết đấy, Sylvia và ta đã lớn lên như là những người hàng xóm ở Bronx.”

“Nhưng vào thời gian đang được nói đến, ta đã được sắp xếp gặp Ricky trong một cuộc gặp mặt giữa những người chưa hề quen biết nhau. Sau đó ông ta đã cho ta làm việc tại cửa hàng đồ trang sức nơi ông ta làm việc,” bà Sylvia nói.

“Ta là quản lí của cửa hàng đó,” ông Ricky nói thêm vào.

Lexie gật đầu. “Tốt hơn rồi đấy.”

“Khi đó thật khó để cho người phụ nữ có lại công việc. Mọi người mong đợi chúng ta lấy chồng và sinh con.” vẻ chống đối của bà Charlotte nói lên tất cả về vấn đề đó.

“Đúng vậy. Chứ nó không phải là quan điểm chúng-ta-có-thể-suy-nghĩ-và-làm-mọi-thứ mà phụ nữ ngày nay đang có đâu,” bà Sylvia bổ sung.

“Và cả hai chúng ta đều chưa sẵn sàng để có một cuộc sống ổn định. Có rất nhiều điều về thế giới để khám phá, rất nhiều việc để làm và rất nhiều người để gặp gỡ,” bà Charlotte cao giọng nói một cách hào hứng.

Và nghe có vẻ rất giống với Lexie, một người đi du lịch khắp thế giới, đối với niềm an ủi của Lexie, đã được trao cho một con đường sai lệch trái với đạo đức và bất hợp pháp thì câu chuyện này sắp có kết quả.

“Bà nói tiếp đi,” cô nói một cách cứng nhắc.

“Được.” bà Charlotte gật đầu. “Dựa vào việc thật khó để một người phụ nữ độc thân tìm được việc làm trong những công việc không truyền thống và may vá thực sự không phải là điều mà ta hứng thú - thì đôi khi ta phải dùng đến...” Giọng bà Charlotte nhỏ dần và ngừng lại, đôi má bà ửng hồng vì xấu hổ.

“Việc trộm cắp,” Lexie kết thúc hộ cho bà, bụng cô cứng lại.

“Nó có thể còn tệ ấy chứ. Ta đã bác bỏ việc làm gái mại dâm đấy,” bà cô nói.

“Ôi, Chúa ơi.” Lexie kêu.

“Cha mẹ bà không giúp đỡ sao?” Coop nhẹ nhàng hỏi.

Tất nhiên anh không cảm nhận được cảm giác về sự phản bội tương tự đang chạy qua Lexie lúc này. Không còn nghi ngờ gì nữa, bà của cô đã có những sự lựa chọn tồi tệ trong cuộc đời của bà và có lẽ bà có những lí do riêng của mình. Họ đã khám phá ra. Nhưng nghĩ tới việc bà Charlotte đã nói dối Lexie, trong tất cả mọi người... điều đó còn đau đớn nhiều hơn so với việc phát hiện ra rằng chẳng hề có ông già Noel, chú thỏ Phục Sinh hay nàng tiên răng nào cả. Và bà Charlotte không phải là người duy nhất giữ những ảo tưởng đó tiếp diễn càng lâu càng tốt sao?

“Lexie, cháu phải hiểu, xã hội lúc đó rất khác biệt. Đó là một điều để cho cháu không làm theo những chuẩn mực khắt khe của cha cháu. Cháu có thể vẫn ra ngoài xã hội và phát triển, ngẩng cao đầu. Cha mẹ ta đã từ ta khi ta không tuân theo những chuẩn mực của xã hội. Và điều đó đã khiến ta hoàn toàn cô đơn,” bà Charlotte giải thích.

Lexie nhìn thẳng vào mắt bà cô, hiểu rằng bà Charlotte cần cô hiểu nhiều như thế nào. Thật không dễ dàng, nhưng cô vẫn chậm chậm gật đầu, cố gắng tưởng tượng bản thân mình như một người mười tám tuổi không chỉ trong một gia đình thiếu bao dung mà còn trong một xã hội không rộng lượng.

“Cha mẹ ta cũng làm như vậy,” bà Sylvia buồn rầu nói.

“Khi không có bất kì lựa chọn nào, khi các cháu đang đói, thì các cháu gần như sẽ làm bất cứ việc gì,” bà Charlotte nói, đôi mắt già nua của bà tràn ngập sự quyết tâm giống như sự quyết tâm mà chắc khi đó bà đã có.

“Vậy bà đã làm gì?” Coop hỏi, lấp vào khoảng trống im lặng.

“Ta bắt đầu lau dọn các căn hộ. Từ đó, những gia đình giàu có thường thuê ta phục vụ trong suốt những bữa tiệc tối hoang phí. Ta đã rất biết ơn và nó giúp ta trả tiền cho căn hộ dơ dáy mà ta và Sylvia đã thuê ở cùng nhau.”

“Trong khi ta thì đủ may mắn để được Ricky thuê làm việc trong cửa hàng trang sức,” bà Sylvia nói.

“Thấy chưa? Trong cảnh này thì tôi là một gã đàn ông tốt đấy chứ,” người đàn ông lớn tuổi vừa nói vừa thở phì phò.

“Im mồm!” Bà Charlotte và bà Sylvia đồng thanh quát ông ta.

Lexie và Coop nhìn nhau ngạc nhiên.

Bà Sylvia hăng giọng. “Chính Ricky đưa ra ý kiến là cả ba chúng tôi sẽ lợi dụng những mối quan hệ lau dọn của Charlotte để phá hoại những bữa tiệc lớn. Ông ta cũng là người đảm bảo rằng những lần ăn trộm của chúng tôi cách xa nhau để mọi người không nghi ngờ. Theo các cháu như thế nghe có giống một người đàn ông tốt không?” bà hỏi.

Ông Ricky nhăn mặt. “Điều đó không phải giống hệt như một người phụ nữ đồ lỗi sao?”

Người phụ nữ lớn tuổi nhìn trừng trừng vào ông ta.

“Ông cháu có biết chuyện này không?” Lexie hỏi, cố gắng kết nối mốc thời gian trong cuộc sống của bà cô lại với nhau.

Bà Charlotte lắc đầu. “Ồ không. Không. Cháu biết đấy, tất cả những vụ trộm đầu tiên đều xảy ra khi ta mười tám tuổi, trước khi ta gặp ông của cháu,” bà Charlotte nói. “Sau đó ba người chúng ta, chúng ta... umm...”

“Chúng ta xa nhau một thời gian,” bà Sylvia bổ sung một cách hữu ích. “Còn bà của cháu và ta đã mất liên lạc với nhau.” Lexie nheo mắt. Cô chưa bao giờ nghe nói về chuyện bà Charlotte và bà Sylvia đã mất liên lạc với nhau, hơn nữa cô cũng không hề biết rằng bà cô đã bị gia đình từ và bà đã làm công việc lau dọn nhà cửa. “Một thời gian ngắn sau đó ta đã gặp ông của cháu, chúng ta yêu nhau và ta đã chấp nhận vai trò truyền thống mà ban đầu ta đã quay lưng lại,” bà Charlotte giải thích. “Nhưng sau đó Henry đã bị gọi nhập ngũ và ta đã không có nhiều bạn bè. Ta cô đơn một cách kinh

khủng. Sylvia và ta đã liên lạc lại với nhau và điều đó đã có ích. Nhưng sau đó gã đàn ông ngu ngốc này đã liên lạc với Sylvia để tiến hành một vụ ăn trộm cuối cùng.” Bà cô hất ngón tay cái về phía Ricky.

“Này tôi cần tiền mà!” Ricky kêu lên.

“Và chúng ta đã rất buồn, ta thấy xấu hổ khi thừa nhận điều đó.” Bà Charlotte liếc nhìn vào tường, không thể nhìn thẳng vào mắt của Lexie. Những vụ trộm ban đầu là do họ cần tiền để sống. Vụ trộm cuối cùng này thì hoàn toàn chỉ là trò vui đùa vô tư lự, ít nhất là đối với hai người phụ nữ. Và điều này làm Lexie vô cùng thất vọng. Coop ngả người về phía trước, chống tay lên ghế. “Ba người đã ăn trộm của gia đình Lancaster như thế nào?” anh hỏi. “Henry yêu quý của ta làm tài xế cho họ. Điều đó hoàn toàn có thực. Nhưng họ là một gia đình kiêu căng, tự phụ và đã không đối xử tử tế với ông cháu chút nào. Ông ấy đã nói cho ta nghe về bộ sưu tập nữ trang đa dạng của họ, và rằng trong nhiều lần ông lái xe cho họ, bà chủ, như là bà ta thích tự gọi mình, thường khoe khoang khoác lác với bạn bè của bà ta về việc bà ta không cần một cái két sắt ra làm sao. Bà ta chỉ bày những món nữ trang đó khắp các tủ để đồ khác nhau. Cho nên ta đã gợi ý là chúng ta sẽ tìm cách để tấn công nhà họ. Nhưng đó là vụ cuối cùng. Ta thề đấy. Ông của cháu đã về nhà và suốt từ đó chúng ta đã sống hạnh phúc mãi mãi!”

Lexie nhắm mắt và rên rỉ. Khi mở mắt ra, cô lén nhìn Coop và phán đoán phản ứng của anh đối với câu chuyện. Anh nhìn chăm chăm vào cả ba người, rõ ràng là bị cuốn hút bởi động lực, chuyện bên lề, lịch sử và lý lẽ đằng sau tất cả chuyện này. “Nào bây giờ hai cháu đã biết mọi chuyện, ta có thể lấy lại cái vòng cổ của ta không?” Bà Charlotte hỏi đầy hi vọng.

“Và các cháu sẽ làm gì với những thông tin này?” Ricky hỏi.

“Chờ một phút thôi. Trước tiên cháu có một câu hỏi. Chúng cháu lấy chiếc vòng cổ đi vì bà đã tránh mặt cháu và lảng tránh bất cứ câu hỏi nào mà cháu đặt ra, nhưng tại sao bây giờ cả ba người lại xuất hiện ở đây?” Lexie hỏi.

“À, hai con dơi già này đã trói ta lại và yêu cầu lấy lại một vài món đồ mà họ cho rằng ta vẫn giữ,” Ricky lên tiếng trước khi ai đó có thể trả lời. “Ta đã nói với họ rằng ta sẽ đưa cho họ cái mà họ muốn chỉ cần họ làm cho tất cả chuyện này biến mất. Ta không thể để cho quá khứ của ta bị lộ ra. Nó sẽ làm hỏng hết công việc kinh doanh của ta và phá hoại con gái ta.”

“Từ khi nào ông quan tâm đến bất cứ ai ngoài bản thân mình như vậy?” Bà Sylvia hỏi.

“Con người có thể thay đổi. Tôi đã trả lại laptop cho cậu đúng không?” ông hỏi Coop.

Coop gật đầu. “Đúng vậy. Nhưng lúc đầu ông đã lấy cắp nó.”

“Đó chỉ là một sự rối trí thôi, chẳng có gì hơn cả. Ta không muốn cậu đoán ra được sự thật và tìm ra chiếc nhẫn đó!” Ricky giải thích. “Vậy chuyện này sẽ thế nào? Charlotte nói rằng cậu sẽ chôn vùi quá khứ đó bởi vì cậu đang yêu cháu gái của bà ta. Đó là sự thật phải không ngài phóng viên? Nếu như vậy thì tôi sẽ đưa cho hai người đàn bà phiền nhiễu này những thứ mà họ đang tìm kiếm.”

Lexie sừng sốt.

Miệng Coop khô khốc. Làm thế quái nào người đàn ông này lại nói ra được cái điều mà anh chưa bao giờ nói thành lời cả? Làm thế nào bà Charlotte lại chốt lại những cảm xúc của anh khi mà anh mới chỉ thừa nhận chúng với chính bản thân mình thôi?

Anh liếc nhìn Lexie đang trông có vẻ như sắp xỉu đến nơi. Nghĩ đến việc mới chỉ là lời nói bóng gió của anh còn hơn cả thích cô thôi mà đã khiến cô bỏ chạy rồi thì anh chỉ có thể tưởng tượng lời tuyên bố này sẽ gây ra chuyện gì. Nếu như anh lựa chọn là xác nhận nó.

Anh không làm như vậy - ít nhất là không phải bây giờ - và quyết định cách phòng thủ tốt nhất đó là tấn công thật mạnh. “Những món đồ đó là gì?” anh hỏi Ricky, tránh hoàn toàn lời tuyên bố kia.

“Ông ta đã cầm chiếc nhẫn cưới của ta suốt nửa thế kỉ qua!” Bà Charolttle rên rỉ. “Người ông quá cố tội nghiệp của cháu đã nghĩ rằng ta vô tình xả trôi nó trong bồn cầu khi ông ở nước ngoài chiến đấu vì đất nước.” Bà sụt sịt, chẳng ai trong phòng để ý đến cử chỉ cường điệu đó của bà cả. “Này! Nó không giống như bà là nữ hoàng của nước Anh đâu. Cái thứ chết tiệt đó chẳng đáng giá hơn một cái vòng đệm.”

“Nhưng nó là cái vòng đệm của tôi và tôi muốn lấy lại nó!” Bà Charlotte cao giọng.

“Bà ơi, bình tĩnh lại nào. Nó sẽ không tốt cho huyết áp của bà đâu,” Lexie nài nỉ bà. Chẳng nói chẳng rằng bà Sylvia đứng dậy, bước về phía Ricky và đá vào cẳng chân ông ta. “Đó là dành cho việc đã làm bạn của tôi bực mình. Ồ. Và tôi đã nói đến việc tôi muốn lấy lại cái vòng tay của tôi chưa nhỉ? Nếu Charlotte lấy chiếc vòng cổ Lancaster của bà ấy thì tôi muốn lấy lại chiếc vòng tay của tôi trong chính vụ trộm đó.” Bà chỉnh lại chiếc áo sơ mi pôliexte của mình và ngồi lại vào ghế, vắt chéo hai cổ chân giống như một quý bà.

Coop không thể viết bất cứ điều gì giống như sự sôi nổi giữa ba người cao tuổi này. Cùng một lúc họ vừa buồn cười, vừa trơ trẽn nhưng lại thật dễ thương. Một thứ tiểu thuyết kì lạ tuyệt vời, anh nghĩ thầm. Anh liếc sang Lexie. Ngay cả đằng sau cặp kính của cô anh cũng bắt gặp một chút cau mày và vẻ lo âu trên gương mặt cô. Rõ ràng cô biết chính xác những gì anh đang nghĩ. Hoặc là anh nghĩ như vậy.

“Ông Ricky, ông đang nói là ông giữ cả hai món đồ của hai người phụ nữ này phải không?” Coop hỏi.

“Có lẽ vậy.”

Lexie bật dậy khỏi ghế. “Cháu nghe đủ rồi. Có ai trong số mọi người nhớ rằng những món đồ này đã bị đánh cắp không? Bị ăn trộm đấy. Ngoài chiếc nhẫn cưới của bà cháu ra thì chiếc vòng cổ, chiếc nhẫn của Coop và chiếc vòng tay không phải của mọi người!” Cô đi tới đi lui trước mặt ba người,

lầm bầm chỉ trích họ cho tới cuối cùng cô ngừng lại. “Bà Sylvia, bà đã và đang học vi tính phải không ạ?”

Bà Sylvia gật đầu. “Đúng vậy cháu ạ, và ta khá thành thạo đấy!”

“Và bà, có cái gì đó nói với cháu rằng bà đã biết nhiều hơn là những gì bà tiết lộ với cháu phải không ạ?”

Bà Charlotte nhìn ra chỗ khác. “Có lẽ vậy.”

“Bà ấy đã và đang đi đến Cửa hàng Apple với ta. Nhưng bà ấy rất thích khoảng thời gian mà cháu dành ra để dạy cho bà ấy, và bà ấy không muốn làm cháu tổn thương với việc nói rằng bà ấy không cần sự giúp đỡ của cháu nữa,” bà Sylvia nói một cách thật có ích.

“Cháu cũng rất thích khoảng thời gian chúng ta ở bên nhau,” Lexie nói, giọng cô dịu xuống. “Nhưng chúng ta có thể dùng thời gian đó để làm những việc khác thay vì bà giả vờ không hiểu những gì cháu hướng dẫn.”

Bà Charlotte gật đầu, nhìn âu yếm cô cháu gái của mình.

“Thôi được rồi, mọi chuyện sẽ như thế này. Hai bà - những người phụ nữ có hiểu biết về tin học - sẽ nghiên cứu. Hai người sẽ tìm ra ai vẫn đang sống trong gia đình Lancaster, trả lại những món đồ nữ trang đó, và hi vọng rằng họ sẽ không kết tội một người sắp bước sang tuổi tám mươi và nhóm của bà - những người đã học được một bài học của chính mình. Được không?” Lexie nhìn từng người một.

Họ càu nhàu, nhưng không ai hứa sẽ trả lại bất cứ cái gì cả. Tuy nhiên họ tập trung vào phần cuối cùng trong lời tuyên bố của Lexie.

“Ta sẽ không đi tù đâu!” Bà Charlotte kêu lên, túm lấy ngực của bà.

“Bình tĩnh đi ạ,” Coop lên tiếng, phát hiện ra mảnh khöhe.

“Khi nó là vấn đề về sức khỏe của bà thì không giả vờ được nữa đâu bà ạ!” Lexie lớn tiếng với bà cô.

Coop đứng lên và quàng tay quanh vai cô để trấn tĩnh cô. Anh khâm phục cái cách mà cô kìm nén cơn giận dữ và những cảm xúc của cô trong suốt thử thách này và anh định sẽ làm cho nó thậm chí dễ dàng hơn đối với cô. “Không sao đâu. Thực ra anh đã tìm hiểu rồi và có tin vui đây. Đầu tiên là đạo luật về thời hạn đã hết rồi và họ không thể bị kết tội.”

Đôi vai của mọi người hạ xuống nhẹ nhõm.

“Coop, cảm ơn anh.”

Nụ cười ấm áp biết ơn của Lexie in vào tâm trí anh, làm trái tim anh thậm chí còn mở rộng hơn. “Có gì đâu. Và điều thứ hai, gia đình Lancaster đã chuyển đi rồi. Không có con cháu thân thích nào cả.”

“Vậy là chúng ta có thể giữ những món nữ trang đó phải không?” Bà Charlotte và bà Sylvia đồng thanh hỏi.

Ông Ricky vẫn im lặng. Coop biết mỗi quan tâm suy nhất của người đàn ông lớn tuổi này nằm trong việc giấu kín quá khứ của ông ta. Họ chưa đề cập tới vấn đề đó. Lúc này.

“Không, bà không thể!” Lexie lên tiếng. “Những thứ đó không thuộc về bà,” cô nói, rõ ràng là bực tức.

Lại một lần nữa, Coop đã tiến hành nghiên cứu của anh. “Gia đình đó đã thành lập nên một quỹ tài trợ để tỏ lòng tôn kính đối với Harold Lancaster, quỹ đó được sử dụng với mục đích chuyển tiền vào những chương trình của thành phố để giữ cho trẻ em tránh khỏi rắc rối và cấp học bổng cho những người muốn học đại học. Nếu ba người bán những món đồ nữ trang kia thì ba người có thể quyên góp số tiền cho quỹ từ thiện đó. Ít nhất với cách đó tiền sẽ đến được chỗ mà những chủ nhân ban đầu đã định chuyển tới.”

“Nhưng chúng ta sẽ công khai bán những món nữ trang đó như thế nào mà không phải tiết lộ ra việc chúng ta đã có được chúng ra sao?” Cuối cùng Ricky cũng lên tiếng. Bởi vì tư lợi cá nhân của ông ta rất cuộc đang bị đe dọa.

Coop có một ý tưởng. “Lexie, anh có thể gặp riêng em một phút được không?” Lexie ném một cái nhìn cảnh cáo tới cả ba người. “Hãy cư xử cho phải phép đấy nhé!” cô nói rồi đi theo anh vào trong phòng bếp. “Có chuyện gì vậy?”

Anh vén tóc ra khỏi má cô. “Em không sao chứ?” Mặc dù biết rằng cô sẽ giẫm nát trái tim anh nhưng anh không thể không hỏi.

Cô gật đầu. “Chỉ cần em giữ cho nhịp thở của mình đều đặn thì em sẽ không bị tăng thông khí,” cô đùa.

Nhưng anh có thể nhìn thấy sự căng thẳng và nỗi thất vọng hiện rõ trên toàn bộ gương mặt cô. “Gần kết thúc rồi,” anh đảm bảo với cô, và tránh đi quá sâu vào lời bình luận đó. “Anh đang nghĩ rằng anh có thể liên hệ với quỹ của gia đình Lancaster, nói với họ rằng anh đã tiến hành một vài nghiên cứu về chiếc nhẫn mà anh đang sở hữu và nhận ra rằng nó thuộc về họ. Anh cũng sẽ nói với họ rằng anh đã có thể lần theo dấu vết và tìm ra những món nữ trang bị mất và anh muốn trả lại chúng - với điều kiện là họ không được hỏi bất kì câu hỏi về việc chúng đã ở đâu bởi vì những người chủ trước đã tán thành một sự trả lại giấu tên.”

Lexie ngừng lại để suy nghĩ. “Cái đó có lẽ hiệu quả đấy,” cuối cùng cô cũng nói. “Em không thể cảm ơn anh đủ vì đã tránh không để tên tuổi của họ bị dính dáng đến việc này.”

“Anh làm điều này là vì em.”

Rõ ràng là cô nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Em hiểu. Và em cảm kích điều đó.”

“Anh không muốn sự cảm kích của em, Lexie. Anh muốn...”

“Này? Hai đứa định để chúng ta ngồi ngoài này cả ngày đấy à?” Ricky gầm lên từ phòng bên kia. “Hai người phụ nữ điên cuồng này đang đe dọa ta đấy.”

Sẽ không có gì riêng tư được hoàn thành vào ngay lúc này, Coop nghĩ, và thấy thất vọng. Đặc biệt vì Lexie có vẻ cảm thấy thanh thản với sự can thiệp đó. Và cô đã không để ý tới thực tế mà Ricky đã nói là bà Charlotte tin rằng Coop đang yêu cháu gái của bà.

“Chúng ta hãy đến nói cho họ tin này đi,” anh vừa nói vừa bước ra khỏi phòng mà không nhìn thẳng vào mắt cô.

Coop thông báo cho cả ba người kia rằng, nếu quỹ đó chấp nhận những món đồ đấy mà không hỏi gì cả thì họ sẽ thoát tội. Nhưng nếu quỹ đó lựa chọn tiến hành một cuộc thỏa thuận lớn về nguồn gốc của món nữ trang đó thì Coop sẽ chẳng thể làm được gì.

Lexie khăng khăng đưa bà cô và bà Sylvia về nhà, bằng cách đó cô sẽ tránh được việc đối phó với Coop và với những vấn đề vẫn chưa được giải quyết giữa họ. Chạy trốn là việc mà Lexie nổi trội.

Ngày hôm sau Coop ghé qua cửa hàng bán đồ trang sức cổ Vintage Jewelers để lấy chiếc vòng tay từ ông Ricky. Căn nhà rất nhiều người đàn ông đó mới đồng ý để Coop đi cùng ông ta đến ngân hàng để lấy món nữ trang kia trong phòng cất giữ đồ, cùng với chiếc nhẫn cưới của bà Lexie.

Có được tất cả ba món đồ đó Coop liên hệ với quỹ Lancaster và giải thích tình hình với ngài chủ tịch, một người đã vui mừng khôn xiết với thông tin đó. Coop trao trả những món đồ đó, chính thức không còn dính líu gì với chiếc nhẫn nữa. Thế còn sự liên quan của anh với Lexie thì sao?

Không dễ trả lời điều đó.

Nhưng anh không liên lạc với cô. Cô biết anh có chuyện muốn nói với cô. Anh biết cô không muốn nghe điều đó. Cô cũng đang giữ trang web của anh, điều đó có nghĩa là cô có quyền quyết định. Cô sẽ ghé qua hay không.

Chuyện đó phải như vậy.

Mặc dù đó không phải là cách mà anh muốn nó.

Anh có gọi cho bà Charlotte, nói với bà rằng anh đang cầm chiếc nhẫn của bà và nói bà gặp anh để anh có thể trả lại nó.

Tất nhiên bà Charlotte mời anh tới dùng bữa tối, nhưng anh từ chối. Vì bà đã chờ đợi hơn nửa thế kỉ để lấy lại chiếc nhẫn nên bà nói với anh rằng anh có thể giữ nó cho đến khi anh gặp Lexie cũng được. “Thật là một bà lão lắm mưu nhiều kế,” anh lẩm bẫm.

Vì bí ẩn về chiếc nhẫn đã sáng tỏ và không có những xao nhãng bên ngoài nữa nên mấy ngày sau đó anh đều có mặt ở văn phòng, làm công việc đưa tin của mình. Thật không dễ để tập trung nhưng trở về căn hộ trống vắng của anh mà không thể mong chờ thời gian ở bên cạnh Lexie thì cũng chẳng hề dễ dàng gì.

“Anh sẽ không bao giờ tin điều này đâu!” Amanda kêu lên, và ngồi lên góc bàn làm việc của anh.

Anh liếc người phụ trách thời trang. “Nói cho tôi nghe đi,” anh nói mà không thực sự lắng nghe.

“Quý Lancaster đã gọi cho em.”

Tai Coop vênh lên. Anh rời mắt khỏi màn hình vi tính.

“Em nghĩ chuyện đó sẽ thu hút được sự chú ý của anh,” cô vừa nói vừa toét miệng thỏa mãn.

Amanda đã bực mình với anh vì anh đã thừa nhận không chính thức với cô rằng anh đã trả lại những món nữ trang kia rồi, nhưng lại không để cho cô đưa tin đó trong chuyện mục của cô. Coop hiểu. Việc anh đã phát hiện ra những món nữ trang của một bộ sưu tập đáng giá đã biến mất nhiều năm nay quả là một chuyện rất phi thường đối với cô ấy. Đối với anh cũng vậy, trong sự nghiệp tuần tra tội phạm của anh. Thay vào đó anh đã lựa chọn bảo vệ Lexie và bà Charlotte. Anh sẽ không thể sống với chính bản thân mình nếu anh tiết lộ ra tất cả và trong khi đó phá hoại người bà đáng kính của Lexie.

Nhưng vào buổi tối anh đã và đang trút hết câu chuyện đó lên màn hình vi tính, một bản thuật lại các sự việc được tiểu thuyết hóa, tất nhiên tên tuổi được thay đổi để bảo vệ người vô tội. Đó là tác phẩm tuyệt vời nhất của anh từ trước đến giờ.

“Này, tỉnh lại đi!” Amanda bật ngón tay tanh tách trước mặt anh. “Gần đây anh đã ở đâu vậy? Hơn nữa, những món nữ trang mà anh đã trả lại ấy? Quỹ đó muốn bán đấu giá chúng. Hình như họ đang rất cần tiền. Họ coi cuộc bán đấu giá như là một cách để tăng tiền lên và mang nhận thức của quần chúng đến với quỹ của họ.”

“Tuyệt vời quá còn gì. Thấy không? Bây giờ em có tin tức rồi, một góc độ tuyệt hơn và em có thể tha thứ cho anh vì đã không để em đưa tin về chuyện đó.”

“Không nhanh như vậy đâu.”

Có điều gì đó trong giọng nói của cô thu hút sự chú ý của anh. “Em muốn gì?” anh hỏi một cách thận trọng.

“Quỹ đó đưa ra một điều kiện để trao cho em những tin tức độc quyền.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Sự kiên quyết mà anh nhìn thấy trong mắt cô khiến anh thấy lo lắng. “Chính xác chuyện này liên quan đến anh như thế nào?”

“Họ muốn anh, giống như tên của anh, Chàng Độc thân, chủ trì sự kiện đó.”

“Không đời nào.”

Cô nắm chặt hai bàn tay lại với nhau.

“Làm ơn đi? Thôi nào. Em cần anh vì chuyện này. Anh có thể đưa bất cứ ai anh muốn đi cùng giống như một cuộc hẹn hò vậy,” cô nói, rõ ràng là đang hi vọng dụ dỗ được anh.

“Anh không đang hẹn hò với ai cả,” anh lẩm bẩm.

Cô nhướn mày. “Vậy những tin đồn của người viết blog kia là thật là? Anh và Lexie đã kết thúc rồi sao?”

Anh nghiêng răng. Anh đã cố hết sức để lờ đi cái tên viết blog ma xó đường như luôn luôn hiện diện - một kẻ luôn biết mọi hành động của anh và Lexie. Nhưng khi có ai đó ném vào mặt anh những lời nói chết tiệt đó thì anh phải đối diện với nó.

Đúng lúc anh phải đối mặt với sự thật. “Chưa kết thúc.”

“Vậy thì mời cô ấy tới buổi đấu giá đi. Và em không quan tâm đến bà của cô ấy đâu! Hãy đến đó nhé!”

“Em biết gì về bà của cô ấy?”

Cô liếc nhìn chỗ khác. “Chẳng có gì. Em chỉ nghe chủ tòa soạn của chúng ta nói về bức ảnh chụp nộ hôn, và làm thế nào mà người viết blog lại có được chúng thôi. Làm ơn đi?” cô lại nắm chặt hai bàn tay lại với nhau.

Coop thở hắt ra. “Ôi, thôi được rồi. Anh sẽ đến đó.”

“Và Lexie?”

Anh lắc đầu. Amanda thật là tàn nhẫn. “Cô ấy có đến hay không là phụ thuộc vào cô ấy.”

Tất cả những gì anh có thể làm là mời cô.

Chương 16

Lexie ghét ngân hàng. Cô chắc là những cảm giác đó bắt nguồn từ thời thơ ấu và đưa con gái bạn đến ngày làm việc. Cô và chị gái cô sẽ dành cả ngày với cha cô, người chị gái ruột Margaret đang cạnh tranh xem ai có thể làm bất cứ nhiệm vụ được giao nào một cách tốt nhất, Lexie thậm chí còn không cố gắng để giành chiến thắng. Cô đã luôn ước rằng cô đang ở bất cứ nơi nào khác, tốt nhất là ở bên ngoài với gió lướt trên đôi má cô và hít thở không khí trong lành. Nhưng cô lại đang có mặt ở đây, tự nguyện đứng bên ngoài chi nhánh ở thành phố New York của cha cô.

Cô chỉ không thể đưa mình đi vào trong. Suốt từ lúc bà cô thú nhận tội lỗi, Lexie đã đi loang quanh trong tình trạng bối rối hoang mang, cố gắng tìm một nơi của mình trên thế giới. Cô đã đến Tòa nhà Empire State một vài lần, tìm kiếm câu trả lời trong những đám mây. Về rất nhiều mặt thì sự rối trí của cô cũng có một chút ý nghĩa. Đắt cứ điều gì bà Charlotte đã làm khi còn trẻ sẽ chẳng liên quan gì đến Lexie khi cô trưởng thành cả. Mặt khác cô đã dành phần lớn cuộc đời mình để làm theo gương bà cô. Không phải bà Charlotte đi du lịch thế là Lexie cũng muốn làm như vậy. Cô đã không làm thế.

Những cái cách mà cô bắt chước bà cô còn khôn khéo hơn.

Bà Charlotte đã sống theo cách của mình, không cần biết người khác nghĩ gì. Và đó là điều mà Lexie đã vô cùng ngưỡng mộ. Là điều mà cô đã lí tưởng hóa. Hoặc, như Coop chẳng hạn, là điều mà cô vẫn thường biện minh cho những lựa chọn trong cuộc đời của mình. Nhưng với những tiết lộ của bà Charlotte và những động cơ của bà, ít nhất là đối với vụ trộm cuối cùng, thật quá tư lợi, thì Lexie không thể nhìn những lựa chọn của chính mình theo cách giống như vậy nữa. Và lại, không có quá nhiều điểm tương đồng trong cách sống của họ - không có nhiều. Đó chính là lí do đằng sau họ. Những sự thật mới đây của bà cô đã khiến Lexie nhìn sâu hơn vào bên

trong con người cô. Tất nhiên, không chỉ quá khứ của bà cô là lí do khiến cô nhìn lại bản thân mình. Đó là Coop.

Anh còn hơn cả thích em, Lexie.

Cô vẫn không thể gạt bỏ được lời nói chân thành đó ra khỏi tâm trí cô. Hay, thậm chí trung thực hơn, là ra khỏi trái tim cô.

Trong khi đó không phải là lời tuyên bố tình yêu - cô biết rằng cô đã ngăn cản không để anh tiến xa như vậy - nó có ý nghĩa hơn. Bởi vì không giống như bất kì ai đã đến trước đây, cô đã thực sự chia sẻ với Coop. Anh hiểu cô nhiều hơn là cô hiểu chính bản thân mình. Hiểu gia đình cô luôn biến động.

Anh không phải là người duy nhất chỉ ra rằng cô và cha cô có điểm chung khi mà nhiều năm qua cô đã tin là chẳng có điểm chung nào sao? Vì thế nên cô đã có mặt ở đây, sẵn lòng lần đầu tiên mở lòng với cha cô. Để thừa nhận rằng trước đây cô đã quá bướng bỉnh không để cho họ tạo dựng một mối quan hệ - và đòi hỏi ông cũng thừa nhận rằng có lẽ ông cũng như vậy. Để xem từ đây họ có thể tiến triển tới đâu.

Lexie vuốt phẳng chiếc quần trắng và chỉnh lại cái áo sơ mi lụa ngăn tay của mình, cả hai thứ đồ này là một cái gạt đầu hòa giải với cha cô, thể hiện sự tôn trọng đối với ông và nơi ông kinh doanh. Khi cô hít một hơi thật sâu, sẵn sàng bước vào bên trong, cô hi vọng ông sẽ nhận ra rằng cô đã để những chiếc váy dài kiểu tá điền và những bộ vòng tay loằng ngoằng ở nhà bà cô.

Một vài phút sau, chiếc máy điều hòa mát lạnh làm tóc trên cánh tay cô thẳng xuống, Lexie gõ một tiếng lên cánh cửa văn phòng bằng gỗ.

“Ngạc nhiên chưa!” cô nói, và bước vào trong văn phòng của cha cô. Đáng lẽ cô phải gọi trước để hẹn gặp, nhưng cô muốn để cho mình một lối thoát phòng khi cô thay đổi quyết định.

“Alexis, đúng là bất ngờ thật đấy!” Ông đứng dậy đằng sau cái bàn làm việc mà cô vẫn luôn cảm thấy to tướng và đồ sộ khi còn là một đứa trẻ. “Có

chuyện gì vậy?” ông hỏi ngay.

Cô không lấy làm khó chịu vì câu hỏi đó. Cô sẽ không bao giờ đến đây chỉ bởi vì và, nếu được quyền lựa chọn thì cô chẳng bao giờ đến đây.

“Mẹ của cha vẫn khỏe đấy chứ?” ông hỏi khi cô không trả lời ngay.

“Bà vẫn khỏe ạ,” Lexie vội bảo đảm với ông. “Con cũng khỏe.”

Sự bối rối làm đôi lông mày ông nhăn lại và cô hiểu. Ông không biết vì sao cô lại đến đây.

“Con hi vọng chúng ta có thể... nói chuyện.”

“Tất nhiên rồi.” ông đưa tay ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Lexie ngồi vào một trong những chiếc ghế to tướng, nhớ lại khi còn nhỏ cô đã thích đứng đưa chân tới lui như thế nào cho tới khi Margaret nhắc nhở cô rằng các quý cô hay ngồi vắt chéo cổ chân và không cựa quậy nhúc nhích như con trai. Nhưng điều quan trọng bây giờ đó là Lexie đang nhớ lại một điều gì đó lí thú về việc có mặt ở đây - và điều đó không phải là quá bất ngờ sao, cô nghĩ một cách châm biếm.

Cô hít một hơi thật sâu để lấy can đảm trước khi thốt ra điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí cô. “Con biết rằng con là một nỗi thất vọng đối với cha,” cô nói một cách vội vã, trước khi cô có thể nén lại.

Cha cô giật mạnh về phía sau, cảm thấy sững sốt với lời bình luận của cô. “Cái đó hơi cay nghiệt quá,” ông nói.

Lexie lắc đầu thật mạnh. “Không hẳn thế đâu ạ. Đó là sự thật. Con không giống cha, mẹ hay Margaret. Con không tận tâm hoặc không có mục tiêu rõ ràng - ít nhất là theo cách nghĩ của cha. Nhưng con là người thành đạt nếu cha định nghĩa thành công có nghĩa là tự lo được cho chính mình. Con có thể dành dụm cho tương lai, có thể đi du lịch nước ngoài và ngắm nhìn thế giới. Và con yêu thích công việc con làm,” cô nói, đã lấy được đà và nghị lực.

“Ý con là con thực sự yêu thích việc thiết kế trang web và những vị khách hàng khác nhau mà con gặp vì công việc,” adrenaline đột ngột dồn lên mạnh mẽ khi cô miêu tả cuộc sống cô từ góc nhìn của chính mình.

“Alexis,” cha cô lên tiếng, gương mặt ông biểu hiện một trong những sự bối rối hoàn toàn.

“Cha chờ đã. Hãy để con nói nốt được không ạ?”

Ông gật đầu kiên nhẫn. Ít nhất đó cũng là một trong những đức tính tốt của ông. “Con cũng rất thành thật đấy ạ. Đó là điều mà cha và mẹ đã dạy cho con và con tự hào về điều đó. Họ không biết con thiết kế hay cập nhật một trang web trong bao nhiêu lâu. Nhưng nếu ai đó thuê con, họ sẽ trả một khoản khá lớn cho những dịch vụ của con. Trợ lí của con rất thích làm việc cho con vì con trả lương hậu hĩnh cho cô ấy và đối xử công bằng với cô ấy. Và con yêu cầu cái tốt nhất, kết quả là cô ấy đang học và phát triển thành một nhà thiết kế. Hơn nữa con có thể cảm ơn cha và mẹ vì đã làm cho con thấm nhuần những đức tính đó.”

Cô liếc nhìn cha cô, đang đưa tay lên đầu. “Cha... thấy bối rối,” ông nói.

“Con hiểu.” Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn, và tìm lời giải thích. “Con đoán điều con đang cố gắng nói đó là có thể con không đi theo sự lựa chọn nghề nghiệp của cha hoặc không làm mọi việc theo cách của cha, mặc dù vậy con vẫn là một người thành đạt.” Cô nắm chặt hơn vào tay vịn của ghế. “Con phát triển toàn diện - hơn cha, nếu như cha không phiền khi con đưa ra lời bình phẩm đó - con đã nhìn thấy thế giới nhiều hơn. Và con thành đạt như vậy dựa trên năng lực và nỗ lực của con. Làm công việc của chính con.” Lexie hít một hơi thật sâu. “Chúng ta có thể tán đồng với điều đó được không cha?”

Ông ngừng lại và sau cái cảm giác giống như vài tiếng, nhưng chắc chắn là chỉ vài giây, ông chậm chậm gật đầu. “Được chứ. Đúng là cha đã không bao giờ suy nghĩ về con hay cuộc sống của con theo cách đó.”

Lexie mỉm cười. “Con hiểu. Con muốn nói rằng con cũng hiểu cha đấy.”

Ông cúi người về phía trước. “ Thế là thế nào?”

“À, con nghĩ rằng chúng ta có nhiều điểm chung hơn là những gì cha đã từng nhận thấy đấy.”

“Cha không nghĩ chúng ta có bất kì điểm chung nào, thật đấy. Vì thế hãy nói rõ hơn cho cha nghe đi.” Mặc dù hai bàn tay ông đan vào nhau trên mặt bàn, điệu bộ của ông không tự nhiên, nhưng đôi mắt ông và nét mặt ông lại cởi mở. Tò mò. Thậm chí là thu hút.

Lexie nhận thấy một hi vọng lớn trong những biểu hiện đó. “Cả hai chúng ta đều hiểu lớn lên trong một gia đình mà không thể làm thỏa mãn những kì vọng của cha mẹ và nỗi thất vọng đó ảnh hưởng đến tất cả mọi điều cha nói hay làm là như thế nào,” cô nói, trái tim cô đập mạnh trong lồng ngực.

“Cha tin là chúng ta hiểu,” cuối cùng ông nói. “Cha chưa bao giờ nhìn điều đó theo cách này.” vẻ mặt ông cũng sững sờ như giọng ông.

Cô cũng chưa bao giờ, cho tới khi một người đàn ông thông thái chỉ ra điều đó cho cô. “Con chắc chắn rằng thật không dễ gì khi lớn lên với một người mẹ như bà Charlotte,” Lexie nói, rồi cắn bên trong má cô, lo lắng về việc ông sẽ phản ứng như thế nào.

Nhưng ông lại gật đầu tán đồng. “Mặc dù bà đã cưới ông nội con và sống ổn định, nhưng đúng là bà chưa bao giờ làm mọi việc giống như những bà mẹ khác. Từ cách bà ăn mặc cho đến cách bà cư xử, luôn luôn khiến cha khó chịu. Cha đã cảm thấy thật khác với bà và khác với những đứa trẻ khác. Vì vậy cha đã chưa bao giờ muốn đưa bất cứ ai về nhà. Và bà càng cư xử kì quặc, thái quá bao nhiêu thì cha càng trở nên bực bội bấy nhiêu.”

Lexie mở to mắt nhìn chăm chăm. Cô đã hi vọng một sự thông cảm. Cô chưa bao giờ mong đợi ông mở lòng với cô theo bất cứ cách nào. Để bỏ đi những bức rào cản mà cô đã không thể phá vỡ khi còn là một đứa trẻ và cho cô một cái nhìn lướt qua về chính bản thân ông.

“Con cũng vậy,” cô nhẹ nhàng nói. “Không kể trong trường hợp của con, những kì vọng và những nguyên tắc càng khắt khe bao nhiêu thì con càng chống đối mạnh mẽ bấy nhiêu. Con càng muốn được tự do là chính mình hơn. Con càng muốn được chấp nhận vì con người của chính con và những điều con muốn hơn.” Cô bật ra những lời nói đau đớn từ sâu thẳm trong lòng cô.

“Một điều mà cha chưa bao giờ trao cho con,” cuối cùng cha cô cũng thừa nhận. “Bởi vì cha đã thấy quá nhiều hình ảnh của mẹ mình trong con người con và cha tự nói với mình rằng cha sẽ không phải sống chung với cách cư xử bất ngờ và những cá tính đồng bóng đó nữa.” Ông hăng giọng. “Nhưng con... con lại thích thú với những nét giống nhau của con với bà. Thực tế, đôi khi cảm giác giống như con đang chà xát lên mặt cha bằng việc giống y hệt bà.”

“Đúng vậy,” cô thú nhận. “Con rất thích giống bà bởi vì điều đó có nghĩa là con không cô đơn. Rằng con không phải là một người tồi tệ vì con khác với cha, mẹ và chị Margaret.” Cô nuốt nước bọt qua cái cục nghẹn đang tắc lại trong cổ họng cô, không dám chắc điều đó có phải là kết quả của nỗi đau trong quá khứ hoặc những tiềm năng hiện tại sẽ được mở ra trong tương lai hay không.

“Cha nhớ việc đó đã khó khăn với cha như thế nào, lớn lên và khác biệt với mẹ một cách quá rõ ràng. Cha không thể tin là mình đã không nhìn thấy chính cha đã làm điều y hệt như vậy với con.”

Trong giọng nói của ông Lexie nghe thấy lời thú nhận đó đối với ông khó khăn như thế nào. Nhưng khi làm như vậy thì họ sẽ vượt qua được một ranh giới mà Lexie không bao giờ tin là có thể làm được.

“Con nghĩ là con cũng đã có thể làm cho cuộc sống của cha dễ chịu hơn một chút,” cô vừa nói vừa cười.

Ông mỉm cười, nhưng nhanh chóng tĩnh tâm lại. “Vấn đề là, từ đây chúng ta sẽ đi đến đâu?” ông hỏi một cách lúng túng. Lexie hít một hơi thật sâu,

câu trả lời rõ ràng ít nhất là để cho cô. “Chúng ta sẽ đi về phía trước cha nhé?” cô gợi ý.

Cha cô đứng dậy và đi vòng qua cái bàn. Lexie đứng lên khỏi ghế và đi về phía ông, trao cho ông cái ôm chân thành đầu tiên mà cô có thể nhớ được.

Và cô biết rằng cô phải cảm ơn Coop.

Không phải là anh biết điều đó. Sau đó sẽ kể cho anh nghe.

Tin rằng anh vẫn muốn nghe chuyện đó.

Lexie trở về nhà của bà thấy bà Charlotte đang thử quần áo, và điếu qua điếu lại khắp nhà. Bà Sylvia ngồi trong phòng khách, đưa ra ý kiến của bà về một chiếc váy có diềm xếp nếp màu đỏ tươi không hề hợp màu sắc với mái tóc của bà.

“Đây là cái váy yêu thích của tôi!” bà Charlotte kêu lên. “Bà nghĩ sao?”

Bà Sylvia nheo nheo mắt. “Cái váy màu ngà voi hợp với màu da của bà hơn đây,” bà vừa nói vừa liếc nhìn Lexie với một cái nháy mắt thật nhanh.

“Dị gì thế ạ?” Lexie hỏi, và ngồi xuống ghế.

Bà Charlotte xoay tròn trong chiếc váy của bà - đủ lâu với cái tuổi của bà. “Tất cả chúng ta sẽ đến một buổi tiệc của Quý Lancaster.”

“Sao ạ?”

Bà Sylvia với tay lấy cốc nước, và uống một ngụm trước khi giải thích. “Hình như họ sẽ bán đấu giá những món trang sức kia để thu tiền và họ sẽ tổ chức một bữa tiệc hoành tráng.”

Lexie nheo nheo mắt, chăm chú vào hai tên trộm đã giải nghệ - những người chỉ vô tình đã từng sở hữu những món đồ trang sức nói trên và đang chuẩn bị cho sự kiện này. “Hai bà đã xoay sở thế nào để có được vé mời thế ạ?”

Bà Charlotte mỉm cười, và nở một nụ cười rộng đến mang tai. “Tất nhiên là từ người chủ trì buổi lễ rồi! Anh chàng độc thân yêu quý của cháu và của bà nữa, Sam Cooper.” Bà bắt chước tiếng trống để nhấn mạnh.

Bụng Lexie quặn lại khi nghe thấy tên anh “Coop mời bà ạ?”

Bà Charlotte cúi xuống, ghé sát vào bà Sylvia. “Tôi nghĩ là nó đang ghen tị đấy,” bà nói thầm nhưng cố tình để Lexie nghe thấy.

Mặc dù hành động ấy thật là ngốc nghếch nhưng Lexie vẫn đỏ mặt. “Cháu không ghen tị.”

“Được rồi cháu cần phải ghen tị bởi vì cháu cũng được mời!” bà cô nói.

Lại một lần nữa bụng cô rạo rức. “Coop đã ghé qua ạ?” cô hỏi, hi vọng một cách đáng thương.

Bà Sylvia lắc đầu.

“Nhưng lời mời đáng yêu này đã được viết bằng tay và được gửi đến qua đường bưu điện.” Bà Charlotte chỉ vào tờ giấy mời to tướng trên bàn café.

Lexie cầm phong bì lên và đọc lướt qua phần địa chỉ đã được in trước. “Này, nó được gửi đến cho cháu đấy!” Cô hất đầu về phía bà cô.

“Đúng vậy, nhưng bức thư bên trong nói là có đủ vé cho cả ba chúng ta - có tên đấy!”

“Điều này bà đã không biết nếu như bà không mở thư của cháu ra,” Lexie trách. “Chỉ là chi tiết nhỏ thôi. Cháu có thích cái váy này không?” bà cô hỏi.

Hai người phụ nữ này chắc chắn đã phục hồi lại sau việc tiết lộ hành động phạm pháp của họ và sau khi mất đi món đồ trang sức.

“Trung thực phải không ạ? Cháu cũng thích bà mặc chiếc váy màu ngà voi kia hơn,” Lexie nói một cách khéo léo.

“Thôi được, cái màu ngà voi vậy. Cháu có muốn mượn cái váy này không?” bà cô ngỏ ý.

Lexie suýt tắc thở. “Không ạ, cảm ơn bà.”

“Đừng nói với bà là cháu sẽ không đi đấy nhé! Bà hiểu cháu Lexie Davis ạ. Cháu đang trốn tránh Coop kể từ khi cháu bắt được ba chúng ta.”

Lexie đảo mắt. “Có chuyện gì với mọi người vậy và tại sao lại là trốn tránh?”

“Nếu lời bình luận đó đúng với cháu thì cháu nên thừa nhận cháu yêu ạ,” bà Sylvia nói.

“Luôn luôn là những điều thầm kín mà bà phải để ý.” Lexie lẩm bẩm. “Cháu về phòng đây.” Cô đứng lên và quay người đi về phía hành lang.

“Cháu đang nói là cháu không trốn tránh Coop phải không?” Thân hình nhỏ nhắn của bà cô đứng chặn ngay lối Lexie đi. Kinh nghiệm cho thấy nếu cô không giải quyết câu hỏi này một cách thẳng thắn thì cô sẽ không thể đi qua được. “Cháu đã trốn tránh còn bây giờ thì không. Bà hài lòng chưa?”

“Chưa đâu. Cháu sẽ mặc gì để đi dự tiệc?” bà Charlotte lôi từ khe ngực ra một tấm giấy lụa và hỉ mũi. “Hãy mua một cái gì đó mới đi. Cái gì thật bắt mắt ấy. Để khoe bộ ngực của cháu,” bà nói khi đã hỉ mũi xong.

“Ôi trời ạ. Hai bà tránh khỏi rắc rối đi ạ.” Lexie vòng qua người bà cô thật nhanh và đi về phía căn phòng an toàn của cô.

Cô nằm xuống giường, gối đầu lên tay và nhìn lên trần nhà. Cô cần nhiều hơn là một cái váy, mặc dù chắc chắn cô sẽ phải chịu đựng nỗi đau khổ của việc đi mua sắm để trông thật đẹp trong sự kiện này. Cô cần nói chuyện với Coop trước ngày hội đó. Cô không thể nói những gì cô muốn nói ở nơi công cộng được. Và cô không thể đối phó với việc gặp anh khi mà mọi chuyện giữa họ vẫn chưa đâu vào với đâu cả.

Nhưng cô đã cố gắng gọi cho anh sau khi rời khỏi văn phòng của cha cô chỉ để nhận được tiếng máy trả lời tự động ở nhà, ghi âm lại trong máy di động và hộp thư thoại của anh ở nơi làm việc. Cho dù anh không muốn nói chuyện với cô nhưng anh sẽ không trốn tránh cô. Có nghĩa là anh đang bận làm bản tin.

Cô không để lại tin nhắn bởi vì cô muốn nghe giọng nói của anh và phán đoán phản ứng của anh khi cô gọi điện. Cô không muốn anh có thời gian để nghĩ hay che giấu những cảm xúc của anh.

Cho nên cô chỉ phải tiếp tục chờ đợi.

Một thiếu niên được phát hiện là mất tích, làm cảnh sát và báo chí mất gần một tuần trời. Vào lúc này, Coop thấy mình đang trong thời gian chết, anh đang mặc quần áo để đến buổi đấu giá và anh đã khó ngủ mấy ngày rồi. Anh nghĩ rằng anh đã ăn nhưng anh không thể nhớ nổi. Mặc dù người ta đã tìm thấy đứa trẻ còn sống sót nhưng anh không muốn nghĩ tới tổn hại về tâm lý mà mà người ta đã gây ra cho cô bé trong thời gian chuyển tiếp. Anh đã và đang sống, thở và ăn tin tức đó quá lâu.

Ít nhất buổi đấu giá, anh cũng sợ nó nhiều như thế, sẽ đưa anh thoát khỏi bản tin khủng khiếp mà anh viết phóng sự. Việc đó dễ dàng hơn khi anh không ở đó một mình. Anh đã mời gia đình anh đến tham dự sự kiện này. Matt và vợ anh ấy thì bận nhưng cha anh đã khiến cho anh ngạc nhiên ông khi đồng ý. Không những ông đã có người lo quán giúp mà ông còn mời cả người hẹn hò nữa. Một người phụ nữ góa chồng mà ông đã và đang bí mật gặp gỡ Coop thấy mừng cho người đàn ông lớn tuổi ấy. Ít nhất một trong số họ có một đời sống tình yêu mà dường như là đang có chuyển biến tốt.

Coop cũng có một người hò hẹn. Để hòa hợp với những người của quỹ, họ nói với anh rằng họ sẽ thuê bảo vệ để mắt tới những món đồ sẽ được bán. Những món nữ trang của bà Charlotte chỉ là một phần của những gì được bán đấu giá và họ cần ít nhất hai nhân viên an ninh. Biết rằng Sara thích làm những công việc ngoài trời nên anh đã báo cho cô và cô đã xin nhận

công việc đó. Cô đã đưa thông tin đó cho Rate Mancuso, cộng sự cũ của cô, và với lời tiến cử của Coop và giấy chứng nhận của họ thì cả hai đã được thuê. Coop và Sara sẽ đi đến sự kiện đó cùng nhau. Coop đi tắm và thay quần áo, mặc bộ lễ phục đi thuê, và chỉ khi anh soi gương để đeo cà vạt thì anh mới nhận thấy rằng anh đã quên cạo râu. Anh đã có một vài ngày để râu mọc đầy trên mặt, nhưng liếc nhìn đồng hồ thì anh thấy bây giờ mình không còn thời gian để lo lắng về điều đó nữa. Chương trình không thể bắt đầu nếu thiếu anh.

Lexie và những người đi cùng đã đến tòa thị chính ở Upper East Side nơi mà Quỹ Lancaster đang cai tổ chức buổi bán đấu giá sớm nửa tiếng. Không phải là cô muốn bà cô và bà Sylvia có thêm thời gian để uống rượu mà cô muốn có cơ hội gặp riêng Coop nếu cô có thể.

Sự trang hoàng của tòa thị chính khiến cô sửng sốt, từ nền nhà được lát đá cẩm thạch tuyệt đẹp đến những cái cột và những tấm gương hoa văn, chạm khắc tỉ mỉ xung quanh cô. Có một căn phòng lớn để trưng bày những món đồ bán đấu giá; đó là nơi người ta phục vụ những loại rượu cocktail. Trong mấy tiếng đầu tiên mọi người có thể quan sát những món đồ nữ trang và thẻ ghi số của chúng để nhận diện trong suốt buổi đấu giá. Giấy mời đã được gửi đến cho thành phần cao cấp, ưu tú của Manhattan và Lexie nhận ra một vài người thuộc tầng lớp thượng lưu oai vệ chậm rãi bước vào. Bà cô và bà Sylvia đang ở trong phòng cocktail, có lẽ là đang cư xử một cách lịch sự nhất mà họ có thể.

Lexie chờ trong sảnh chính. Ít nhất là lần thứ ba trong vòng ba phút cô vượt thẳng chiếc váy màu bạc lấp lánh qua hông. Cô không phải là một người phụ nữ cảm thấy thoải mái trong những bộ đồ phù phiếm và giữa chiếc váy bó sát dài đến đầu gối và một đôi giày cao gót mà cô gái bán hàng đã thuyết phục cô mua, Lexie cảm thấy thiếu tự tin. Đặc biệt là khi người phụ nữ mà đã giúp cô ở quầy trang điểm trong Bloomingdale gợi ý rằng cô nên đeo kính áp tròng để khoe đôi mắt của cô.

Bởi vì người phụ nữ đó đã khen ngợi và không chê bai, và bởi vì Lexie đã tạo ra rất nhiều bước to lớn trong tuần này nên Lexie đã lấy địa chỉ của một cửa hàng chuyên về kính áp tròng ở gần góc phố.

Cô vẫn chưa quen với việc không có gọng kính để thỉnh thoảng nghịch vợ vẫn.

Tóm lại tối nay cô cảm thấy không giống với chính mình, nhưng ít nhất trông cô có vẻ thoải mái và vui vẻ. Về bản chất thì đó là một thành quả, Lexie nghĩ thầm.

Cô dựa vào một cái cột to làm bằng đá cẩm thạch và nhắm nháp một ly champagne, thứ chất lỏng nhiều bọt đó đi vòng qua dạ dày và lên thẳng đầu cô. Máy phút trôi qua. Nếu cô còn đứng ở đây ôm ấp ly rượu này lâu hơn nữa thì cô sẽ say rượu thậm chí là trước khi Coop đến.

Cuối cùng, đúng lúc cô định bỏ cuộc và đi tìm bà của cô thì cô chợt nhìn thấy anh.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh ăn mặc trang trọng cả và người đàn ông trong bộ lễ phục màu đen được cắt may thanh lịch vừa vặn khiến cô nghẹt thở. Vẻ mặt mỗi hiện rõ trên nét mặt anh cũng không làm mất đi vẻ bề ngoài quyến rũ của anh và bộ râu chưa cạo làm gương mặt anh sạm đi chỉ làm tăng thêm vẻ quyến rũ đó.

Rồi cô nhận thấy là anh không đi một mình. Một người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp mặc một chiếc váy dài ba phần tư, rộng nhưng vô cùng gợi cảm đứng bên cạnh anh.

Cô đột nhiên muốn nôn mửa.

Cô muốn quay người bỏ chạy nhưng người phụ nữ tóc vàng đó đã chú ý đến cô trước và khẽ vẫy tay chào cô, và cuối cùng thì cô cũng nhận ra.

Sara, Lexie nhận ra, và gần như yếu đi vì nhẹ nhõm.

Người phụ nữ đó kéo mạnh cánh tay của Coop. Cô ấy thì thầm điều gì đó vào tai anh rồi chỉ về phía Lexie.

Anh liếc sang và nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt anh mở to khi sự nhận thức trở nên rõ ràng.

Cô vẫn bị sốc và cảm giác lo lắng trong cô vẫn chưa biến mất khi cặp đôi đó bước lại gần.

“Lexie,” anh lên tiếng, giọng của anh khàn khàn, nhìn như muốn nuốt lấy cô với ánh mắt sẫm lại.

“Coop.” Cô khó mà nhận ra giọng nói của chính mình.

“Lexie, tôi gần như không nhận ra cô đấy!” Sara kêu lên, kéo cô vào một cái ôm thân thiện.

“Tôi chắc chắn không nhận ra cô đó!”

Lexie bước lùi lại và khen ngợi một sự thay đổi nữa ở cô cảnh sát đa diện mạo này.

Sara ghé sát lại. “Đừng nói với bất kỳ ai nhé, vì tôi đang thực hiện nhiệm vụ an ninh.” Cô bước lùi lại và khéo léo vỗ nhẹ vào đùi mình. “Súng ở dưới lớp váy này đấy,” cô thì thầm.

Lexie nhận ra điều đó lí giải về chiếc váy rộng kia. Và cũng làm sáng tỏ rằng Coop không đi cùng trong một cuộc hẹn hò. Trái tim đang đập rất nhanh của Lexie cuối cùng cũng bắt đầu đập chậm lại với một nhịp độ bình thường hơn.

Sara ngó tới ngó lui giữa hai người. “Tôi sẽ tránh đi và trình diện với người thuê tôi. Gặp hai người sau nhé.” Cô vẫy vẫy tay và biến mất, để lại Coop và Lexie đang nhìn chăm chăm vào mắt nhau.

“Chào anh,” cô nói, và cảm thấy ngốc nghếch một cách kì quặc.

“Chào em.”

Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn.

“Anh thật là một người khó tìm.”

“Anh không biết rằng em đang tìm anh.” Anh vẫn không rời mắt khỏi cô.

Cô nhún vai. “Em đã không để lại lời nhắn, nhưng... em đã có mặt ở đây. Từ sớm. Vì anh.”

Anh chống một tay lên chiếc cột đằng sau lưng cô. “Thật sao.”

Cô gật đầu.

“Tại sao?” anh hỏi. “Em cần nói chuyện gì với anh vậy người đẹp?”

Cổ họng cô trở nên khô khốc. Với việc anh đứng quá gần thế này, mùi hương quen thuộc của anh bao quanh cô, nhận thức về xác thịt hoàn toàn bao phủ lấy cô. “Chúng ta đã để mọi chuyện chẳng đâu vào với đâu cả.”

“Và?”

Anh đang đặt tất cả chuyện này lên chính cô, chứ không phải là cô đổ lỗi cho anh. “Từ lần cuối cùng gặp anh em đã suy nghĩ rất nhiều, về những điều anh đã nói và đã làm. Về chính bản thân em và những gì em đã biết.” Cô liếm môi và uống champagne. “Em đã đến gặp cha em,” cô thốt lên.

Đôi mắt anh mở to. “Này, đó là một điều bất ngờ đấy.”

Cô không thể đồng ý hơn được nữa. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Hai cha con em đã có một vài tiến triển, cảm ơn anh.”

Sự im lặng bao trùm lấy họ. Đầu óc Lexie quay cuồng với những lời cô muốn nói, nhưng những cảm xúc của cô lại lấn lướt cô và cô không thể làm rõ những suy nghĩ của mình được.

“Còn gì nữa không?” cuối cùng anh cũng hỏi, giọng nói của anh trầm và đầy thuyết phục.

“Em nhớ anh,” cô thừa nhận, lời nói đó làm cho lòng kiêu hãnh của cô mất đi hoàn toàn nhưng lại không làm cho trái tim cô mất đi cái gì cả.

Một sự tiến triển, Coop nghĩ thầm.

“Anh cũng nhớ em.”

“Và...” cô bắt đầu. Rồi ngừng lại.

Trái tim anh hoàn toàn ngừng đập khi anh chờ đợi.

“Và em cũng còn hơn cả thích anh Coop à,” cô nói, và hít một hơi thật sâu.

“Em yêu anh.”

Cuối cùng.

Anh toét miệng cười. “Anh cũng yêu em.” Anh cúi đầu xuống và đặt môi anh lên đôi môi cô. Cô rời anh chỉ đủ lâu để đặt ly champagne của cô lên một cái bàn gần đó trước khi quay lại vòng tay quanh cổ anh và hôn lại anh.

Và nếu anh nghĩ rằng anh chỉ tưởng tượng ra ba từ ngăn ngui đó thì cô lại nói lại những từ ấy, hết lần này đến lần khác bằng miệng, lưỡi, đôi môi cô cho đến khi cô bất ngờ lùi lại, và dựa trán vào trán anh.

“Em vẫn chưa xong,” cô nói, giọng cô khản đi.

“Vậy thì đừng dừng lại.”

Cô cười. “Ý em là em vẫn chưa nói xong.” Anh đặt tay lên hông cô và gật đầu thấu hiểu. “Chúng ta có thể nói chuyện sau.” Ngay bây giờ anh cần ở riêng với cô, chứ không phải đứng đây - tại một nơi công cộng.

“Có một căn phòng cất giữ áo khoác mà không được dùng đến trong suốt mùa hè,” cô đọc được suy nghĩ của anh và nói. “Làm thế nào mà em biết anh đang nghĩ gì thế?” anh hỏi, cảm thấy thích thú nhưng không ngạc nhiên là cô hiểu anh rõ như vậy.

“Em đã nói với anh là em đến đây sớm rồi mà. Em đã có thời gian để đi lùng sục xung quanh,” cô nói, đôi mắt cô ánh lên sự hào hứng.

“Chỉ cho anh đi.” Anh liếc nhìn đồng hồ. “Nhanh lên. Chỉ còn hai mươi phút trước khi anh phải vào trình diện.”

Và anh định tận dụng triệt để từng giây từng phút.

Coop túm lấy tay của Lexie. Cô dẫn anh đi vòng qua góc phòng, đi qua một cái hội trường trống không đến một cánh cửa có hai phần mà thường mở phần trên để kiểm tra áo khoác. “Nó đây. Em nghe nhân viên nói rằng họ không khóa nó phòng trường hợp có ai đó cần cất giữ đồ ở đây.” Cô quay nắm đấm cửa và cánh cửa mở rộng ra. “Nhìn đây,” cô nói, và bước vào bên trong.

Anh bật đèn, đá cánh cửa đóng lại, khóa cửa và với tay chạm vào cô một lần nữa. Anh không thể rời mắt khỏi gương mặt xinh đẹp của cô khi anh kéo viền váy của cô lên đủ cao để anh ôm lấy phần nóng bỏng trên cơ thể một người phụ nữ của cô trong lòng bàn tay anh.

Lexie ngả đầu ra phía sau và rên rỉ. “Chúa ơi, em đã rất nhớ anh.”

Anh kéo chiếc quần lót của cô, giúp nó trượt xuống đôi chân dài gợi cảm và cẩn thận di chuyển nó qua đôi giày cao gót chết tiệt trước khi đút nó vào túi áo khoác của anh.

“Em khiến anh không thở nổi,” anh nói, và hôn má, cằm và cổ cô.

“Anh cũng khá là nóng bỏng đấy. Đặc biệt là chuyện này.” Cô xoa xoa lòng bàn tay lên gương mặt đầy râu ria của anh.

Coop có thể nhìn vào đôi mắt cô mãi mãi, nhưng anh biết thời gian đang trôi qua. Anh cần làm xong chuyện này trước khi họ để lỡ mất. Anh lướt bàn tay giữa cơ thể của hai người và anh dùng ngón cái mát xa phần bên ngoài của cô, và thấy rằng cô đã sẵn sàng. Cô cong người vào anh, để cho

anh tiếp cận và chậm chậm đưa ngón tay anh vào sâu bên trong. Cơ thể cô siết chặt quanh anh, bao bọc anh với một sự nóng bỏng trơn trượt.

Lexie kêu lên, vì vậy anh hôn cô và giữ cho cô im lặng khi anh kích thích cô nhiều hơn nữa, vào và ra trong “lối đi” trơn trượt của cô. Cô thở hỗn hển vào tai anh, thúc giục anh mạnh hơn, vào sâu hơn, và anh làm theo. Cơ thể cô run lên và anh ấn sâu hơn chạm vào đúng điểm cho đến khi cô đột ngột đưa đẩy sát vào tay anh.

Lexie nóng lòng muốn chạm vào anh, điều đó khiến đôi tay cô run run.

“Dễ thôi,” anh thì thầm. “Để anh.”

Anh đặt tay lên hông cô, định nâng cô lên thì anh bất ngờ lăm bắm một câu chửi thề.

“Chuyện gì thế?” Cô ngạc nhiên hỏi.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô và cô nhìn thấy sự nuối tiếc và một nỗi đau thực sự trong mắt anh.

“Không có gì bảo vệ cả.”

Lần duy nhất, đáng lẽ Lexie sẽ nói anh ngừng lại. Nhưng đây là Coop, người đàn ông cô yêu. Và tin tưởng.

Cô cảm nhận một nụ cười bất ngờ nở trên đôi môi cô. “Anh may mắn đấy vì em đang uống thuốc tránh thai.” Cô hoàn toàn nhận thức được những lời cô nói có trọng lượng như thế nào, cô nắm lấy nó và kích thích cho đến khi anh bật ra tiếng rên rỉ. “Lexie...” Lời nói nghe giống như vừa khẩn cầu vừa cảnh báo.

“Em an toàn Coop ạ. Kiểm tra định kì hàng năm. Lần kiểm tra cuối cùng chỉ mới diễn ra khi em ở nhà vào tháng Sáu. Không có ai khác trong một thời gian dài.”

“Không phải chuyện đó. Nếu em gợi ý điều đó thì anh tin em.”

“Em cũng thế, vậy có chuyện gì thế?” cô hỏi.

Đôi mắt tò mò của anh nhìn chăm chăm vào mắt cô. “Anh đang tự hỏi là tại sao bây giờ anh mới nghe nói về loại thuốc đó.”

Lúc nào cũng là một nhà báo, các câu hỏi luôn bật ra ngay cả vào những lúc không thích hợp nhất, Lexie nghĩ thầm, và thấy yêu anh thậm chí là nhiều hơn vì điều đó. Nhưng cô lắc đầu, đưa đẩy bàn tay cô lên xuống trên anh. “Anh thực sự muốn em trả lời bây giờ sao?”

Anh ôm chặt lấy hông cô, nâng cô lên cho tới khi cô quấn chặt hai chân quanh eo anh. Khi cô giữ chặt mình thì Coop đẩy cô lùi lại dựa vào tường và Lexie nhắm mắt lại, dùng tay để chỉ dẫn cho anh, giúp anh đi vào trong cô.

Cô thật nóng bỏng đối với anh. Ướt át. Quá quyến rũ và quá gợi tình. Cô đã nhớ anh, ham muốn anh và cô vừa thừa nhận rằng cô yêu anh. Bây giờ cô cũng cần anh.

Anh dường như biết điều đó, nhìn cô chăm chú khi anh đi vào trong cô một cách chậm rãi, âu yếm, hoàn toàn. Và cô cảm nhận được anh, lỗ lồ, trần trụi bên trong cô.

Thật sự cảm nhận anh - không giống với bất kì người nào đã đến với cô trước đây. Và cô không thể hình dung được bất cứ ai sẽ đến sau đó. Cô nắm lấy tóc anh trong tay cô, kéo gương mặt anh về phía cô, và hôn anh say đắm. Anh hôn lại cô, nhưng anh thật đa tài, anh nghiêng hông và ấn mạnh hơn. Sâu hơn so với những lần anh đã từng làm trước đây.

Lexie rên rỉ, nhẹ nhàng đẩy cả người mình áp vào anh, và cùng nhau cọ sát. Anh lùi lại và ấn vào thật sâu, vào rồi ra, vào rồi ra, đưa cô lên cao trào hơn với từng cái vuốt ve khéo léo cho đến khi hai chân cô rơi xuống.

Trước khi cô có thể lấy lại thăng bằng thì sự thay đổi vị trí khiến cơ thể cô gần với anh hơn, đột ngột đưa cô đến gần với cao trào. Cô rùng mình và bật ra một tiếng rên rỉ.

“Chờ chút,” Coop nói, và di chuyển để cô có thể quán lại hai chân cô quanh eo của anh.

Nhưng anh chắc cũng đã hiểu vị trí cuối cùng sẽ làm được gì cho cô bởi vì lần tiếp theo khi anh tiến sâu vào, cơ thể anh kết nối với cơ thể cô một cách hoàn hảo và các vì sao va đập vào nhau đằng sau đôi mắt cô. Anh lặp đi lặp lại chuyển động đó hết lần này đến lần khác khi cơ thể anh đưa đẩy thật mạnh áp sát vào cô, đưa cô lên cao hơn. Và cao hơn.

Cô kêu lên và anh che kín miệng cô bằng miệng của anh rồi đưa cô lên cao trào và vượt qua giới hạn, anh di chuyển mạnh hơn và mạnh hơn cho tới khi anh bắt đầu rên rỉ khe khẽ, vắt kiệt từng giọt cuối cùng của cơn cực khoái của cô trước khi những chuyển động của anh cuối cùng cũng ngừng lại.

Cô không dám chắc họ đã đứng như thế này trong bao lâu, tay trong tay, và cố gắng nín thở. Cuối cùng, ý thức cũng quay trở lại với cô.

Cô hít một hơi thật sâu và mỉm cười. “Coop à?”

“Gì cơ?”

Rõ ràng anh vẫn chưa nghe rõ được. “Hãy đi đến Úc cùng với em,” cô nói, lời nói đó khiến cô sững sốt đúng lúc cô vô buột miệng thốt ra.

Chương 17

Yên lặng, Coop mặc quần vào trong khi Lexie chỉnh lại váy của cô.

“Anh có thứ mà em cần,” cô nói một cách không tự nhiên từ đằng sau anh.

Anh lôi chiếc quần lót của cô từ trong túi áo khoác của anh ra, và sờ vào lớp vải mềm mại trước khi trả lại nó cho cô.

Lời nói của cô lơ lửng giữa họ. “Anh không biết phải nói gì.”

Cô mặc lại, và kéo chiếc quần lót lên. “VẬY HÃY LÀM NHỮNG GÌ MÀ CHA MẸ EM ĐÃ DẠY CHO EM VÀ ĐỪNG NÓI BẤT CỨ ĐIỀU GÌ CẢ.” Giọng của cô đánh lại với sự tổn thương và nỗi thất vọng.

Cô thực sự mong đợi anh từ bỏ toàn bộ cuộc sống của anh và ngăn cản một trong những chuyến đi của cô sao? Anh tự hỏi.

Hơn nữa, cô không chỉ hỏi về một kì nghỉ đơn thuần và cả hai người đều hiểu điều đó. Có quá nhiều điều giữa họ để nghĩ rằng cô đang nói đến một sự thỏa thuận chỉ đưa ra một lần duy nhất. Đây là một vấn đề cam kết nghiêm túc mà họ đang đối mặt ở đây.

Anh đặt tay lên vai cô, và ép cô nhìn thẳng mặt anh. “Lex, anh có công việc ở đây. Anh thực sự không thể thu dọn đồ đạc và lên máy bay bất cứ khi nào ý thích chợt nảy ra,” anh cố gắng giải thích.

“Ồ. Vậy thì câu *Anh yêu em* của anh đi kèm với sự kì vọng là em sẽ đột nhiên muốn từ bỏ mọi thứ trong cuộc sống của em và sinh sống ổn định sao?” cô hỏi một cách hoài nghi.

Anh nghiêng chặt hàm, và nhìn thấy sự bế tắc bao trùm lên toàn bộ cuộc tranh cãi này.

“Nghe có vẻ như lời nói của em đi kèm với sự kì vọng ngược lại vậy. Rằng anh sẽ thu xếp đồ đạc và vội vã lên đường mà không hề được chuẩn bị trước.”

Đôi mắt cô ngấn nước, khiến cho bụng cô cứng lại.

Cô cố nhún vai bình thản. “Trích dẫn lại lời anh nói, ‘Đó là điều anh làm.’ Và anh đã biết điều đó.”

Đúng, anh biết.

Cô lau mắt. “Giống hệt như việc em đã biết rằng anh sẽ viết câu chuyện của bà em, bằng cách này hay cách khác.”

“Và em đồng ý với điều đó chứ?”

Cô lắc đầu. “Em vẫn chưa biết được. Nhưng em đã cảm thấy thoải mái hơn với điều đó. Bởi vì nó là một phần của con người anh. Em có thể nhìn thấy câu chuyện đó đã thắp lên một ngọn lửa trong anh và nó sẽ tốt cho công việc viết lách của anh. Cho nên, đúng vậy, em đồng ý với chuyện đó.”

Anh thở dài. “Lexie...”

Cô vuốt lại mái tóc, nhưng trông cô vẫn như là cô đã được hôn một cách mãnh liệt và hơn thế.

“Em phải thừa nhận rằng em đã không suy nghĩ thấu đáo trước khi em đòi hỏi anh đi cùng với em, nhưng bây giờ thì em đã nghĩ kĩ, đó là một ý kiến hay. Anh có thể viết sách. Thoát khỏi những giới hạn kiệt quệ của tin tức, anh có thể khám phá thế giới và nhìn thấy các sắc màu!” Sự hào hứng thoáng ảnh hưởng lên giọng nói của cô và đôi má cô ửng hồng lên khi cô chia sẻ những lí lẽ của mình với anh. “Hãy tưởng tượng điều đó sẽ làm được những gì cho quá trình sáng tác của anh.”

Những lời nói của cô làm cho anh thấy hào hứng. Đồng thời chúng cũng khiến cho anh khó chịu.

Anh nhướn mày. “Quá trình sáng tác đó có mất phí không vậy?” anh hỏi một cách đề phòng hơn dự định.

“Biết điều đó có khiến anh đau lòng không?” Cô bắn trả lại.

Đầu anh bắt đầu ong ong. Một cốc rượu trước khi bắt đầu buổi đấu giá chết tiệt này có lẽ cũng là một ý kiến hay.

Coop liếc nhìn đồng hồ. Anh phải trình diện với những người trong Quỹ Lancaster nửa tiếng trước khi buổi đấu giá bắt đầu. Anh đã muộn mất rồi.

“Đừng để em giữ anh.” Cô giật mạnh ra. “Em sẽ đi trước. Dù sao em cũng cần tạt qua nhà vệ sinh để sửa soạn lại.” Cô đi về phía cửa, và lao đi mà không nhìn lại.

“Tốt, chuyện đó đã có tiến triển,” anh lẩm bẩm, cảm thấy giống như một tên ngốc vô cảm vậy.

Nhưng, thực sự, cô đã mong đợi anh rời bỏ hoàn toàn cuộc sống của anh chỉ vì cô sao?

Tại sao không chứ? Anh mong chờ cô thay đổi hoàn toàn bản thân cô để ở nhà vì anh. Có thể anh đã không nói nhiều như thế, nhưng với việc từ chối cô thẳng thừng thì anh đã ngụ ý điều đó rồi.

Anh chưa có cách giải quyết, nhưng anh phải chủ trì buổi đấu giá. Anh tự hỏi Lexie sẽ ở lại tham dự sự kiện này hay sẽ về luôn, để anh một mình đối mặt với đám đông này. Nếu dựa vào sự bất đồng cơ bản giữa họ thì anh cần phải làm quen với điều đó.

Lexie đi thẳng đến phòng vệ sinh dành cho nữ. Cô thấy mình đang ngồi trong phòng trang điểm, tự kiểm soát tâm trí của mình, cố gắng lấy lại bình tĩnh trước khi đối phó với thế giới bên ngoài - bà cô và bà Sylvia, đám đông nói chung và, đúng, với Coop nữa.

Trong vài phút ngắn ngủi cô đã có mọi thứ mà cô có thể mong muốn và sau đó, với phong cách Lexie điển hình, tính hấp tấp của cô đã phá hỏng mọi cơ

hội trước mắt. Tất nhiên cô muốn Coop đi du lịch cùng với cô, nhưng cô đã có thể tiếp cận anh với ý tưởng đó theo một cách mà anh có thể đối phó được. Thay vào đó, cô đã một mình kết thúc.

Thôi được rồi. Cơ thể cô vẫn còn bị kích thích do quan hệ trong phòng cất áo khoác, cô đứng lên và nhìn vào gương. “Rất đẹp. Hãy nhìn vào tôi đi,” cô lẩm bẩm, và nhìn chăm chăm vào đôi môi trần và gương mặt nhòe nhoẹt của mình.

“Tôi có thể trang điểm giúp cô được không?” Sara bước đến.

“Tôi đã không nghe thấy cô vào.”

Người phụ nữ kia nhún vai. “Tôi đây.”

“Tôi cũng vậy.”

“Có chuyện gì thế?” Cô vừa hỏi vừa mở cái túi xách màu vàng của mình ra và lôi ra một bộ đồ trang điểm.

“Thật quá tệ khi tôi đã không nghĩ phải mang theo một thứ đồ nào đó. Cảm ơn cô.” Lexie gượng cười và bắt đầu sửa sang lại gương mặt đã bị nước mắt của chính cô và râu của Coop làm hỏng.

“Tôi là một người biết lắng nghe đấy,”

Sara thúc giục.

Lexie thở dài. “Tôi đã không chạy trốn, nếu đó là điều mà cô suy nghĩ. Thực ra chính là điều ngược lại. Tôi đã đề nghị Coop đi đến Úc cùng với tôi.” Cô nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ kia ở trong gương.

Sara chậm rãi huýt sáo. “Cô thật dũng cảm.”

“Nhưng không thông minh lắm. Tôi đã sợ anh ấy đến chết đi được.” Cô vỗ nhẹ lớp phấn phủ dưới mắt và đánh một chút phấn hồng lên má.

“Tôi thực sự cá cược là cô đã sợ. Coop là một con người của thói quen như vậy đấy, điều đó gần như thật đáng sợ. Anh ấy thích những gì dễ chịu thoải mái.”

“Vậy cô giải thích thế nào về sự thu hút của anh ấy đối với tôi?” Lexie hỏi, và kìm nén lại những giọt nước mắt chực trào ra. Cô đã tự hứa với lòng mình rằng cô sẽ không bao giờ để một người đàn ông nào làm cô bị tổn thương giống như cái cách mà Drew đã làm. Cô chắc chắn đã giữ được lời hứa đó. Việc yêu Coop đã gây ra cho cô nỗi đau đớn nhiều hơn Drew từng làm. Bởi vì cô yêu anh nhiều hơn rất nhiều.

Sara lắc đầu. “Không có sự giải thích nào về sự hấp dẫn giới tính cả. Tôi nên biết..” Tò mò, Lexie liếc nhìn cô. “Nghe có vẻ như cô đang nói về một người đặc biệt.” Cô nhún vai. “Chúng ta không bàn luận về tôi, nhớ chứ? Chúng ta đang nói về cô. Và Coop. Khi tôi cảnh báo cô đừng làm tổn thương anh ấy, tôi đã không hề xem xét khả năng anh ấy có thể làm một điều gì đó với cô. Tôi xin lỗi.”

Cô giơ tay lên trong không khí, buột miệng một cách bất lực. “Quá trình phát triển của một tình yêu thật sự chẳng bao giờ trở nên suôn sẻ cả.”

“Chuyện này là thế à?”

“Nó là thế đối với tôi. Và Coop đã nói điều tương tự như vậy. Cho tới khi tôi tiết lộ ra điều này.”

Đôi mắt Sara mở to. “Cô không chạy trốn tình yêu. Trừ khi cô ở trong gia đình tôi,” cô vừa nói vừa cười. “Lexie, cô mong muốn điều gì từ cuộc sống, nếu cô không thấy phiền khi tôi hỏi như vậy? Ý tôi là cô nhìn thấy bản thân mình sẽ ở đâu trong vòng năm hoặc mười năm tới?”

Cô nhún vai. “Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ nhìn xa trông rộng như thế cả.” Sara liếc nhìn đồng hồ. “Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi. Tôi phải đi thôi, nhưng tôi có thể đưa ra một lời gợi ý cho cô được không?”

Lexie gật đầu.

“Hãy nghĩ về điều đó. Trước khi quá muộn.”

Coop đợi thêm một vài phút nữa để làm chủ bản thân mình trước khi bước ra khỏi phòng cất áo. Anh dừng lại ở phòng dành cho nam giới trước khi trình diện với những người trong quỹ Lancaster - những người sẽ chỉ dẫn cho anh về vai trò của anh. Họ đã thuê một người điều khiển việc bán đấu giá, cho nên tất cả những gì Coop phải làm là đọc những miêu tả trong những bản ghi chép và để cho chuyên gia làm việc của ông ta.

Anh bắt gặp Amanda đang hòa mình vào những người trả giá tiềm năng, nhìn cô vẫn xinh đẹp như thường, và gần như chảy nước miếng với viễn cảnh được là nhà báo duy nhất trong căn phòng. Anh vẫy tay và tiếp tục lướt nhìn đám đông. Sara bước vào trong phòng, đôi mắt cô cảnh giác khi cô bước đi loanh quanh. Với cả thiên hạ thì cô có vẻ như đang tìm kiếm ai đó. Với Coop thì cô đang nhìn bao quát các vị khách, đảm bảo là mọi người đều thoải mái và vui vẻ trong hoàn cảnh này. Dường như đã cảm thấy hài lòng, cô đi về phía quầy bar để gọi một ly sôđa theo đúng tiêu chuẩn câu lạc bộ của cô với một lát chanh dứa kèm.

Cha của Coop đứng ở đằng xa bên kia với người mà ông đang hò hẹn, bà Felicia. Coop ngắm nhìn một cách thích thú người phụ nữ đi cùng cha anh, một người phụ nữ da trắng, tóc nâu sẫm có vẻ to lớn hơn so với người mẹ mảnh dẻ của Coop, nhưng là người mang một nét giống hệt với mẹ của anh xung quanh người đàn ông lớn tuổi đó. Một vẻ say mê.

Ông Jack Cooper rõ ràng đã gặp được người quan tâm, chăm sóc cho ông. Và nếu ông Jack đưa bà ấy tới đâu thì rõ ràng là ông cũng cảm nhận như vậy.

Coop thấy mừng cho ông, và đi tới để gặp người phụ nữ mà cuối cùng cũng đã làm cho cha anh hồi tỉnh lại sau một cơn hôn mê dài.

Trong suốt cuộc giới thiệu và trò chuyện Coop nhìn xung quanh để tìm Lexie, chẳng muốn điều gì hơn là chia sẻ cơ hội quan trọng này với cô.

Nhưng anh không tìm thấy cô.

“Người phụ nữ của con đâu rồi?” Ông Jack đọc được suy nghĩ của anh và hỏi. “Sara đang ở gần quầy bar,” Coop nói, cố tình chậm hiểu.

Ông Jack nhìn lên trần nhà. “Có thực sự là tôi đã nuôi nấng nó không vậy?”

Bà Fecilia cười. “Có lẽ cậu ấy muốn giữ kín cuộc sống riêng tư của mình. Tôi sẽ đi sửa soạn một chút,” bà nói một cách lịch thiệp.

Coop lắc đầu. “Cô hãy ở lại đi ạ.”

Cha anh nhìn anh đầy cảm kích.

“Cha này, Lexie đã ở đây. Bọn con mới có một sự bất hòa với nhau và chắc là cô ấy mất một chút thời gian để trấn tĩnh lại,” Coop thú nhận.

“Con vẫn cứ ngoan cố như vậy sao? vẫn cứ khẳng khẳng là con không thể ở cùng với một người phụ nữ thích đi du lịch sao?”

“Cô ấy nói con đi cùng cô ấy.” Đầu óc Coop vẫn quay cuồng vì vấn đề đó.

“Điều đó thật tuyệt!” Ông Jack nhìn thẳng vào mắt anh trước khi nhận thức trở nên rõ ràng trong mắt anh. “Con đã từ chối. Đồ khốn.”

Coop lắc đầu. “Làm sao con trở thành một tên khốn như vậy được chứ? Con có cuộc sống ở đây. Một công việc ổn định và thành đạt. Một căn hộ.”

Vậy thì tại sao anh lại cảm thấy trống rỗng như thế này? Làm thế nào mà tất cả những thứ anh đã coi trọng lại đột nhiên trở nên không đủ?

“Nếu con đủ may mắn để tìm thấy tình yêu thì con đừng trốn tránh nó,” cha anh nhấn mạnh. Và trước sự ngạc nhiên của Coop, ông ngoắc cánh tay mình qua cánh tay của bà Felicia.

Coop liếc nhìn quanh phòng tiệc, những chiếc đèn chùm lấp lánh, rục rờ và những vị đức cao vọng trọng bao quanh anh, nhưng ánh mắt anh chỉ dành

cho một người phụ nữ duy nhất. Người mà số phận đã định trước là sẽ khiến cho anh phát điên.

“Cha có nghĩ chuyện đó là bình thường không khi cô ấy không có một căn hộ để coi là nhà của chính mình?” Coop hỏi, anh giữ cho giọng mình thật nhỏ nhưng chắc nịch.

Ông Jack nhún vai. “Nó không có nghĩa là cô ấy không thể. Hay là sau này cô ấy cũng sẽ không có. Vậy cô ấy không có một căn hộ. Thế con đã trao cho cô ấy căn hộ của con chưa?” cha anh hỏi.

Anh chưa làm vậy. Không phải bằng những lời nói chính xác ấy. Coop cảm thấy choáng váng với nhận thức đó. “Cả hai chúng con đều tin rằng đó có thể chỉ là một cách thôi.”

“Hmm. Cha tự hỏi tại sao con không muốn bỏ đi cùng với cô gái trong mơ của mình. Để ta nghĩ nhé. Con sẽ có nhiều thời gian để viết sách hơn. Và sẽ không có lí do để bào chữa nếu như con thất bại,” ông Jack nói, nhắc đi nhắc lại trước mặt Coop cái điều duy nhất mà ông biết rằng con trai ông không thể đối phó được.

“Không phải là bây giờ,” Coop cảnh báo ông.

“Vậy thì khi nào? Con thực sự nghĩ ta không hề để ý rằng con đã không thể trở thành một cảnh sát vì một bên vai vô dụng sao? Hay rằng cuộc hôn nhân của con đã không trở nên tồi tệ hơn bởi vì vợ con đã không thể chung thủy sao? Chẳng có điều nào trong hai điều ấy phản ánh bản chất con người con cả, nhưng con quá ngoan cố để hiểu điều đó.”

Coop xoa xoa gáy. Anh nghe thấy cha anh nói. Anh thậm chí phải công nhận rằng người đàn ông ấy đã nói đúng. Cho nên có lẽ đã đến lúc anh nghĩ lại về tương lai của mình.

Lexie biết Coop có việc phải làm tối hôm nay. Anh không cần nhiều kịch tính cá nhân hơn nữa trước buổi bán đấu giá và cô cần thời gian để suy nghĩ. Vì vậy cô đi về phía những món đồ nữ trang. Cô muốn ngắm nhìn

những món đồ trong bộ nữ trang mà bà cô và băng hữu của bà đã cất giữ nhiều năm qua.

Trước sự ngạc nhiên của cô, thật khó để đến gần chúng. Mặc dù những món đồ đó Lexie đã luôn cho là xấu xí nhưng chúng chắc chắn đang thu hút rất nhiều sự chú ý. Đây là một điều tốt đối với quý, cô nghĩ thầm, vì nó chắc chắn có nghĩa là sẽ có ai đó ra giá cho chúng. Thật tệ là cô không thể mua lại chiếc vòng cổ cho bà cô, nhưng những món đồ trang sức đó đáng giá hơn giá trị của một căn nhà. Ai mà biết được chứ?

Cô vẫn chưa nhìn thấy bà cô và bà Sylvia, và hi vọng họ tránh được rắc rối. Tòa thị chính này rất rộng và họ có thể đang đi loanh quanh hoặc ở trong phòng dành cho nữ giới.

Cô liếc nhìn xung quanh. Những người phục vụ đang phục vụ champagne, nhận những yêu cầu đồ uống và quay lại với những thứ được yêu cầu. Lexie nhận một ly champagne và bước đi loanh quanh, chờ cơ hội thuận lợi để đến gần hơn chiếc vòng cổ của bà cô.

Cô nhìn các vị khách mời, tự hỏi không biết cô có đang hòa nhập với những người giàu có và nổi tiếng mà không hề nhận ra điều đó hay không. Một người phụ nữ tóc vàng, trông giống như một người dẫn chương trình bản tin trên tivi, mặc một chiếc váy đỏ mà Lexie hoàn toàn rất thích đi ngang qua.

Cô gái đó bắt gặp ánh mắt của Lexie và mỉm cười.

“Tôi có quen cô không nhỉ?” người phụ nữ kia hỏi.

Lexie cười. “Tôi nghĩ là trông cô rất quen. Có lẽ là trên tivi chẳng? Chương trình thời sự?”

Người phụ nữ đó lắc đầu. “Cô tâm bốc tôi rồi. Thực ra tôi đại khái là phụ nữ ở-đăng-sau-hội-trường. Tôi là Amanda Nichols, người phụ trách thời trang của tờ báo Daily Post.”

Đôi mắt Lexie mở to. “Ồ! Cô làm cùng với Coop. Tôi là Lexie...”

“Lexie Davis. Tôi biết. Từ bài báo. Trang *Blog Chàng Độc Thân* đã nhắc đến cô,” Amanda nói.

Lexie đảo mắt. “Đừng nhắc tôi nhớ đến.”

“Tôi nghĩ rằng trang blog đó có một chút tử tế. Đại khái là về mặt mai mối.” Amanda mỉm cười. “Dù sao đi nữa, tối nay cô có thấy vui vẻ không?”

“Có,” Lexie nói dối. Cô không định đặt gánh nặng lên một người xa lạ với những vấn đề của mình. “Tôi đã hi vọng được nhìn thấy món nữ trang sắp được đưa ra đấu giá trước khi nó ra đi mãi mãi.” Amanda gật đầu. “Tôi nghĩ là tôi có thể giúp cô điều đó.” Cô túm lấy cánh tay của Lexie và đưa cô đi vòng quanh bên cạnh cái bàn. “Xin lỗi,” cô nói, và chen lấn qua những người đang đứng nói chuyện nhưng lại không thực sự nhìn ngắm những món đồ nữ trang.

Cuối cùng Lexie cũng có cơ hội cuối cùng để nhìn thấy chiếc nhẫn và chiếc vòng cổ đã đưa Coop bước vào cuộc đời cô. Việc chiếc vòng cổ mà bà cô đã đeo cùng với chiếc áo mặc ở nhà của bà bây giờ đang được bày bán để lấy một số tiền rất lớn dường như vẫn còn rất kì lạ đối với cô.

Cô lắc đầu, cảm thấy rất ngạc nhiên trước khi quay lại phía Amanda. “Cảm ơn cô. Tôi đã thực sự tò mò về chúng.”

Đèn ở bên trên bắt đầu lóe sáng và một giọng nói trong loa phóng thanh thông báo rằng buổi bán đấu giá sẽ bắt đầu trong năm phút nữa.

“Thưa quý bà, tôi mang đồ uống của bà đến đây,” một người phục vụ lên tiếng, nói với Amanda khi anh ta đi tới với một ly rượu vang đỏ trên khay.

Amanda lắc đầu. “Xin lỗi nhưng tôi không yêu cầu bất cứ cái gì cả.”

Anh ta vênh một bên mặt lên. “Ai đó đã yêu cầu rượu vang đỏ. Tôi đã nghĩ đó là bà.”

“Tôi không thích rượu vang đỏ. Lexie? Cô có muốn thay tôi uống không?”

Trước khi cô có thể trả lời thì một người phụ nữ đang bê một khay đầy champagne bị vấp và ngã vào anh chàng đang cầm đồ uống được cho là của Amanda. Ly rượu đỏ đổ hết lên cái váy xinh đẹp của Amanda, trong khi những cái ly đầy champagne của người phục vụ kia cũng rớt xuống sàn, cái ly vỡ tan còn champagne thì lênh láng khắp nơi. Amanda giật mạnh ra phía sau, suýt ngã vào cái bàn xếp đầy đồ trang sức trước khi cô lấy lại được thăng bằng.

“Đây, để tôi giúp.” Lexie quỳ xuống để lấy một chồng khăn ăn cũng đã rơi xuống sàn. Khi cô cúi xuống thấp hơn, cô đã nhìn thấy người phục vụ với tay ra lấy chiếc nhẫn khỏi cái bàn và đút nó thật nhanh vào trong túi anh ta.

Cô chớp chớp mắt, chăm chú vào việc mà cô đã nhìn thấy và ngay lập tức cô đứng lên và nói thật lớn. “Bảo vệ!”

Người phục vụ kia chết cứng.

“Người đàn ông đó đã lấy chiếc nhẫn rồi!” Lexie hét lên.

Anh ta quay người để bỏ chạy, nhưng nhận ra rằng anh ta đã bị bao vây và điều tiếp theo Lexie biết, anh ta túm lấy cô, và kéo mạnh cô sát vào anh ta. Có cái gì đó sắc nhọn chọc vào lớp da trên cổ cô.

Anh ta có dao.

Và anh ta có cô.

Coop nhận ra bà Charlotte và bà Sylvia trong đám đông. Tối nay anh vẫn chưa gặp hai người phụ nữ này và anh muốn chào họ một câu.

Họ cũng nhận ra anh và vẫy vẫy tay.

Anh gật đầu và đi ngang qua căn phòng. “Thưa hai quý bà, tối nay trông hai quý bà đẹp quá,” anh nói với họ.

Cả hai người đều đỏ mặt và chớp chớp mắt, cảm thấy hài lòng với lời nhận xét đó. “Cảm ơn cậu! Ta đã muốn mặc chiếc váy màu đỏ tươi cơ nhưng Lexie và Sylvia nghĩ rằng chiếc váy này rất hợp với màu da của ta.”

“Chiếc váy kia khiến bà ấy trông giống như một gái điếm Tây Ban Nha vậy,” bà Sylvia giải thích.

Bà Charlotte liếc nhìn bà Sylvia.

“Thôi được, đó là sự thật.”

Coop cười. “Bà đã có một sự lựa chọn hoàn hảo cho buổi tối hôm nay đây ạ,” anh cam đoan với bà Charlotte. “Vậy. Hai bà có nhận được tin tức gì từ ông Ricky không ạ?” anh hỏi hai người phụ nữ.

Họ nhìn nhau thận trọng.

“Không,” cuối cùng họ cũng đồng thanh trả lời.

Coop gật đầu, và cảm thấy hài lòng. Anh cho rằng người đàn ông kia sẽ tránh xa khỏi cuộc sống của họ và ngược lại để giữ kín quá khứ của họ.

“Cháu đã gặp Lexie chưa?” bà Charlotte hỏi.

Coop lắc đầu. Không gặp kể từ lúc gặp cô trong phòng để áo, nhưng anh không tin bà của cô sẽ đánh giá cao việc đã xảy ra trong căn phòng kia. Anh biết cô đã bị tổn thương do phản ứng của anh đối với câu hỏi của cô và anh lo lắng rằng cô đã một mình rời khỏi đêm hội.

Thay vì nói bà của cô điều đó, anh lại nói. “Cháu đã định hỏi bà câu giống như thế. Cháu sẽ đi xem xem cháu có thể tìm thấy cô ấy trước khi buổi đấu giá thực sự bắt đầu hay không.”

“Chúng ta cùng đi,” bà Charlotte nói.

Với hai người phụ nữ khoác hai bên tay của anh, Coop bước đi qua tất cả mọi người đang đi loanh quanh.

“Ta rất hào hứng muốn biết chiếc vòng cổ của ta sẽ đi đâu,” bà Charlotte thì thầm. “Ta hi vọng nó sẽ thuộc về một ai đó đặc biệt. Ồ, Lexie kìa!” bà Charlotte chỉ tay về phía đám đông gần những món nữ trang được bán đấu giá cách họ vài bước chân. Coop quay người và ruột gan anh thắt lại khi trông thấy cô trong chiếc váy màu bạc khoét sâu, cơ thể anh ngay lập tức nhớ lại hành động kéo viền váy lên qua eo cô và đi sâu vào bên trong cô. Sau đó anh đã để cô bỏ đi.

Anh là thằng ngốc loại nào thế nhỉ?

Bà Charlotte giơ tay lên để vẫy vẫy cháu gái bà.

Một giây sau, sự hỗn loạn bùng ra.

Tiếng ly vỡ.

Lexie hét lên.

Coop, bà Charlotte và bà Sylvia cuối cùng cũng chen lấn qua được đám đông đến chỗ Lexie và nhìn thấy một tên phục vụ, một tay ôm quanh eo cô, một con dao kề vào cổ họng cô.

Anh tự hỏi không biết mình có đang mơ hay không, nhưng rõ ràng là anh không mơ. Cảm giác nôn nao bao trùm lấy Coop khi anh nhận thấy vẻ mặt hoảng sợ của Lexie và con dao trong tay gã đàn ông kia. Amanda đi đến bên cạnh anh. “Một phút trước chúng tôi còn đang nói chuyện, tiếp đó... sự hỗn loạn!” cô thì thầm.

Coop liếc nhìn xung quanh tìm kiếm Sara và thấy cô đang chậm rãi đi ngang qua những vị khách đang hốt hoảng, nhưng người bảo vệ anh ninh bí mật ấy ở quá xa để có thể làm được bất cứ điều gì có ích.

Rate, cộng sự cũ của cô, cũng đang chậm chậm đi loanh quanh ở phía bên kia của căn phòng, nhưng anh ta cũng sẽ không kịp đến gần gã đàn ông kia.

Và chẳng có cách nào Coop có thể đến chỗ Lexie trước khi gã đàn ông kia đe dọa và đâm con dao vào cổ họng cô.

“Hắn đã lấy chiếc nhẫn rồi,” Lexie hét to lên với Coop.

“Câm mồm!” Hắn ta đâm mũi dao vào da cô. Một dòng máu nhỏ rỉ ra chảy xuống cổ cô.

Coop nuốt nước bọt nhưng miệng anh khô khốc. “Thực sự anh nghĩ là anh sẽ ra khỏi đây bằng cách nào?” Anh bước về phía họ, hai tay anh giơ lên trong không khí, cố gắng kéo dài thời gian.

“Mày là thằng quái quỷ nào thế?” gã phục vụ hỏi.

“Tôi đi cùng với quý cô mà anh đang giữ đấy. Nào, bây giờ hãy bình tĩnh,” Coop nói với gã đàn ông đó, cố gắng bước một bước về phía trước.

Đôi mắt mở to của Lexie không rời anh.

“Ở yên đó!” gã đàn ông hét lên.

Coop dừng lại. Anh không thể quay lại và kêu gọi sự chú ý của Sara hay Rate, nhưng anh hi vọng họ có thời gian tiến lại gần hơn.

“Bây giờ tao sẽ rời khỏi đây,” gã phục vụ giải thích, và vẫn không di chuyển con dao. “Và không ai được ngăn cản tao.” Hắn ta kéo Lexie đi cùng với hắn khi hắn đi về phía cửa ra.

Lexie loạng choạng và bị vấp trong đôi giày cao gót của cô.

“Nhanh lên!” gã phục vụ hét lên.

Coop đã mất nhiều năm trong cuộc đời mình. Anh không thể tin được rằng anh đã tìm thấy một người phụ nữ như Lexie, chỉ để mất cô mãi mãi. Nếu anh đã đồng ý đi Úc thì cô đã không ở một mình, không phải là một mục tiêu dễ dàng.

Gã đàn ông đó đi đến lối ra đúng lúc Sara từ bên kia căn phòng tiến lại gần. Nhưng trước khi cô có thể hành động thì gã kia đã đẩy Lexie thật mạnh, khiến cô bị sái mắt cá chân và ngã xuống sàn, trong khi hắn chạy lên cầu thang mà không quay đầu nhìn lại.

Sara rút khẩu súng dưới váy ra và lao theo hần ta.

Coop biết Rate sẽ chạy theo cô nên Coop chạy đến chỗ Lexie và quỳ xuống, kéo cô vào vòng tay anh. Anh hít lấy hương thơm quen thuộc của cô, biết ơn khi cô còn sống và không sao và đang run run trong vòng tay anh.

“Em sẽ ổn thôi, em yêu,” Coop cam đoan với cô.

Lexie hít một hơi thật sâu, và tin điều đó bởi vì cánh tay mạnh mẽ của Coop đã trấn an cô. Anh cũng đã đối mặt với gã đàn ông có dao trong tay vì cô.

“Anh có chắc chắn là anh sẽ không định nhắm vào công việc của ông anh trai cảnh sát của anh đấy chứ?” cô hỏi, và cố gượng cười.

“Anh đã thử chuyện đó rồi,” anh trả lời. Ngạc nhiên, Lexie ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt anh, đúng lúc đó bà Charlotte lao đến trên người cô.

“Bà đã suýt mất cháu và điều đó không thể chấp nhận được!” Người phụ nữ đó than khóc, cánh tay mảnh khảnh của bà mang đến cảm giác đặc biệt yếu đuối. “Cháu ổn mà. Cháu thề đấy. Nhưng cháu nghĩ rằng bà đè bẹp Coop đến chết đấy.” Lexie cố gắng coi nhẹ tình hình nhưng tất cả họ đều biết gã đàn ông đó đã có thể cửa vào cổ cô.

Lexie suýt nôn khi nhận thức về điều đó. Cô, Coop và bà cô đứng dậy.

Coop một tay ôm Lexie, một tay ôm lấy bà Charlotte. Bà Sylvia đứng bên cạnh họ và siết chặt tay cô mặc dù Lexie liên tục trấn an rằng cô không sao.

“Này, cháu chắc chắn biết cách làm cho một bữa tiệc trở nên náo nhiệt đấy quý cô trẻ tuổi ạ!” ông Jack Cooper vừa nói vừa bước tới.

Lexie đã không nhận ra rằng cha anh cũng ở đây.

“Cháu không sao, ông Cooper.”

Người đàn ông kia nhìn mặt. “Là Jack chứ. Còn đây là... bạn của ta, Felicia,” ông nói, và ra hiệu về phía người phụ nữ đứng bên cạnh ông.

Lexie mỉm cười với người phụ nữ đó, và vì không có cách nào nên cô quyết định rằng nói thêm lời giới thiệu là hợp lý. “Bà ơi, đây là cha của Coop, và bạn của ông, Felicia, ông... Jack, đây là bà của cháu, bà Charlotte Davis, và bạn của bà, bà Sylvia”

“Rất vui được gặp ông,” bà Charlotte nói. “Tôi cũng vậy,” bà Sylvia nói.

“Tôi cũng rất vui thưa hai quý bà.”

Bộ đôi đó vẫn im lặng.

Lexie nheo mắt. Hai người phụ nữ đó chắc bị làm cho ngạc nhiên để họ không nịnh bợ cha của Coop.

“Cha ơi, cha đã nghe tin tức gì về Sara chưa ạ?” Coop hỏi cha anh.

Ông lắc đầu. “Cô ấy là một chuyên gia đã được đào tạo. Cô ấy sẽ không sao đâu.” Ông Jack nói. Nhưng ông nhìn vào mắt Coop rất lâu, và Lexie nhận thấy rằng tình hình vẫn còn đang nghiêm trọng lắm. Trước khi cô có thể đặt câu hỏi thì cảnh sát lao qua cửa. Trong khi cảnh sát tập hợp mọi người lại thành các nhóm để thẩm vấn thì những nhân viên trợ giúp y tế đến và họ nhất định đòi kiểm tra Lexie một cách cẩn thận.

Lần đầu tiên cô sờ tay lên cổ mình và nhận thấy ở đó có máu. Cô chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy chóng mặt.

“Anh sẽ ở bên em,” Coop nói.

“Bây giờ chúng ta sẽ đến chỗ nào yên tĩnh nhé,” người đàn ông với một bộ dụng cụ cấp cứu nói, và ra hiệu phía bên kia căn phòng.

Lexie mỉm cười với Coop. “Em không sao. Anh hãy tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra và Sara ở đâu đi. Bà ơi, bà và bà Sylvia đi cùng với cháu nhé.” Lexie tin rằng hai người phụ nữ kia sẽ không muốn rời mắt khỏi Lexie đâu.

Coop miễn cưỡng lùi lại phía sau và đi đến chỗ hỗn loạn phía bên kia căn phòng. Cô để cho những nhân viên trợ giúp y tế đưa cô đến một góc yên tĩnh và một khoảng thời gian ngắn sau đó, người đàn ông kia đã băng bó cổ của Lexie và kiểm tra mắt cá chân của cô.

Coop đến chỗ cô ngay khi cô được thông báo là không sao, trước sự nhẹ nhõm thoáng qua của bà Charlotte.

“Họ đã tóm được gã đó chưa?” Lexie hỏi Coop.

“Vẫn chưa,” ông Jack tham gia cùng với họ, một sự lo lắng thực sự trong giọng nói của ông. “Tên phục vụ đó chắc đã mong chờ ai đó đi theo hắn ta bởi vì hắn đã phục kích Sara trên nóc nhà. Rate đã đến chậm nửa giây và gã đó đang giữ cô ấy làm con tin.”

Lexie há hốc mồm kinh ngạc.

“Rate được đào tạo SWAT và họ đã triệu tập đội hình hoàn chỉnh đến,” ông Jack nói để trấn an cô.

Điều đó không có hiệu quả và Lexie lắc đầu, lo sợ cho người bạn thân của Coop. “Bà không chắc là bà có thể đối phó với chuyện này lâu hơn nữa,” bà Charlotte nói, thu hút sự chú ý của Lexie về phía bà cô.

Lexie cũng rất muốn ở lại cùng với Coop cho đến khi chuyện này kết thúc nhưng cô hiểu rằng cô phải đưa bà Charlotte và bà Sylvia tránh xa khỏi sự kích động và căng thẳng.

“Bà ơi đi thôi. Để cháu đưa bà và bà Sylvia về nhà,” Lexie nói, và quàng cánh tay trấn an quanh vai bà.

“Cháu thật là một đứa trẻ tốt bụng. Để bà đi nói chuyện với Sylvia,” bà cô nói.

Coop nhìn thẳng vào mắt Lexie. “Anh muốn đưa mọi người về nhà, nhưng anh phải tường thuật chuyện này cho tờ báo.”

“Em hiểu. Và Sara là bạn thân của anh. Em hiểu. Em cũng muốn ở lại, nhưng...” Cô nghiêng đầu về phía hai người phụ nữ lớn tuổi.

“Em cần đưa họ ra khỏi đây. Và em cần nghỉ ngơi. Anh sẽ ghé qua sớm nhất có thể,” anh hứa.

“Được rồi,” cô nói, không muốn làm bà cô lo lắng hơn nữa với câu hỏi thật sự trong tâm trí cô.

Sẽ dẫn đến kết cục nào đây? Quan điểm của Coop sẽ được hiểu thế nào đây khi anh đã thể hiện rõ ràng rằng anh không hứng thú với cách sống mà cô phải đưa ra?

Câu hỏi của Sara vang lên bên tai Lexie. *Cô nhìn thấy bản thân mình sẽ ở đâu trong năm hay mười năm tới?* Cô ấy đã hỏi.

Có lẽ đã đến lúc Lexie tìm hiểu ra điều đó.

Chương 18

Lexie không ngủ nhiều. Mặc dù hình ảnh tên phục vụ điên khùng đó túm lấy cô với một con dao trong tay không giữ cho cô thức mà chính kí ức về việc quan hệ trong phòng để áo với Coop đã khiến cô không ngủ được. Cùng với những lời nói chính xác của anh.

Cô có thực sự đã mong muốn anh sẽ để lại cuộc sống của anh ở phía sau vì lối sống nay đây mai đó của cô hay không? Và đó không phải là điểm mấu chốt của vấn đề sao? Vì dù cô có yêu thích đi du lịch bao nhiêu thì cũng đã đến lúc cô phải đối diện với thực tế. Cô 29 tuổi có một sự nghiệp thành đạt, một tài khoản ngân hàng đáng kể, một người bà đang ngày càng già đi và chẳng còn nhiều thứ khác được coi là của chính cô nữa.

Khi bà Charlotte mất đi, thì sẽ còn lại cái gì? Và khi Lexie nhìn về tương lai, chẳng lẽ đó là tất cả những gì cô muốn cho tương lai của cô sao?

Cô lắc đầu, nhận ra rằng cô Sara đó, một người phụ nữ cô mới vừa gặp gỡ, đã hoàn toàn đúng về cô. Cô đã chạy trốn. Không đối diện với thực tế là bà cô đang ngày càng già đi và cô cũng vậy. Cô không từ bỏ tình yêu du lịch của mình, nhưng đã đến lúc phải trưởng thành.

Lexie đi tắm, mặc quần áo và đi đến phòng bếp. Bà cô đã đang ngồi bên bàn rồi, và vẫn mặc chiếc áo choàng của bà. “Bà khỏe chứ ạ?” Lexie hỏi.

Bà cô gật đầu. Bà không đứng bật dậy để đón chào Lexie như bà vẫn thường làm. “Nhưng bà nên hỏi cháu câu hỏi đó.”

“Cháu không sao.” Cô đưa tay lên cổ. Cô đã thay chiếc băng gạc to tương bằng một miếng dán nhỏ. Nó chỉ là một vết cắt nhỏ và sẽ nhanh chóng liền lại thôi. “Tối qua thật là quá kích động.” Lexie rót cho mình một tách café và rót thêm vào tách của bà trước khi ngồi vào bàn cùng bà.

“Ta đã có thể sống nếu không có gã đàn ông và con dao đó,” bà cô thừa nhận. Trông bà thật già yếu.

Và mệt mỏi.

Lexie ôm trọn lấy bàn tay chai sạn vì mưa nắng của bà.

“Cháu đã nghe tin tức gì từ Coop chưa?” bà Charlotte hỏi.

Lexie lắc đầu. “Vẫn chưa ạ... đợi đã.” Cô chạy sang phòng mình để kiểm tra điện thoại, và quay lại với chiếc điện thoại trong tay. “Hết pin rồi.”

Bà Charlotte nhăn mặt. “Cháu thực sự sẽ phải bỏ cái thói quen quên không sạc pin điện thoại khó chịu đó đi.”

“Cháu biết.” Cô đặt chiếc điện thoại vô dụng lên mặt bàn.

“Cậu ta sẽ không gọi đến đây nếu cậu ta có tin tức sao?” bà cô hỏi.

“Cháu không tin rằng anh ấy muốn đánh thức bà dậy sớm thế này đâu. Bà đã kiểm tra báo chưa ạ?” Lexie hỏi.

Bà Charlotte lắc đầu đứng dậy và đi ra hành lang, mở cửa ra và quay lại với tờ báo. “Sáng nay bà đã quá mệt mỏi để có thể làm tốt bất cứ việc gì. Đây.” Bà đẩy nhẹ tờ báo ngang mặt bàn. “Kể cho bà nghe những gì cháu tìm thấy.”

Lexie kéo lớp giấy bọc làm bằng nhựa dẻo xuống và đọc liếc qua trang đầu tiên. Đủ chắc chắn, có một bài viết ngắn với dòng tên tác giả là của Coop. Cô chỉ hi vọng anh đang chăm chỉ làm việc và không nằm trong bệnh viện chờ đợi tin tức của Sara.

Lexie đọc thật nhanh, sự nhẹ nhõm lan tỏa khắp người cô. “Có vẻ như người cộng sự cũ của Sara đã can thiệp và đưa cô ra ngoài an toàn,” Lexie nói, cảm thấy bớt lo âu. “Nhưng cô bị thương ở đầu gối. Lại bị thương, bài báo nói.Ồ, họ dùng từ đe dọa đối với nghề nghiệp. Cháu thấy thật khủng

khiếp!” Lexie biết người phụ nữ ấy yêu công việc cảnh sát nhiều như thế nào.

“Ôi, thật là một đứa trẻ đáng thương,” bà Charlotte nói. “Chúng ta sẽ phải gửi hoa đến cho cô bé đó!”

Lexie mỉm cười với sự quan tâm của bà. “Chắc chắn rồi ạ.”

“Thế còn tên phục vụ thì sao?”

Cô tiếp tục đọc. “Cộng sự của Sara, Rate Mancuso, đã bị thương nghiêm trọng, nhưng những vết thương của anh không nguy hiểm đến tính mạng. Đợi đã! Bà hãy lắng nghe cái này. Theo cảnh sát, tên phục vụ đang được thẩm vấn hóa ra là cũng chính là kẻ thực hiện một loạt những vụ trộm cướp chớp nhoáng tại những sự kiện trọng đại và những buổi gặp gỡ của các nhà sưu tập khắp thành phố gần đây. Một nhân chứng có mặt tại hiện trường đã nhận ra hắn ta là gã đàn ông đã lái chiếc xe tẩu thoát trong vụ xô xát lần trước khi hắn đâm vào và giết một người đứng ngoài vô tội!”

Bà Charlotte hít một hơi sững sốt.

“Bà báo nói kẻ bị tình nghi - tên phục vụ - biết rằng nếu tối qua hắn ta bị bắt thì trong trường hợp đó hắn sẽ bị kết tội giết người, cho nên hắn đã hoảng sợ, túm lấy cháu và đã trốn thoát,” Lexie nói, và đặt tờ báo xuống.

“Ôi Chúa ơi.”

Lexie gật đầu.

Họ cùng nhau ngồi im lặng trong vài phút, suy nghĩ kỹ càng về tin tức đó.

“Cháu cần nói chuyện với bà,” cuối cùng Lexie lên tiếng.

“Và bà cần nói chuyện với cháu.” Bà cô ngược lên, một vẻ nghiêm túc trên gương mặt bà.

Lexie ra hiệu với một cái vung tay. “Tuổi tác được ưu tiên hơn sức đẹp.” Cô cười. Bà cô cười khúc khích. “Được thôi. Ta sẽ bắt đầu trước. Cháu là

một đứa ngốc nếu như cháu để Coop ra đi. Và không có đứa cháu gái nào của ta ngốc nghếch cả.” Lexie thở dài và nặng nề. Cô cũng gật đầu. “Bà nói đúng.”

“Bà nói đúng ư?” Bà Charlotte nghe có vẻ sững sờ.

Lexie nhún vai nói. “Tất nhiên ạ. Cháu sẽ là một con ngốc nếu để Coop ra đi và cháu không ngốc. Tuy nhiên, cháu là một người phụ nữ đang trong quá trình thay đổi.”

Cô tiếp tục giải thích cho bà việc cô đã buột miệng nói ra lời gợi ý muốn Coop đi cùng cô đến Úc như thế nào - bỏ qua phần quan hệ trong phòng để đỡ. “Cháu thậm chí đã không cân nhắc kỹ về cuộc sống và những cảm giác của anh ấy. Cháu chỉ làm cho anh ấy choáng váng. Và cho chính bản thân cháu nữa, vì cháu đã không lên kế hoạch về việc hỏi anh ấy. Chuyện đó chỉ tình cờ xảy ra thôi.”

“Cậu ta đã phản ứng không tốt về chuyện đó à?”

Cô chống tay lên cằm. “Không. Chúng cháu đã đi vào bế tắc và cả hai đứa đã rút lui về địa phận riêng của mỗi người. Sau đó thì gã gãngxtơ đó đã túm lấy cháu và cuộc sống của cháu lóe lên trước mắt. Cuộc sống trống rỗng của cháu.” Cô cầm một tấm khăn giấy lên và bắt đầu xé vụn nó ra. Thật không dễ để thừa nhận những lỗi lầm của cô và việc đó giúp cô có cái gì khác để tập trung vào.

Bà Charlotte ngả ra phía sau dựa vào tấm đệm của ghế. “Nếu cuộc sống của cháu trống rỗng thì có một cách giải quyết đơn giản. Hãy làm đầy nó! Bà đã có một cuộc sống đầy đủ, nhưng nó thậm chí sẽ còn trọn vẹn hơn nếu như ông cháu còn sống. Hoặc là nếu bà để cho bản thân mình yêu lần nữa,” bà nói, giọng của bà buồn bã và nuối tiếc.

“Cháu rất tiếc.”

Bà Charlotte lắc đầu. “Không phải tiếc. Bà đã có những lựa chọn của mình. Nhưng nếu cháu không học hỏi điều gì nữa từ bà thì hãy học điều này. Mỗi

ngày hãy sống như thể ngày mai mình sẽ chết. Hãy chắc chắn rằng khi cháu bằng tuổi bà và quay đầu nhìn lại thì cháu sẽ không có bất cứ điều gì để hối tiếc cả.”

Lexie mỉm cười. “Bà thật là một người phụ nữ thông thái bà ạ.”

“Hãy nói cho bà nghe điều gì mà cháu không hiểu. Nào, cháu đã muốn nói điều gì?” Bà Charlotte hỏi.

Lexie nhìn vào tách café mà cô vẫn chưa uống. “Để làm đầy sự trống rỗng thì cháu cần phải tiến hành một vài thay đổi.” Cô hít một hơi thật sâu. “Và dù cháu rất cảm kích việc bà đã cho cháu một nơi để quay về nhưng đã đến lúc cháu phải tìm một ngôi nhà cho chính mình.”

Đôi mắt bà cô mở to. “Con chim bé nhỏ của bà cuối cùng cũng đã rời khỏi tổ.” Bà Charlotte đặt tay lên ngực bà. “Bà đã nghĩ rằng ngày này sẽ không bao giờ đến đây.”

“Bà sẽ không buồn phải không ạ? Nhưng nếu bà cần cháu thì sao ạ?”

Bà Charlotte xua tay, gạt bỏ ý nghĩ đó.

“Đó không phải là mục đích của những bài học vi tính kia sao?” bà hỏi, một nụ cười tinh quái lướt qua môi bà.

“Những bài học nào thế ạ?” Lexie hỏi một cách thận trọng. Đứng lên khỏi ghế, cô kéo bà lại gần và ôm lấy bà, tận hưởng mùi hương và cảm giác khuây khỏa và thân thuộc.

Cuộc sống không có bà Charlotte đóng vai trò như một cái tổ an toàn hiện ra lù lù trước mắt cô. Dù vậy, thay vì cảm thấy sợ hãi thì đó lại là một viễn cảnh lý thú.

“Vậy Coop có chỗ nào trong ngôi nhà của cháu không?” bà cô hỏi.

“Cháu không chắc chắn.” Lexie nhìn thẳng vào đôi mắt tò mò của người phụ nữ cao tuổi đó. “Nhưng quyết định này là về điều gì đúng đối với cháu.

Bất kể anh ấy quyết định thế nào đi chăng nữa.”

Bà Charlotte mỉm cười. “Bà rất tự hào về cháu!”

Như thường lệ, sự cảm phục và sự chấp thuận của bà luôn làm cô ấm lòng. “Cháu có thể nói gì đây. Cháu đã học hỏi từ người tuyệt vời nhất mà.”

“Nhất định là như vậy rồi.”

Lexie đổ tách café chưa hề được đụng đến vào trong bồn rửa, tráng qua cái chén và đặt nó vào trong máy rửa bát đĩa. “Cháu cần đi ra ngoài một lát.”

Bà Charlotte kéo chặt hơn cái ve áo của chiếc áo mặc ở nhà của bà. “Đi đâu thế?” bà hỏi.

“Đến nơi mà cháu luôn đến khi cháu cần phải suy nghĩ.”

Lexie có kế hoạch để làm cho tương lai của cô. Coop có muốn là một phần của những kế hoạch đó hay không thì tùy anh ấy.

Coop không ngủ. Anh đã để tờ báo sáng sớm lên giường và sau đó bắt đầu với tờ báo buổi chiều. Giữa khoảng thời gian đó anh đã gọi vào di động của Lexie vài lần chỉ để nhận ra rằng chắc chắn cô đã quên không sạc pin cho cái thứ chết tiệt đó. Và sáu giờ sáng là quá sớm để đánh thức bà Charlotte.

Trong khoảnh khắc gã phục vụ kia dí dao vào cổ cô và những lần anh phải nhớ lại chuyện đó kể từ sau lúc ấy, Coop biết rằng anh không thể sống thiếu cô được. Nếu điều đó có nghĩa là đi du lịch vòng quanh thế giới thì hãy cứ như thế đi. Ít nhất anh sẽ có được cô ở bên cạnh mình. Có lẽ việc từ bỏ công việc sẽ giải phóng tâm hồn sáng tác của anh. Anh thực sự hi vọng điều đó bởi vì sau khi tài khoản tiết kiệm của anh cạn kiệt thì anh không biết anh sẽ phải trả các hóa đơn bằng cách nào.

Anh xuất hiện ở bậc thềm trước cửa nhà cô, cầm hoa trên tay, để phát hiện ra rằng Lexie không có ở nhà. Tuy nhiên, bà Charlotte đã rất vui khi nhận bó hoa đó. “Cháu có thể tìm thấy cô ấy ở đâu ạ?” Coop hỏi.

“Ở nơi mà nó luôn đến để suy nghĩ,” bà Charlotte trả lời.

“Bà đang cố tình tỏ ra bí ẩn phải không ạ?” anh hỏi người phụ nữ lớn tuổi đó.

Bà véo má anh. “Chắc chắn là không rồi. Bà đang nói với cháu những gì bà biết. Nếu cháu là đứa trẻ thông minh như bà nghĩ thì việc tìm kiếm con bé sẽ không phải là vấn đề.”

Coop đảo mắt. “Cháu đi đây ạ!” Đến một nơi duy nhất trên thế giới mà anh nghĩ rằng có thể cô đang ở đó.

Lexie ngồi xuống sàn nhà, quay lưng vào những khung cửa kính nhìn xuống thành phố. Bởi vì bên ngoài trời đang mưa, nên điểm mốc này tương đối vắng vẻ, không có nhiều người thích nhìn ra bên ngoài qua lớp sương mù ẩm ướt khó chịu. Lexie không quan tâm. Cô biết rằng cô đang ở cao hơn những đám mây và thế là quá đủ với cô rồi.

Cô bật chiếc máy iPod của mình lên và đeo tai nghe vào, sau đó tập trung vào mục bất động sản trên tờ báo. Có rất nhiều sự lựa chọn.

Một căn hộ hoặc một căn nhà.

Trong thành phố hoặc ở ngoại thành.

Thuê hoặc mua.

Tim cô đập nhanh hơn với ý nghĩ cuối cùng cô cũng có một nơi ở của chính mình. Mọi thứ trở nên rõ ràng. Những món đồ trang trí có ý nghĩa. Các bức tranh. Những quyển báo.

“Xin lỗi, nhưng cô biết rằng đây không phải là một thư viện công cộng,” một giọng nói bị bóp nghẹt lại vang lên.

“Tôi biết,” Lexie trả lời mà không hề ngược lên nhìn.

“Nó cũng không phải là một cửa hàng café.”

Lexie nhăn mặt. “Tôi không thể nào đang ngáng đường anh được. Có nguyên cả một bộ cửa sổ dành cho anh và dù sao thì cũng chẳng có cảnh gì bên ngoài để ngắm đâu!”

Người đó đá vào bàn chân cô.

“Này!” Cô ngược lên nhìn, định mắng cho kẻ phiến nhiễu kia một trận, thì nhìn thấy một đôi mắt xanh tuyệt đẹp quen thuộc. “Coop! Anh đang làm cái gì ở đây thế?” Nhưng ngay cả khi cô hỏi thì mạch của cô cũng đập nhanh hơn bởi vì anh biết đây là nơi đặc biệt của cô.

“Thế em nghĩ tại sao anh lại ở đây?”

“Để tìm em à?” Cô hỏi một cách hi vọng. Anh gật đầu, ánh mắt anh thật ấm áp.

“Sara sao rồi?” cô hỏi. Cô đã lo lắng cho cô gái đó suốt cả buổi sáng.

“Bị thương nặng ở đầu gối. Cảm thấy buồn về khả năng sẽ không thể có lại năng lực đầy đủ. Nhưng cả cô ấy và cộng sự của cô ấy đều sẽ không sao và đó là điều quan trọng nhất.” Coop nói. “Không phiền nếu anh ngồi cùng em chứ?”

Lexie thu dọn lại những thứ đồ của mình, để trống một chỗ bên cạnh cô.

Coop ngồi xuống nền nhà bên cạnh cô, dựa lưng vào cửa sổ, đôi chân dài của anh duỗi thẳng ra trước mặt anh, đùi anh chạm vào đùi cô.

Hơi nóng chạy thẳng đến vùng lõm thượng vị của cô và dịu dần. “Làm thế nào mà anh lại biết tìm em ở đâu thế?” cô hỏi. Anh quay đầu sang, nhìn thẳng vào mắt cô. “Bà em đã nói với anh rằng em đã đi đến một nơi mà em luôn đến để suy nghĩ.”

Cô không thể không cười. “Thật tốt khi anh hiểu em nhiều như vậy.”

“Anh có thể nói như vậy, nếu không thì anh sẽ đi lang thang khắp thành phố.”

Anh vẫn chưa cạo râu và cô đưa tay lướt trên hàng râu lởm chởm của anh.

“Em thích nó không?” anh hỏi.

Cô cười toe toét. “Em có.”

“Này, anh có thể đưa ra một thỉnh cầu được không?”

Cô gật đầu. Anh có thể đòi hỏi ở cô bất cứ điều gì và cô có thể sẽ đồng ý.

“Hoặc là mua thêm một cái điện thoại nữa hoặc là học cách sạc pin điện thoại của em đi. Trong tương lai anh không thể không liên lạc được với em đâu đấy,” anh nói, giọng của anh khàn khàn và cộc lốc. Tương lai.

Trái tim cô bỏ qua một nhịp khi anh dùng cụm từ đó. “Em nghĩ là em có thể giải quyết được điều đó.”

“Tốt. Vậy điều gì đã khiến em đến đây vậy?” anh hỏi và cầm tờ báo mà cô đang đọc lên.

Cảm thấy ngượng ngùng, Lexie muốn giật tờ báo lại. Thay vào đó, cô lại nắm chặt tay lại và chờ đợi phản ứng của anh.

Anh nhìn tờ báo chăm chú, đôi mắt anh nheo lại bối rối. “Đây là mục bất động sản của thời báo New York Times mà.”

Cô nuốt một cách khó khăn. “Em nghe nói nó là toàn diện nhất.”

“Bà của em đang tìm để chuyển đi à?”

“Không.” Lexie cắn bên trong má. “Là em.” Sự bối rối làm đôi mắt anh sẫm lại. “Anh không hiểu.”

Lexie hít một hơi thật sâu. “Em đang tìm kiếm một nơi của riêng mình. Một căn hộ hoặc có thể là một ngôi nhà. Em không chắc lắm. Em cũng không biết chắc là em muốn sống trong thành phố hay là tìm kiếm một cái gì đó thuộc khu vực ngoại thành nữa. Mặc dù điều đó có lẽ là quá bình thường đối với em, ít nhất là lúc ban đầu.” Cô biết là mình đang nói dông

dài nhưng cho đến khi cô đưa ra được ý kiến của mình và cho đến khi anh hiểu thì cô vẫn không thể bình tĩnh được.

“Lexie, nếu em đang tìm một ngôi nhà của riêng mình bởi vì em nghĩ rằng đó là điều anh muốn...”

Cô lắc đầu. “Chuyện này không liên quan gì đến anh cả. À, điều đó cũng không hoàn toàn đúng. Nếu không vì anh thì em chắc chắn sẽ không có một cái nhìn nghiêm túc về cuộc đời của em. Nhưng em làm điều này là vì em. Đã đến lúc em đứng trên đôi chân của chính mình rồi, anh không nghĩ thế sao?”

Coop cảm thấy choáng váng và độ cao thì không liên quan gì đến điều này. “Điều đó còn phụ thuộc vào cái mà em gọi là đứng trên đôi chân của chính mình có nghĩa là gì. Nếu em có thể làm điều đó với anh bên cạnh em, vậy thì, đúng, anh nghĩ là đã đến lúc rồi. Còn em không cần phải ổn định cuộc sống để nó trở thành một chúng ta. Anh đã sai khi cứ khẳng khẳng rằng em phải từ bỏ những gì khiến em là chính em.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh nhưng không nói điều gì.

Nên anh tiếp tục. “Em rất đặc biệt Lexie à. Anh luôn luôn hiểu điều đó. Em đã mang sức sống đó vào cuộc sống của anh và tin được không, vào cả trong công việc của anh nữa. Công việc viết sách của anh. Và đó là điều quan trọng. Không có anh mục tuần tra tội phạm sẽ vẫn tồn tại. Anh muốn đi du lịch và ngắm nhìn thế giới qua đôi mắt của em.”

Cô chớp chớp mắt để kìm nén những giọt nước mắt. “Tại sao thế? Điều gì đã thay đổi trong hai mươi tư giờ qua vậy?” cô hỏi, rõ ràng là vẫn chưa tin chắc.

“Em phải hỏi sao?” Anh ôm má cô trong bàn tay anh. “Anh đã suýt mất em. Trong giây phút gã đàn ông kia kề dao vào cổ em anh đã nhìn lướt qua cuộc đời anh khi không có em. Và anh nhận ra rằng anh là một thằng ngốc nếu để em ra đi.”

Một dòng nước mắt chảy xuống má cô. “Này. Anh không định làm em phải khóc đâu đấy nhé.” Anh kéo kính cô xuống trước khi chúng có thể bị mờ đi, và dùng ngón tay cái lau nhẹ nước mắt trên má cô. “Thật sự là em rất ngạc nhiên khi anh quan tâm đến em nhiều như vậy,” cô thì thầm.

Thật quá sai lầm là cô vẫn không nghĩ rằng anh có thể yêu cô vì con người của chính cô. “Anh không chỉ quan tâm đâu, Lex ạ. Anh yêu em. Tối qua anh đã nói điều đó nhưng anh đã không bổ sung thêm. Anh yêu em và anh sẽ dùng phần còn lại của cuộc đời chúng ta để đảm bảo em hiểu là anh rất nghiêm túc.”

Cô mỉm cười, một nụ cười toe toét cởi mở, chân thành mà anh ngã gục trong lần đầu tiên họ gặp nhau. “Nếu em vẫn muốn có một căn nhà thì sao?” cô hỏi. “Em sẽ không từ bỏ hoàn toàn việc đi du lịch, xin anh hãy nhớ, nhưng em muốn có một ngôi nhà để ở. Anh nghĩ sao?”

Nếu cô cần đứng trên đôi chân của chính mình trước khi cô có thể toàn tâm toàn ý với anh thì dù anh có không thích điều đó nhưng anh sẽ chấp nhận nó. Bất cứ điều gì cô muốn hay cần. “Anh tin là anh có thể bị thuyết phục lái xe ra ngoại ô để đi thăm em đấy.”

“Không.” Cô chun chun mũi lại. “Nếu em muốn chúng ta có một ngôi nhà thì sao? Cùng nhau. Em nhận ra rằng anh nói rất hay về việc anh có một căn hộ của riêng mình, nhưng anh thậm chí còn không có những tấm ga trải giường hay những bộ bát đĩa hợp nhau. Chúng ta có thể bắt đầu cùng nhau và tạo dựng. Từ đầu.”

“Một nơi ở của riêng chúng ta.” Anh cần phải nhắc lại lời nói đó để tin chúng là thật.

Cô gật đầu. “Vì vậy khi chúng ta đi du lịch, chúng ta sẽ có một căn nhà để quay về.”

“Còn khi chúng ta không đi du lịch?”

Cô nhún vai. “Thì chúng ta sẽ làm việc...”

“Và có một gia đình?” Ngay khi lời nói đó bật ra, Coop đã nín thở.

Đôi mắt mở to, cô nhập tâm vào câu hỏi đó. Và sau đó gật đầu.

“Em chắc chắn chứ?” anh hỏi.

“Vâng.” Cô toét miệng cười. “Vâng. Chắc chắn.” Lúc này và ở đây, Coop đã có câu trả lời cho tất cả những mong ước mà anh chưa bao giờ biết là anh đã có.

Lexie không nén nổi nụ cười. Cô đã chưa bao giờ để cho bản thân mình nghĩ về tình yêu thực sự, về gia đình hay về sự ổn định. Không thể tin được rằng cô muốn điều đó hay có thể có được nó cho chính bản thân mình.

Mọi thứ đã thay đổi với người đàn ông này. “Anh có muốn biết vì sao không?” cô hỏi.

“Có, anh muốn biết.”

Cô không thể ngừng chạm vào anh và cô vuốt má anh.

Đôi mắt anh chăm chăm hơn với mỗi cái đụng chạm. “Nếu anh biết em thích bộ râu ria này nhiều như thế nào thì anh đã để cho nó mọc sớm hơn rồi.”

Cô cười.

“Nào bây giờ hãy nói cho anh lí do tại sao em lại chắc chắn về việc có một ngôi nhà và một gia đình với anh.”

Tâm trạng của Lexie trở nên tỉnh táo hơn. “Bởi vì anh trao cho em một sự an toàn mà em chưa bao giờ có. Anh cho em một lí do để muốn ở nhà.”

Đôi môi anh chạm nhẹ vào môi cô. “Thật là thú vị bởi vì em đã cho anh một sự tự do mà anh đã luôn sợ phải nhận hay phải tin. Và em đã tin ở anh, điều đó giúp anh tin tưởng chính bản thân mình.”

Anh cúi xuống để có một nụ hôn sâu hơn và tình cảm hơn, nhưng cô đã nhanh chóng kết thúc nụ hôn đó, và nhớ ra một câu hỏi mà cô đã đặt ra từ

tối hôm qua. “Tối qua anh có ý gì khi em nói đùa về việc anh cố gắng đảm nhận công việc cảnh sát của anh trai anh vậy? Anh đã nói, ‘Anh đã từng làm chuyện đó rồi.’”

Anh rên rỉ. “Anh đã phải từ bỏ học viện cảnh sát vì một chấn thương thể thao trước đây. Cảm giác giống như anh đã thất bại và làm cho cha anh thất vọng. Sau đó là với cuộc li hôn, anh đã thất bại trong hôn nhân. Điều duy nhất anh không thất bại đó là trở thành một phóng viên.” Cuối cùng cô cũng hiểu hơn rất nhiều về anh. “Vậy cho nên khi em yêu cầu anh đi cùng em, mong muốn anh bỏ lại phía sau mọi thứ thì anh đã có cảm giác giống như em sẽ lấy đi việc duy nhất mà anh đã làm tốt.”

Một vẻ hoảng hốt lướt qua gương mặt anh. “Này, anh hi vọng anh sẽ làm tốt nhiều việc hơn là chỉ có mỗi một việc đó.”

Vừa toét miệng cười cô vừa vỗ nhẹ vào đùi anh, bàn tay cô gằn gूंi một cách nguy hiểm. “Hãy tin em, có rất nhiều điều anh làm rất tốt,” cô trấn an anh, và dí sát mặt cô vào mặt anh.

“Chúng ta đúng là một cặp,” Coop nói.

“Em thích điều đó.”

“Em có nhận ra một sự trớ trêu không? Cha anh là một cảnh sát còn bà em là một tên trộm.”

“Đã từng là một tên trộm chứ.”

“Ngữ nghĩa học,” Coop nói và kéo cô vào một nụ hôn thật sâu - một nụ hôn nắm giữ lời hứa hẹn của ngày hôm nay, của ngày mai và của một tương lai mà chưa bao giờ trông có vẻ sáng lạn như thế.

Phần kết

THE DAILY POST

BLOG CHÀNG ĐỘC THÂN

Chàng độc thân mới nhất của chúng ta đã bỏ việc vì tình yêu. Trái tim của Sam Cooper đã lên tiếng, thừa các quý cô. Nhưng, thật may mắn, trong thành phố xuất hiện một người hùng độc thân mới. Rafe Mancuso đã bị thương khi dẫn thân cứu một trong những giai nhân của thành phố New York tối hôm qua. Tôi có thể nhận ra tất cả các quý cô hiện đang sục sục cảm động.

Amanda Nichols, người phụ trách thời trang của tờ Daily Post, đã có mặt ở đó để tường thuật trực tiếp buổi đấu giá của Quỹ Lancaster. Cô đã phỏng vấn người giải cứu con tin về cảm xúc khi cứu giúp một quý cô lâm nạn. Ông Mancuso, đã không nhận ra rằng mình đã bị đâm, và đã trả lời một cách chân thành. *“Tôi chỉ đang làm nhiệm vụ của mình. Bỗng lộc có chẳng là được giải cứu một mỹ nhân tóc vàng với những đường cong chết người,”* trước khi ngất đi vì những vết thương.

Sẽ có hay không một câu chuyện tình lãng mạn giữa người hùng và quý cô mà anh đã cứu? Hay cơ hội cho các quý bà và quý cô độc thân trong thành phố chúng ta? Chỉ có thời gian - và Blogger Chàng độc thân - mới có câu trả lời.

HẾT

*Duyên phận luôn
được định đoạt và
nhiều khi tình yêu
tới không chỉ đơn
thuần là vô cớ.
Ẩn chứa sau một
chiếc nhẫn cổ là
vô số bí mật đến
bất ngờ.*

Sam Cooper ("Coop") - chàng phóng viên chuyên viết về đề tài hình sự - đã trở thành nạn nhân mới nhất trên báo do mục *Blog chàng độc thân* đã túm chặt lấy anh và tung hô rằng anh là một mẫu đàn ông lý tưởng mới nhất có thể lấy làm chồng ở thành phố New York. Mọi rắc rối dồn dập kéo tới cùng hàng tá đồ lót khêu gợi do hàng loạt phụ nữ độc thân trong thành phố gửi tặng Coop. Nguyên do của mọi sự đeo đuổi phiền nhiễu này khởi nguồn từ lúc anh có công chặn đứng một vụ cướp tại một cửa hàng trang sức và được nhận phần thưởng "được quyền chọn bất kỳ chiếc nhẫn nào". Thờ ơ với những cô nàng đeo bám, sự chú ý của Coop hoàn toàn dành cho Lexie Davis, người phụ nữ duy nhất trong thành phố tuyên bố rằng không hứng thú gì với tình trạng độc thân của anh. Thế nhưng Lexie lại chú ý vào chiếc nhẫn cổ của Coop - phần thưởng mà anh đã chọn, và lịch sử của nó có thể đáng hổ thẹn với gia đình cô. Khi cuộc điều tra xoay quanh chiếc nhẫn của Coop bắt đầu để hé lộ ra sự thật, liệu Lexie có thể giao trái tim mình và các bí mật của gia đình cô cho anh?

CHIBOOKS www.chibooks.com.vn Nguyễn Lê Thị www.nguyentechi.vn

Kiss Me if You Can
Copyright © 2010 by Carly Phillips. All rights reserved.
Hãy hôn em nếu anh có thể © 2011 Chibooks.
Bản dịch tiếng Việt do Chibooks thực hiện và xuất bản theo thỏa thuận liên kết xuất bản
giữa InkWell Management, LLC thông qua Tuttle-Mori Agency Co., Ltd. và Chibooks, 2011.

FALHASA
ĐIỂM ĐỌC PHẢI BƯỚC THỰC 17/2011

Hãy hôn em nếu anh có thể

8 936046 240457

Giá: 77.000 đ

Chú thích

- [1] Hot-dog: Xúc xích nóng kẹp vào bánh mì.
- [2] Adrenaline: Một loại hoocmôn được tạo ra trong cơ thể khi ta phấn khích, sợ hãi hoặc giận dữ. Nó làm cho tim đập nhanh hơn và làm năng lượng trong cơ thể tăng lên và khiến ta có khả năng di chuyển rất nhanh.
- [3] Tortilla: Một loại bánh xuất xứ từ Mêhicô, tròn, mỏng, được làm từ ngô/bắp... được chiên giòn.
- [4] S.E.O: Tối ưu hóa công cụ tìm kiếm, hay SEO (viết tắt của search engine optimization) là quá trình tác động mã nguồn HTML, nội dung, các liên kết đến trang, hệ thống, server để các công cụ tìm kiếm chọn lựa trang web phù hợp nhất phục vụ người tìm kiếm trên Internet ứng với một từ khóa cụ thể được người dùng truy vấn. Đơn giản hơn có thể hiểu SEO là một tập hợp các phương pháp nhằm đưa website lên vị trí cao trên trang kết quả của các công cụ tìm kiếm ứng với một từ khóa.
- [5] Hê-bơ và I-Đit: Tiếng Đức cổ của người Do Thái. (ND)
- [6] Console: Là loại bàn nhỏ được gắn cố định vào tường hay loại bàn đặt dựa vào tường. Loại bàn này được sử dụng như loại bàn trang trí để trưng bày những món đồ nhỏ, hay đặt đèn trên bàn tại những khu vực cần chiếu sáng như hành lang, hay lối vào. Loại bàn này có nhiều hình dạng, phong cách và nhiều chức năng sử dụng. Ngoài mục đích tạo điểm nhấn trang trí nó còn dùng để chứa những bức thư được gửi tới, chìa khóa, giỏ xách, hay những vật dụng khác mà mọi người hay dùng khi ra vào cổng. Bàn thường được đặt ở gần cửa vào, nên họ có thể lấy mọi thứ ngay khi họ đi ra ngoài mà không bị quên.
- [7] Banh: 1 banh = 0,473lit ở Mỹ và = 0,568 lit ở Anh.